

Giới thiệu Tiên Nữ Hạ Phàm

Truyện Tiên Nữ Hạ Phàm kể về một công chúa trên thiên đình, là đứa con gái mà Ngọc Đế nhất mực thương yêu. Dưới trần gian, nàng là võ lâm minh chủ, là con gái Nam tà Hoàng Lãnh ngoài Nam hải, cũng là Thuận Thành hoàng hậu trong lòng bách tính lê dân.

Nàng có vẻ đẹp hoa ghen liễu hờn, thoát nhìn mỏng manh yếu ớt, nhưng thiên phú thông minh, cảm kỳ thi họa không môn nào không biết, địa lý thiên văn không chỗ nào không thông, tài năng xuất chúng, võ nghệ tuyệt luân. Nàng trợ giúp hoàng đế phu quân, trong thi tu thân tề gia, ngoài thi trị quốc bình thiên hạ, công đức vô lượng.

Còn hẳn là hoàng long nơi thượng giới đến kỳ xuống trần gian đảm nhiệm ngôi cao thiên tử, là đệ nhất minh quân trong lịch sử, cũng là chồng nàng. So với tài trí của nàng, bất cứ người nam nhân nào cũng không sánh được chàng cũng không ngoại lệ, nhưng mà vị hoàng đế này là một nam tử hán đội trời đạp đất, thông minh đỉnh ngộ, sống rất có nguyên tắc, không háo sắc, lại sùng thờ thành cuồng.

Truyện hai người đẹp như tranh vẽ, ngọt như ca ngâm, mặn nồng như cá nước, nàng là tiên nữ hạ phàm, đem khởi mạch tình yêu và sự sống đến với thế gian, làm người người ngây ngất. Chuyện tình này còn gì có thể so sánh không, câu trả lời nằm trong truyện huyền huyền đặc sắc này.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Ngọc Nữ Giáng Thế

Chỉ có chân mạng đế vương mới ngồi được lên ngai vàng. Cũng không phải ngẫu nhiên người ta gọi hoàng đế là ‘chân long thiên tử’. Từ thuở khai thiên lập địa đến nay, các bậc minh quân đều là hiện thân của ‘hoàng long’ (rồng vàng). Đó cũng là lý do mà người ta dùng hình ảnh hoàng long biểu thị địa vị tôn quý nhất thiên hạ. Thế theo quy chế trên thiên đình, hai trăm năm một lần, sẽ có hoàng long xuất hiện và đầu thai xuống nhân gian khởi đầu một thời kì thái bình thịnh thế.

Tại sao phải là hai trăm năm? Bởi vì vạn vật trên đời, có sinh phải có diệt, có thịnh phải có suy, suy tàn đến tận cùng sẽ hưng thịnh trở lại, trong hưng thịnh lại bắt đầu ẩn chứa mầm mống suy tàn. Không có triều đại nào hưng thịnh mãi mãi, hai trăm năm là khoảng thời gian vừa đủ để trần gian chịu đựng những ‘bạo quân’, ‘tham quan’ hoành hành, là lúc nên bắt tay xây dựng lại một thiên hạ thái bình.

Thiên đình.

“Bẩm Ngọc đế, đã sắp đến kỳ hoàng long xuất hiện và hạ phàm. Nhưng lần này nạn kiếp của nhân gian không đơn giản, e rằng một vị minh quân không đủ để chống đỡ cục diện.” Thái bạch kim tinh bước ra tâu.

“Trăm biết, buổi thượng triều sáng nay mục đích là để tìm một vị thần tiên xuống giúp hoàng long một tay.” Ngọc đế uy nghiêm cất tiếng.

“Hoàng long hạ phàm sẽ có văn khúc tinh quân và vũ khúc tinh quân làm tùy tùng. Vị thần tiên có bản lĩnh hơn hai vị này gộp lại cũng không nhiều...” Hòa thần Chúc Dung lên tiếng.

“Nhưng không phải không có.” Ngọc đế ngắt lời, dời mục quang về phía Ngọc nữ, cánh tay đắc lực của ông trong việc trị vì thế giới, là chủ nhân Dao trì, cũng đứa con gái mà ông thương yêu nhất. (Tuyệt Băng từ nay về sau, ‘Dao trì tiên nữ’ ‘thái nữ điện hạ’ hay ‘Ngọc Băng tiên nữ’ đều là nàng. Bất quá, các tên gọi này sẽ chỉ xuất hiện lại vài lần ở cuối truyện. Hết chương này là vào chính truyện, toàn bộ đều là cuộc sống bình thường ở trần gian. Một chút thần thánh chỉ để giải thích tại sao nữ chính của chúng ta tài hoa xuất chúng đến như vậy mà thôi.)

“Phụ hoàng, nhi thần nguyện ý hạ phàm.” Thái nữ điện hạ – Ngọc Băng tiên nữ hiểu được cái nhìn của phụ hoàng.

“Thái nữ điện hạ hạ phàm... hình như... có chút bất tiện...” Thái bạch kim tinh thận trọng cất tiếng.

“Ta cam đoan không làm hỏng chuyện.” Nàng nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Lão thần không phải là ý này.” Thái bạch kim tinh ngưng ngưng giải thích. “Việc mà thái nữ điện hạ không giải quyết được hình như còn chưa xuất hiện. Chỉ là thân phận điện hạ tôn quý, hạ phàm rồi sẽ ở vị trí nào đây? Người không thể là thần tử của hoàng long. Nhưng mà nếu người đảm nhiệm luôn vị trí thiên tử thì không hợp.”

“Không là thần tử, vậy là thế tử có được không?” Nàng ôn hòa đáp. “Thiên đình chúng ta không phân biệt nam thần hay tiên nữ, nhưng ở trần gian còn quá nặng tư tưởng trọng nam khinh nữ, kết quả đã mai một rất nhiều nhân tài. Nếu ta trở thành hoàng hậu ít nhiều có thể thay đổi được quan niệm này, giúp nhân gian mở mang một chút tầm mắt. Hơn nữa, ta cũng còn một đoạn nhân duyên cần phải trả cho xong.”

“Theo ý thái nữ đi.” Ngọc đế kết luận. “Chuẩn bị cho thái nữ và ngọc long cùng lúc hạ phàm. Chư tiên có nhiệm vụ cũng chuẩn bị đi. Bãi triều.”

Đạm Vân cung cạnh Dao trì.

Ngọc nữ đang ở trong cung, sắp xếp chút chuyện cho những ngày sắp tới phải hạ phàm.

“Nha đầu, chuẩn bị xong chưa?” Thanh âm trầm ấm của Ngọc Đế vang vào trong cung điện.

Nàng xoay người, vui vẻ đáp: “Phụ hoàng, người tới. Cũng không có gì nhiều, chỉ là thu xếp một chút trước khi xuống hạ giới. Phụ hoàng đến là có chuyện muốn căn dặn Băng nhi?”

“Không có chuyện không được đến thăm con sao?” Ngọc đế bây giờ bỏ hết uy nghiêm của một vị Ngọc hoàng thượng đế cai trị tam thiên đại thiên thế giới, chỉ làm một người cha hiền từ. “Ta chỉ là muốn nhìn nữ nhi một chút trước khi tiễn nó hạ phàm. Ta tính toán thế này, thế gia danh giá nhất Uyển Nguyệt quốc là Hoàng gia của Định Đông thân vương, đó cũng là gia tộc duy nhất nam nữ bình đẳng, con sinh vào nhà ấy sẽ có thể làm một đại tiểu thư văn võ song toàn, hoàn toàn xứng đôi với hoàng đế. Hơn nữa, với gia cảnh ấy, hẳn cũng không dám bắt nạt con.”

“Định Đông thân vương, Hoàng gia.” Nàng đến cạnh Dao trì, vén mây nhìn xuống hạ giới. “Là gia tộc đứng đầu trong tứ đại gia tộc hiển hách nhất Uyển Nguyệt quốc, có đặc quyền tùy ý tiến nhập cấm cung cũng như điều động binh mã. Định Đông thân vương có quyền phong tước cho các tướng lĩnh dưới quyền, có quyền nuôi quân tuyển tướng. Nhi tử của Định Đông vương gia là nữ thì chào đời đã được sắc phong công chúa, là nam thì hưởng đãi ngộ và bổng lộc ngang hàng hoàng tử. Tất cả là do tổ tiên họ 24 đời trung quân ái quốc, đổ máu trên sa trường đổi về. Chính vì vậy, Hoàng gia đời đời đều là trung thần lương tướng của triều đình, nữ nhân cũng có thể được làm tiên phong, điều binh khiển tướng.”

“Không sai. Ta cũng an bài luôn một hôn ước cho Văn Thành công chúa, trưởng nữ của Hoàng Lân với Bách Lý Tịnh, hoàng đế do hoàng long hạ phàm. Con thấy thế nào?”

“Văn Thành công chúa... là con sao?”

“Là danh hiệu của con, nữ danh hay tự danh sẽ do Hoàng Lân quyết định. Ta cũng lười quản. Dĩ nhiên tiểu công chúa Văn Thành khi chào đời sẽ mang long cốt để tiện việc luyện tập võ nghệ, đồng thời máu của con cũng có khả năng giải bách độc, dung nhan tuy không được như hiện tại nhưng cũng sẽ không khó coi. Bất quá, có chuyện này ta phải nói rõ. Sau khi hạ phàm con sẽ không nhớ gì chuyện ở thiên cung cho đến trước khi con mãn kiếp trở về thiên đình. Hoàng long thì sau khi mãn kiếp của hắn sẽ tiếp tục đi vào vòng luân hồi, mãi cho đến khi tích đủ thiện tâm, công đức mới có thể gia nhập hàng ngũ thần tiên. Đó vốn là quy tắc, ta không muốn phá vỡ mà cũng thấy không cần phải phá vỡ. Ta tin tưởng nữ nhi của mình.”

“Băng nhi biết. Nhưng mà hình như phụ hoàng hơi ưu ái cho Văn Thành công chúa này. Thân mang long cốt, bách độc bất xâm, lại còn là một mỹ nhân. Hi.” Ngọc nữ cười khê. Cái gì mà ‘dung nhan tuy không được như hiện tại nhưng cũng sẽ không khó coi’ chứ, tuy không quá để tâm nhưng nàng ý thức được bản thân là tiên nữ đẹp nhất thiên cung, Văn Thành công chúa kia là phàm nhân, không có tiên khí, tiên cốt, cho dù dung nhan không bằng hiện tại thì cũng là một mỹ nữ khiến ai nhìn thấy cũng mê mẩn.

“Cũng không sánh bằng con hiện tại còn gì. Dù sao cũng chỉ là phàm nhân, không thể thập toàn thập mỹ, đôi khi, được cái này sẽ mất cái kia...” Ngọc đế lại dừng dừng đáp. “Thôi, hoàng long xuất thế rồi, thời gian cũng đến, con đi đi.”

Trần gian, Minh Hà đảo ngoài Nam hải.

“Oa oa oa!”

“Lam nhi, nàng nhìn xem, là nữ nhi. Khá ái quá.” Hoàng Lân vui vẻ bế nữ nhi mới sinh trong tay, đưa đến cạnh phu nhân của mình.

“Chàng đặt tên cho con đi.” Nhược Lam nở nụ cười mệt mỏi.

“Ừm, để xem. Nữ nhi của chúng ta khá ái thuần khiết như vậy, trưởng thành nhất định là một người hữu dụng, gọi là Tuyết Liên đi. Hoa sen nở trong tuyết trắng thuần, thanh cao.”

“Nha đầu này mi thanh mục tú, tương lại cũng là một mỹ nhân, hơn nữa, thiếp cảm thấy nó rất đậm đậm, nữ danh của con gọi là Ngọc Băng được không?”

“Nghe lời Lam nhi vậy.” Hoàng Lân cười, nhẹ nhàng đặt con xuống cạnh nương tử. Đột nhiên, trên khuôn mặt vị vương gia trẻ tuổi tràn đầy sự sùng sốt.

“Lân ca, sao vậy?” Nhược Lam nhìn thấy biểu tình trên mặt trượng phu, một nỗi tò mò cũng theo đó dâng lên.

“Xương sau gáy của nó... hơi nhô... không lẽ, không lẽ... tiểu nữ nhi của chúng ta thân... thân... mang long cốt...?” Hoàng Lân vừa mừng vừa sợ, không dám tin vào những gì mình thấy.

“Long cốt? Không phải đứa trẻ nào thân mang long cốt chính là trời sinh để luyện võ sao? Ý chàng nó sẽ là kì tài võ học trăm năm hiếm thấy?” Nhược Lam cũng cùng tâm trạng với phu quân. Thật không ngờ trời cao lại ưu đãi phu thê nàng như vậy.

Hoàng Lân cẩn thận kiểm tra lại một lần, xác định chính xác xong thì mừng như điên. Giờ phút này thật sự hi vọng thời gian có thể trôi nhanh một chút, để tiểu nữ nhi nhanh chóng lớn lên, Hoàng Lân sẽ dạy nó võ công, dạy nó cầm kì thi họa, dạy nó binh thư yếu lược, dạy nó địa lý thiên văn, dạy nó ngũ hành thuật số, dạy nó tất cả những gì mình biết.

Nhưng mà, trời cao không chiều lòng người...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: Chỉ Phúc Vi Hôn?

Tiểu Ngọc Băng từ từ lớn lên, thông minh thiên phú, sách vở nhìn qua một lần là nhớ, võ công luyện qua một lần là thạo. Hoàng Lân và Từ Nhược Lam vô cùng vui sướng, họ dốc hết khả năng dạy dỗ đứa con gái này. Hoàng gia là gia tộc đặc biệt nhất Uyên Nguyệt quốc. Đối với họ mà nói, nam cũng như nữ, mỗi một đứa trẻ sinh ra đều được dạy dỗ như nhau, không có chuyện trọng nam khinh nữ, không bắt con gái học nữ công gia chánh, nhưng nhất định phải có thể cầm kiếm giết giặc mỗi khi tổ quốc lâm nguy. Cũng chính vì lý do đó, hơn 300 năm nay, từ thổ phi cho đến giặc ngoại bang, chỉ cần nghe đến Hoàng gia tướng đều khiếp vía kinh hồn. Kiểm pháp của Hoàng môn gia tướng chia làm bảy cấp bậc ứng với 7 sợi đai màu đen buộc trên chuỗi kiếm. Mỗi một đứa bé mang họ Hoàng, nếu muốn ra khỏi gia môn, ngao du thiên hạ, bắt buộc phải đạt được tam đẳng kiểm pháp trở lên. Và trong 24 đời tướng trước giờ cũng chỉ có 3 bậc lão thành tiền bối của Hoàng gia đạt tới thất đẳng huyền đai kiếm. Một trong ba người đó là Hoàng Lân – Định Đông thân vương hiện tại.

Năm mơ ông cũng không ngờ mùa đông năm năm sau, Nhược Lam sau khi sinh thêm cho ông một đôi hài tử xinh đẹp khả ái, nàng đã trút hơi thở cuối cùng vì băng huyết. Ông một đời nghiên cứu được tính nhưng lại vô phương cứu chữa ái thể.

Mùa đông năm ấy, có một người đàn ông thê trước mộ nương tử sẽ nuôi dạy ba đứa con thành nhân trung long phượng.

Mùa đông năm ấy tiểu nam hài Hoàng Kiệt và tiểu nữ oa Hoàng Tuyết Mai vừa chào đời đã mồ côi mẹ.

Mùa đông năm ấy, một cô bé con năm tuổi hạ quyết tâm học y thuật để giành người với Diêm Vương.

Mùa đông năm ấy, một cô bé con năm tuổi hiểu được thế nào là thế sự vô thường.

Mùa đông năm ấy, một cô bé con năm tuổi lần đầu tiên biết cái gọi là đau thương có mùi vị như thế nào.

Mùa đông năm ấy, tiểu Ngọc Băng trưởng thành.

Mười ba năm sau...

“Nha đầu, con suy nghĩ kĩ chưa? Chỉ cần con nói một tiếng không muốn, cha có một ngàn lẻ một cách hủy bỏ hôn sự này. Hoàng đế thì sao, hôn ước thì sao, thánh chỉ trong mắt ta không quan trọng bằng hạnh phúc một đời của con. Cung đình chưa bao giờ là chỗ để tìm kiếm hạnh phúc.” Hoàng Lân âm trầm lên tiếng.

“Cha, Băng nhi biết cha thương con, nhưng mà con nghĩ, dù chúng ta có gia tài bạc vạn cũng không thể cứu giúp hết toàn bộ bá tánh trong thiên hạ. Cho họ tiền, cho họ công việc chỉ là chữa phần ngọn, không phải là cách làm lâu dài. Muốn cho người người ấm no, nhà nhà vui vẻ thì chính trị mới là yếu tố tiên quyết. Nếu Băng nhi tiến cung sẽ có cơ hội giúp hoàng đế một tay, xây dựng một Uyên Nguyệt quốc thái bình thịnh trị.” Ngọc Băng nhẹ giọng nói.

“Nếu đã như vậy, cha thành toàn cho con. Nhưng mà, chỉ cần để ta phát hiện con chịu một chút thiệt thòi, ta không đảm bảo Từ Cẩm thành nguyên vẹn.”

“Cha, Băng nhi có thể tự lo cho mình.” Ngọc Băng thở dài nhìn cha. Hơn ai hết, nàng hiểu rõ con người và suy nghĩ của ông. Ông cực kỳ thích nghiên cứu các môn học thuật, bác học đa tài, từ địa lý thiên văn, đến kỹ môn ngũ hành, từ vùng đảo múa kiếm đến cầm bút viết chữ, không môn nào không có hứng thú. Cái duy nhất làm ông cảm thấy phiền chính là mối quan hệ với triều đình, tước vị Định Đông thân vương hiện tại. Thời trẻ, ông ngao du tứ hải, là hung thần ác sát đối với đám bại hoại giang hồ, ông giết người không hỏi nguyên nhân, ông cứu người không để lại danh tính. Một đời ông chỉ làm những việc mình cho là đúng, ông khinh thường những lễ giáo trói buộc con người, nhìn đám nam nhân tam tề tứ thiếp chỉ bằng nửa con mắt. Ông quá đần đến khó hình dung, nhưng trong một trận đánh lớn trên đỉnh Tuyết Sơn nhằm diệt trừ ma giáo, võ công của ông đã được xếp vào hàng thiên hạ đệ nhất cùng với Bang chủ Cái Bang đương đại Quách Ngao và chủ nhân Độc Xà sơn trang La Đình. Trên giang hồ ông chưa bao giờ sử dụng thân phận Định Đông thân vương, mọi người gọi ông là Hoàng lão tà vì tính cách của ông. Hoàng gia bao đời nay vẫn cư ngụ trên Minh Hà đảo ở cực nam của Uyên Nguyệt quốc. Nhưng trên đảo bốn mùa đều là mùa xuân, hoa nở khắp nơi, tựa như chốn bồng lai tiên cảnh. Ngoài giang hồ, ông cũng tự gọi mình là Vạn Hoa đảo đảo chủ. Trên đời, những người biết được Nam tà và Định Đông thân vương là một người thực chất chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Từ sau khi nương tử qua đời, tính tình ông càng trở nên quái dị, bao nhiêu tình thương ông dồn cả vào ba đứa con, đặc biệt là nàng. Năm 7 tuổi, nàng đạt đủ yêu cầu để ra khỏi nhà, theo cha du ngoạn. Cùng năm đó, tại Dương Châu dịch bệnh hoành hành, người chết vô số, triều đình cứu tế không xuể, nàng nhìn những cô bé mồ côi vất vưởng đầu đường xó chợ mà chạnh lòng. Cũng mất mẹ từ sớm, nàng hiểu được một cô nhi gánh chịu bao nhiêu đau khổ. Nàng biết tiểu nữ nhân bên ngoài một khi lưu lạc chỉ có thể bị bán vào nhà giàu làm nha hoàn hoặc thanh lâu kỹ viện. Nàng xin cha thu nhận những đứa bé ấy. Hoàng Lân không thích quản chuyện thế gian nhưng đối với nữ nhi lại cực kỳ chiều chuộng. Ông nhận tất cả hơn hai trăm bé con không nơi nương tựa làm nghĩa nữ, cùng với Ngọc Băng nuôi dưỡng chúng trưởng thành. Đối với Ngọc Băng, nếu thế giới chỉ gói gọn trong Minh Hà đảo, nàng sẵn sàng ở vậy suốt đời phụng dưỡng cha, nhưng mà mỗi khi nhìn cảnh quan lại hoành hành, ức hiếp bá tánh, nhà giàu cậy giàu hiếp nghèo, nàng lại không thể nhắm mắt làm ngơ.

Hơn ba mươi năm trước, tổ phụ của nàng vì cứu giá mà đỡ một mũi tên. Trước lúc ông lâm tử, tiên hoàng hứa nhận trưởng nữ của Hoàng gia vào cung phong làm hoàng hậu. Nhưng tổ phụ nàng chỉ có một mình cha, không có nữ nhi, nên hôn ước này ứng lên người nàng. Năm nay, hoàng đế đã làm lễ trưởng thành, hậu cung không thể cứ mãi vô chủ nên quần thần thỉnh chi triệu nàng tiến cung.

“Hừ, hoàng đế hiện tại lại sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với con, ta tìm không thấy điểm nào không ổn trong khi so bát tự, nhưng về con người thật của hắn, ta không an tâm. Thiên hạ đồn đại hắn là minh quân, nhưng trăm nghe không bằng một thấy. Ngày mai ta xuất đảo đi xem tận mắt hắn.” Hoàng Lân muốn mọi việc phải thực sự hoàn hảo.

“Băng nhi đi với cha. Con cũng muốn xem thử rốt lại người sắp trở thành phu quân của con trông như thế nào.” Ngọc Băng không phải muốn đi xem, chẳng qua nàng sợ cha nàng trong lúc bức xúc sẽ ‘khùng bố’ hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 3: Gặp Gỡ Thoáng Qua

Dưới chân núi Ngọc Phong

“Bảo hộ hoàng thượng.” Viên tướng hộ giá quát lớn với đám binh sĩ xung quanh khi một toán người bị mặt xuất hiện chắn đường.

“Hừ, đừng nói chỉ có 500 tên, đông hơn cũng vậy thôi. Tướng soái triều đình toàn bộ đều là một lũ ăn hại.” Hắc y nhân dẫn đầu cười khẩy.

Một trận hỗn chiến xảy ra, đến khi viên thị vệ cuối cùng ngã xuống, hoàng đế vẫn đang chống cự quyết liệt với bốn tên hắc y nhân.

“Võ công không tệ, nhưng cũng chẳng thấm vào đâu.” Một nam tử trung niên đứng xa xa lãnh đạm bình luận.

“Cha, nếu còn đứng đây xem, hoàng thượng sẽ gặp nguy hiểm.” Thiếu nữ bên cạnh đôi lúc cũng chịu thua cá tính kỳ quặc của cha.

“Con thích thì cứu hắn. Ta không có hứng thú.” Nam tử lạnh lùng buông một câu. Thực chất ông cũng cảm thấy thiếu niên trước mặt không tệ. Nếu nữ nhi kiên quyết gả cho hắn thì để họ gặp nhau một lần cũng tốt.

“Hoàng đế, nếu ngay từ đầu nhà ngươi ngoan ngoãn nhường lại ngai vàng cho Tướng gia thì đã không phải chết một cách không minh bạch như hôm nay.” Tên hắc y nhân dẫn đầu kiêu ngạo châm chọc.

“Hừ, nếu là hiền tài thật lòng yêu nước thương dân, có năng lực mang lại cơm no áo ấm cho bách tính, trầm thoái vị nhường ngôi cũng phải không được. Còn Lư Ngạc hắn vốn là một tên tham quan ô lại, độc ác thâm hiểm. Phi nhỏ!” Hoàng đế trẻ tuổi Bách Lý Tĩnh bình tĩnh ung dung.

“Chết tới nơi còn ngoan cố.”

“Chết thì sao? Tới cuối cùng ai cũng phải chết. Trẫm thì chết đứng còn hơn sống quỳ.”

Mắt thấy Uyển đế đã sắp phải bỏ mạng trong tay đám hắc y nhân, đột nhiên một luồng kinh lực bài sơn đảo hải đánh tới, chấn bay những kẻ đang vây đánh vị hoàng đế trẻ tuổi.

“Ngươi là ai?” Hai tên hắc y nhân cùng lớn tiếng quát hỏi.

Nhưng người đến tựa hồ không quan tâm tới sự tồn tại của chúng, nàng dùng đôi mắt bình thản nhìn hoàng đế: “Hoàng thượng nhanh chóng hồi cung đi.”

“Rút!” Tên hắc y nhân cảm đầu biết ngay đã gặp phải cường địch.

Uyển đế quay đầu nhìn vị ân nhân cứu mạng, chỉ thấy nàng một thân bạch sắc sa y, tư thái phiêu dật, trên mặt mang một tấm lụa mỏng, tóc đen dài thả tự nhiên ôm lấy tấm lưng nhỏ nhắn. Dung nhan không nhìn thấy, nhưng đôi mắt đen láy, sâu thẳm như nước hồ thu của nàng đã khiến hắn lần đầu tiên cảm thấy khác lạ trong lòng. Đôi mắt ấy trong vắt, lạnh lùng, không phải là loại hàn khí thấu xương của loại người đáng sợ, mà là sự lạnh nhạt bình yên, khiến bất cứ ai nhìn vào cũng cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm, cảm thấy như buồng lòng được rất nhiều rồi ren đời thường.

“Xin hỏi cao danh quý tánh của cô nương? Vì sao lại xuất hiện để cứu trẫm?” Hoàng đế lên tiếng, thanh âm vẫn vẫn vương sự ngờ vực.

“Vi người là một hoàng đế tốt. Hoàng thượng hỏi cung ngay đi.” Câu trả lời từ chối cho biết danh tánh, cũng không tăng bốc đòi công, nhẹ nhàng như gió thoảng nhưng hình như đã vương lại trong tim ai đó.

Thiếu nữ đã rời đi từ lâu nhưng Uyển đế vẫn đứng nhìn theo như si như ngốc. Nàng là ai? Nàng cứu trẫm, rõ ràng biết danh phận của trẫm, vậy mà một chút công lao cũng không đòi, một chút tính danh cũng không lưu lại. Trên đời thực sự còn người không màng danh lợi như vậy sao? Nếu nói nàng tính toán sâu xa, vậy tại sao không để lại vật gì làm tin, phát tay áo rồi đi như vậy, sau này có đối diện với trẫm cũng không có cách chứng minh mà?

Thiếu nữ đó đúng là Ngọc Băng và trung niên nam tử kia không ai khác là cha nàng. Họ nghe ngóng được hoàng đế sẽ đi dạo ở chân núi Ngọc Phong nên cố tình đến nhìn mặt, vô tình lại cứu hắn một mạng. Kỳ thực cũng không hoàn toàn vô tình. Ngọc Băng từ nhỏ thiên chất thông minh, đối với toán số cũng có nghiên cứu sâu rộng, bấm đốt ngón tay nàng có thể tính được hoàng đế gặp nạn, chỉ là không ngờ người tới giúp cuối cùng lại chính là bản thân mình. Ấu cũng là do duyên số.

Khả năng nhìn người của Hoàng Lân trước giờ vô cùng chuẩn xác, y bóc xem tướng ông đều am hiểu. Vừa nhìn đã biết hoàng đế chính là một chính nhân quân tử, là trượng phu tốt của nữ nhi, mối lo trong lòng ông cũng buông được một phần.

“Băng nhi, gặp mặt cũng đã gặp rồi, ta không cảm thấy có vấn đề gì. Chúng ta về đảo chuẩn bị hôn sự vậy. Haiz, hôn lễ lại diễn ra đúng vào rằm tháng tám, cũng là sinh nhật con, xem ra, từ nay con không thể ăn sinh nhật ở nhà được nữa.”

“Chúng ta về đi cha.” Ngọc Băng tránh bình luận về câu nói của cha. Lựa chọn là của nàng, nhưng nàng cũng không nỡ xa cha, xa các tiểu muội, xa tiểu đệ của mình. Còn có đại sư huynh luôn thương yêu nàng nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Động Phòng Hoa Chúc

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết: Trưởng công chúa Văn Thành của Định Đông thân vương tuân theo hôn ước rằm tháng tám năm nay tiến cung. Sắc phong Thuận Thành hoàng hậu. Sính lễ hoàng kim vạn lượng, trân bảo năm mươi rương, lụa tốt hai trăm súc, ngọc bội thượng đẳng bốn khối, nữ trang mười hòm. Khâm thủ.”

Trung thu năm đó, Ngọc Băng lên kiệu hoa qua Càn Thanh môn nhập cung làm hoàng hậu. Lẩn trong đám đông, nàng nghe được rất nhiều thanh âm xuýt xoa, cảm thán, nàng cảm nhận được rất nhiều ánh nhìn ghen tị, ước ao. Họ ganh tị với nàng, ngưỡng mộ nàng vì Bách Lý Tĩnh là một vị minh quân độc nhất vô nhị từ trước đến nay trong lịch sử. Hoàng đế chỉ một lòng lo cho quốc gia, không màng nữ sắc, hậu cung trước giờ chưa từng có phi tần, hoàng đế cũng chưa từng thị tẩm bất kỳ một nữ nhân nào.

Lễ nghi hết một ngày, đội phượng mã, mặc phượng y, bái tổ đường, nhận trăm quan triều bái,...hết một ngày trời, giờ đây Ngọc Băng đang ngồi một mình trong Phượng Nghi cung, tẩm cung riêng của hoàng hậu, cũng là nhà mới của nàng từ đây.

Cho dù là một cô nương lạnh lùng bình thản, cho dù là một nữ tướng quân văn thơ xuất chúng, võ nghệ siêu quần thì nàng cũng là một cô nương bình thường như bao cô nương khác, cũng có những băn khoăn nhất định trước khi khăn đỏ được vén lên, trở thành vợ người. Nàng ngồi đó, thân thể bất động nhưng lòng thì ngổn ngang trăm mối. Mẹ mất khi chỉ mới năm tuổi, những chuyện phòng the nàng am hiểu không nhiều, chỉ có thể lờ mờ đoán những chuyện sắp xảy ra. Chợt, có tiếng người bước tới...

Với võ công của mình, Ngọc Băng biết thừa người đang đi tới là Bách Lý Tĩnh. Bước chân càng lúc càng gần, tim nàng đập mỗi lúc một nhanh. Người đã đến trước cửa.

“Các người lui hết ra ngoài đi. Để trẫm và hoàng hậu lại một mình.” Ngọc Băng hơi ngạc nhiên, hoàng đế không say như nàng tưởng tượng.

Thái giám cung nữ lui hết ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người. Một ngồi trên giường, lặng im không lên tiếng. Một đứng bên giường không giờ hỷ

khăn che trên mặt nàng, cũng không lên tiếng.

Hồi lâu Bách Lý Tĩnh thở dài: “Văn Thành công chúa...”

Dưới lớp khăn đỏ, Ngọc Băng có chút ngạc nhiên, này giờ ngồi yên nàng vốn nghĩ đến trăm ngàn cách xưng hô với hoàng đế, chỉ là không tính tới Bách Lý Tĩnh lại gọi nàng như vậy. Gã về hoàng gia rồi, nàng là đương triều hoàng hậu, thân phận công chúa không phải đã chấm dứt khi kiệu hoa đi qua Càn Thanh môn rồi sao?

Nhưng nàng không phải là một cô gái ngu ngốc đơn thuần, nàng biết hoàng đế có chuyện muốn nói, còn là chuyện rất quan trọng. Nàng lựa chọn tiếp tục im lặng lắng nghe.

“Nghe trăm nói một chuyện có được không?” Hoàng đế không hiểu suy nghĩ của nàng, hấn vẫn cho nàng chỉ là một cô công chúa thẹn thẹn thùng thùng nơi khuê phòng như bao danh môn thiếu nữ khác. Giờ phút này hấn đang tính toán cách khiến nàng tiếp nhận suy nghĩ của hấn.

“Hoàng thượng cứ nói.” Thanh âm nhẹ nhàng lãnh đạm, vô dục vô cầu.

Bách Lý Tĩnh chấn động, ngữ điệu này nằm ngoài dự đoán của hấn, Văn Thành công chúa trước mặt bình tĩnh đến lạ lùng. Hấn cẩn thận tiếp tục.

“Thế cuộc trước mắt thật sự rất phức tạp. Ngai vàng của trăm không phải tuyệt đối vững chắc, tuy trăm đối với bản thân có chút tự tin, nhưng sự đòi vốn không thể nói trước. Gã về cho trăm, nàng có thể bình yên sống nốt quãng đời còn lại cũng có thể phải chôn chung với trăm.” Bách Lý Tĩnh không phải người nhiều lời, trước nay hấn vẫn luôn bằng giá, lạnh lùng, thật tâm hấn không hề muốn cuộc hôn nhân này. Trong tim hấn chỉ vẫn vương một bóng áo trắng không tên tuổi dưới chân núi Ngọc Phong ngày nào.

“Hoàng thượng nói rõ hơn một chút được không?” Vẫn nhẹ nhàng, thanh âm không có những xao động hồi hộp mà Bách Lý Tĩnh hình dung.

“Ý trăm là chúng ta chỉ làm phu thê trên danh nghĩa, để ngày sau nếu có chuyện gì xảy ra, với tấm thân trong sạch, nàng vẫn có thể tìm một mái nhà khác cho mình. Trăm không muốn liên lụy nàng.” Nói hết, Bách Lý Tĩnh nhắm mắt, chờ phản ứng của nàng.

“Hoàng thượng muốn sao thì cứ làm như vậy.”

Bách Lý Tĩnh chôn chân tại chỗ. Rốt lại nữ nhân trước mặt là quá thông minh hay đầu óc có vấn đề?

Mất một lúc sau, hấn mới lấy lại được tinh thần, hấn bước tới, cầm gậy vén lớp khăn đỏ, hấn thật tâm muốn nhìn thử nữ nhân đặc biệt mang đến cho hấn hết bất ngờ này tới bất ngờ khác dung mạo như thế nào.

Kính ngạc đến sững sờ...

Hoàng hậu đẹp hơn tất cả những mỹ nữ mà hấn đã gặp qua. Ở nàng hội tụ cái yêu kiều của mẫu đơn, sự thanh tú của hoa nhài, sự thuần khiết của hoa lê, ngũ quan hoàn mỹ không tỳ vết, da trắng như bạch ngọc, suối tóc như mây trời, chưa kể đến mùi hương nhàn nhạt như có như không này giờ vẫn luẩn quẩn trong tầm cung.

Nhưng điều khiến hấn không ngờ tới chính là ánh mắt và thần thái lạnh nhạt của nàng. Giống hệt của thiếu nữ áo trắng đã cứu hấn ngày trước. Hôm ấy nàng che mặt nhưng ánh mắt ấy rất đặc biệt, Bách Lý Tĩnh có thể cam đoan không có người thứ hai.

“Là nàng?”

“Sao hoàng thượng lại hỏi như vậy?”

“Nghĩa là nàng khẳng định? Sao ngày đó nàng cứu trăm rồi lại bỏ đi?”

“Không bỏ đi thì ở lại làm gì?”

“Ở lại.....” Bách Lý Tĩnh cũng không biết phải nói sao. Đúng, nàng ở lại làm gì?

“Hoàng thượng không thể cứ luôn miệng gọi ‘Văn Thành công chúa’ được.” Ngọc Băng chuyển chủ đề. “Gọi như vậy trước mặt người ngoài sẽ khiến chuyện chúng ta làm phu thê trên danh nghĩa bại lộ.”

“Vậy trước mặt mọi người trăm gọi nàng là hoàng hậu, được không?” Lúc này đây, khi đã phát hiện tân nương tử là người trong mộng, cảm xúc của hấn rất rối ren, hấn vẫn mộng thấy nàng, hi vọng có được nàng, nhưng khi nàng ngồi trước mặt hấn, hấn lại không thể quá ích kỷ chiếm đoạt nàng. Cục diện trước mắt không đảm bảo an toàn cho bất cứ ai. “Bất quá, hiện tại trăm có thể coi nàng như muội muội ruột. Không thể để nàng tiếp tục thiệt thòi, khi không có ai, chúng ta huynh muội. Muội tên là Tuyết Liên phải không?”

“Tuyết Liên là tên tự, nữ danh của muội là Ngọc Băng.” Nếu hoàng đế đã quyết định, nàng cũng lười sửa đổi, thật lòng, hiện tại nàng cũng chưa sẵn sàng ‘chàng chàng thiếp thiếp’ với một nam nhân xa lạ.

“Ngọc Băng, muội không thắc mắc cũng không phản đối quyết định của ta?” Có nhiều lúc, giống như bây giờ, hấn thật sự không muốn làm một hoàng đế uy nghi cô độc, hấn chỉ hi vọng tìm được một tri kỷ để thổ lộ tâm tình. Vô thức, cách xưng hô cũng thay đổi.

“Huynh là muốn tốt cho muội, nghĩ cho tương lai của muội, muội sao lại phản đối. Hơn nữa muội biết huynh là đang đối phó Tể tướng Lư Ngạc. Dù là muội muội của huynh hay nương tử của huynh muội cũng nên giúp huynh chút ít.”

“Muội biết ta muốn đối phó Lư Ngạc?”

“Không phải người lần trước hành thích huynh là do hấn phái tới sao?”

Bách Lý Tĩnh thờ dài, hấn nhận ra hoàng hậu thông minh hơn hấn nghĩ, thậm chí trí tuệ của nàng có lẽ vượt qua hấn rồi. Nếu không phải thế cục bất định, có được một nương tử như vậy thật sự là phúc đức tu trăm kiếp. Hấn buột miệng: “Hoàng gia đúng là ngọa hổ tàng long, nhân tài vô hạn.”

“Người càng thông minh càng nguy hiểm, huynh không chút nghi ngờ muội sao?”

“Ta tin trực giác và phán đoán của mình. Thứ nhất, muội không thể đảm bảo ta có thể nhận ra muội chỉ qua thần thái và ánh mắt. Thứ hai, ta không nhận được tin tức báo cáo Hoàng gia nhà muội và Tể tướng có bất kỳ mối quan hệ nào. Thứ ba, Hoàng gia là trung hiếu thế gia nổi danh khắp thiên hạ. Với binh lực và quyền hạn của mình nếu muốn soán vị thì giang sơn đã đổi chủ lâu rồi vậy mà hơn năm mươi năm nay nhà muội vẫn ẩn cư Minh Hà đảo, từ chối bổng lộc triều đình, cũng không chiêu binh mãi mã. Thứ tư, hôn sự này cũng không phải do muội sắp xếp. Lúc nó được định ra, cả muội và ta đều chưa chào đời.”

“Thảo nào huynh có thể cầm cự được với Lư Ngạc đến tận bây giờ.” Ngọc Băng nhẹ nhàng cảm thán, tâm tình nàng đã buông lỏng rất nhiều.

“Có thể giúp ta một tay không?” Đột nhiên Bách Lý Tĩnh hi vọng nàng có thể kề vai chiến đấu với hấn. Nàng chỉ là một hoàng hậu từ Nam hải xa xôi tiến cung, không ai nghi ngờ nàng, không ai chia mũi nhọn về phía nàng. Quan trọng nhất, hấn nhìn thấy được sự thông tuệ và bản lĩnh hiếm có của nàng. Trước giờ, mọi kế hoạch, từng bước đi, hấn luôn phải rất thận trọng tính toán, không có tri kỷ để thảo luận. Mặc dù Thái sư Quách Nghị luôn là trung thần của hấn nhưng quân thân hai người rất hạn chế gặp mặt để trách Lư Ngạc sinh nghi.

“Huynh muốn muội phối hợp ngoài mặt thì giả vờ ân ái với huynh, bên trong âm thầm bàn bạc thương thảo kế sách lật đổ Lư Ngạc và bè đảng của hấn.” Nhanh, gọn, không có một chữ dư thừa.

Bách Lý Tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của nàng, hồi lâu mới lên tiếng: “Ta đã không chọn làm hoàng hậu. Thật cảm tạ hoàng tổ phụ an bài hôn sự này.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Rối Rắm Lộn Xộn

Ngọc Băng nghe xong câu nói của Bách Lý Tĩnh cũng không phản ứng gì. Nàng đứng dậy, gỡ phượng mào trên đầu xuống, đặt trên bàn, xong xoay người: “Đêm khuya lắm rồi, nếu chúng ta còn chong đèn chắc chắn sẽ khiến người khác sinh nghi. Lư Ngạc là một con cáo già. Hấn tất cho người rình rập quanh đây. Huynh đi ngủ trước đi.”

“Ngọc Băng, chúng ta không thể không chung giường. Muội cũng biết Lư Ngạc hấn sẽ có cách kiểm tra. Nếu chúng ta phản ứng sẽ đánh rần động cỏ.”

“Muội biết, chúng ta ngăn giường ra ngủ thì được rồi. Đặt một cái gối ở giữa. Lư Ngạc có to gan hơn cũng không dám vén màn kiểm chứng đúng không?”

“Được rồi, cứ làm theo ý muội. Mà muội định làm gì nữa đây?” Bách Lý Tĩnh hỏi khi thấy Ngọc Băng bước ra sau tấm bình phong.

“Rửa mặt, tẩy trang, thay y phục. Muội không quen tô son trát phấn như thế này.” Ngọc Băng thẳng thắn.

“Ừ.” Bách Lý Tĩnh ngừng hồi lâu, tiếp: “Biết không? Muội là một nữ nhân kỳ lạ.”

“Huynh cũng không giống một hoàng đế bình thường.” Ngọc Băng thối tắt đèn, sau đó không để ý tới hấn nữa, lặng yên nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Nàng phát hiện có vài bước chân có ý bước rất khẽ tới gần cửa sổ. Nàng khẽ thờ dài, tại sao cứ phải đầu nhau đến người chết ta sống mới được? Chưa nói tới Lư Ngạc vốn là đường ca (anh họ, anh em chú bác) của thái hậu.

Giữa canh năm, Bách Lý Tĩnh trở dậy làm triều thì phát hiện tiểu nữ nhân bên cạnh đã không thấy. Hấn cựa mình ngồi dậy thì nghe một thanh âm mềm mại cất lên: “Xem ra huynh thật sự là một hoàng đế cần mẫn.”

“Muội không phải còn sớm hơn ta sao? Ta phải thượng triều. Dù chúng ta chưa phải phu thê chân chính, nhưng ta vẫn muốn giao toàn bộ hậu cung cho

muội. Phượng ấn chương quản hậu cung đang ở chỗ Từ An cung của mẫu hậu. Theo tổ chế, sáng nay mẫu hậu sẽ giao lại cho muội.” Bách Lý Tịnh cố ý nhấn mạnh hai từ ‘chưa phải’, hẳn thật sự, thật sự hi vọng một ngày nào đó....

“Muội biết, long bào của huynh muội đã chuẩn bị sẵn, tiểu Lâm tử đang ở ngoài. Để hẳn vào hầu hạ huynh.”

Bách Lý Tịnh không nói gì, chỉ hít sâu một hơi, tận hưởng cảm giác khác lạ sáng nay. Hôm qua hẳn đã bảo tiểu Lâm tử an bài hai tiểu cung nữ Cẩm Tú, Trần Châu đến hầu cận nàng vì nàng tiến cung không có thiếp thân thị nữ. Nghĩ đến đây hẳn chợt nhận ra: “Cẩm Tú, Trần Châu đâu?”

“Hôm qua một mội cả một ngày dài chạy ngược chạy xuôi, còn sớm thế này để họ ngủ thêm chút nữa.”

“Hả? Vậy sáng giờ, quần áo, đầu tóc, nàng làm thế nào?” Thật không thể tưởng tượng được. Tiểu nữ nhân này đúng là... không bình thường.

“Muội không có thói quen để người khác đụng chạm đến người mình. Hơn nữa, tự bản thân mình mà không lo được thì nói gì đến chuyện làm việc lớn?” Ngọc Băng nói với thái độ như thể đó là chuyện hiển nhiên.

Lần thứ ba trong vòng năm canh giờ, Bách Lý Tịnh rơi vào tình trạng không biết nói sao. Hẳn trước giờ đã quen với việc một tiếng hô trăm người dạ. Ăn cơm có người xẻ cá, mặc áo có kẻ cài khuy. Lần này, lý thuyết của nàng tưởng như rất đơn giản nhưng hẳn lại cảm thấy rất mới mẻ.

Bách Lý Tịnh không biết, Ngọc Băng thân phận là công chúa, nhưng trong mười tám năm qua, số lần nàng ‘nhớ tới’ hai chữ công chúa chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Hoàng Lân không thích tước vị vương gia và cũng lười qua lại với giới quyền quý, ông chỉ tung hoành giang hồ và nàng cũng vậy. Chưa kể trong nhà nàng có một đám nghĩa muội, cuộc sống lúc nàng chưa tới mười hai tuổi không chỉ dùng hai chữ ‘khó khăn’ để hình dung. Nuôi dạy được một đám trẻ con hơn hai trăm đứa mà không dựa vào bổng lộc triều đình thật sự không đơn giản. Có thói thức ăn của nàng toàn bộ đều là củ mài, sắn nước. Cũng chính vì vậy, dù mang một thân võ công tuyệt đỉnh, thân thể nàng vẫn luôn không tốt lắm.

“Nô tài Lâm Phúc khấu kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.” Tiểu Lâm tử đã vào tới.

“Miễn lễ, sau này không cần cứ mỗi lần gặp một lần khấu đầu như vậy nữa. Người không phiền, ta phiền!” Ngọc Băng phát tay rồi xoay người ra ngoài.

Bách Lý Tịnh và Lâm Phúc cùng đưa mắt nhìn theo. Dưới ánh bình minh, chỉ thấy người thiếu nữ ấy một thân cung phục quý giá nhưng vẫn không che khuất được cái lạnh lạnh, thanh thần tự tại xuất phát từ tận sâu trong xương cốt. Nàng đã tẩy hết phần son tới qua, bây giờ lại càng thanh cao thoát tục, môi không tô mà đỏ, mày không kẻ vẫn xanh. Hơn tất cả, dù ở ngôi cao quốc mẫu, tâm lòng nàng lại rất đơn thuần, thiện lương.

Từ An cung

Thế theo quy chế triều đình, sáng hôm sau ngày đại hôn, hoàng hậu phải đến Từ An cung dâng trà cho thái hậu và nhận lại phượng ấn, chính thức trở thành chủ nhân hậu cung. Vì vậy khi nghe cung nữ thông báo thái hậu đã thức dậy, Ngọc Băng dẫn theo Cẩm Tú, Trần Châu cùng một đoàn cung nữ thái giám thẳng tiến Từ An cung. Cẩm Tú, Trần Châu sau khi thức dậy nhìn thấy hoàng hậu nương nương đã ăn mặc gọn gàng thì bị dọa đến suýt ngất, vội vã bày giá đến Từ An cung.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.” Ngọc Băng hành đại lễ. Mặc dù theo tổ chế, hoàng hậu được tấn phong trước khi nhập cung như nàng, đã qua Càn Thanh đại môn mà tiến vào Từ Cẩm thành thì có đặc quyền rất lớn, ngoại trừ hoàng đế thì không cần quỳ bất cứ ai, kể cả thái hậu, không bị nhục mạ, khảo tra nếu bị phạm tội, chỉ có thể bị phế truất khi có hành động quá đáng. Nhưng Ngọc Băng từ nhỏ đã mất mẹ, tuy bên ngoài nàng lạnh lùng đậm mực nhưng sâu trong tâm khảm nàng vẫn khát khao có một người mẹ chăm sóc thương yêu, vì thế, tận đáy lòng, nàng một mực tôn kính thái hậu, hi vọng thái hậu có thể lấp đầy khoảng trống đó.

“Hoàng hậu mau đứng lên.” Lữ thái hậu khoát tay ra hiệu cho cung nữ đỡ nàng dậy. Bà lặng ngắm nhìn tiểu tức phụ trước mặt (tức phụ: con dâu), chỉ thấy nàng đậm mực không điểm trang, nhưng vẫn toát ra một khí thế khiến người khác cảm thấy dễ chịu.

Lúc này Ngọc Băng cũng đang nhìn thái hậu, bà là một mệnh phụ quý phái đài các. Nàng nhận thấy bà không phải là một người toan tính mưu mô, lòng nàng chợt thấy ấm áp.

“Chúng nô tài (nô tỳ) tham kiến hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế, thiên thiên tuế.” Nàng đứng dậy thì đám cung nữ xung quanh bắt đầu hành lễ.

“Bình thân.” Ngọc Băng có chút phiền, nhưng nàng đột nhiên chú ý tới nữ nhân đứng bên cạnh thái hậu. Nhìn y phục thì không giống cung nữ trong cung, dường như là một thiên kim tiểu thư nhà quan lớn.

“Lữ Tiểu Uyển tham kiến hoàng hậu nương nương.” Nữ nhân này bắt gặp ánh mắt của nàng mới chậm rãi quỳ xuống, thần thái vô cùng kiêu ngạo và có chút gan ghét.

“Miễn lễ.” Cử chỉ của cô ả toàn bộ đều lọt vào mắt Ngọc Băng. Nàng vẫn thân nhiên, ngữ khí không có gì thay đổi.

“Tiểu Uyển là diệt nữ của ta, nữ nhi của Tể tướng, là biểu muội của hoàng thượng.” Thái hậu lên tiếng. Vốn ban đầu bà muốn cho đứa cháu cung này ngồi vào vị trí hoàng hậu. Nhưng hôm nay nhìn Ngọc Băng một mực khiêm cung lễ độ, bà đã không kỳ thị nàng như trước. Ban đầu bà cũng không mấy tán thành hôn sự này, bà không muốn một nữ nhân xa lạ nắm giữ hậu cung. Quan trọng nhất, bà không hề biết âm mưu của Tể tướng, bà vẫn luôn nghĩ Lữ Tiểu Uyển là một nữ nhân hiền lương thực đức. Bà đã từng đề nghị hoàng đế phong cô ta làm quý phi, nhưng Bách Lý Tịnh viện mọi lý do để từ chối.

khiến Tiểu Uyển luôn rất bức bối trong lòng. Hôm nay nàng ta tiến cung cũng là muốn nhìn mặt hoàng hậu, xem hoàng hậu có điểm nào hơn mình, thuận tiện thị uy một chút.

“Thì là là biểu muội.” Ngọc Băng nhẹ nhàng đáp, vân đạm phong khinh.

Hai chữ biểu muội lọt vào tai Tiểu Uyển lại trở thành lời châm chọc. Nàng ta không muốn làm biểu muội của hoàng thượng, không thể làm hoàng hậu, ngay cả cái ghế quý phi nàng ta cũng không chạm vào được, thật là đáng hận!

“Hoàng hậu bên đó có thiếu thốn gì không?” Thái hậu tìm chủ đề nói chuyện, vốn bà định đề cập chuyện cho Tiểu Uyển nhập cung, nhưng mà nhìn Ngọc Băng đoan trang đứng đắn, lãnh đạm vô dục vô cầu bà lại không biết phải mở miệng như thế nào. Hơn nữa cử chỉ kiêu kỳ của Tiểu Uyển, không phải bà không nhìn thấy.

“Tạ ơn mẫu hậu, nhi thần không thiếu thứ gì.”

“Ừ có việc gì không thoải mái cứ nói với ta.”

“Hoàng hậu nương nương thể theo tổ chế đến đây là muốn tiếp quản phượng ấn?” Lữ Tiểu Uyển cố ý châm ngòi.

“Không phải.” Ngọc Băng buông một câu làm cho không những Tiểu Uyển mà thái hậu cũng sửng sốt.

“Chẳng lẽ nương nương không nguyện ý tiếp quản hậu cung?” Nàng ta không biết chết sống hỏi tới cùng. Ngôn ngữ bắt đầu có chút khó nghe, nhưng mà thái hậu cũng không ngăn cản, vì bà cũng muốn biết nguyên nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6: Hoàng Hậu Nhân Từ

“Không có chuyện nguyện ý hay không ở đây. Tiếp quản hậu cung là bổn phận, là trách nhiệm của một hoàng hậu, nếu không quản chuyện trong hậu cung thì hoàng hậu cũng không khác gì một cung tần cửu phẩm. Nhưng đó không phải là mục đích của bản cung hôm nay. Ta vừa nhập cung được một ngày, sáng nay chỉ muốn thỉnh an mẫu hậu, chuyện hậu cung ta chưa biết gì, còn cần mẫu hậu dạy bảo rất nhiều. Chẳng lẽ mẫu hậu cảm thấy ta đủ năng lực gánh vác tự nhiên sẽ an tâm giao phượng ấn cho ta.” Ngọc Băng bắt đầu thấy phiền vị Lữ tiểu thư này.

“Nói hay lắm. Không hổ danh là công chúa của Định Đông thân vương.” Thái hậu tán thưởng, “Người đâu!”

Lý công công theo lời mang phượng ấn ra. Thái hậu cầm lấy, phát tay. “Tất cả các người lui ra, ai gia có chuyện muốn nói riêng với hoàng hậu.”

Cung nữ thái giám lui ra hết, Lữ Tiểu Uyển hậm hực phút chốc cũng ra ngoài. Trong tâm cung chỉ còn lại hai người.

“Hoàng hậu, con thấy Tiểu Uyển thế nào?” Thái hậu hỏi một câu lạc đề.

“Mẫu hậu, sao lại hỏi như vậy?”

“Từ nhỏ ta đã nhìn nó trưởng thành, nó là đứa cháu ta thương yêu nhất. Ta thật hi vọng nó có thể giúp con một chút trong chuyện quản lý hậu cung.” Thái hậu nói bóng gió.

“Mẫu hậu, chuyện liên quan đến hoàng thượng, xin hãy để hoàng thượng quyết định.”

“Hoàng đế, Tịnh nhi, ta đã nói rất nhiều lần, nhưng lần nào nó cũng từ chối.” Thái hậu thở dài.

“Mẫu hậu, hoàng thượng nhất định có lý do của mình. Nếu có dịp nhi thần sẽ thử đề cập.”

“Con chấp nhận như vậy sao?”

“Thứ thuộc về mình có vứt đi nó cũng sẽ quay về, ngược lại, cưỡng cầu cũng vô dụng.”

Thái hậu nhìn tiểu tức phụ trước mặt. Vì định kiến ban đầu, bà không thích nàng bao nhiêu nhưng bà không thể phủ nhận nàng thật sự là một người đủ bản lĩnh làm cho hậu cung trở thành hậu phương vững chắc của hoàng đế. Hơn nữa, cá tính nàng rất đặc biệt, trong nhu có cương. Với kinh nghiệm cung đình lâu năm, bà cảm nhận được vị hoàng hậu này dễ gần nhưng tuyệt đối không dễ chọc. Suy đi nghĩ lại, bà quyết định giao phượng ấn cho nàng, một phần vì quy định cung đình, phần khác, bà không tìm ra được nguyên nhân thoái thác.

“Con giữ phượng ấn đi.” Thái hậu đưa ra vật đang cầm trong tay.

“Mẫu hậu. Nhi thần còn chưa biết gì cả.”

“Chưa biết từ từ sẽ biết. Ta tin tưởng con có khả năng, đúng không?”

“Tạ ơn mẫu hậu.” Ngọc Băng cũng không khách khí. Xưa nay nàng vốn ghét đông dãi. Sớm muộn cũng là chuyện của nàng, cộng với ủy thác của hoàng thượng, nàng đành nào cũng phải nhận.

Đột nhiên lúc này, bên ngoài truyền vào một vài âm thanh la hét, còn có ầm ầm tiếng khóc nức nở.

“Chuyện gì?” Thái hậu cao giọng hỏi.

Một đám người lục tục kéo vào. Chỉ thấy tiểu cung nữ Cẩm Tú một bên mặt sưng vù, mắt mũi đỏ hồng, đang thút thít, còn Lư Tiểu Uyển thì đang nhe nanh trợn mắt.

“Chuyện gì?” Thanh âm lạnh như băng truyền đến kinh sợ mọi người. Lần này người hỏi là Ngọc Băng.

“Nương nương, con cầu nô tỳ này thật sự quá vô lễ, Tiểu Uyển chỉ bảo nó đi pha một tách trà nó cũng từ chối.” Lư Tiểu Uyển la lối.

“Nương nương,..., nô tỳ,... nô tỳ,...” Cẩm Tú khóc ngất, không nói được lời nào.

“Được rồi.” Thanh âm Ngọc Băng vẫn không mang theo một chút nhiệt độ nào, chỉ có vẻ mặt là trước sau vẫn không thay đổi, khiến người ta không đoán ra được nàng đang nghĩ gì.

“Nương nương nhất định phải làm chủ cho Tiểu Uyển.” Lư Tiểu Uyển được thể lớn tiếng.

“Tại sao người lại bảo Cẩm Tú đi pha trà cho người?” Ngọc Băng lạnh lùng cắt lời, đồng thời cũng cắt giảm nhiệt độ trong tầm cung xuống mức thấp nhất.

“Tiểu Uyển muốn uống chút trà, có gì không được?” Nàng ta vẫn tiếp tục lên giọng.

“Uống trà là chuyện của người. Nhưng tại sao nhất định phải là Cẩm Tú?” Một câu nối tiếp một câu, lạnh tới cực độ.

“Tại sao không thể a! Nô tỳ đưa nào chẳng như nhau. Cầu nô tỳ!” Nữ nhân này thật sự... hết thuốc chữa.

“Đủ rồi!” Thái hậu cắt ngang. “Hoàng hậu hồi cung trước đi. Ai gia muốn nói chuyện với Tiểu Uyển một chút.”

“Nhi thần cáo lui.” Không kiêu ngạo, không siểm nịnh, Ngọc Băng mang theo Cẩm Tú rời khỏi ‘hiện trường’.

Thái hậu quay sang Lư Tiểu Uyển: “Người cũng thật là. Dù sao cũng là hoàng hậu. Thu liễm lại một chút đi.”

“Cô cô, hoàng hậu thật đáng ghét.” Bộ dáng hoành hợ ban nãy mất hết, bây giờ Tiểu Uyển đang sắm vai một đứa cháu ngoan làm nũng.

Lư thái hậu thờ dãi, qua ba câu cuối cùng vừa rồi, bà biết được hoàng hậu không bao giờ là đối tượng nên ăn hiếp. Nếu tiếp tục, đứa cháu này của bà sẽ chịu thiệt thòi. Kể ra, hoàng hậu im lặng rồi đi cũng đã là rất nể mặt bà.

Phượng Nghi cung.

Suốt đường đi trở về Ngọc Băng một câu cũng không nói, chỉ cất bước đều đều khiến tất cả cung nữ thái giám đều nín lặng, Cẩm Tú cũng không dám khóc nữa, chỉ thỉnh thoảng nấc lên một cái. Về đến nơi, nàng đi thẳng vào phòng khách. Cung nữ thái giám tự động chia ra đứng hai hàng phía dưới.

“Nương nương, nô tỳ biết sai rồi. Xin nương nương tha mạng.” Cẩm Tú chịu không nổi khủng hoảng lúc này trong Từ An cung, dập đầu lia lịa.

Ngọc Băng xoay người, trực tiếp kéo Cẩm Tú đứng lên, ấn nàng ngồi xuống một cái ghế, ép nàng nhìn thẳng vào mình, lúc sau mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Đáp ứng ta một chuyện.”

“Nương nương, nô tỳ... nô tỳ...” Cẩm Tú bị đôi mắt đen của nàng hút vào, tâm tình đã bình ổn hơn rất nhiều, nhưng thủy chung cung nữ vẫn là cung nữ.

“Xóa ba chữ ‘cầu nô tỳ’ ban nãy ra khỏi đầu.”

Một phòng đầy người đứng chết trân. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Hoàng hậu nương nương không trách không phạt, không hỏi nguyên do, chỉ bảo Cẩm Tú đừng quan tâm những lời của Lư tiểu thư?

Ngọc Băng cũng không giải thích gì thêm, ngẩng đầu gọi Trần Châu: “Trong tầm cung của ta có một cái hòm nhỏ màu vàng đặt trên tủ nhỏ cạnh giường. Mang nó đến đây.”

“Nô tỳ tuân lệnh.” Trần Châu không hiểu đầu cua tai nheo gì nhưng vẫn đi lấy vật được yêu cầu.

Hòm gỗ được mang đến, Ngọc Băng đi đến chậu nước ở góc phòng, nhúng khăn, vắt khô mang đến. . lau mặt cho Cẩm Tú.

Tiểu nha đầu này thụ sủng nhược kinh nhảy dựng, lại dập đầu như té sao: “Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng.”

“Ai nói muốn lấy mạng của muội?” Ngừ khí cực kỳ nhu hòa. Ngọc Băng tóm Cẩm Tú trở lại ghế, nàng lấy từ trong hòm ra một lọ thuốc nhỏ, mở nắp, một hương thơm dễ chịu tràn ngập cả gian phòng. Nàng tỉ mỉ xoa một ít lên má Cẩm Tú. “Xong rồi, không sao đâu, độ nửa canh giờ sau sẽ không sưng nữa.” Lần đầu tiên có người quan tâm, nước mắt vừa ngừng của Cẩm Tú lại chảy xuống.

Ngừng một lát, Ngọc Băng quay xuống nhìn đám cung nữ thái giám phía dưới: “Lư Tiểu Uyển biết võ công không?”

Thái giám quản sự Phụng Nghi cung Tần Thọ ngập ngừng lên tiếng: “Hồi bẩm nương nương, Lư tiểu thư không biết võ công.”

“Ừ được rồi. Không nói chuyện đó nữa. Sau này chúng ta là người một nhà. Ta muốn có một chút quy định.”

“Xin nương nương căn dặn.” Đám hạ nhân trăm miệng một lời.

“Thứ nhất, ta không thích ồn ào, các người sau này làm chuyện gì cũng nên nhẹ nhàng một chút. Thứ hai, tất cả mọi người nếu gặp phải khó khăn hay thắc mắc gì đều có thể trực tiếp hỏi ta. Ta không muốn một chút hiểu lầm nhỏ gây ra sai sót lớn. Thứ ba, đừng lúc nào gặp ta cũng quỳ, ta không quen. Và lại dù có là cung nữ hay thái giám cũng cần giữ cho mình một chút tôn nghiêm nhất định, hiểu không?”

“Nương nương...” Cẩm Tú e dè lên tiếng.

“Cứ nói.” Ngọc Băng khích lệ.

“Nô tỳ cũng có thể có tôn nghiêm sao?”

“Có thể, khác biệt giữa nô tỳ và chủ tử chẳng qua chỉ là hoàn cảnh và gia đình mà họ xuất thân. Nô tỳ cũng là người, cũng có mẹ sinh cha dưỡng. Không ai được chọn gia đình để đầu thai nhưng mỗi người có thể tự chọn cách sống và suy nghĩ của mình. Có thể muội không thể làm trái mệnh lệnh của chủ tử, nhưng muội có đủ đầu óc để nhận biết đúng sai, đúng không? Tỷ như việc lúc này, nói thật lòng, muội có cảm thấy mình sai không?”

“Nô tỳ..., nô tỳ... không biết.”

“Vậy nói rõ ràng lúc đó đã xảy ra chuyện gì?”

Cả phòng chìm vào im lặng. Họ không ngờ hoàng hậu không biết cụ thể chuyện gì xảy ra đã lo chăm sóc cho Cẩm Tú trước.

“Hồi nương nương, lúc đó Lư tiểu thư nói muốn uống trà Long Tĩnh bảo nô tỳ đi pha. Nhưng mà nô tỳ lần đầu tiên đến Từ An cung, không biết trừ phòng ở đâu, với lại Long Tĩnh trà chỉ có hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, và thái hậu mới được sử dụng. Nô tỳ còn chưa bẩm rõ thì Lư tiểu thư đã bạt tai nô tỳ.”

“Muội hiểu nguyên nhân của cái bạt tai đó không?”

“Là Lư tiểu thư không hài lòng nô tỳ lễ nề.”

“Sai. Nàng ta là muốn dẫn mặt ta mới đổ lên đầu muội. Trong cung muốn sống yên ổn phải biết giữ mình, nói ít một chút, nghe nhiều một chút, nhìn kỹ một chút. Nhưng không nói không đồng nghĩa với không biết, muội nên hiểu rõ tình huống trước mắt. Sau này nếu còn gặp tình huống như vậy thì cứ vâng dạ rồi lập tức đi báo với ta. Trong việc này muội không có sai, có sai thì cũng chỉ là vì muội xui xẻo bị chọn làm thiếp thân tỳ nữ cho hoàng hậu nương nương này.” Ngọc Băng kiên nhẫn giảng giải. Dù nàng không thích nhiều lời, nhưng đã ở chung dưới một mái che thì tất cả là người một nhà, có một số chuyện nói rõ trước thì sau này sẽ tiết kiệm được hơi sức.

“Nương nương, nô tỳ không hiểu lắm chuyện trong cung nhưng được hầu hạ nương nương là phúc phận của nô tỳ.” Cẩm Tú lí nhí. Tiểu nha đầu này còn đang ‘thăm thẳm’ những gì Ngọc Băng vừa nói.

“Nương nương, nói như vậy thì Lư tiểu thư là muốn...” Trần Châu đánh hơi thấy có kẻ muốn tranh sủng với chủ tử nhà mình.

“Có một số chuyện không phải muốn là có được đâu. Hơn nữa, ta cũng không thích nói xấu sau lưng người khác. Và lại, một vài loại chuyện có biết cũng không nên nói ra ngoài, không cẩn thận sẽ là tự chuốc họa” Nàng đánh gãy lời nói của Trần Châu.

“Dạ nương nương.”

“Được rồi, ai cũng có việc của mình. Đi làm đi. Đừng đứng ngây ra đó. Khi nào cần ta sẽ gọi. Ta muốn yên tĩnh một lát.”

Q.1 - Chương 7: Khởi Động Tâm Kế

Ngọc Băng ngồi một mình trong thư phòng, suy nghĩ về Lư Tiểu Uyển. Sáu năm trước, nàng đã đột phá Hoàng gia kiếm pháp tầng cuối cùng, trở thành thất đẳng huyền đai kiếm thủ. Ba năm trước, trong một kỳ võ lâm đại hội, nàng đã đánh bại giáo chủ Quý Độc môn, được mọi người tôn làm võ lâm minh chủ. Với võ công của mình, nàng không cần nhìn cũng biết Lư Tiểu Uyển có biết công phu, nhưng lúc này thăm dò, mọi người trong cung tựa hồ vẫn chỉ cho đây là một vị thiên kim tiểu thư yếu đuối. Lư Tiểu Uyển không giống mẫu người khiêm tốn, nếu nàng ta che dấu năng lực thì nhất định phải có mục đích riêng. Chuyện nàng ta dần mất nàng, muốn trở thành quý phi gì đó, nàng đều không so đo, vì nàng thừa biết Bách Lý Tĩnh sẽ không bao giờ chấp nhận con gái Lư Ngạc ở cạnh mình. Nhưng nếu nàng ta hỗ trợ phụ thân nhắm tới mục đích khác, nàng sẽ không ngó lơ. Vì dù sao, nàng bây giờ cũng đã là hoàng hậu. Mơ ước lớn nhất của nàng là tạo phúc cho bá tánh, nếu triều đình không vững vàng, trăm họ sẽ không thể an cư. Hơn nữa, nhìn biểu hiện của đám cung nữ và thái giám khi này, nàng phát hiện tiểu cung nữ đứng gần sát cửa ra vào rất có thể là nội gián của phụ tử Lư Ngạc.

Đột nhiên nàng nghe được tiếng bước chân ngập ngừng trước cửa.

“Ai ngoài đó vậy?”

“Nương nương, là nô tỳ Cẩm Tú và Trần Châu tỳ tỳ.”

“Vào đây.” Có một chút chuyện nàng muốn hỏi cho rõ ràng.

Hai tiểu cung nữ rụt rè đi vào, nhún người chào nàng một cái. “Nương nương.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Lâm công công ở chỗ hoàng thượng đến bảo hoàng thượng muốn nương nương cùng dùng bữa trưa nay, nhưng mà lúc này nương nương bận không được làm phiền nên nô tỳ không dám kinh động.”

“Được rồi, ta sẽ đến.” Ngọc Băng nhìn thấy vẻ mặt muốn-nói-lại-thôi của hai tiểu cung nữ. “Có gì muốn nói sao?”

“Nương nương không phạt nô tỳ vì đã làm nương nương mất mặt trước thái hậu sao ạ?” Cẩm Tú e dè hỏi.

“Ta không cảm thấy có gì mất mặt ở đây cả. Chúng ta không nói chuyện này nữa, được không?”

“Tạ ơn nương nương.”

“Được rồi. Ta có một số chuyện muốn hỏi. Trước khi đến cạnh ta các muội là cung nữ ở đâu?”

“Chúng nô tỳ là cung nữ ở ngự thư phòng. Hoàng thượng thấy chúng nô tỳ tay chân nhanh nhẹn nên mới bảo Lâm công công điều đến làm thiếp thân thị nữ cho nương nương.”

“Vậy chuyện trong cung các muội biết được bao nhiêu?”

Cẩm Tú, Trần Châu nhìn nhau. “Xin nương nương cứ hỏi, nếu biết chúng nô tỳ nhất định sẽ nói, nói hết.”

“Lư Tiểu Uyển kia là người thế nào?”

“Hỏi nương nương, Lư tiểu thư là nữ nhi của Tướng gia, từ nhỏ đã thường xuyên vào cung ở cạnh thái hậu. Thái hậu rất yêu thương nàng ta.” Trần Châu lên tiếng.

“Học vấn? Kiến thức? Cách làm người?”

“Cái đó nô tỳ không rõ lắm, chỉ biết Lư tiểu thư có thể làm thơ, từng được thái hậu khen ngợi. Còn cách làm người...”

Ngọc Băng im lặng, dùng ánh mắt bảo Trần Châu tiếp tục.

“Nô tỳ không dám nói bừa, chỉ là trong cung rất nhiều cung nữ thái giám đều muốn lấy lòng Lư tiểu thư. Hơn nữa Lư tiểu thư rất hay đến ngự thư phòng quần lý... hoàng thượng.”

“Tại sao cung nữ thái giám lại muốn lấy lòng nữ nhi của một vị đại thần?”

“Vi... Vi... thái hậu từng nhiều lần đề cập muốn lập Lư tiểu thư làm hoàng quý phi. Nếu chuyện đó xảy ra, Lư tiểu thư sẽ trở thành chủ tử, nên họ mới...”

“Vậy Tướng gia đối với việc này như thế nào?”

“Tướng gia? Nô tỳ không biết. Chỉ biết Lư tiểu thư luôn muốn nhập cung nhưng hoàng thượng lại cứ như xa như gần, rốt lại vẫn chưa hứa hẹn gì. Còn Tướng gia thì nô tỳ không nghe nói có ý kiến gì cả.”

“Không nói chuyện này nữa. Gọi Tần công công vào đây cho ta.”

“Dạ nương nương.”

Cầm Tú và Trần Châu lui ra. Ngọc Băng cũng tạm thời không nghĩ vấn đề này nữa. Bây giờ việc cần làm là nắm bắt tình hình hậu cung, trước tiên là Phụng Nghi cung.

“Nô tài Tần Thục tham kiến nương nương.”

“Đứng lên đi. Ta đã nói không cần mỗi lần gặp một lần quỳ đúng không? Lần sau còn tái phạm, phạt ngươi quét sân một tháng.” Ngọc Băng có chút khó chịu.

“Dạ nương nương. Nô tài không dám nữa.”

“Ta hỏi ngươi Phụng Nghi cung có bao nhiêu thái giám cung nữ?”

“Hồi nương nương, thiếp thân cung nữ của nương nương hai người. Cung nữ dọn dẹp tẩm cung 10 người, cung nữ giặt giũ 10 người, cung nữ quét dọn trong ngoài 20 người, cung nữ chăm sóc hoa viên 10 người, cung nữ ở trù phòng 10 người, cung nữ đề sai vật 6 người. Cung nữ lớn tuổi phụ trách hình phòng 4 người. Thái giám làm việc nặng ở hậu viện 5 người, thái giám chuyên phụ trách khiêng kiệu 16 người, thái giám chuyên phụ trách đi thông báo tin tức 8 người, thái giám phụ trách quét dọn cùng với cung nữ 6 người. Ngoài ra còn có một đội thị vệ 100 người tuần tra bên ngoài Phụng Nghi cung đảm bảo an toàn cho nương.”

Ngọc Băng tính toán, cộng luôn Tần Thục vào là 72 cung nữ, 36 thái giám dưới tay nàng. Thân phận hoàng hậu này thật sự quá khoa trương đi. Haiz. Cần điều chỉnh một chút. “Chia bớt việc cho các thái giám khiêng kiệu đi. Ta không có thói quen ngồi kiệu. Không có chuyện gì nữa, ngươi lui ra đi.”

“Dạ nương nương.”

Ngự thư phòng

“Hoàng hậu nương nương giá lâm.”

Ngọc Băng đúng hẹn đến ngự thư phòng tìm hoàng đế. Sau một màn lễ nghi hoành tráng, cuối cùng Bách Lý Tĩnh cũng tổng hết cung nữ thái giám ra ngoài.

“Huynh tại sao lại muốn dùng cơm với muội?” Ngọc Băng đi thẳng vào vấn đề.

“Ta nghe sáng nay muội gặp Lư Tiểu Uyển ở chỗ mẫu hậu.”

“Gặp thì sao?”

“Ta muốn giải thích với muội một chút.”

“Huynh không cần giải thích, muội hiểu, mẫu hậu muốn nàng ta nhập cung, nhưng huynh chắc chắn sẽ không đồng ý.”

“Muội sao biết ta không đồng ý?”

“Huynh không ngờ đến mức chấp nhận nữ nhi của kẻ thù ở bên cạnh mình, đặc biệt khi nàng ta còn là người mà mẫu hậu tin tưởng.”

“Xem ra ta sợ muội hiểu lầm là thừa.” Bách Lý Tĩnh buông gánh nặng trong lòng xuống, nhẹ nhàng mỉm cười.

“Có điều huynh có biết cô ta có võ công không?”

“Võ công? Lư Tiểu Uyển biết võ công? Sao muội lại khẳng định như vậy?”

“Muội cũng là người luyện võ, muội nhìn ra được. Nội công của cô ta không mấy thâm hậu nhưng tay chân nhất định rất lanh lẹ. Huynh nên cẩn thận một chút.”

“Khốn kiếp.” Bách Lý Tĩnh vỗ mạnh xuống bàn. Bản thân hắn công phu cũng không tệ nhưng hắn tin nàng, qua lần gặp mặt đầu tiên, nàng một chương chân bay đâm thính khách, hắn biết nàng bản thân là một cao thủ hơn hắn nhiều lần.

“Nếu ngay cả huynh cũng không biết thì nàng ta nhất định có âm mưu. E rằng cái mà phụ tử nàng ta muốn không chỉ là địa vị hoàng quý phi hay hoàng hậu. Muội hỏi huynh Tướng gia có từng đề nghị cho nàng ta nhập cung không?”

“Chuyện này, hình trước khoảng 4 năm trước thì còn thường nhắc đến. Sau này thì không thấy nữa.”

“Bốn năm trước ông ta còn muốn làm quốc trượng, bây giờ e đã muốn làm hoàng đế rồi.” Ngọc Băng lạnh lạnh phán một câu.

Bách Lý Tịnh rung mình, nàng nói không sai. Chỉ là hẳn lại không để ý đến những tiểu tiết vặt như vậy.

“Huynh làm phát hiện âm mưu của hắn từ khi nào?”

“Ba năm trước, hẳn càng ngày càng quá đáng, tự ý hành động, huynh vẫn âm thầm theo dõi. Một ngày, hẳn cưỡng ép một thái giám trong ngự thư phòng làm tay sai cho hắn, nhưng thái giám đó lại có quan hệ họ hàng với tiểu Lâm tử nên cuối cùng tiểu Lâm tử báo lại với huynh.”

“Hắn có biết là huynh biết?”

“Trước nay thì chưa, nhưng sau lần hành thích hụt ở Ngọc Phong sơn thì có lẽ hắn đã biết.”

“Vậy thì không sao. Cùng lắm hẳn chỉ mới nghỉ ngơi.”

“Hả? Không phải những tên thích khách đó sẽ về báo lại với hắn sao?”

“Không phải, giang hồ có luật của giang hồ. Muội nhìn ra được đám người đến hành thích huynh là một nhóm Hắc đạo trong giang hồ, không phải người của quan trường. Một khi thất thủ, họ sẽ tuyệt giao với người thuê họ và không nhận tiền thù lao.”

Bách Lý Tịnh chìm và trầm tư. Có một số chuyện hẳn vẫn tưởng mình tinh thông, nhưng xem ra kiến thức ngự thư phòng cung cấp cho hắn vẫn còn thiếu sót rất lớn, thật may mắn là nàng đã đến với hắn. Nếu không, e rằng hắn sẽ làm hỏng chuyện.

“Khoan đã. Hình như một công chúa của vương phủ thì cũng không thể biết chuyện trên giang hồ nhiều hơn ta?” Bách Lý Tịnh thốt ra câu hỏi.

Ngọc Băng cười thầm, công chúa của vương phủ không biết nhưng nữ nhi của Nam tà, võ lâm minh chủ mà không biết thì ai mới biết? Nhưng ngoài miệng nàng chỉ nói: “Muội không giống huynh. Muội không chỉ là một công chúa, còn là một tướng quân của Hoàng gia.” Nàng cảm thấy bây giờ chưa phải lúc nói cho hoàng đế mọi chuyện. Mỗi ngày sẽ cho hắn tiếp thu một ít.

“Không sai. Ta thiếu chút quên mất. Vậy bước tiếp theo nên làm thế nào?”

“Lư Ngạc là phụ chính đại thần. Hắn nắm quyền quá lâu. Vây cánh không ít. Muốn diệt hẳn có hai cách. Thứ nhất: bẻ gãy vây cánh của hắn. Thứ hai: thu phục vây cánh của hắn. Nhưng muội thấy cách thứ hai tốt hơn. Cũng không nên trăm trận trăm thắng.”

“Nói là nói như vậy, nhưng bao năm nay ta không tìm được cách nào cả. Giữ thân đã là không dễ.”

“Không dễ và không làm được khác nhau. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Trước tiên, huynh phải điều tra được danh sách toàn bộ những kẻ theo phe của hắn. Phải phân rõ thành hai loại.”

“Ta biết, thứ nhất là những kẻ muốn trở thành khai quốc công thần, trực tiếp mưu phản. Thứ hai là những kẻ nhu nhược chỉ dựa hơi hẳn thắng quan phát tài. Cái này ta làm được. Tuy không thể động hẳn nhưng dò xét thám hiểm, người của ta vẫn có khả năng.” Bách Lý Tịnh nói cho cùng vẫn rất thông minh. Hai người nói chuyện càng lúc càng hợp. Chỉ cần nửa câu đầu, đối phương đã hiểu phần còn lại.

“Vậy thì tốt. Muội lo chuyện trong cung.”

“Không sai. Trong cung trên dưới toàn là người của hắn. Nhất cử nhất động của ta hẳn đều biết.” Nhắc tới chuyện này là Bách Lý Tịnh bực bội.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8: Phu Thê Danh Nghĩa

“Kỳ thực chuyện trong cung không khó giải quyết. Huynh phải nhanh chóng nắm danh sách kia. Sớm chừng nào tốt chừng nấy.”

“Ta biết, bản danh sách đó từ lâu ta đã cho người đi thu thập. Không lâu sau sẽ hoàn thành. Nhưng chuyện trong cung lại mà không khó giải quyết sao? Ta chịu đựng suốt mấy năm nay, sắp phát điên rồi.”

“Không khó, huynh nói xem, nếu huynh là Lư Ngạc huynh làm cách nào mua chuộc cung nữ và thái giám?”

“Tiền.”

“Còn gì nữa?”

“Cũng không có bao nhiêu phương pháp để mua chuộc hạ nhân mà. Có lẽ chỉ còn những cách như hứa hẹn cho họ một tương lai tốt hơn, hoặc dùng người thân của họ uy hiếp.”

“Biết được vấn đề thì cứ tùy bệnh mà bốc thuốc thôi. Trước hết đừng để họ quá thiếu thốn. Còn chuyện hứa hẹn, huynh nghĩ đi, ai làm hoàng đế thì thái giám vẫn chỉ là thái giám, không thể ra làm quan đúng không? Vậy thì bản thân đã là một hoàng đế, là chủ tử, chúng ta đối tốt với họ đi, vậy thì họ còn cần gì phải hi vọng trông chờ ở hoàng đế mới? Còn gia đình của họ, huynh phái người bảo vệ hay chuyển họ đi chỗ khác là được. Nói ngắn gọn, chúng ta mua chuộc họ trước Lư Ngạc là được” Ngọc Băng nói như thể đó là chuyện hiển nhiên.

Bách Lý Tịnh im lặng, những chuyện này nghe qua rất đơn giản nhưng hẳn lại không hề nghĩ tới, trước giờ hẳn chỉ biết bức mình, quá đáng lắm thì xử tử những ‘con chuột nhắt’ phản bội, chưa bao giờ hẳn nghĩ tới cách ‘mua chuộc ngược’ như nàng vừa nói. “Có thể sao?” Hắn ngập ngừng hỏi.

“Có thể. Có thể chúng ta không thể tặng bổng lộc cho họ, nhưng ít nhất hãy quan tâm tới họ hơn một chút. Đối xử với họ ít hà khắc đi một chút. Tuy chúng ta không thể cho họ những gì mà Lư Ngạc hứa hẹn, nhưng đó cũng chính là lợi thế của chúng ta. Giữa một chủ tử hiện tại thật lòng quan tâm họ với một kẻ chưa-chắc-là-chủ-tử hứa hẹn với họ, là huynh, huynh nghiêng về bên nào?”

“Ta...”

“Mà muội nghĩ, nếu không có Lư Ngạc thì chúng ta cũng không nên quá xem thường hạ nhân, đừng xem hằm hạ chúng ta, làm hài lòng chúng ta là nghĩa vụ của họ. Cung nữ thái giám cũng là người.”

Bách Lý Tịnh lại im lặng, ‘cung nữ thái giám cũng là người’, đạo lý này hẳn biết, nhưng hẳn chưa từng để tâm đúng mức tới đám hạ nhân trong cung, hẳn không phải là hôn quân thích hành hạ người khác, nhưng cũng chưa từng nói một câu quan tâm tới những người xung quanh. Hắn chăm chăm trị quốc nhưng lại bỏ quên những kẻ cạnh kề mình.

Đột nhiên, hắn nở nụ cười. “Trước đây, ta không có nương tử chỉ bảo. Bây giờ có muội, thật sự ta đã mở rộng tầm mắt rất nhiều. Cảm ơn muội.” Lời này là thật, những chuyện không lớn không nhỏ làm hắn bức bối bao nhiêu năm qua chỉ mấy câu nàng đã giải quyết triệt để. Càng nghĩ càng vui, hắn vươn tay, bỏ một miếng sò điệp vào chén nàng. “Ăn thử cái này đi. Ngon lắm.”

“Cảm ơn huynh.”

Sau đó hai người chuyên tâm ăn uống. À không, chỉ có Ngọc Băng chuyên tâm ăn, còn Bách Lý Tịnh cứ nhai một miếng lại ngắm hoàng hậu của mình một cái.

“Cần ăn đã ăn, cần nói cũng đã nói. Nếu huynh không còn việc gì nữa, muội hồi cung trước.” Ngọc Băng ăn xong, thẳng thắn tạm biệt.

“Ừ, tối nay ta sẽ lại đến chỗ muội.” Bách Lý Tịnh thông thêm một câu giữ chỗ.

“Huynh muốn đến cứ đến, sau này không cần báo trước.” Ngọc Băng gạt cho hắn một gáo nước lạnh, xong quay người ra ngoài.

Bách Lý Tịnh dờ khóc dờ cười, bây giờ hẳn đang hối hận phải chi đừng đưa ra đề nghị ‘làm phu thê trên danh nghĩa’. Hắn thật sự không muốn liên lụy nàng, nhưng tiếp xúc một ngày, hẳn phát hiện, nàng không phải là loại người có thể bị liên lụy. Nhưng khiến hắn khó chịu nhất chính là, nàng không có vẻ gì là có tình cảm với hắn, cứ không nóng không lạnh, không nói một lời nào thừa, từng câu từng chữ đều là nói ‘chuyện chính’. Hắn muốn gào thật lớn, hẳn không muốn làm ca ca của nàng! Tại sao nàng đối với hạ nhân rất ảm áp mà đối với hắn lại đậm mực như vậy a? Không lẽ hẳn phải đi làm thái giám mới được nghe mấy câu ‘không phải chính sự’ của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Tâm Tư Tiểu Uyên

Bách Lý Tịnh không biết, Ngọc Băng từ nhỏ ở cạnh cha, mà cả hai phụ tử nàng đều không có thói quen cười nói hi hã. (Tuyệt Băng: cũng đúng thôi, nhìn cái tên đi: ông cha Lãnh, cô con gái là Băng, gặp nhau không đông thành đá đã là may, cười nói nổi gì.) Hơn nữa, Hoàng gia nhà nàng có một bảo vật là ‘Thất tuyệt cầm’. Bề ngoài nhìn như một cái đàn cổ, nhưng muốn phát huy uy lực của nó, người đánh đàn phải đoạn tuyệt được mọi loại tình cảm theo thứ tự: tuyệt hi, tuyệt bi, tuyệt nộ, tuyệt tâm, tuyệt ý, tuyệt niệm và tăng cuối: tuyệt tình. Ngọc Băng chỉ mất năm ngày đã sử dụng thành thạo món binh khí

này. Mất mẹ khi mới lên năm, nàng trưởng thành khi tuổi còn quá nhỏ, phải cu rư mang một đám nghĩa mưội, nàng vào đời rất sớm nên đã trưì luyện bản thân tâm tình như nước, khống chế tình cảm cực kỳ tốt, nàng có thể duy trì bộ mặt thản nhiên trong mọi trường hợp. Nhưng khống chế tình cảm và khống có tình cảm là hai chuyện khác nhau. Sâu trong thâm tâm, nàng rất coi trọng hửn, đấnh giá cao tâm lòng yêu nước thương dân của hửn, trân trọng tình cảm hửn dành cho nàng, tôn trọng một chính nhữn quân tử đội trời đặp đất, chỉ là khống nói ra mà thôi.

Ngọc Bắng trở về Phượng Nghi cung, trên đường đi nàng nhìn thấy Lữ Tiể Uyển đi ngược chiều.

“Tiể Uyển tham kiến nưong nưong.”

“Miễn lễ.” Ngọc Bắng vẫn lạnh nhạt như cũ, khống tỏ thái độ gì với nàng ta.

“Nưong nưong vừa ở chỗ của hoàng thượng về sao? Tiể Uyển đặng định đến đó.” Nàng ta lên tiếng cọt nhả.

“Tùy tiện.” Ngọc Bắng phấ tay, tiếp tục cấ bước, khống tỏ một chút thái độ nào để Lữ Tiể Uyển có thể suy đốan.

Lữ Tiể Uyển nhìn theo bóng lưng hoàng hậ, nàng ta vốn tự cho mình thông minh, xư nay luôn rất giỏi nhìn mặt người đốan tâm trạng cho nên mới chiếm được nhiều cảm tình của thái hậ như thế. Nhưng hoàng hậ nưong nưong này lại lãnh đặm băng giá, tựa như một con khờ khống có tình cảm. Nàng ta vốn muốn chọc giận Ngọc Bắng hòng để Ngọc Bắng ghen tị mà đặng đến nàng ta, sau đó đống giả vai trò người bị hại đến khóc lóc với thái hậ, nhữn tiện nhậ cung lâm phi, nhưng khống ngờ hết lần này đến lần khác Ngọc Bắng cứ coi nàng ta như khống khí, khống thềm ngó ngang gì đến. Hử, được thôi, cô khống ghen thì ta tị gì khống tiến tị, đã thế ta trực tiếp đi tìm hoàng thượng biểu ca.

Ngự thư phòng

“Tham kiến Lữ tiể thư.” Đám cung nữ thái giám lập tức nình nộ.

“Hoàng thượng có trong đó khống?” Lữ Tiể Uyển bày ra bộ dáng kẻ cả. “Vào thông báo cho ta.”

Thái giám canh cửa vào trong bắmbáo, Bách Lý Tình nghe thấy Lữ Tiể Uyển lại tị thì hết sức bất mửn, hửn ta còn đặng nhộn nhạo vì thái độ đặng dưng của Ngọc Bắng thì bây giờ hồ lý tình lại mò đến. Hử, nếu khống phải sợ đấnh rấ động cỏ thì có nằm mơ hửn cũng khống cho Lữ Tiể Uyển mò vào ngự thư phòng. “Có chuyện gì khống?”

“Hoàng thượng biểu ca...” Lữ Tiể Uyển khống đợi đồng ý đã nóng ruột nhào vào, làm nũng: “Khống có chuyện thì khống được đến gặp hoàng thượng sao? Người ta nhớ hoàng thượng mà.”

“Trăm bận rất nhiều việc, người khống thấy sao? Rảnh rồi thì đến Từ An cung nói chuyện phiếm với thái hậ đi.”

“Sao hoàng thượng cứ khống vui vậy? Đứng rồi, lúc này Tiể Uyển gặp hoàng hậ nưong nưong đi từ hướng này. Là hoàng hậ chọc giận hoàng thượng sao?”

“Đừng nghĩ bậy. Hoàng hậ có nói gì khống?” Giọng nói đều đều nhưng thâm tâm Bách Lý Tình lại đặng rất quan tâm.

“Khống có, nhưng mà hoàng hậ nưong nưong lạnh lũng quá à. Tiể Uyển sợ.”

“Khống phải đâu, nếu người chịu khó tiếp xúc sẽ thấy hoàng hậ rất ôn hòa.” Lời này là Bách Lý Tình tự nói cho mình nghe. Nhưng Lữ Tiể Uyển lại cho rằng hoàng đế thật sự thương yêu hoàng hậ, tâm ganh ghét của nàng trỗi dậy, âm thâm vạch ra một kế hoạch.

“Đạ, vậy bây giờ Tiể Uyển sẽ đến Phượng Nghi cung thỉnh an hoàng hậ nưong nưong.” Nàng ta hoạch định xong, quỳ quầ đứng dậy.

“Tưạ rồi, đừng phiền nàng nghi ngời.” Bách Lý Tình quan tâm dặn một câu, nhưng khống ngờ lại khiến lửa ghen của Lữ Tiể Uyển bùng cháy dữ dội, nàng ta đi thẳng ra ngoài, bỏ ngoài tai mấy câu nói của hoàng đế.

Nhìn theo bóng lưng Lữ Tiể Uyển, đồng tử Bách Lý Tình co lại, hử, khống biết chết sống, muốn động tâm tư trên đầu Ngọc Bắng, đầu óc của cô còn cần phải tốt hơn nhiều. Nhưng hửn vẫn khống yên tâm: “Tiể Lâm tử, nhanh chóng thông báo hoàng hậ nưong nưong đề phòng Lữ Tiể Uyển.”

“Nô tài tuân chỉ.” Lâm Phức nhậ mệnh lui ra, đấylòng nhẹ nhàng thờ phào, bao nhiêu năm hoàng đế phòng khống gồi chiếc, cuối cùng cũng có được một hồng nhan tri kỉ. Bách Lý Tình khống biết mỗi lần nhắc đến Ngọc Bắng, ngữ khí của hửn nhu hòa đi rất nhiều, ánh mắt lộ rõ về quan tâm chăm sóc, người ngoài khống nhậ ra nhưng Lâm Phức hậ hạ hửn nhiều năm thì thấy rất rõ. Chỉ đáng ghét Lữ Tiể Uyển kia lại cứ muốn xem vào chuyện tốt giữa hai người.

Phượng Nghi cung

Ngọc Bắng đặng ngồi trong thư phòng luyện chữ. Cẩm Tú và Trầ Châu đứng hậ hai bên. Tuy nàng khống thích có người cứ suốt ngày ở cạnh nhưng mà có một số chuyện tạm thời chưa thể thay đổi, nàng cũng lười chỉnh tị chỉnh lui. Dù sao Cẩm Tú và Trầ Châu cũng đáng tin cậy, nàng nhìn ra được hai tiể nha đầu này một hiền lành thật thà, một thông minh lanh lợi, đều khống phải là người của Lữ Ngạc.

Cầm Tú yên lặng mài mực, còn Trần Châu thì cứ nhìn như si như ngốc theo từng nét bút của Ngọc Băng. Hồi lâu, nàng ngẩng lên, nhẹ nhàng hỏi: “Hai muội biết chữ không?”

“Nương nương, nô tỳ không biết.” Cũng không có gì lạ. Xưa nay nữ nhân chỉ lo học nữ công gia chánh, tứ đức tam tòng, học hành thi cử vốn là chuyện của nam nhân. Gia đình bình thường đã thế, huống hồ hai tiểu nha đầu này từ nhỏ đã vào cung làm cung nữ. Chỉ những thiên kim tiểu thư nhà quyền quý mới võ vẽ đôi chút chữ nghĩa mà thôi.

“Sao muội lại nhìn như vậy? Chữ viết của ta có vấn đề?” Ngọc Băng thấy được tiểu nha đầu trước mặt có tư chất cũng có khát vọng, chẳng qua nàng muốn Trần Châu chính miệng nói ra.

“Không phải nương nương, nô tỳ chỉ là... chỉ là... ngớ ngẩn...” Trần Châu ngập ngừng.

“Ngớ ngẩn?”

“Nô tỳ ngớ ngẩn nương nương có thể viết chữ.” Thanh âm càng lúc càng nhỏ.

“Muốn học không?” Ngừng một lát Ngọc Băng đột ngột hỏi.

“Dạ muốn. Ồ, dạ nô tỳ không dám, nô tỳ... muốn... không dám... không muốn...” Trần Châu bị câu hỏi đột ngột làm kinh sợ, nói năng lộn xộn.

“Không nên nói như vậy, việc học không bao giờ là thừa, có một số thứ muội học xong lại không biết dùng nó vào việc gì nhưng đừng chuyện mới hiểu được kiến thức có bao nhiêu cần thiết.”

“Nương nương, nô tỳ chỉ là một cung nữ. Trong cung chưa bao giờ có quy định dạy chữ cho thái giám và cung nữ.” Đầu Trần Châu càng cúi càng thấp.

“Ta dạy muội.”

Không chỉ Trần Châu mà ngay cả Cầm Tú cũng mở tròn mắt nhìn nàng. Xưa nay làm gì có chuyện hoàng hậu đi dạy chữ cho cung nữ chứ. Sững một hồi, xác định nàng không phải đang nói chơi, Cầm Tú nhanh chóng quỳ xuống: “Nương nương, nô tỳ cũng muốn học.”

“Chỉ cần muội muốn học. Ta dạy. Lại đây.”

“Tạ ơn nương nương.” Lúc này trên mặt của Cầm Tú và Trần Châu đã tràn nước mắt.

“Đủ rồi, động một chút là quỳ, hơi một chút là khóc, để dành hơi sức đó mà học cho tốt. Nói cho các muội biết, ta không phải là lão sư nhân từ. Học không chuyên tâm không tránh được trách phạt đâu.”

“Dạ nương nương, nô tỳ nhất định cố hết sức.” Cầm Tú, Trần Châu đồng thanh, cho dù nương nương không yêu cầu họ cũng sẽ học thật tốt, e rằng đây là cơ hội ngàn năm mới có một lần.

“Được rồi, trước khi học phải biết mình học vì cái gì. Học chữ không phải chỉ để nhận biết chữ rồi viết lại. Nếu như thế dùng hình vẽ cũng được, cần gì phải có văn tự cho rườm rà. Chữ viết không phải chỉ để thông tin qua lại mà đồng thời cũng còn là công cụ lưu trữ tiền nhân để lại cho hậu thế. Chữ viết thể hiện bản chất, tâm tính và cả tâm tình người viết. Học chữ là học đạo lý để phân biệt cái đúng cái sai, luyện chữ là tôi luyện nhân phẩm và tính cách con người...”

Ba người một tận tâm dạy, hai chuyên chú học, đang yên lành thì đột nhiên Ngọc Băng nói sang chuyện khác: “Hai muội đáp ứng ta một chuyện, việc ta dạy hai muội, tạm thời khoan nói ra ngoài.”

“Dạ nương nương.” Hai tiểu nha đầu này bây giờ đã coi nàng như bầu trời của họ. Nàng có bảo mặt trời mọc ở hướng tây thì họ cũng gật đầu đáp ứng, không cần hỏi nguyên do.

Dứt lời, bên ngoài đã truyền đến thanh âm của thái giám canh cửa: “Nương nương.”

“Chuyện gì?”

“Lâm công công cầu kiến.”

“Cho vào.”

“Nô tài Lâm Phúc...”

“Miễn đi. Nói chính sự, hoàng thượng phái người đến làm gì?” Ngọc Băng vẫn không quen nổi với cái cách cứ gắp là quỳ này.

“Nương nương, Lư tiểu thư đang trên đường tới đây, hoàng thượng lo nàng ta có dụng tâm với nương nương nên phái nô tài đến báo trước cho nương nương đề đề phòng.” Lâm Phúc không thể không thừa nhận hoàng hậu nương nương tâm tư cực kỳ mẫn tiệp. Hắn cũng âm thầm vì hoàng thượng mà cao hứng.

“Được rồi, nói lại với hoàng thượng, ta biết nên làm thế nào.”

Lâm Phúc vừa lui ra, bên ngoài lại truyền vào thanh âm của thái giám canh cửa: “Nương nương, Lư tiểu thư cầu kiến.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Tai Bay Vạ Gió

“Bảo cô ta đến phòng khách đợi ta.” Cho dù Lâm Phúc không đến báo thì Ngọc Băng cũng thừa biết Lư Tiểu Uyển muốn đến gây sự. Chẳng qua bây giờ chưa phải lúc dứt điểm nàng ta mà thôi.

“Nương nương, Lư tiểu thư không có ý tốt đâu, hay là đừng gặp.” Trần Châu cẩn thận đề nghị. Tiểu nha đầu này đã thật sự coi Ngọc Băng là chủ tử, hết lòng lo lắng cho nàng.

“Tránh được một lần không tránh được cả đời. Hơn nữa, nàng ta có thể làm gì chứ?”

“Nương nương.” Lần này người mở miệng là Cẩm Tú. “Nô tỳ không phải nhiều lời nhưng thủ đoạn trong cung rất nhiều, đa dạng không phòng bị nổi. Có thể tránh được lúc nào hay lúc đó.”

“Chúng ta đã biết nàng ta giờ trò thì cứ cẩn thận ứng phó là được. Tin ta đi. Hai muội đi trước bảo nàng ta chờ một lát ta sẽ ra ngay. Có điều, đừng để nàng ta ăn uống thứ gì của Phụng Nghi cung.” Ngọc Băng nhẹ giọng trấn an. Trong lòng trời dậy một tia âm áp, tại nơi ‘đất khách quê người’ này rốt cuộc cũng đã có người vì nàng mà lo lắng.

Cẩm Tú, Trần Châu ngoan ngoãn lui ra. Ngọc Băng bước tới gần hộp trà Long Tĩnh mà thái hậu ban cho nàng hôm qua, giờ nấp,...

Phụng Nghi cung, phòng khách.

“Tiểu Uyển tham kiến nương nương.”

“Ngồi xuống nói chuyện.”

“Tạ nương nương.”

“Lư tiểu thư đến có chuyện gì?”

“Nương nương, Tiểu Uyển chỉ là muốn chúc mừng người nắm giữ phụng ấn, từ nay trở thành nữ chủ nhân của Từ Cẩm thành.” Lư Tiểu Uyển giả là.

“Tâm lòng Lư tiểu thư bản cung nhận, chỉ là hôm nay bản cung có chút việc bận, không thể ngồi lâu. Hôm khác sẽ hàn huyên. Lư tiểu thư không phiền chứ?” Ngọc Băng không thích những cuộc nói chuyện vô bổ như thế này. Gián đoạn việc dạy học của nàng chỉ để nói mấy lời nhảm nhí!

“Vậy Tiểu Uyển không quấy rầy nương nương nữa. Nhưng nương nương có thể ban cho Tiểu Uyển một chén trà không? Tiểu Uyển có chút khát, uống xong Tiểu Uyển sẽ cáo lui ngay.” Hồ ly tinh bắt đầu giờ thủ đoạn.

“Thật ngại quá, là Phụng Nghi cung sơ suất. Nhưng thật sự bản cung có việc phải đi ngay. Thế này vậy, ban sáng ở Từ An cung, Lư tiểu thư hình như rất thương thức trà Long Tĩnh đúng không? Bản cung tặng tiểu thư một hộp. Coi như đền đáp chút tâm ý của tiểu thư.” Nói đoạn nàng quay sang bảo Cẩm Tú: “Lấy hộp trà trong thư phòng cho Lư tiểu thư đi.”

“Tạ nương nương ân sủng. Nếu đã vậy Tiểu Uyển xin cáo lui. Ngày khác sẽ lại đến thỉnh an nương nương.” Lư Tiểu Uyển nhận hộp trà, vội vã cáo lui. Lúc quay người ra khỏi cung, trong mắt nàng ta lóe lên một tia tàn nhẫn.

Ngọc Băng nhìn theo bóng lưng Tiểu Uyển, đáy lòng khê thờ dài, tại sao cứ nhất định phải gây chuyện thị phi mới được. Liếc thấy biểu tình không cam lòng của Cẩm Tú và Trần Châu, nàng nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy? Muội tiếc?”

“Nương nương, trà Long Tĩnh không dễ có được, không phải là hoàng hậu, thái hậu thì cũng không có mà dùng, sao nương nương lại cho nàng ta như vậy? Hơn nữa, nếu nàng ta thật sự muốn giờ trò thì sẽ rất bất lợi với nương nương.” Trần Châu không phải tiếc một hộp trà, chỉ là không ưa cái thái độ của Lư Tiểu Uyển và lo lắng cho chủ tử mà thôi.

“Không sao đâu. Chúng ta đi học tiếp. Đừng để nàng ta làm gián đoạn. Không bàn nữa.” Ngọc Băng phẩy phẩy tay. “Tần công công, lần sau, những

người đến vì những chuyện như thế này thì từ chối khéo cho ta. Ta không có thời gian đi làm chuyện vớ vẩn.”

“Dạ nương nương.”

Ba người trở lại thư phòng, người dạy tiếp tục dạy, người học tiếp tục học. Được khoảng một canh giờ sau, thái giám canh cửa lại lên tiếng báo: “Nương nương, Tỉnh Dương công chúa cầu kiến.”

“Cho vào.” Ngọc Băng quay sang Cẩm Tú và Trần Châu: “Hôm nay học đến đây thôi. Ngày mai tiếp tục. Đi pha trà cho công chúa đi.”

Cẩm Tú, Trần Châu vừa lui ra ngoài thì Tỉnh Dương công chúa bước vào.

“Bách Lý Vân tham kiến hoàng tẩu.”

“Miễn lễ. Muội ngồi đi.” Ngọc Băng đã nghe nhắc tới tiểu công chúa mười hai tuổi này. Vị hoàng phi sinh ra nàng mất sớm, nàng do một tay thái hậu hiện tại nuôi dưỡng nên người, tính tình thẳng thắn, ngây thơ hồn nhiên. “Rảnh rồi đến thăm tẩu tẩu sao?”

“Không phải a. Hoàng tẩu là hoàng hậu mà. Theo lễ nghi thì muội phải đến thỉnh an a.” Bách Lý Vân thẳng thắn nói.

“Cám ơn muội, từ nay chúng ta là người một nhà, không cần khách sáo quá được không? Rảnh rồi cứ đến chơi với tẩu tẩu.” Ngọc Băng nhìn tiểu nha đầu đáng yêu trước mặt, tự nhiên có cảm giác thân mật.

“Dạ.” Bách Lý Vân cười vui vẻ. “Hoàng tẩu gọi muội là Vân nhi đi. Mẫu hậu và hoàng huynh cũng gọi như vậy.” Lần đầu gặp mặt nhưng Bách Lý Vân cũng cảm thấy vị hoàng tẩu này tuy lạnh lùng nhưng cũng không khó gần gũi. Hơn nữa nàng từ nhỏ lớn lên trong cung cấm, tuy là công chúa cao quý nhưng lại hết sức nhàm chán, mẫu hậu và hoàng huynh luôn bắt nàng phải đoan trang nghiêm túc, không cho nàng ăn nói thoải mái. Đám cung nữ thái giám gặp nàng thì ngay cả nói lớn tiếng cũng không dám. Lư Tiểu Uyển thường xuyên ra vào cung, nhưng lại hết sức kiêu kỳ, chỉ chuyên tâm lấy lòng thái hậu, chê nàng nhỏ không chơi với nàng. Bây giờ nàng gặp được nhân vật mới từ ngoài cung đến, dĩ nhiên phải tranh thủ a. “Hoàng tẩu lớn lên ở đảo Minh Hà sao? Kể cho muội nghe chuyện ngoài cung được không?”

“Được rồi, muội muốn nghe chuyện gì?” Ngọc Băng chiều ý tiểu muội muội. Hai người nói chuyện một hồi, Ngọc Băng kể cho Bách Lý Vân nghe về những chuyện kỳ lạ nàng gặp trên giang hồ, dĩ nhiên có chọn lọc hẳn hoi. Bách Lý Vân càng nghe càng say mê, hoa tay múa chân náo loạn, càng lúc càng yêu thích vị hoàng tẩu ‘dễ thương’ này. Ngay cả ‘hoàng tẩu’ cũng chuyển sang thành ‘tẩu tẩu’ cho ‘thân mật’.

Nhưng chưa được bao lâu, bên ngoài lại truyền đến thanh âm gấp gáp của Tần Thọ: “Nương nương, không hay rồi. Lư tiểu thư trúng độc. Chuyện đã kinh động thái hậu, thái hậu mời nương nương đến cung Từ An. Hoàng thượng cũng đang ở đó.”

Cẩm Tú, Trần Châu mặt mày tái mét. Mặc dù chỉ là hai tiểu nha đầu, nhưng đã ở trong cung lâu năm, hai nàng dư sức đoán biết là hộp trà Long Tỉnh gây họa. “Nương nương, phải làm sao bây giờ? Cô ta nhất định muốn vu oan giá họa.”

“Nếu muốn giá họa thì cứ tìm cách khác đi. Tại sao phải mang cả bản thân mình ra mạo hiểm như thế?” Ngọc Băng buông một câu không ăn khớp gì với tình hình hiện tại.

Bách Lý Vân là nhân vật duy nhất không hiểu đầu đuôi gì cả, nàng không cam tâm lạc hậu: “Tẩu tẩu, mọi người đang nói gì vậy a? Lư tiểu thư trúng độc liên quan gì đến tẩu tẩu?”

“Chuyện dài dòng lắm, bây giờ ta phải đến chỗ mẫu hậu xem tình hình. Trờ về sẽ kể lại cho muội, được không?” Ngọc Băng dậm chân bước đi.

“Không chịu đâu. Muội cũng đi. Tẩu tẩu không nói. Muội trực tiếp đi hỏi mẫu hậu.” Bách Lý Vân dậm chân, nàng ý thức được có chuyện gì đó nghiêm trọng và ảnh hưởng không tốt lắm tới hoàng tẩu của nàng. Khó khăn lắm nàng mới tìm được một người cung chiều nàng, sao lại chịu cho người khác cướp mất chứ?

“Đừng làm rộn. Đã vậy, chúng ta cùng đi. Trên đường sẽ kể cho muội.” Ngọc Băng dỗ dành.

Từ An cung.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm! Tỉnh Dương công chúa đến!”

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu, tham kiến hoàng thượng!” Ngọc Băng nhìn Lư Tiểu Uyển sắc mặt trắng bệch đang ngồi trên một cái ghế tựa, đứng bên cạnh là tể tướng Lư Ngạc đang xù lông. “Mẫu hậu, đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Uyển sau khi uống trà thì trúng độc. Nó nói, trà là hoàng hậu cho nó.” Thái hậu nhìn Ngọc Băng, ánh mắt vô cùng phức tạp. Bà vốn không nghĩ Ngọc Băng là hạng người nham hiểm độc ác, nhưng sự việc bày ra trước mắt, nhân chứng vật chứng đều đủ, bà không thể không tin.

“Thái y nói thế nào? Đã kiểm chứng ly trà chưa?” Ngọc Băng bình thản đáp, tựa hồ chỉ đang nghe chuyện người khác.

Thái độ này làm Lư Ngạc tức đến cảnh hồng, hấn gần giọng: “Hoàng hậu nương nương, tiểu nữ là uống trà mà nương nương ban cho mới trúng độc. Nếu không phải nhờ phát hiện kịp thời thì mạng đã không giữ nổi. Lão thần thật sự không hiểu, Tiểu Uyển rốt lại đắc tội gì với nương nương để phải trả giá

như vậy?”

“Tướng gia bình tĩnh, việc này chắc chắn có ẩn tình, trẫm không tin hoàng hậu nương nương lại hạ độc thủ với Tiểu Uyển.” Bách Lý Tịnh lên tiếng bào chữa.

“Ta hỏi ly trà đã được kiểm tra chưa?” Ngọc Băng lạnh lạnh nhắc lại.

“Kiểm tra? Nương nương còn muốn kiểm tra? Được, thái y đã nói trong ly trà của Tiểu Uyển có ‘tỳ sương’. Nương nương giải thích thế nào đây?” Lư Ngạc nhẹ nhàng mỉa mai.

“Vớ vẩn. Độc trong ly trà của Lư tiểu thư liên quan gì đến hoàng tẩu?” Bách Lý Vân nhin không được xen vào, hoàng tẩu của nàng, không cho phép đụng đến.

“Vân nhi, đừng làm ồn. Nghe lời, đứng qua một bên đi.” Ngọc Băng nhẹ giọng khuyên nhủ. “Tẩu tẩu trong sạch, không có gì phải lo.”

“Trong sạch? Nương nương làm sao chứng minh bản thân trong sạch?” Lư Ngạc được nước lấn tới. Mục đích thật sự của hắn không giống Tiểu Uyển, nếu Tiểu Uyển là muốn hạ bệ và thay thế vị trí hoàng hậu, thì hắn lại chỉ muốn cho hoàng thượng một đả kích. Nhưng hắn không ngờ, Ngọc Băng không phải là người mặc cho hắn an bài.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 11: Âm Mưu Không Thành

“Sao bản cung lại không trong sạch? Bản cung làm sao biết chén trà của Lư tiểu thư có độc ‘tỳ sương’ gì đó chứ? Hơn nữa, chắc gì đã là độc đến từ trong trà?” Ngọc Băng càng trả lời càng có vẻ ‘ngớ ngẩn’.

“Được, được. Hoàng hậu nương nương cứ nói chuyện ngang phè như vậy, lão thần sẽ mang cả hộp trà đến cho thái y kiểm tra. Xem đến lúc đó nương nương còn gì để nói.” Lư Ngạc ngoài mặt hung dữ, trong lòng lại thầm khinh bỉ, nữ nhân gây thơ ngu xuẩn như vậy mà cũng có thể làm hoàng hậu. Hừ.

Nhưng mà đến khi kiểm tra xong hộp trà thì bản thân Lư Ngạc lại cảm thấy mình ngu. Hắn không tài nào lý giải được tại sao hộp trà sau khi kiểm chứng lại hoàn toàn ‘bình thường’. Rõ ràng, hắn chính mắt thấy Tiểu Uyển rắc bột tỳ sương vào cả trong chén trà và hộp trà. Từ đầu đến cuối, hai thứ này chưa từng rời khỏi tầm mắt hắn. Nếu nói có người giả trò đánh trống, hoán đổi gì đó là không thể. Nhưng mà nếu không ai động vào thì độc chất biến đi đâu? Càng nghĩ càng cảm thấy đầu mình to ra.

Ngược lại với hắn, huynh muội Bách Lý Tịnh lại tươi roi rói, thái hậu thì lại thờ phào. Ngọc Băng trước sau không có một chút biểu tình gì. Gương mặt kiêu diễm từ đầu đến cuối vẫn bình thản, lạnh như băng.

“Tướng gia, xem ra đây là một chuyện hiểu lầm. Độc trong chén trà của Lư tiểu thư có vẻ là có người sau khi pha mới bỏ vào. Bất quá, nói thế nào thì cũng không liên quan hoàng hậu.” Bách Lý Tịnh lên tiếng ngay.

“Ai gia cũng nghĩ như vậy, hộp trà kia ai gia nhận ra được. Là của ai gia ban cho hoàng hậu, căn bản không thể có vấn đề.” Thái hậu phụ họa.

“Hừ, chuyện hai năm rồi rồi nhá. Là Tướng phủ các người gia đạo bất an, lại chạy đến đây la lối vô lý.” Bách Lý Vân đệm thêm một câu.

Lư Ngạc không còn gì để nói, mà cũng không biết nói sao. Mọi chuyện là do Tiểu Uyển sắp đặt, khi biết được, hắn hết sức phối hợp hành động, nhưng tới cuối cùng, kết quả lại hoàn toàn ngoài dự đoán. Chỉ đành ‘ùm’ một tiếng quỳ xuống: “Hoàng hậu nương nương tha mạng. Lão thần hồ đồ, lão thần đáng chết.”

Ngọc Băng cũng không muốn làm lớn chuyện, thứ nhất, chưa phải lúc, thứ hai, cũng nên nể mặt thái hậu. “Tướng gia mau bình thân. Tầm lòng làm cha mẹ trong thiên hạ bản cung hiểu được. Bất cứ ai trong hoàn cảnh đó đều làm như vậy thôi. Quan trọng nhất là Lư tiểu thư không sao. Chuyện khác không nhắc tới nữa.” Nàng thả cho hắn một bậc thang đi xuống.

“Hừ, tẩu tẩu thật quá nhân từ. Nhưng mà hộp trà kia Lư tiểu thư đã vô duyên thương thức thì giao cho muội đi.” Bách Lý Vân vẫn còn bức bối, nàng giắt lấy hộp trà, ôm khư khư trong tay.

Thái hậu, hoàng hậu không nói gì, phụ tử Lư Ngạc đương nhiên cũng không có lý do phản đối, chỉ đành rời đi.

Bách Lý Tịnh quay sang Ngọc Băng: “Không có chuyện gì nữa rồi, trời cũng đã tối. Đi, trẫm đưa nàng hồi cung.”

Thái hậu cũng không phản đối: “Được rồi. Đều hồi cung đi. Hoàng hậu, thật ngại quá, lúc này ai gia cũng nghỉ ngơi con. Không có chuyện gì là tốt rồi.”

“Nhi thần cáo lui.” Bách Lý Tĩnh, Ngọc Băng và cả Bách Lý Vân cùng cáo từ.

Vừa ra khỏi cung Từ An, Ngọc Băng quay sang Bách Lý Vân: “Vân nhi, hộp trà kia thật sự gây ra quá nhiều chuyện, có lẽ như nó chỉ có duyên ở với mỗi mình tẩu tẩu, hay là muội đưa nó lại cho tẩu tẩu đi. Hôm khác, ta tặng muội một món đồ chơi.”

“Được a. Muội cũng đâu có thích uống trà gì chứ, chỉ là nhìn không thuận mắt phụ tử Lư Ngạc.” Bách Lý Vân dẫu môi, làm nũng, “Tẩu tẩu hứa cho muội đồ chơi rồi đó nha. Không được nuốt lời đâu a.”

“Được được, không ai lừa gạt tiểu công chúa của chúng ta đâu.” Bách Lý Tĩnh cười cười. “Muội cũng về cung đi. Ta có chút chuyện muốn nói với tẩu tẩu của muội.”

“Vây muội về trước. Hoàng huynh, tẩu tẩu, Vân nhi cáo lui.” Bách Lý Vân vui vẻ rời đi.

Phượng Nghi cung, thư phòng.

Ăn tối xong, Bách Lý Tĩnh phân phó Lâm Phúc mang tẩu chương đến Phượng Nghi cung, đêm nay, hẩn ở lại tại đây luôn. Không phải đi tối đi lui nữa.

Xong xuôi mọi việc, hẩn nhanh chóng chui vào giường, nằm cạnh Ngọc Băng, buông rèm, tắt đèn.

“Huynh lại có chuyện gì?” Ngọc Băng lạnh lạnh cất tiếng sau khi cung nữ cuối cùng lui ra ngoài.

“Không phải ta mà là muội. Nói cho ta biết rốt lại muội đã làm gì? Tại sao trong hộp trà lại không có độc vậy? Tại sao muội phải lấy nó lại từ tay Vân nhi?” Bách Lý Tĩnh thật sự không nén nổi tò mò. Hẩn phải rất kiềm chế mới đợi được tới lúc này mà hỏi.

“Sao phải nhất thiết có mới được?” Ngọc Băng cố ý hỏi ngược, trong lòng lại tán thưởng tâm tư tỉ mỉ của hẩn. Ăn cơm, phê tẩu số, nàng đều lần lượt cạnh hẩn, nhưng hẩn không đá động gì tới chuyện này, không đuổi hạ nhân ra ngoài. Hoàn toàn không có điểm nào khả nghi, không cho Lư Ngạc một chút manh mối nào để tra ra chuyện hai người âm thầm liên thủ.

“Nhất thiết phải có chứ a. Tuồng vu oan giá họa này trong cung không phải lần đầu xảy ra mà. Hơn nữa nếu không nắm chắc phụ tử Lư Ngạc cũng đâu dám vào cung náo loạn kinh động đến mẫu hậu. Mà nếu nó thật sự không có vấn đề gì thì muội đã để Vân nhi mang đi rồi.” Hẩn càng nói càng sốt ruột.

“Trong đó muội có bỏ ‘vô ưu phần’.”

“Vô ưu phần là cái gì? Làm sao trong hộp trà không có gì mà trong chén trà lại có độc? Muội nói nhanh lên đi. Tò mò chết ta!”

“Huynh cũng nói tuồng vu oan giá họa này không phải lần đầu xảy ra trong cung mà. Muội đoán nàng ta nhất định mượn cơ hội gì đó để đổ tội lên đầu muội. Quả nhiên nàng ta chủ động xin muội một chén trà. Nhưng mà cách này chẳng có gì mới mẻ, từ đầu muội đã đề phòng. Muội cố ý không có nàng ta ăn uống chút gì trong Phượng Nghi cung, đến khi nàng ta mở miệng muội mới đưa hộp trà đó cho nàng ta mang về.”

“Trong đó muội đã bỏ vô ưu phần gì gì đó vào?”

“Đúng vậy, muốn giá họa thì chỉ cần trong trà có chút vấn đề là đã đủ để mang lại phiền phức cho muội. Cộng thêm người ngoài không hiểu biết gì về Minh Hà đảo, nên nếu hạ độc, thì nàng ta chỉ sẽ chọn những loại độc đơn giản thông thường như thạch tín, tỷ sương, ... Mà ‘vô ưu phần’ của muội có thể trung hòa những thứ đó, khiến chúng trở nên vô hại. Do đó nên dù nàng ta đã rắc tỷ sương vào, nhưng khi thái y dùng ngân châm để thử thì vẫn không phát hiện độc chất.”

“Vô ưu phần lợi hại vậy sao? Là muội điều chế? Muội biết y thuật? Nhưng nếu đã như vậy, sao Tiểu Uyển còn trúng độc?” Bách Lý Tĩnh hỏi một hơi. Càng lúc hẩn càng nể phục nữ nhân này, kiến thức của nàng như biển sâu nhìn không thấy đáy, không ngờ nàng biết cả y thuật, tỷ sương, thạch tín mà lại chỉ xem như ‘những loại độc đơn giản thông thường’.

“Muội biết y thuật. Sở dĩ Tiểu Uyển vẫn trúng độc là vì nàng ta đã pha trà. Vô ưu phần gặp nước sôi sẽ hoàn toàn vô hiệu, nhưng tỷ sương thì vẫn là tỷ sương. Đó cũng là lý do mà muội không thể để hộp trà lọt vào tay Vân nhi. Mà nếu từ đầu Vân nhi không gạt nó, muội cũng sẽ lấy nó về từ tay Tiểu Uyển.”

“Nguyên lai là như vậy a. Kể ra muội chọn loại vô ưu phần này dạy cho Tiểu Uyển một bài học cũng là rất xứng đáng.” Bách Lý Tĩnh hừ nhẹ.

“Nói thật lòng, nếu có cách khác muội cũng không hi vọng nàng ta trúng độc. Cho dù là có chuẩn bị trước, không nguy hiểm tính mạng, nhưng độc được dù sao cũng là độc được, có giải trừ thì nó vẫn ít nhiều ảnh hưởng không tốt đến cơ thể. Chẳng qua, nếu chọn loại giải được khác, không bị nước sôi ảnh hưởng thì nàng ta dù có uống độc được cũng không trúng độc, nhất định sẽ khiến phụ tử Lư Ngạc sinh nghi. Bởi thế muội mới đành làm vậy. Bất quá cũng không thể trách muội, nếu nàng ta đừng có tâm ý hại người thì bản thân cũng không cần chuốc khổ, hơn nữa là nàng ta lựa chọn mang thân mình ra dòn muội đến đường cùng.”

“Nhưng làm như vậy cũng mạo hiểm. Nếu nàng ta chọn là loại độc được kỳ quái gì đó, vô ưu phần có giải được không?”

“Không được. Vô ưu phần chỉ có tác dụng với những loại độc được đơn thuần, nếu từ hai loại trở lên trộn lẫn lại thì nó vô dụng.”

“Thế thì muội không phải sẽ gặp phiền phức sao?”

“Vẫn không gặp.”

“Hừ?”

“Sau khi bỏ vô ưu phần vào, muội đã niệm phong hộp trà lại như cũ. Hộp trà mà muội đưa cho nàng ta còn nguyên niệm phong, rất nhiều người đều nhìn thấy, mà nó lại là mấu hậu cho muội. Nàng ta không phải người trong cung, sẽ không để ý những thứ niệm phong đó. Nếu nàng ta để ý, thì sẽ không ra tay. Nếu đã ra tay thì muội không ngại. Có thử ra có độc thì cũng không liên quan tới muội. Tới lúc đó chỉ cần muội bảo có hiểu lầm là được, tin chắc phụ tử nàng ta cũng không tới mức xé to chuyện trên đầu mấu hậu. Với căn bản, mấu hậu không có lý do hãm hại muội, nên mấu hậu cũng vô can.”

“Nếu đã vậy, thì muội còn cần chi phải bỏ vô ưu phần vào? Cần chi phải xử lý niệm phong cho phiền phức như vậy? Đẳng nào thì chi cần nó niệm kín thì đầu liên quan gì tới muội?”

“Tuy nói mấu hậu vô can, nhưng mà nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không nên lôi mấu hậu vào vũng bùn này.”

“Xem ra, thu thập phụ tử họ đối với muội không phải là chuyện quá khó.” Bách Lý Tịnh than nhẹ, hần tự phụ thông minh tỉ mỉ, nhưng mà so với nữ nhân trước mặt lại có cảm giác thua kém, không nói tới kiến thức của nàng, đầu óc và tâm tư của nàng đã có thể tính toán mọi chuyện không chệch đi đâu được.

“Chuyện đó còn phải xem huynh chừng nào mới nắm được danh sách kia. Thôi không nói nữa. Ngủ đi. Sáng mai huynh còn phải thượng triều sớm.” Ngọc Băng chấm dứt cuộc nói chuyện.

Kỳ thực có một chuyện nàng không nói cho hần biết. Đó là nàng thật sự cảm kích hần, cảm kích hần lo lắng quan tâm nàng, phái Lâm Phúc đến cảnh báo trước cho nàng, cho dù không cần thiết. Ở Từ An cung, trước nhân chứng vật chứng hần hỏi vẫn tin tưởng nàng, lên tiếng bảo vệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Tâm Tư Mỗi Người

“Khoan. Cho ta hỏi một câu nữa thôi. Muội đã đoán được Lur Tiểu Uyển nhất định sẽ giở trò. Vậy tại sao còn đưa cho nàng ta hộp trà đó chi vậy? Đùng đưa thì đầu cần phải lo nhiều chuyện như vậy?” Bách Lý Tịnh hỏi nốt câu cuối.

“Tránh được một lần không tránh được cả đời. Nếu nàng ta đã động tâm tư thì sớm muộn cũng phải làm cho bằng được. Lần này không giải quyết dứt điểm, lần sau nàng ta lại đến thì làm thế nào? Trốn tránh mãi sẽ khiến phụ tử nàng ta sinh nghi, lúc đó chuyện phải lo e còn nhiều hơn. Và lại, trò này của nàng ta đã thất bại một lần, thường thì nàng ta sẽ không lặp lại tuồng này nữa. Ít ra là trong thời gian tới.”

“Ra vậy. Hừ, dù muội không sao, nhưng mà ta nuốt không nổi cục tức này, muội mới nhập cung hai ngày mà nàng ta cũng không bỏ qua, nhất định có một ngày, ta đập lể cả vốn lẫn lãi.” Bách Lý Tịnh gầm gừ, dám đụng đến nàng, hần sẽ không để yên.

“Bây giờ đến lượt muội hỏi huynh. Lur Tiểu Uyển từ nhỏ đã rất hay vào cung, tính ra cũng có thể gọi là thanh mai trúc mã với huynh. Chuyện để nàng ta nhập cung, mấu hậu cũng đã đề cập từ rất lâu, trước khi huynh biết âm mưu của Lur Ngạc, bản thân nàng ta cũng là một nữ nhân. Xét về chính trị, nếu Tước gia trở thành nhạc phụ của huynh, ông ta chắc chắn sẽ phò trợ huynh, vậy tại sao huynh cứ phản đối?” Ngọc Băng không phải không đoán được nguyên nhân, chẳng qua nàng tò mò muốn biết liệu hần có nói thật với nàng không.

“Mỹ nhân thì sao? Thanh mai trúc mã thì sao? Ta từ nhỏ đã chứng kiến bao nhiêu phi tần mỹ nữ dùng nước mắt rửa mặt, cũng từng nhìn thấy không ít cảnh đấu đá lẫn nhau vì tranh giành sủng ái. Ta không muốn hậu cung của ta có chính trị xen vào, cũng không muốn vợ bữa gom ầu. Hoàng đế từ xưa tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, nhưng ta lại không thích cảnh nào nhiệt đó. Ta tôn trọng mấu hậu, do đó chưa bao giờ có ý nghĩ coi nữ nhân là công cụ làm ấm giường. Nam nhân tam thê tứ thiếp thì làm sao có thể hi vọng nương tử chung tình với mình? Ta tuy không nhạy bén bằng muội nhưng ta nhìn ra được Tiểu Uyển muốn phụ quân là hoàng đế chứ không phải muốn hoàng đế làm phụ quân. Ta hi vọng có thể tìm được một nữ nhân thật lòng thật dạ yêu thương Bách Lý Tịnh ta chứ không phải một nữ nhân yêu Uyển Nguyệt hoàng đế. Ta có kiêu ngạo của ta, không cần dùng nữ nhân làm công cụ lót đường cho chính trị. Giang sơn của ta phải được gây dựng từ bản lĩnh của ta chứ không phải đổi về từ nước mắt hậu cung. Nói thật, nếu không phải là chi phúc vi hôn của tổ phụ, ta cũng không có ý định phong công chúa của Định Đông thân vương làm hoàng hậu. Bất quá, gặp được muội lại là phúc phận của ta. Ấu cũng là do ý trời. Ta cam đoan với muội, sau này sẽ không nạp thêm bất cứ một phi tần nào nữa. Nếu một ngày cục diện ổn định, ta thật sự hi vọng có thể cùng muội nắm tay nhau đi hết quãng đường phía trước.” Bách Lý Tịnh nhân cơ hội nói lên tiếng lòng của mình.

“Huynh không chỉ là một hoàng đế tốt, huynh còn là một nam nhân tốt.” Nghe xong những lời này của hần, nàng lò mò nhận ra, cuộc đời này của nàng, ngoại trừ cha và đại sư ca, đã có thêm một nam nhân đáng để cho nàng tin cậy. Trái tim đóng chặt của nàng bao năm nay đã từ từ buông lỏng.

“Ta hi vọng cũng có thể làm một phu quân tốt.” Bách Lý Tĩnh tiến thêm một bước.

“Kỳ thật, muội không thể ngờ huynh trong đêm động phòng lại đề nghị chúng ta làm phu thê trên danh nghĩa. Chấp nhận gả về hoàng gia, dù chưa có tình cảm muội cũng đã coi huynh là phu quân của mình. Muội đồng ý đề nghị của huynh vì muội nghĩ chúng ta cần có thêm thời gian để bồi đắp tình cảm chứ không phải vì chưa đường thoát thân cho mình. Có phúc cùng hưởng, họa nạn lại tự thoát thân, chuyện bi ối vô sỉ như vậy muội không làm được.”

Nói xong, Ngọc Băng cũng không tỏ thái độ gì nữa, nhưng Bách Lý Tĩnh lại mừng như điên, nàng không phải không có cảm tình với hắn nha. Nàng chấp nhận hắn là phu quân và sẵn sàng ‘bồi đắp tình cảm’ kia! Nếu hắn không phải là hoàng đế, nếu không phải đang nằm trên giường, hắn nhất định sẽ tung hoa nhảy múa! (Tuyết Băng: ta choáng.)

Tướng phủ.

“Phụ thân, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Độc chất trong hộp trà biến đi đâu?” Lư Tiểu Uyển suy yếu nằm trên giường hỏi Lư Ngạc đang ngồi bên cạnh.

“Ta cũng không thể hiểu nổi.” Lư Ngạc thở dài, bản thân hắn cũng tự hỏi câu này không biết bao nhiêu lần, nhưng càng hỏi càng bế tắc, càng nghĩ càng không thông.

“Có khi nào là nữ nhân kia giờ trò không?”

“Không thể. Từ đầu đến cuối, hộp trà đều nằm trong tầm mắt ta, ả không hề lại gần, không có cơ hội động tay động chân. Mà nếu nói tỳ sương vô dụng thì tại sao con lại trúng độc?” Lư Ngạc cau mày.

“Hộp trà là ả đưa cho con, không phải ả thì là ai?”

“Trên lý thuyết mà nói thì ả là người có khả năng nhất, nhưng ả cũng là người không có năng lực nhất. Ta quan sát ả từ đầu tới cuối, không phát hiện có gì khác thường, cứ như một con búp bê biết đi biết nói.”

“Nhưng con không cam tâm, hoàng đế rất thương yêu ả. Ngoại trừ nhan sắc, ả còn có cái gì nữa chứ? Nhất định con phải cho ả một trận.” Lư Tiểu Uyển lồng lộn.

“Ngoại trừ nhan sắc, nam nhân còn cần gì ở nữ nhân nữa chứ? Ta thấy tạm thời chúng ta tha cho ả đi. Ban đầu ta không ngăn cản con là vì ta cũng muốn xem thử công chúa của Định Đông thân vương rốt lại là người như thế nào. Nhưng mà theo những gì con kể thì ả căn bản chỉ là một nữ nhân tầm thường có gương mặt xinh đẹp.”

“Con bắt nạt tỳ nữ của ả, ả cũng chỉ hỏi ngớ ngẩn, không làm gì con, chúng ta vu oan cho ả, ả lại hỏi ngớ ngẩn. Căn bản đó chỉ là một nữ nhân được giáo dục theo đúng khuôn khổ. Cái gì mà hậu nhân của Hoàng gia trung liệt chứ? Hai mươi năm, cái Hoàng gia bọn chúng còn chỉ là chút đỉnh tiếng tăm của tổ tiên. Nhìn dáng điệu ẻo là mong manh của ả, một chút bản lĩnh cũng không có, thờ ơ với mọi thứ, nếu ả không phải họ Hoàng, e là cả đời này cũng không sánh nổi với con.” Lư Tiểu Uyển gật đầu đồng ý.

“Bất quá, cẩn thận một chút cũng không thừa. Dù sao ả cũng mang họ Hoàng. Vài ngày nữa con thử tìm cơ hội thử xem ả có võ công không? Sau đó liên lạc với người của chúng ta ở Phụng Nghi cung hỏi xem thường ngày ả làm những gì? Đọc những sách gì? Nếu quả là ả vô dụng thì cũng không cần để ý tới nữa. Một khi cha nắm được toàn bộ bá quan văn võ trong triều, sẽ tiễn ả đi chung với hoàng đế.” Lư Ngạc nghiêng răng.

“Để con thử ả. Bất quá con không tin sẽ thử ra được chuyện gì. ả ta mà có bản lĩnh thì đâu mang cái bộ dáng vô tích sự đó. Còn hoàng đế, hết lần này đến lần khác chúng ta nhường nhịn hắn, nhưng hắn lại không biết tốt xấu, cứ bênh vực ả.” Lư Tiểu Uyển hậm hực. “Không cho con làm quý phi, thì con đợi ngày làm công chúa.”

Lư Tiểu Uyển có tình cảm với hoàng đế là thật, nhưng đúng như Bách Lý Tĩnh đã nói, nàng ta là muốn một phu quân làm hoàng đế chứ không phải muốn hoàng đế làm phu quân. Loại tình cảm của nàng ta chỉ là vụ lợi, ích kỷ, không ăn được thì đập đổ. Ban đầu phụ tử nàng ta muốn để nàng ta nhập cung, sinh được con trai cho hoàng đế rồi từ từ tiến hành đảo chính. Nhưng Bách Lý Tĩnh khôn ngoan, cứ lần lữa tránh né, đến giờ, họ đã thật sự hết kiên nhẫn mà cũng hết hi vọng nắm quyền theo cách này. Xem ra họ đã hạ quyết tâm trực tiếp động thủ thay triều hoán vị.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13: Múa Rìu Qua Mắt Thợ

Năm ngày sau, hậu viện Phụng Nghi cung.

“Lư tiểu thư, tha cho nô tỳ đi. Đó là tội chết. Nô tỳ không dám. Tha cho nô tỳ đi.” Cung nữ Tiểu Huệ run rẩy cầu xin.

“Chết thì sao? Ai chẳng phải chết? Sau khi nguoi chết ta sẽ chiếu cố phụ mẫu và đệ đệ của nguoi. Hôn nữa, không phải nguoi nói hoàng hậu chỉ lạnh lùng thôi chứ không làm khó hạ nhân sao? Chưa chắc ả đã lấy mạng của nguoi.” Chập choạng tối, Lư Tiểu Uyên lén lút đến Phụng Nghi cung, dùng gia đình Tiểu Huệ uy hiếp.

“Nhưng hắt trà nóng vào người hoàng hậu nương nương là đại nghịch bất đạo. Lư tiểu thư tha nô tỳ đi.” Tiểu Huệ vừa nghĩ đến đã run lập cập, nói chỉ đến chuyện thực hành.

“Không nhiều lời, đến lúc đó, ta sẽ tìm cách điều Cẩm Tú và Trần Châu đi, nguoi mang trà lên, làm thế nào thì làm. Cần thận ba mạng nguoi nhà các nguoi.” Tiểu Uyên cũng không phí sức dài dòng, phui tay bỏ đi.

Còn lại Tiểu Huệ thất thần đứng chết trân, nước mắt lưng tròng. Lư Tiểu Uyên vì muốn ép Ngọc Băng hiển lộ thân thủ mà đã dùng đến cách này, trong mắt nàng ta, mạng của một tiểu cung nữ không đáng gì cả. Hôn nữa nếu Ngọc Băng là kẻ vô dụng thì cũng không cần cái gián điệp trong Phụng Nghi cung làm gì.

Có điều, cả Tiểu Huệ và Tiểu Uyên đều không ngờ, Cẩm Tú vừa vặn đi qua hậu viện đã chứng kiến một màn này. Tuy Cẩm Tú không dám đến gần nhưng như thế cũng đã là quá đủ.

Phụng Nghi cung, thư phòng.

“Nương nương! Nương nương!” Cẩm Tú vội Lư Tiểu Uyên rời đi, chạy trời chết vào thư phòng.

“Chuyện gì?” Ngọc Băng đang đọc sách lạnh nhạt lên tiếng.

“Nương nương, Tiểu Huệ và Lư tiểu thư lén lút gặp gỡ sau hậu viện.” Cẩm Tú vừa thở vừa báo cáo.

“Tiểu Huệ? Là cung nữ lo việc bếp núc? Họ gặp nhau làm gì?” Ngọc Băng hỏi với vẻ thờ ơ.

“Nô tỳ không biết, nô tỳ không dám đến gần, nhưng có vẻ như Lư tiểu thư uy hiếp Tiểu Huệ. Nô tỳ thấy Lư tiểu thư hầm hầm bỏ đi còn Tiểu Huệ vừa đập đầu vừa khóc.” Cẩm Tú có sao nói vậy.

“Ta biết rồi.” Ngọc Băng vẫn lãnh đạm. Mắt chưa từng rời khỏi trang sách.

“Nương nương, chuyện không nhỏ đâu. Tiểu Huệ là cung nữ ở trù phòng, nếu Lư tiểu thư ép muội ấy động thủ vào trà nước, cơm canh gì đó thì nương nương nhất định sẽ nguy hiểm.” Trần Châu lo lắng thay Ngọc Băng.

Ngọc Băng còn chưa trả lời thì bên ngoài đã vang lên tiếng hô của Lâm Phúc: “Hoàng thượng giá lâm.”

Kể từ khi thành hôn, đêm nào Bách Lý Tĩnh cũng đến Phụng Nghi cung. Cứ phê xong tấu sớ là hẩn lại mò đến tìm Ngọc Băng.

Bách Lý Tĩnh bước vào, Ngọc Băng đứng lên, chưa kịp chào hỏi, hẩn đã phẩy tay: “Khỏi đi. Từ nay về sau, nàng gặp trăm không cần hành lễ nữa. Nàng không phiền, trăm phiền.” Hẩn ta nhại lại giọng điệu hôm trước Ngọc Băng nói với Lâm Phúc.

Xem ra hôm nay tâm tình Uyển đế cực kỳ vui vẻ, nhưng hẩn cũng nhanh chóng nhận ra biểu tình khản trương của hai tiểu nha đầu Cẩm Tú, Trần Châu: “Chuyện gì vậy? Trăm không phải lần đầu đến đây. Các nguoi căng thẳng cái gì?”

“Hoàng thượng, người khuyên nương nương đi. Tiểu Huệ đã gặp riêng Lư tiểu thư ở hậu hoa viên nhưng nương nương cứ không quan tâm đến.” Trần Châu cầu cứu hoàng đế. Tiểu nha đầu này càng lúc càng quan tâm Ngọc Băng.

“Có chuyện đó sao?” Bách Lý Tĩnh thu lại vẻ cười cợt trên mặt.

“Hoàng thượng, nô tỳ không dám nói dối. Là nô tỳ chính mắt nhìn thấy.” Cẩm Tú lên tiếng.

“Được rồi, tối rồi, đừng làm phiền hoàng thượng nghỉ ngơi.” Ngọc Băng cuối cùng cũng mở miệng, nhưng lại vẫn không nói vào ‘vấn đề chính’. Nàng đứng dậy, hướng về phía tâm cung.

Trước khi buông rèm, nàng còn cẩn thận dặn Cẩm Tú, Trần Châu: “Hai muội cũng đi ngủ đi. Nhưng nhớ, không được nói gì với Tiểu Huệ, không được cho ai biết các muội đã biết chuyện nàng ta gặp gỡ Lư Tiểu Uyên.”

Hai tiểu nha đầu này tuy không hiểu gì cả, nhưng cũng vâng dạ rồi lui xuống.

Trong giường, Bách Lý Tĩnh lên tiếng: “Xem ra phụ tử họ không chờ được. Nhưng ta vẫn không nghĩ họ động thủ hại muội. Trừ khi muội chỉ gây hỗn loạn, đâu có lợi gì với họ.”

“Chưa hẳn họ muốn trừ khử muội. Nhưng mà giờ trò thì chắc chắn.”

“Tạm thời chưa biết chúng muốn làm gì, nhưng muội định xử lý như thế nào? Nếu Tiểu Huệ kia thật sự hạ độc vào thức ăn thì phải làm sao? Muội có loại dược liệu nào trừ được bách độc không? Uống trước đi.” Bách Lý Tịnh lo lắng.

“Trong dân gian có một truyền thuyết về dược nhân, huynh đã nghe qua chưa?” Ngọc Băng hỏi lại một câu không ăn nhập với vấn đề.

“Nghe rồi, đó là những người sinh ra đã có một cơ thể dị thường, bách độc bất xâm. Máu của họ có thể giải được mọi loại độc dược. Nhưng mà đó chỉ là truyền thuyết. Khoan, không lẽ...” Bách Lý Tịnh lơ mơ nhận ra điều Ngọc Băng đang muốn ám chỉ.

“Muội là dược nhân.” Ngọc Băng giúp hần khẳng định. “Máu của muội có thể trung hòa mọi loại độc dược, không những thế, đối mặt với độc chất cơ thể muội sẽ có phản ứng, gây khó chịu. Do đó, muội sẽ nhận ra ngay, cho dù đó là loại độc không màu không mùi không vị.”

Bách Lý Tịnh ngỡ ngàng, rồi chuyển sang vui vẻ: “Vậy thì quá tốt rồi. Nhưng mà nếu họ hạ độc muội không được sẽ càng chú ý.” Trong lòng hần còn âm thầm cao hứng, nằng mang chuyện này nói cho hần biết, chứng tỏ nằng thật sự mờ lòng đối với hần.

“Muội không nghĩ họ sẽ hạ độc muội. Làm vậy họ được lợi ích gì chứ? Muội nghĩ họ chỉ muốn tìm cách thăm dò cái gì đó.”

“Thăm dò cái gì? Học vấn? Bản lĩnh? Võ công? Đầu óc?”

“Hai hôm trước muội phát hiện có người lục lọi thư phòng của muội. Ngay cả những giấy luyện chữ muội chưa bỏ đi cũng có người lén lút động đến.”

“Làm sao muội biết? Thư phòng trong cung ngày nào cũng có người quét dọn, sai lệch vị trí là chuyện bình thường mà.”

“Ngày nào cũng quét dọn là chuyện bình thường, nhưng một ngày ‘dọn’ tới hai lần thì không bình thường chút nào. Từ nhỏ muội đã không thích ồn ào, đặc biệt là lúc muội đọc sách, nên thư phòng là nơi muội quen thuộc nhất, cũng là nơi ít cho phép người khác vào nhất.”

“Vậy thì xem ra chúng muốn nắm chắc mọi hành động của muội, xem thử hàng ngày muội làm những gì, đọc sách gì. Muội phải cẩn thận một chút.”

“Tâm tư của Lư Ngạc cũng không đơn giản, chẳng trách bao nhiêu năm hần có thể gom được thực quyền lớn như vậy. Bất quá, muội không tin chúng tra được gì. Sách muội đọc xong tự tay muội cất lại trên giá, trên án thư của muội chỉ có những cuốn Luận ngữ, Khổng tử, Trung dung.”

“Ta nghĩ muội cũng nên đề phòng Cẩm Tú, Trần Châu. Hai nha đầu này luôn ở cạnh muội, một khi bị mua chuộc sẽ là hậu họa.”

“Không cần. Tạm thời cho dù Lư Ngạc tới ngày ở bên cạnh muội cũng không thể nhìn thấy chuyện gì bất thường. Hơn nữa muội muốn Phượng Nghi cung là người một nhà, cứ lo lắng, đề phòng qua lại sẽ rất mệt mỏi.”

“Tùy muội vậy, theo ta đoán, bọn chúng là muốn khảo nghiệm muội đấy. Sách muội đọc có lẽ chúng đã nắm được rồi, năng lực của muội thì, hi, muội lạnh lùng ngổ ngàng như vậy, chắc chúng cũng không đánh giá cao đầu óc của muội. Điều khiến Lư Ngạc tự phụ nhất chính là chức danh ‘Uyển Nguyệt đệ nhất dũng sĩ’ nhưng hần lại không để mọi người biết Lư Tiểu Uyển có võ công, như vậy có thể thấy được, hần tính toán để Lư Tiểu Uyển trong lúc bất ngờ sẽ làm chuyện gì đó, như vậy, ta nghĩ không sớm thì muộn hần cũng sẽ khảo nghiệm công phu của muội. Ai bảo muội mang họ Hoàng!” Bách Lý Tịnh nhả răng cười. Càng lúc, hần càng cảm thấy tự tin. Có tri kỷ để thảo luận đại sự thật là tốt a.

“Nếu là huynh, huynh dùng cách gì để biết muội có công phu hay không?” Ngọc Băng không ngó tới điệu cười nham nhở của kẻ nằm bên cạnh.

“Cách thì nhiều, thuê sát thủ, mướn thích khách, đi gần muội rồi xô muội một cái, lấy đá chọi muội hay hát thứ gì nguy hiểm vào người muội...” Bách Lý Tịnh gờ tay lên đếm.

“Thuê sát thủ với mướn thích khách là một cách.” Ngọc Băng lờm hần, kẻ này từ tới tới giờ vẫn cứ nhoi nhoi. Hần ta nhất định đang có chuyện gì vui vẻ. “Nhưng mà cách này không khôn ngoan, không cần thiết phải dùng tới cách này trong lúc này. Còn lại các trò kia đều dùng được, đơn giản và hiệu quả.”

“Vậy muội định làm thế nào?”

“Nói thật, muội đã chuẩn bị cho chuyện này từ lâu, không cần Cẩm Tú đến báo, bất cứ lúc nào muội cũng sẵn sàng cho nằng ta thử nghiệm. Đây thì ngã, mướn hát thứ gì đó nguy hiểm thì cho cô ta hát, trong cung có được bao nhiêu thứ nguy hiểm chứ? Ít nhiều muội cũng là hoàng hậu, nằng ta chắc chắn sẽ không tự đổ cho mình cái tội khi quân phạm thượng.”

“Nằng ta thì không, nhưng hi sinh một vài tiểu cung nữ thì không phải không thể.”

“Chuyện nằng ta không dám làm thì tiểu cung nữ cũng không có cái gan đó đâu. Nếu nằng ta muốn phui sạch quan hệ mà đổ lên đầu cung nữ của muội thì cũng chọn những chuyện không mấy quan trọng, chỉ là khảo nghiệm võ công, chỉ cần thử phản ứng là được, đâu cần phải quá phức tạp.” Ngọc Băng nói chắc như đinh đóng cột.

“Ừ, tối nay nằng ta đã liên lạc với Tiểu Huệ, có lẽ là sáng mai, chậm lắm sáng sớm sẽ tiến hành. Muội cẩn thận một chút. Ta không hi vọng muội tổn thương.” Thanh âm Bách Lý Tịnh nồng đậm quan tâm, lo lắng. “Mà, muội định xử trí Tiểu Huệ thế nào?”

“Những ngày vừa qua, muội đã xem qua lý lịch tất cả cung nữ thái giám trong cung. Tiểu Huệ trong nhà còn phụ mẫu và tiểu đệ. Có lẽ nó cũng là bị phụ tử Lư Ngạc dùng người thân uy hiếp.”

“Thì sao? Đây tờ phản chủ đều đáng băm vằm.” Bách Lý Tịnh nghiêng rặng. Thời gian qua xung quanh hẳn cứ có người của Lư Ngạc, hẳn bức tới muốn điên rồi.

“Huynh nhìn thoáng hơn một chút được không? Nếu nó tham tiền phản bội, có lẽ muội cũng sẽ xử phạt một chút. Nhưng chuyện này còn chưa rõ mà. Đặt mình vào vị trí Tiểu Huệ đi. Nếu phụ mẫu và đệ đệ của huynh bị uy hiếp, huynh có sự lựa chọn nào khác không? Thân là chủ tử mà lại để người khác đi uy hiếp cung nữ của mình, còn trách ai nữa chứ?”

Bách Lý Tịnh im lặng thờ dài, bây giờ thì hẳn đã lý giải được tại sao chỉ mới có 7 ngày mà Cẩm Tú, Trần Châu đã lo lắng cho nàng như vậy, Tần Thọ cứ luôn miệng ca tụng nàng như vậy.

“Không nói chuyện này nữa. Không phải huynh nên có cái gì đưa cho muội sao?” Ngọc Băng thấy hẳn im lặng thì lên tiếng hỏi.

“Sao muội biết?”

“Huynh vui vẻ hơn thường ngày. Mà sắp tới cũng không có gì chuyện gì đặc biệt sắp xảy đến. Chỉ có một cách lý giải: bản danh sách kia đã nằm trong tay huynh rồi.”

“Chịu thua muội.” Bách Lý Tịnh lấy trong người ra một quyển sổ nhỏ, trên đó ghi đầy đủ tên họ những quan viên có liên hệ với Lư Ngạc và hoạt động của họ, ngoan ngoãn đưa cho Ngọc Băng.

Nàng cầm lấy, đứng dậy, đẩy cửa sổ, mượn ánh sáng từ mờ bên ngoài đọc qua một lượt.

“Muội cần gì phải gấp như thế? Giấu nó đi rồi từ từ xem” Bách Lý Tịnh biết nàng không thấp đèn là để tránh gây sự chú ý, hẳn chỉ là không hiểu tại sao nàng phải xem ngay mới được.

“Trong cung của muội có người của Lư Ngạc. Tuy có rất nhiều chỗ để giấu cuốn sổ này nhưng như vậy vẫn không an toàn. Người ta chỉ không biết khi nó không tồn tại. Để nó lọt ra ngoài là tự cầm đá đập chân mình. Tốt nhất để muội ghi nhớ rồi hủy nó đi.” Ngọc Băng miệng đáp, mắt vẫn không rời trang sách.

Bách Lý Tịnh lại im lặng, nữ nhân trước mặt đọc qua một lần là có thể nhớ sao? Tâm tư tỉ mỉ, cộng với sự thông tuệ tuyệt vời, có nàng bên cạnh, xem ra ngày hẳn nắm lại đại quyền cũng không còn xa nữa. Đột nhiên hẳn chợt nghĩ ra một chuyện: “Khoan đã, muội định làm sao hủy nó? Đốt thì phải nhóm lửa, nhưng nó xuống nước thì cũng sẽ gây chú ý.”

Ngọc Băng đã đọc xong, như để trả lời cho câu hỏi của hẳn, nàng từ từ đưa cuốn danh sách ra ngoài cửa sổ đang mở, tay phải khẽ rung lên một cái, vật trên tay đã thành bột nhuyễn, theo gió tiêu tán. “Xong.” Nàng khép lại cửa sổ, trở về giường.

“Lợi hại.” Bách Lý Tịnh cảm thán, sau đó bông đùa: “Ây da, Lư Ngạc giấu điểm võ công của Lư Tiểu Uyển, chúng ta lại có muội làm ‘chân nhân bất lộ tướng’. Nhưng mà xem ra, chúng ta lợi hơn nhiều a.”

Ngọc Băng ngoài mặt không thêm đếm xỉa đến hẳn, nhưng trong bụng cũng vui vẻ một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Muốn Thử Thì Thử

Không ngoài dự đoán, sáng hôm sau, Lư Tiểu Uyển đến Phụng Nghi cung, nói là muốn ‘tạ lỗi’ với Ngọc Băng.

“Nương nương, Tiểu Uyển hôm nay đến thỉnh tội. Hôm trước Tiểu Uyển hồ đồ, vu khống nương nương. Tuy nương nương đại lượng hải hà, nhưng Tiểu Uyển vẫn nợ nương nương một lời xin lỗi.” Lư Tiểu Uyển nói xong, mắt ngân ngấn nước.

“Không cần đâu. Thân thể của Lư tiểu thư thế nào rồi?” Ngọc Băng thăm lắc đầu, kỹ năng này mà không đi đóng kịch thì thật là uổng phí. Bất quá, nàng ta khách sáo thì nàng cũng lịch sự xã giao vài câu.

“Tạ nương nương quan tâm. Tiểu Uyển đã không có chuyện gì nữa. Hôm nay Tiểu Uyển có quấy rầy nương nương không? Lần trước đến không đúng lúc, không thể hầu chuyện nương nương được bao nhiêu.” Nàng ta bắt đầu giờ trò.

“Hôm nay bản cung cũng không có việc gì. Chỉ là đang định đến ngự hoa viên ngắm hoa cúc, hoàng thượng nói hoa ở đó nở rất đẹp.” Ngọc Băng thật sự rất không thích những cuộc nói chuyện vô nghĩa như thế này. Nếu nàng ta muốn khảo nghiệm thì nàng tạo cơ hội, khảo nghiệm xong rồi để nàng yên.

“Vây, Tiểu Uyên bồi nương nương đến đó được không a?” Lư Tiểu Uyên mắt sáng rực. Đứng dậy đi lại luôn để dò xét hơn là ngồi yên một chỗ.

“Vây cùng đi.” Ngọc Băng cũng không nhiều lời, trực tiếp đứng dậy.

Ngự hoa viên.

Dĩ nhiên, diễn kịch mà người xem đã biết trước kịch bản thì cũng không còn gì đặc sắc nữa. Chỉ là Lư Tiểu Uyên cũng rất cẩn thận, thật sự không tin tưởng Tiểu Huệ, nàng ta trực tiếp ngã vào người Ngọc Băng, với lý do: thân thể suy yếu chưa khôi phục hẳn, không chịu nổi gió se se lạnh của những ngày cuối thu.

“Nương nương! Nương nương!” Đám cung nữ xung quanh thấy Lư Tiểu Uyên nhào vào người Ngọc Băng làm nàng loạng choạng thì lật đật xúm lại đỡ. Chặt vật hết một lúc, hai người mới đứng vững.

“Nương nương, Tiểu Uyên không phải cố ý. Xin nương nương thứ tội.” Lư Tiểu Uyên dịu dàng lên tiếng sau khi đứng vững trở lại.

“Không sao, cũng không có chuyện gì. Nếu thân thể Lư tiểu thư không chịu nổi gió lạnh ngoài trời thì chúng ta vào trong lương đình ngồi một lát.” Nói thật lòng, đi cạnh nữ nhân này, Ngọc Băng cũng không có một chút hứng thú ngắm hoa nào.

Lư Tiểu Uyên cũng đồng ý, qua cú va chạm vừa rồi, nàng ta đã khẳng định Ngọc Băng không có một chút công phu nào. Nhưng nàng ta không biết một chuyện, Ngọc Băng từ cái nhìn đầu tiên đã biết, võ công của nàng ta đối phó những nữ nhân yếu điệu thì được, gặp một nam nhân cường tráng khỏe mạnh đã đánh không lại.

Đoàn người ngồi vào lương đình, cung nữ Tiểu Huệ theo đúng lời dặn từ trước, mang trà vào. Nhìn thân ảnh Tiểu Huệ nhỏ bé run rẩy, Ngọc Băng đã đoán được họ muốn làm gì. Chỉ là nàng không nghĩ tới, Tiểu Huệ vẫn còn chút lương tâm, trà mà nó hắt vào người nàng chỉ hơi ấm ấm. Nhưng nhiều đó cũng đã quá đủ để gây thêm một cảnh hỗn loạn.

“Nương nương. Nô tỳ đáng chết. Xin nương nương tha mạng” Tiểu Huệ hoàn thành vai diễn dưới sự chứng kiến của Lư Tiểu Uyên thì đổ sụp xuống đất, dập đầu như giả tòi.

Ngọc Băng còn chưa lên tiếng, Lư Tiểu Uyên đã nhe nanh trợn mắt: “Cầu nô tỳ khổ kiếp. Mạo phạm ngọc thể nương nương, người có mấy cái đầu? Trà nước cũng không hầu hạ được, còn giữ lại làm gì. Người đâu, kéo nó ra ngoài.” Nàng ta có được đáp án mà mình mong muốn thì giết người diệt khẩu.

“Nô tỳ không phải cố ý. Xin nương nương tha mạng. Xin Lư tiểu thư tha mạng.” Tiểu Huệ nghe những lời đó của Lư Tiểu Uyên thì cảm thấy đất trời sụp đổ, khóc tới tê tâm liệt phế. Ban đầu nó còn le lói hi vọng Lư tiểu thư sẽ thay nó cầu tình, bây giờ mới biết, mình chẳng qua chỉ là một hòn đá lót chân, những gì họ hứa hẹn với nó đều là giả dối, nhưng mà phụ mẫu và đệ đệ còn ở trong tay họ, nó cũng chỉ còn cách rơi nước mắt cầu xin.

“Giám nó vào ám phòng đi. Đợi lát nữa hồi cung, bản cung sẽ đích thân xử lý.” Ngọc Băng không hề trách Tiểu Huệ, nhưng mà người ta diễn, thì nàng cũng diễn.

“Nương nương tha mạng! Nương nương tha mạng!” Hai thái giám lời Tiểu Huệ về ám phòng của Phụng Nghi cung. Trong mỗi cung điện của Tử Cấm Thành đều có hình phòng, do các cung nữ và thái giám lớn tuổi chấp chương, nơi này âm u không thấy ánh mặt trời, các loại hình cụ đa dạng phong phú và đều rất tàn khốc. Người bị lời vào đây thường rất khó sống sót trở ra. Còn ám phòng là phòng tối sát ngay bên cạnh hình phòng, không gian chật hẹp, không khí âm u, vô cùng ghê rợn. Bị giam vào đây thoát nghe không có gì nguy hiểm, nhưng nó vẫn trở thành ác mộng đối với đám hạ nhân trong cung là bởi vì chủ tử sau khi hạ lệnh tổng giam thì thường khoảng chục ngày sau mới ‘sực nhớ’. Lúc đó, người bị giam đã chết rồi.

“Xem ra bản cung phải hồi cung thay y phục. Lư tiểu thư nếu không còn việc gì thì cũng nên về phủ nghỉ ngơi đi.” Cản thử đã thử rồi, Ngọc Băng tổng Lư Tiểu Uyên về Tướng phủ.

“Cung tiễn nương nương.” Lư Tiểu Uyên hã hê. Kết quả nàng cần đã có. Phản ứng sau hai lần va chạm của Ngọc Băng đều cực kỳ bình thường. Từ nay họ không cần phải quan tâm vị Thuận Thành hoàng hậu này, còn Tiểu Huệ cũng đã hết giá trị lợi dụng, Tướng phủ không cần phải nuôi cò phụ mẫu và đệ đệ của nó nữa.

Phụng Nghi cung.

Ngọc Băng sau khi hồi cung, Cẩm Tú và Trần Châu một mực đòi kiểm tra xem nàng có bị bỏng không, suýt chút chạy đi gọi thái y. Bách Lý Vân nghe nói hoàng hậu gặp sự cố cũng chạy đến hỏi thăm. Rồi rầm lộn xộn thêm một hồi, cuối cùng mới hỏi tới Tiểu Huệ đáng thương.

“Đưa Tiểu Huệ đến gặp ta.” Ngọc Băng sau khi ‘bị’ Cẩm Tú, Trần Châu ‘nhồi’ vào một bộ đồ mới, bây giờ đã yên ổn ngồi trong thư phòng.

“Nương nương tha mạng! Nô tỳ không phải cố ý! Nương nương tha mạng!” Tiểu Huệ bị lời vào, vút trước mặt Ngọc Băng.

“Đứng lên đi.” Ba ngày trước Ngọc Băng đã ra quy định, nếu không phải nàng yêu cầu, chỉ có Cẩm Tú, Trần Châu được ở cạnh nàng, nhiều lắm là có thêm Tần Thọ, những người khác đều chờ ở bên ngoài. Bây giờ, trong phòng tính luôn Bách Lý Vân chỉ có năm người, Ngọc Băng tận lực dùng ngữ khí

nhẹ nhàng nhất trấn an tiểu cung nữ trước mặt.

“Nương nương tha mạng! Nương nương tha mạng!” Tiểu Huệ vẫn nhắm mắt nhắm mũi vừa khóc vừa xin tha.

“Nương nương, Tiểu Huệ chỉ là nhất thời sợ ý, xin nương nương giơ cao đánh khẽ.” Cẩm Tú không đành lòng, lên tiếng xin cho Tiểu Huệ.

“Ta còn chưa nói sẽ lấy mạng muội.” Ngọc Băng đích thân nâng Tiểu Huệ dậy. “Ta biết muội không phải cố tâm, nhưng cũng không có sợ ý.”

“Nương nương?” Trong mắt bốn nha đầu toàn là dấu hỏi. Cẩm Tú, Trần Châu và Bách Lý Vân thì không hiểu cái gì là ‘không phải cố tâm, nhưng cũng không có sợ ý’, Tiểu Huệ trong mắt còn mang theo một tia kính hãi, nó không hiểu tại sao Ngọc Băng lại nói như thế.

“Ta biết muội không có tâm hất chén trà đó vào người ta.” Ngọc Băng đạm mạc tiếp tục. “Ta biết muội không thể không làm. Ta cũng biết, muội sợ ta tổn thương nên đã để trà nguội đi nhiều.”

“Nương nương, nô tỳ...., nô tỳ...., nương nương....” Tiểu Huệ cả lăm. Cẩm Tú, Trần Châu, Bách Lý Vân tròn tròn mắt.

“Nói như vậy là có người sai khiến Tiểu Huệ? Tiểu Huệ! Là ai sai khiến người mạo phạm nương nương?” Bách Lý Vân nhận ra vấn đề, vội hỏi.

“Nương nương, nô tỳ không phải không muốn nói. Nô tỳ là không thể nói.” Tiểu Huệ là quỳ sụp xuống, khóc nức nở.

“Tại sao không thể?” Bách Lý Vân càng nghe càng không hiểu, càng không hiểu càng bực mình.

“Vân nhi, đừng ép Tiểu Huệ.” Ngọc Băng ngăn cản, nài nỉ quay sang kéo Tiểu Huệ đứng lên. “Chuyện muội biết, ta nghĩ ta cũng biết. Nhưng có một chuyện, ta nghĩ muội còn chưa biết.”

“Nương nương, nô tỳ không hiểu.” Lần này cả Bách Lý Vân lẫn Cẩm Tú, Trần Châu đều cảm thấy mình rơi vào mây mù muôn dặm.

“Họ sẽ không có chuyện gì hết.” Ngọc Băng tiếp tục nói với Tiểu Huệ.

Nha đầu này sau khi nghe hết câu, phản ứng đầu tiên là sửng sốt, sau đó buông lỏng, cuối cùng ‘oa’ một tiếng lại khóc lớn. “Nương nương, nô tỳ oan a!”

“Được rồi, được rồi, không khóc nữa, muội còn tiếp tục khóc, ta không nói chuyện được, sẽ không quản phụ mẫu và đệ đệ của muội nữa à. Từ từ nói rõ mọi chuyện cho ta.” Ngọc Băng nhừ đầu, uy hiếp.

“Nương nương, nô tỳ là bị phụ tử Tể tướng gia uy hiếp. Ngay từ đầu, họ đã bắt giữ người nhà nô tỳ, bắt nô tỳ thông báo tình hình của nương nương cho họ. Tối hôm qua, Lư tiểu thư đến gặp nô tỳ, ép nô tỳ giả vờ sẩy chân hất trà vào người nương nương. Nô tỳ không có cách nào khác. Phụ mẫu và đệ đệ nô tỳ nằm trong tay họ.” Tiểu Huệ sụt sịt, ngược mặt cầu xin: “Nương nương, bây giờ họ sao rồi a?”

“Nếu muội muốn họ an toàn, thì chuyện hôm nay không được nói ra ngoài, không được cho ai biết ta đã biết được chuyện này. Muội đã làm theo ý họ, bây giờ muội hết giá trị lợi dụng rồi, họ cũng sẽ không làm khó người nhà của muội nữa. Bất quá, từ giờ tới hết giờ Ngọ, muội quỳ ở hậu viện đi. Nếu ta không phạt muội một chút, họ sẽ sinh nghi, lúc đó cục diện sẽ càng khó giải quyết.”

“Tạ ơn nương nương. Tạ ơn nương nương.” Tiểu Huệ nghe lời, lui ra hậu viện.

“Tẩu tẩu, muội vẫn không hiểu lắm a. Sao tẩu tẩu biết Lư Tiểu Uyển uy hiếp Tiểu Huệ?” Bách Lý Vân nhìn theo Tiểu Huệ, lên tiếng thắc mắc.

“Lúc Tiểu Huệ bước vào lương đình, cử chỉ đã cực kỳ không tự nhiên. Và lại, chén trà đó lại không nóng chút nào. Căn bản không phải để uống, mà là để hất vào người ta. Hơn nữa, tối qua Cẩm Tú chính mắt nhìn thấy họ lén lút gặp gỡ với nhau.” Ngọc Băng xoa đầu tiểu muội.

“Đã vậy, sao tẩu tẩu không cho Lư Tiểu Uyển một trận? Việc gì cứ phải âm thầm nhẫn nhịn như vậy? Muội đi mách với hoàng huynh. Oái, sao tẩu tẩu nhìn muội như vậy?” Bách Lý Vân đang đầu môi, phụng phịu, đột nhiên thấy Ngọc Băng đang nhìn nó thâm trầm.

“Muội tin tưởng tẩu tẩu không?” Về mặt Ngọc Băng không thay đổi, nhưng ngữ khí lại nghiêm túc rất nhiều, không còn cái nhẹ nhàng buông thả mà thường ngày Bách Lý Vân vẫn nhìn thấy. Nàng vô thức gật đầu.

“Có một số chuyện, bây giờ chưa thể nói rõ ràng với muội. Tình hình hiện tại cũng không êm ả như vẻ bề ngoài của nó. Tạm thời, muội cứ giữ kín chuyện này. Ngoại trừ hoàng huynh của muội, ngay cả mẫu hậu cũng đừng đề cập đến.”

“Tại sao phải giấu cả mẫu hậu?” Bách Lý Vân mơ hồ ý thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề.

“Ta không muốn mẫu hậu hao tâm tổn trí cho những chuyện thế này. Hơn nữa, Lư Tiểu Uyển luôn biết cách lấy lòng mẫu hậu, ta sợ sẽ liên lụy người. Cục diện trước mặt cứ để ta và hoàng huynh của muội giải quyết.”

“Vân nhi nghe lời tẩu tẩu, hôm nay Vân nhi coi như chưa từng đến Phụng Nghi cung.” Bách Lý Vân ngay thơ thuần khiết, nhưng không phải không thông minh. “Nhưng tẩu tẩu phải cẩn thận nga. Muội luôn cảm thấy Lư Tiểu Uyển kia rất gian trá.”

“Được rồi. Chúng ta đi ăn cơm đi.” Ngọc Băng chấm dứt đề tài này, xoay người ra khỏi thư phòng.

Cầm Tú, Trần Châu lẳng lặng đi theo. Hai tiểu nha đầu này bây giờ có vô vàn cảm xúc lẫn lộn. Hồi hộp có, lo sợ có, hạnh phúc và tự hào cũng có. Tuy Ngọc Băng vẫn chưa nói gì, nhưng cả hai đều biết chuyện vừa rồi hết sức quan trọng và cơ mật, nương nương không đuổi họ ra ngoài, chứng tỏ đã coi họ là tâm phúc. Cả hai âm thầm hạ quyết tâm, một lòng một dạ trung thành.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15: Phá Hoại Hôn Sự

Ăn trưa xong, Ngọc Băng và Bách Lý Vân bắt ghế ngồi hóng mát ở hậu hoa viên. Tiểu công chúa này nói thế nào cũng không chịu hồi cung của mình, cứ một mực ở bên cạnh tâu tấu huyền thuyên đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

“Nương nương! Nương nương!” Lâm Phúc hốt hải chạy vào báo tin.

“Chuyện gì? Thật là mất hứng mà!” Ngọc Băng còn chưa lên tiếng, Bách Lý Vân đã cau nhàu.

“Nương nương...” Lâm Phúc định nói gì đó, nhưng thấy Bách Lý Vân ở đó lại ngập ngừng.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Bản công chúa không thể nghe được sao?” Bách Lý Vân nhìn thấy sự ngập ngừng của Lâm Phúc thì bực mình.

“Nô tài không dám, chỉ là hoàng thượng có lời riêng muốn nói với nương nương. Không biết ý nương nương thế nào?” Haiz, thật khó cho thân phận thái giám mà, trên đe dưới búa, việc quan trọng của hoàng đế không thể tiết lộ, nhưng mà công chúa cũng không thể đắc tội a. Thế là hấn ta đổ hết mọi chuyện lên đầu Ngọc Băng.

“Ày dà, sao không nói sớm a.” Nàng quay sang Ngọc Băng. “Nếu là chuyện riêng của hoàng huynh và tâu tấu thì muội không xen vào đâu. Vân nhi rất biết điều nga.” Nói xong cười tủm tỉm, bỏ ra một gốc cây xa xa, ngắm hoa.

“Bây giờ người nói được rồi đó.” Ngọc Băng nhìn Lâm Phúc.

Lâm Phúc bước tới, hạ giọng: “Nương nương, hoàng thượng bảo nô tài đến báo với nương nương: người của chúng ta ở Tướng phủ mật báo, Tể tướng và Lur Tiểu Uyển đang có ý định cầu hôn Tĩnh Dương công chúa cho nhị công tử Lur Hoán của Tướng gia. Họ đang tiến cung cầu thái hậu chỉ hôn, hoàng thượng không muốn cãi lại ý chỉ của thái hậu, nên nhờ nương nương nghĩ cách vẹn toàn. Tĩnh Dương công chúa không thể gả về Tướng phủ đâu a.”

“Vân nhi!” Ngọc Băng nghe xong, việc đầu tiên nàng làm là cao giọng gọi Bách Lý Vân đang đứng xa xa, rồi mới hỏi tiếp: “Phụ tử họ tiến cung rồi sao?”

“Hồi nương nương, có lẽ giờ này họ đã tới cửa cung rồi. Thời gian thật sự rất gấp, nếu để thái hậu mở kim khẩu hứa hôn, mọi việc sẽ rất rắc rối.”

“Hứa hôn? Mẫu hậu hứa hôn cho ai?” Bách Lý Vân nghe được mỗi câu cuối cùng, trong mắt toàn là dấu chấm hỏi.

“Cho muội. Lur Ngạc muốn muội về làm dâu Tướng phủ. Bây giờ họ đang tiến cung cầu mẫu hậu chỉ hôn.” Ngọc Băng nói thẳng với Bách Lý Vân, quan niệm của ai như thế nào nàng không quan, với nàng mà nói, hôn sự liên quan đến cả đời nữ nhân, nếu hoàng đế đã giao cho nàng, nàng đương nhiên tôn trọng ý nghĩ của muội muội.

“Không đời nào.” Bách Lý Vân hét lớn. “Muội có chết cũng không đồng ý.”

“Vậy là muội phản đối?” Ngọc Băng khẳng định lần nữa.

“Dĩ nhiên phản đối. Lur Ngạc thế nào muội không biết, nhưng mà Lur Tiểu Uyển kia là một con hồ ly tinh a. Phụ thân phải như thế nào mới có được nữ nhi như vậy. Cả nhà à xem ra không có ai là người tốt. Nếu mẫu hậu ép muội, muội thà là chết.” Bách Lý Vân cương quyết nói.

“Muội không nên làm trái ý mẫu hậu, thái độ này của muội tuyệt đối không được bày ra ở trước mặt mẫu hậu. Tâu tấu cấm đấy.” Ngọc Băng nghiêm túc nói.

“Muội không biết. Muội đâu phải là một món đồ đâu. Lur Ngạc có quyền gì mà định đoạt hôn sự của muội. Nhi tử của ông ấy muốn lấy muội thì được sao? Sao không ai hỏi muội có muốn gả hay không?” Nói tới câu cuối cùng, nước mắt đã tràn ra trên gương mặt cô công chúa nhỏ tuổi.

“Được rồi, Vân nhi ngoan, không khóc nữa. Để tâu tấu nghĩ cách.” Ngọc Băng nhẹ giọng dỗ dành.

“Có cách gì chứ? Họ đã tiến cung rồi còn gì. Ý của mẫu hậu làm sao muội cãi?” Bách Lý Vân ghen ngào.

“Hừ, điên loạn đảo phượng. Ngày xưa người ta tráo tân nương, hôm nay chúng ta đổi tân lang.” Ngọc Băng lạnh giọng. Thực lòng nàng không hề muốn

mở miệng chuyện này, mặc dù biết trước kết quả sẽ chẳng thành chuyện gì cả, nhưng mà sắp xếp hôn sự người khác là chuyện nàng không muốn nhất.

“Đôi tân lang?” Bách Lý Vân ngạc nhiên quên cả khóc. Lâm Phúc cũng giương mắt vĩnh tai theo dõi.

“Hiện tại tẩu tẩu chỉ nghĩ ra được một cách, Lư Ngạc cầu hôn, Hoàng gia của ta cũng cầu hôn. Hấn cầu hôn cho nhi tử của hấn, ta cầu hôn cho đệ đệ của ta. Ta nghĩ cho dù mẫu hậu thiên vị Lư gia thì cũng sẽ chừa lại cho Hoàng gia của ta một chút mặt mũi, tạm thời có thể hoãn lại chuyện này. Có thời gian, chúng ta sẽ tính kế khác. Có điều ta phải nói rõ với muội, trong tình huống xấu nhất, ta cầu hôn là giả, nhưng mà nếu mẫu hậu đáp ứng thật, chúng ta lại sẽ phải tính toán tiếp. Dù sao ta nghĩ hủy hôn sự đã đáp ứng với Lư gia khó hơn hủy hôn sự đã đáp ứng với Hoàng gia. Nhưng mà, muội phải chuẩn bị tâm lý đối mặt với rắc rối, ta cũng vậy.” Nói tới câu cuối cùng, đáy lòng Ngọc Băng thờ dài một hơi, nàng bản thân không thích chuyện này, nếu thái hậu đáp ứng thật, cha nàng và đệ đệ có lẽ sẽ không nói gì, nhưng nàng biết rất rõ, họ cũng không thích những chuyện như thế này. Còn hủy hôn, thì danh sự của Hoàng gia và cả Vân nhi sẽ bị ảnh hưởng, cũng không phải là một chuyện dễ sắp xếp. Bất quá, bây giờ, nàng thực sự không nghĩ ra cách nào hay hơn.

“Muội không sợ rắc rối, chỉ sợ mẫu hậu vẫn đáp ứng của Lư gia thì thế nào?” Bách Lý Vân lo lắng.

“Không còn thời gian nữa, chúng ta phải đến trước, hoặc cùng lúc với phụ tử Lư Ngạc. Chúng ta vừa đi vừa nói.” Nàng quay sang Lâm Phúc. “Người cũng nghe rõ rồi đó, ta chỉ nghĩ ra được cách này, người đi bẩm lại với hoàng thượng đi.”

Lâm Phúc lui ra, Ngọc Băng dắt Bách Lý Vân đến Từ An cung. Tiểu công chúa này sau khi lau mặt mũi, thì cứ nắm chặt tay Ngọc Băng, luôn miệng hỏi: “Tẩu tẩu, liệu có được không? Nếu không được thì sao? Nếu mẫu hậu vẫn đáp ứng Lư Ngạc thì sao?”

“Ta nghĩ không đâu. Đại công tử của Lư Ngạc đã thành hôn, lần này hấn cầu hôn cho nhị công tử của hấn Lư Hoán. Lư Hoán dù có tài ba và được ưu ái tới đâu thì cũng chỉ là lão nhị. Còn đệ đệ của ta là Định Đông vương thế tử, gả về cho nó, tương lai muội sẽ là vương phi. Mà Định Đông vương phi địa vị tôn quý chỉ thua chính cung hoàng hậu. So ra, điều kiện của Hoàng gia hấp dẫn hơn nhiều, cho dù Minh Hà đảo ở rất xa kinh thành, nhưng như thế lại có cái hay của nó, tránh được thị phi ồn ào, tận hưởng cuộc sống bình lặng không lo nghĩ. Mẫu hậu cho dù có thiên vị tể tướng tới đâu thì cũng sẽ suy nghĩ lại. Vì tể tướng chỉ là đường huynh của người, còn muội là nữ nhi khốn lớn trong vòng tay người. Còn vạn nhất không được, lúc đó chúng ta sẽ tính kế hoạch hủy bỏ hôn sự này, dù sao cũng chỉ là hứa hôn, muội mới 12 tuổi, có muốn gả cũng phải chờ vài năm nữa.” Ngọc Băng giảng giải xong, lại cẩn thận dặn dò: “Nhưng mà quan trọng nhất là muội, không được để bất cứ ai biết muội đã biết chuyện Lư Ngạc muốn cầu hôn, nếu không sẽ mang lại phiền phức rất lớn, không chỉ cho muội, mà còn liên lụy cả ta và hoàng thượng.”

“Muội nghe lời tẩu tẩu.” Bách Lý Vân đã bình ổn được tâm tình, giờ đây nàng đặt mọi hi vọng lên người vị hoàng tẩu đáng kính này.

Hai người vừa đi vừa nói, thoáng chốc Từ An cung đã ở trước mặt.

Tin tình báo của Bách Lý Tịnh quả nhiên đáng tin cậy, lúc hai người tới nơi, phụ tử Lư Ngạc cũng vừa vận có mặt.

“Hôm nay các người có chuyện gì mà đều đến chỗ ai gia vậy?” Thái hậu vui vẻ hỏi, hiếm khi mọi người tề tựu đông đủ như thế này.

“Mẫu hậu, nhi thần là có việc muốn thỉnh cầu.” Ngọc Băng lên tiếng trước.

“Mẫu hậu, Vân nhi đi theo hoàng tẩu a.” Bách Lý Vân sà vào lòng thái hậu. Vô luận khi nào, mẫu hậu vẫn luôn là người thương yêu che chở nàng trong chốn hậu cung hỗn tạp này suốt 12 năm.

“Thái hậu, lão thần cũng có việc muốn thỉnh cầu.” Lư Ngạc cũng tiếp lời.

“Thỉnh cầu? Các người rốt cuộc là có chuyện gì?” Thái hậu có chút ngạc nhiên, thực lòng bà cũng rất muốn biết rốt lại là chuyện gì mà có thể thỉnh được hai đại nhân vật tới chỗ của bà, bất giác trên gương mặt nở ra một nụ cười nhẹ.

Ngọc Băng và Lư Ngạc nhìn nhau một cái.

“Hoàng hậu nương nương nhất định có chuyện quan trọng. Vậy mời nương nương nói trước.” Lư Ngạc không coi Ngọc Băng ra gì, nhưng dù sao trước mặt người khác, lão ta cũng tỏ ra tôn trọng hoàng hậu.

“Vậy được, mẫu hậu, nhi thần hôm nay là đến vì chuyện tư. Nhi thần muốn thay đệ đệ cầu hôn.” Ngọc Băng không dài dòng, một câu trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Cầu hôn?” Thái hậu mở to mắt.

“Dạ, nhi thần mặc dù tiền cung không lâu nhưng đã rất hòa hợp với Vân nhi. Vân nhi thông minh hoạt bát, trong sáng đáng yêu. Nhi thần đã suy nghĩ kỹ, dù sao Vân nhi vẫn chưa hứa gả cho ai, vì vậy nhi thần tham lam một chút, muốn xin viên minh châu này về Hoàng gia. Đệ đệ của nhi thần hơn Vân nhi một tuổi, cũng chưa có hôn ước, lại là Định Đông vương thế tử, nhi thần đại diện Hoàng gia cam đoan, tương lai sẽ không có ai dám ức khuất Vân nhi, chộc muội ấy mất hứng.” Ngọc Băng nói xong nhìn sang phía Bách Lý Vân. Tiểu nha đầu này đang chôn mặt vào lòng thái hậu che dấu tâm tình.

Thái hậu nghe xong không biểu lộ cảm xúc gì. Hoàng gia gia cảnh dĩ nhiên là tốt. Uyển Nguyệt hoàng triều ngoại trừ Bách Lý gia của hoàng đế thì Hoàng gia nhà hoàng hậu là đệ nhất thế gia rồi. Có điều bao nhiêu năm nay Hoàng gia không qua lại với triều đình nữa, bổng lộc cũng không nhận. Cho đến bây giờ hoàng hậu là người duy nhất của Hoàng gia mà bà được tiếp xúc. Dù nàng không có chỗ nào chê trách được, nhưng mà gả nữ nhi đi xa như vậy có chút cần suy nghĩ lại. Nhưng mà bà còn chưa kịp mở miệng thì Lư Ngạc đã âm trầm cắt ngang.

“Thật trùng hợp, thái hậu, lão thần hôm nay cũng là đến để cầu hôn.”

“Hà?” Đúng là chuyện tốt luôn đi đôi mà, nhưng đi đôi cái kiểu này thì thật sự thái hậu tiếp thu không kịp.

“Lão thần thường xuyên nghe Uyển nhi ca tụng Tĩnh Dương công chúa. Và lại, trong ngày đại hôn của hoàng thượng và hoàng hậu, khuyển tử Hoán nhi đã gặp mặt công chúa một lần, từ đó si tâm vọng tưởng. Nên lão thần mới lớn mật tiến cung, cầu thái hậu gả công chúa cho Hoán nhi, để hai nhà thân càng thêm thân. Nhưng mà hoàng hậu nương nương lại mở lời trước như vậy....” Hần nói tới đây thì bỏ lửng, nhìn sang phía Ngọc Băng, đáng tiếc, từ đầu tới cuối vị hoàng hậu này vẫn không bày ra bất cứ một kiểu cảm xúc gì.

“Việc này,... Một công chúa làm sao có thể kén hai phò mã bây giờ?” Thái hậu bối rối. Công tâm mà nói, bà thích gả Vân nhi cho Lur Hoán hơn, nhưng mà nếu nói tới điều kiện thì nhị công tử của Tướng gia thua Định Đông vương thế tử tới một vạn tám ngàn dặm. Hơn nữa, vuốt mặt cũng phải nể mũi, cả hai nhà này, đáp ứng ai cũng rất khó ăn nói với bên còn lại.

“Thái hậu, lẽ ra lão thần không nên với quá cao. Nhưng mà Hoán nhi lại một lòng yêu mến công chúa. Kẻ làm cha này chỉ còn cách liều mạng cầu toàn cho nhi tử, xin thái hậu suy xét.”

“Thái hậu cô cô, Hoán nhi đã đổ tú tài. Sang năm đi thi nhất định cũng sẽ kim bảng đề danh, tiền đồ vô lượng. Hoàng gia mặc dù rất tốt nhưng lại ở quá xa kinh thành. Cô cô gả công chúa về đó rồi sẽ rất khó gặp mặt a.” Hai phụ tử người xương kẻ họa, Lur Ngạc lên tiếng xong, Lur Tiểu Uyển lại đệm thêm vào.

Lur Ngạc còn quay sang phía Ngọc Băng: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng gia là danh gia vọng tộc, đi đâu cũng có thể kiếm được con dâu tốt, sao phải ngần ngại xa xôi tới kinh thành cầu thân? Hơn nữa thế tử cũng chưa từng gặp mặt công chúa...”

“Tướng gia, bản cung thật sự không phải muốn tranh giành với khanh, nhưng mà nếu chuyện này trở nên lộn xộn, bản cung làm sao ăn nói với phụ vương?” Ngọc Băng khéo léo tránh né, làm khó cả hần và thái hậu. Nàng cũng không có nói dối a. Nếu chuyện này lộn xộn lên thật, nàng sẽ phải tốn công giải thích với cả nhà. Bất quá, câu nói đó của nàng lọt vào tai những người đang có mặt thì lại được hiểu theo một nghĩa khác.

“Được rồi, được rồi, cả hai nhà đều nhìn trúng Vân nhi. Đây là cái phúc của nó, nhưng mà Vân nhi còn quá nhỏ, vài năm nữa mới tới tuổi thành thân, lúc đó sẽ bàn tiếp vậy.” Thái hậu không quyết định được, vì thế hoãn binh.

Ngọc Băng không có ý kiến, đương nhiên là không có a. Mọi việc đều nằm trong sự tính toán của nàng, kết quả cũng thỏa mãn, còn ý kiến gì nữa. Lur Ngạc cũng không có ý kiến, hần biết rõ hơn ai hết nhi tử của hần không cách nào bì nổi đệ đệ của hoàng hậu, Định Đông thân vương tương lai. Có điều, sau khi cáo lui, hần vẫn không cam tâm, vốn muốn giữ Tĩnh Dương công chúa làm lá bùa hộ mệnh, thuận tiện uy hiếp hoàng đế cho đại nghiệp sau này, không ngờ, lại bị à nữ nhân lạnh lùng, vô duyên, vô cảm này phá hoại.

“Mẫu hậu, hôm nay nhi thần tới còn là vì một việc khác.” Ngọc Băng đợi phụ tử Lur Ngạc rời đi, mới nhẹ nhàng lên tiếng.

“Àn? Hoàng hậu còn có chuyện gì? Cứ nói, nếu ai gia giúp được sẽ không từ chối.” Thái hậu giờ này cũng có chút áy náy, người ta coi trọng nữ nhi của mình, mà mình lại ủy khuất người ta như vậy.

“Mẫu hậu, thứ nhi thần mạo muội. Mấy hôm nay nhi thần thấy thần sắc mẫu hậu không tốt lắm, phải chăng thường xuyên cảm thấy bức bối khó chịu?” Ngọc Băng thật lòng quan tâm. Diễn xong một màn kịch vừa rồi, tâm tình nàng cũng không thoải mái, nàng luôn hi vọng thái hậu có thể trở thành mẹ nàng, nàng biết thái hậu không thích nàng lắm, nhưng mà, nàng có lòng tin, chân tình có thể cảm hóa sắt đá, huống chi chỉ là tấm lòng của một người phụ nữ thiện lương.

“Nha? Sao hoàng hậu biết?” Thái hậu mở to mắt ngạc nhiên, đúng là mấy hôm nay tâm trạng của bà không tốt lắm, nói bệnh thì không đúng, mà nếu không phải bệnh thì là cái gì chứ? Thái y đến xem cũng chỉ kê vài đơn thuốc mát, không nói được gì.

“Mẫu hậu, người bình thường thỉnh thoảng khó chịu đôi chút cũng là bình thường. Hoàng gia của nhi thần có một số món ăn thích hợp dùng trong những lúc thế này. Vì vậy, tối nay trời trong gió mát, nhi thần chuẩn bị một vài món thanh đạm, muốn mời mẫu hậu đi giá đến Phượng Nghi cung thư giãn một chút.” Ngọc Băng ôn nhu khuyên nhủ, đồng thời cũng khéo léo không để lộ chuyện bản thân có biết y thuật.

Sau một chút sững sờ, thái hậu đáp ứng, “Được. Tối nay ai gia sẽ đến chỗ con.” Kỳ thật bà không hề nghĩ tới Ngọc Băng lại tỉ mỉ như vậy. Nếu đã có cơ hội, bà cũng muốn gần gũi cô con dâu này, xem thử rốt cuộc nàng là người như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Một Thoáng Bình Yên

“A! Tầu tầu, tầu tầu, cho Vân nhi tham gia với nha! Đi mà! Tầu tầu! Vân nhi cũng cảm thấy trong người bức bối a.” Bách Lý Vân nghe hoàng tầu mà

nàng ngưỡng mộ nhất ‘hẹn hò’ với mẫu hậu mà nàng yêu thương nhất, dĩ nhiên không cam tâm đứng ngoài rồi a.

“Được rồi, được rồi. Ta mà không đáp ứng thì muội cũng đến thôi, đúng không?”

“Đúng a. Mà không đúng, muội vốn tính toán sẽ cùng tẩu tẩu hồi Phụng Nghi cung, ở lý tới tới. Tẩu tẩu cũng không thể đuổi muội về a.” Bách Lý Vân làm mặt xấu, lè lưỡi.

“Vân nhi!” Thái hậu lên tiếng trách yêu. “Ngươi đó, càng ngày càng không có quy củ. Sao hoàng tẩu lại gọi thành tẩu tẩu suồng sã như vậy chứ?”

“Mẫu hậu!” Bách Lý Vân làm nũng. “Chúng ta là người một nhà mà phải không? Hoàng huynh nói chỉ cần Vân nhi không vô lễ ngỗ nghịch, còn lại chỉ cần tẩu tẩu không thấy phiền là được mà. Vân nhi thích tẩu tẩu lắm a. Tẩu tẩu cũng thương Vân nhi nữa.” Nàng lại gần cọt cọt vào người Ngọc Băng.

“Được rồi, muội dù sao cũng là công chúa một nước, trước mặt mọi người ngôn hành cử chỉ cũng nên thu liễm một chút.” Ngọc Băng ôn nhu xoa đầu Bách Lý Vân, đoạn, nàng quay sang thái hậu: “Mẫu hậu, không có việc gì nữa, nhi thần cáo lui trước.”

“Ừ, hồi cung đi. Tối nay ta sẽ đến.” Thái hậu phát phát tay.

Vừa bước ra khỏi tầm mắt thái hậu, Bách Lý Vân đã nắm chặt tay Ngọc Băng, nhẹ giọng nói: “Cám ơn tẩu tẩu.”

“Đừng nhắc chuyện đó nữa Vân nhi, muội đã gọi ta là tẩu tẩu, lại tin nhiệm ta như vậy, ta tuyệt đối sẽ không để muội bị người khác hà hiếp. Tin ta, hoàng thượng và mẫu hậu cũng đều muốn tốt cho muội. Có trách chỉ trách những kẻ tâm địa không đơn thuần kia thôi. Có điều, muội không cần lo lắng những chuyện thế này, ta và hoàng huynh của muội sẽ cố gắng hết sức che chắn cho muội.”

“Dạ.” Bách Lý Vân trút được nỗi lo trong lòng, trở lại thành con chim non hồn nhiên trước đây. “Tẩu tẩu. Lúc này tẩu tẩu nói ‘trước mặt mọi người ngôn hành cử chỉ cũng nên thu liễm một chút’ vậy nghĩa là khi không có ai, muội có thể tùy tiện đúng không?” Bách Lý Vân nhong nhong.

“Tiểu nha đầu nguoi a. Còn dám tìm cách lách luật, có giỏi sao lúc này không hỏi mẫu hậu ấy?” Ngọc Băng nhìn nhìn tiểu muội muội.

“Mẫu hậu sẽ lại mắng muội cho coi. Lúc nào mẫu hậu cũng bắt muội phải từ tốn, đoan trang, nhưng mà muội không thích như vậy, nói không được nói nhanh, nói nhiều, nói lớn tiếng, đi không được đi vội, không được sai bước, không được chạy nhảy, cười không được cười lớn. Như vậy thật là khó chịu.” Bách Lý Vân chun mũi.

“Công chúa vốn là phải như vậy, đó đã là quy định từ xưa của cung đình. Nhất cử nhất động của hoàng thất đều là tấm gương, là đích ngắm của toàn thiên hạ, do đó, người của hoàng thất luôn phải chịu áp lực nhất định. Nhưng mà trong phạm vi Phụng Nghi cung của ta, ta cho phép muội đỡ bỏ cái lột Tinh Dương công chúa, làm một tiểu Vân nhi vui vẻ, miễn là trong chừng mực chấp nhận được.” Ngọc Băng trong lòng thầm cảm thấy mình may mắn, may là từ nhỏ cha nàng coi nàng là tiểu yêu nữ Ngọc Băng, nữ nhi của Nam tà chứ không phải là Văn Thành công chúa của Định Đông vương phi.

“Hay quá a! Tẩu tẩu tốt nhất!” Bách Lý Vân nhảy nhót vui vẻ. “Tẩu tẩu, tối nay tẩu tẩu định làm gì? Có cần Vân nhi giúp không a?”

“Ta muốn chuẩn bị một vài món ăn nhẹ cho mẫu hậu.”

“Nga? Tẩu tẩu biết làm cơm?”

“Ừ...”

Bách Lý Vân làm cái đuôi của Ngọc Băng, bám theo nàng vào trù phòng, hỏi cái này, thắc mắc cái kia. Cũng phải thôi, đường đường là công chúa của Uyển Nguyệt hoàng triều, mấy khi bước chân tới những nơi như trù phòng chứ, làm sao biết được thế nào là nước sôi hay trong ngọn rau phần nào ăn được,...

Thuật nấu nướng ngoại trừ khác biệt lúc chọn lựa và sơ chế nguyên liệu thì thành bại là ở cách khống chế độ lửa và nêm nếm gia vị. Ngọc Băng từ nhỏ có hơn hai trăm tiểu muội muội và một vị phụ thân cầu toàn đến cực hạn, trù nghệ của nàng sớm đã luyện đến cảnh giới cao nhất. Nàng biết thái hậu là do ăn quá nhiều đồ bổ dưỡng cao cấp chốn cung đình, năng lượng nạp quá thừa, lại không có hoạt động tiêu hao nên mới sinh nhiệt trong người, làm cơ thể luôn bứt rứt khó chịu. Thế nên, nàng mới tìm những vị thuốc mát, mùi vị dễ chịu, đun nhỏ lửa cho chất thuốc ra hết, sau đó dùng nước thuốc đó cùng với rau củ làm thành món ăn. Một bàn tám món: luộc, chiên, xào, hấp, nướng, chưng, kho với một bát canh, nguyên liệu toàn bằng thảo mộc. Có điều từ trước đến nay chưa ai hòa thuốc vào thức ăn thế này, rau không mang mùi vị nguyên thủy của rau, thuốc lại không giữ được mùi vị của thuốc, tám vị thuốc dùng làm tám món ăn này đừng nói là Bách Lý Vân, ngay cả thái hậu và hoàng đế hưởng hết mỹ vị trong thiên hạ cũng chưa từng nghe nói tới.

“Tẩu tẩu, sao thuốc lại không đắng mà thơm tới như vậy?” Bách Lý Vân liên tục đặt câu hỏi.

“Vạn vật trên đời vốn tương sinh tương khắc mà. Mỗi loại thuốc sẽ phù hợp ít nhất một loại rau củ khác nhau. Từ trước đến nay, người ta sắc thuốc để uống là sắc chung các vị với nhau, với một thang thuốc chỉ sắc ra một bát nước, không đắng mới là lạ. Còn chúng ta, mỗi vị thuốc là dùng làm thành các món ăn riêng lẻ, nồng độ loãng hơn nhiều, và vị đắng hay khó chịu của nó cũng bị ta dùng gia vị triệt tiêu. Thế nên không những hơn hẳn về công dụng mà còn vượt trội về thẩm mỹ.” Ngọc Băng làm xong các món ăn, trở vào tầm cung thay y phục.

“Woa. Thật thần kỳ quá a!” Bách Lý Vân hít hít. “Ồ đây vẫn ngửi thấy mùi thơm! Nhưng mà mấy món này sẽ có ích với mẫu hậu sao?” Tiểu công chúa vẫn lè đẹo theo sát Ngọc Băng.

“Chắc chắn có, được tính cộng thêm công dụng của mớ rau củ này, đảm bảo có thể giúp con người thanh khí sáng, giải tỏa nhiệt lượng dư thừa trong cơ thể. Mẫu hậu ăn xong, ngủ thêm một giấc, sáng mai chắc chắn thoải mái hơn nhiều.”

“Đa tạ muội vì mẫu hậu lao tâm như vậy.” Bách Lý Tịnh từ ngoài bước vào.

“Hoàng huynh?” Bách Lý Vân bị tiếng nói vang lên bất thình lình làm giật mình. “Sao huynh vào mà muội không nghe thái giám thông báo gì cả?”

“Tại bọn chúng bị mùi thức ăn ở đây hấp dẫn đến ngất ngốc.” Bách Lý Tịnh cười cười. Kỳ thật hẳn nghe nói Ngọc Băng xuống bếp nên mới mò đến xem thử, có thể thì thuận miệng ăn thử nên mới lảng lạng chuồn vào. “Các muội đã làm xong rồi à? Ta muốn đi xem.”

“Huynh xem cái gì? Lát nữa thế nào cũng thấy thôi.” Ngọc Băng vẫn đậm bạc như trước giờ.

“Nói thật, ta tự phụ hưởng thụ mọi mỹ vị trong thiên hạ, nhưng chưa từng ngửi thấy mùi thơm lạ như vậy, nhẹ nhàng quyến rũ, nhưng lại lan tỏa rất xa. Nếu không phải là muội mời mẫu hậu, ta thật sự muốn ném thử ngay bây giờ.”

“Đừng nói hoàng huynh chưa từng ném thử, muội dám đảm bảo huynh thậm chí nghe cũng chưa từng nghe nói tới.” Bách Lý Vân này giờ đã tổn không ít nước bọt đặt câu hỏi, bây giờ dĩ nhiên phải mang ra lèo vạ hoàng đế ca ca này rồi à.

“Thần kỳ vậy sao? Có món ăn hoàng đế chưa từng nghe nói tới?” Bách Lý Tịnh cười cười, có vẻ không tin tưởng. “Vân nhi nói cho ta nghe đi.”

“Không nói.” Bách Lý Vân dẩu môi, làm cao.

“Thái hậu giá lâm!” Người bên trong còn đang đùa giỡn thì bên ngoài thái hậu đã vào tới cửa.

Chào hỏi xong xuôi, thái hậu nhìn Bách Lý Tịnh, thanh âm có chút ngạc nhiên: “Hoàng thượng cũng ở đây à?”

“Mẫu hậu, hoàng hậu và thái hậu cùng nhau dùng bữa tối, sao có thể cho nhi thần đứng ngoài được chứ? Huống hồ, nhi thần cũng thật sự muốn xem món ăn mà hoàng hậu làm ra rốt cuộc trông như thế nào?”

“Hừ! Hoàng huynh chỉ giỏi ngụy biện. Hoàng huynh tối nào chẳng tới Phụng Nghi cung chứ?” Bách Lý Vân ở bên cạnh tranh thủ trêu chọc vị hoàng huynh của mình.

“Tiểu nha đầu nguoi còn nhiều lời, có tin trảm đầu nguoi về Vân Lạc cung không?” Vân Lạc cung là cung điện của Bách Lý Vân.

“Phụng Nghi cung là của tẩu tẩu a. Tẩu tẩu không lên tiếng ai cũng không có quyền đuổi muội.” Bách Lý Vân mang Ngọc Băng ra làm bình phong.

Lúc này Cẩm Tú đi vào: “Nương nương, bàn ghế đã dọn xong.”

“Được rồi, mẫu hậu, hoàng thượng, Vân nhi, chúng ta ra ngoài hậu hoa viên dùng bữa đi.” Ngọc Băng dẫn mọi người ra khỏi phòng.

Bữa tối này có lẽ sẽ là bữa ăn đáng nhớ nhất đời thái hậu và huynh muội Bách Lý Tịnh. Nhìn đi nhìn lại trên bàn không có một miếng thịt, một con cá nào, hương thơm không nồng nàn gay gắt, nhưng cứ vẫn vương khắp không gian. Tám món ăn, mỗi món mang theo một nét gì đó rất riêng của đầu bếp, nói thuốc không phải thuốc, nhưng so với thuốc lại thần kỳ hơn. Nếu không trực tiếp nhìn nàng làm bếp, tuyệt đối không thể nhìn ra một bàn món ăn trước mặt đều là từ thuốc mà thành. Một miếng gắp lên khiến người ta không thể dừng đưa. Chỉ là rau củ đậm bạc nhưng giá trị lại vượt lên trên toàn bộ mỹ vị cung đình mà trước nay họ đã từng thưởng thức. Gió mát trăng thanh, món ngon đầy bàn, một nhà sum họp, thử hỏi thế gian còn lạc thú nào vui vẻ hơn. Thái hậu vốn chỉ định đến xem một chút Ngọc Băng định bày ra những món gì, không ngờ, một lần ‘đi giá’ này đã để lại cho bà một cảm giác thật sự khó tả.

“Hoàng hậu, tất cả những món này đều là con làm?” Thái hậu không biết đã hỏi câu này bao nhiêu lần.

“Mẫu hậu, đúng là tẩu tẩu làm mà. Vân nhi có thể làm chứng.” Bách Lý Vân cũng trả lời thay Ngọc Băng không biết bao nhiêu lần.

“Tại sao không có chút thịt cá nào vậy?” Bách Lý Tịnh vừa ngồi vào bàn đã ra sức ngón, đến khi bụng không còn chỗ chứa nữa mới lên tiếng hỏi.

“Thịt cá tuy bổ dưỡng nhưng chúng cũng là con dao hai lưỡi, bổ quá sẽ sinh nhiệt, khiến cơ thể không thoải mái. Hơn nữa, nếu có thể thì ít sát sinh một chút vẫn tốt hơn.” Ngọc Băng nhẹ nhàng buông một câu.

“Ta thật không thể tưởng tượng rau củ lại ăn ngon tới vậy.” Cho tới giờ thái hậu vẫn còn cảm thấy thú vị.

Ngọc Băng không nói gì, chỉ nhìn thái hậu một cái, sau đó nhẹ nhàng chuyển chủ đề: “Mẫu hậu, đây vốn là những thực phẩm thanh đạm, nhằm giúp đoạn trừ hỏa căn trong cơ thể mẫu hậu, về sau, nếu có thể mẫu hậu nên uống nhiều nước một chút.”

“Ai gia biết.” Thái hậu từng bước nhìn Ngọc Băng với con mắt khác. “Tối nay vui vẻ như vậy, chi bằng Vân nhi thổi một khúc nhạc đi.”

Bách Lý Vân trước nay rất thích thổi sáo, đối với âm luật am hiểu tinh tường, thái hậu và Bách Lý Tịnh cũng thường xuyên yêu cầu tiểu công chúa này biểu diễn.

“Đạ được.” Bách Lý Vân lập tức đáp ứng, đêm nay tâm tình nàng cực kỳ tốt.

Một khúc nhạc khoan thai cất lên từ cây sáo trúc màu tím biếc, tiếng sáo này so với tiếng địch của Ngọc Băng hay tiếng tiêu của Hoàng Lãnh thì không bằng được, nhưng nó lại đại diện cho một tâm hồn ngây thơ thuần khiết, trong sáng hồn nhiên, không nhiễm những toan tính đời thường. Tiếng sáo là tiếng lòng, đúng như bản chất thật sự của nàng công chúa nhỏ tuổi, nhu hòa nương theo gió nhẹ đi vào lòng người. Người thổi thổi đến say mê, người nghe càng nghe càng chăm chú. Một lúc sau, Ngọc Băng từ từ đứng dậy, ống tay áo phất lên, phượng bào lay động, vũ đạo nhịp nhàng, hòa vào tiếng sáo dưới ánh trăng mờ ảo, khiến người ta cảm thấy như Ngọc nữ giáng thế, Hằng nga hạ phàm, phượng hoàng vờn trăng sáng. Bách Lý Vân càng thổi, nàng càng nhảy múa, điệu múa nương theo tiếng sáo, cũng diu dặt tiếng sáo, âm và ánh cùng tiến cùng lui, cuốn hút một già một trẻ trên bàn tiệc, thoáng chốc giúp họ buông lỏng tâm tình, quên đi những lo toan một nhọc, thả xuống những gánh nặng bấy lâu vẫn đè trên vai.

Điệu múa chậm dần rồi dừng hẳn, tiếng sáo cũng nhỏ dần rồi tiêu thất vào hư vô, nhưng dư vị nó để lại trong lòng người thì còn mãi. Ngay cả Bách Lý Vân cũng kinh ngạc đến sửng sốt, nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ thổi sáo cho người khác nhảy múa, càng chưa từng tưởng tượng có người có thể dùng điệu múa hợp diễn với nàng hoàn thiện đến như vậy. Ánh mắt nàng nhìn Ngọc Băng lại thêm mấy phần tôn kính.

Rất lâu sau, khán giả vẫn còn ngây ngẩn. Ngọc Băng nhẹ nhàng lên tiếng: “Mẫu hậu, đêm đã về khuya, mẫu hậu cũng nên hồi cung nghỉ ngơi rồi.”

“À, ừ, vậy ai gia không quấy rầy hoàng hậu nữa. Chuyện tối nay thật sự cảm ơn con. Ta cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều.” Thái hậu lúc này mới hoàn hồn, bà không nói những lời có cánh tán thưởng, chỉ lặng yên nhìn cô con dâu trước mặt. Bà không muốn cũng phải thừa nhận, so với Ngọc Băng, Tiểu Uyển của bà chẳng là gì cả.

“Hoàng huynh, tẩu tẩu, Vân nhi cũng hồi cung, mẫu hậu, Vân nhi tiễn mẫu hậu một đoạn.” Bách Lý Vân cũng nói lời từ biệt.

Người đã đi cả, còn lại một đôi đế hậu ngồi lại dưới ánh trăng.

“Cảm ơn muội.” Bách Lý Tịnh lên tiếng trước. “Vì những gì muội đã làm cho Vân nhi và mẫu hậu, cũng là cho ta.”

“Sau này, huynh không cần nói hai chữ ‘cảm ơn’ trước mặt muội. Vân nhi không phải đã nói ‘chúng ta là người một nhà’ sao? Cho dù quan hệ giữa chúng ta có điểm đặc biệt, nhưng dù sao muội cũng là thể tử của huynh. Huynh nghĩ cho muội, quan tâm bảo vệ muội, chừa cho muội đường lui sau này, nhưng mà, muội có thể rút lui sao? Cho dù chúng ta chưa chung chăn gối, nhưng muội vẫn coi huynh là phu quân của mình, là một nam tử hán đội trời đạp đất.” Ngọc Băng nhìn thẳng vào mắt Bách Lý Tịnh. “Không nói chuyện này nữa.”

“Được rồi, vậy nói cái khác. Ta không nghĩ Lư Ngạc sẽ bỏ cuộc đâu. Chỉ là không thể tưởng tượng được hẳn lại động tâm tư trên đầu Vân nhi.”

“Hắn cũng là chừa đường lui cho mình, cả thiên hạ đều biết Vân nhi là bảo bối của huynh và mẫu hậu. Nắm được Vân nhi cũng có thể coi như có được lá bùa hộ mạng.”

“Cũng may muội can thiệp kịp thời, nếu mẫu hậu đồng ý hôn sự này, thật sự mọi chuyện sẽ rất khó giải quyết. Chỉ là, đệ đệ của muội...”

“Đệ đệ của muội không liên quan ở đây, huynh chỉ cho muội một khắc thời gian để giải quyết biến cố, làm sao muội thông báo được cho gia đình chứ? Đây toàn bộ là chủ ý nhất thời của muội.”

“Ta biết, ý ta muốn nói là nếu Vân nhi gả về Hoàng gia cũng là một hôn sự rất tốt.”

“Bây giờ không phải lúc tính toán chuyện đó, hôn nhân là đại sự cả một đời người, muội vẫn cho rằng Vân nhi nên có quyền quyết định cuộc sống của mình.”

“Chuyện này nghe lời muội. Trở vào tâm cung đi. Mùa đông đang đến, đừng để nhiễm bệnh.” Nói chuyện một hồi, Bách Lý Tịnh nhận ra nhân nhi của hắn ăn mặc đơn bạc ngồi trong gió lạnh đầu đông, không hiểu sao trong lòng chợt cảm thấy khó chịu, chỉ muốn kéo nàng lại, ôm thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Trò Đùa Hay Tinh Hoa Võ Học?

Đông đến, lạnh tái tê, lạnh đến nỗi mọi người không muốn ra khỏi phòng, lạnh đến nỗi người ta trân quý cái ấm áp của mùa xuân, nhớ nhung cái nóng nực của mùa hạ, khiến người ta nô nức đợi xuân về.

Thế nhưng hiện tại trong Phượng Nghi cung, có một người không cảm thấy lạnh, trái lại còn đỏ mồm hôi đầy người. Thân thể nhỏ bé xiêu vẹo đang cố gắng ghim trung bình tấn, khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng.

Vâng, người đang được nhắc đến chính là Tinh Dương công chúa Bách Lý Vân. Chẳng là nàng gần như ngày nào cũng quần quýt Ngọc Băng, Ngọc Băng

nhận ra tiểu muội muội này thông minh nhanh nhẹn, muốn dạy cho nàng chút thuật phòng thân. Nàng vừa mở miệng, Bách Lý Tĩnh đã giờ hai tay ủng hộ, Bách Lý Vân càng khôi nói, cao hứng cực kỳ, nàng từ nhỏ vẫn ngưỡng mộ hoàng huynh và các thị vệ luyện quyền cước, chỉ là thái hậu vẫn phản đối nữ nhi cầm đao thương nên mới chần chừ mãi. Cục diện hiện tại đang yên ắng đến đáng sợ, là sự yên tĩnh thường thấy trước khi gió bão đổ về. Lư Ngạc đã từng lộ ra ý định muốn động tâm tư với Bách Lý Vân, cộng thêm việc Lư Tiểu Uyển giấu giếm công phu của bản thân, cả Ngọc Băng và Bách Lý Tĩnh đều nhận thấy, Vân nhi tốt nhất cũng nên có chút khả năng tự lo cho mình. Mà người đảm nhiệm vai trò này không ai tốt hơn Ngọc Băng.

Nhưng mà, cả hai huynh muội đều không ngờ tới, Ngọc Băng trong mọi việc đều ôn hòa, từ tốn, nhưng khi làm chuyện nghiêm túc thì lại cực kỳ khắt khe. Bình thường nàng cực kỳ chiều chuộng Vân nhi, muốn nháo muốn làm nũng thế nào cũng được, nhưng một khi đã bắt tay vào luyện võ thì miễn cưỡng nhẽ, không luyện xong là khỏi ăn cơm, dụng tâm không chuyên lập tức sẽ bị phạt, khi thì chạy vài vòng sân, khi thì hít đất vài mươi cái.

Có điều, Ngọc Băng cô quái theo cách của nàng, và cũng thu được kết quả theo cách của nàng, Bách Lý Vân chưa luyện xong, thì nàng cũng ôm bụng đói đứng đợi, bất kể là tiểu muội muội chạy quanh sân hay hít đất thì nàng cũng luôn đồng hành bên cạnh, có khác chỉ là dáng vẻ của hai người khác nhau mà thôi, một bên thì ung dung nhàn nhã, một bên thì thờ hồng học, mồ hôi đầm đìa. Nhưng chính vì vậy lại kích thích tính hiếu chiến của Bách Lý Vân, nàng dĩ nhiên không cam tâm thua tẩu tẩu xa lắc như vậy, vô luận bị phạt thế nào cũng không hề rãnh phần nản nửa tiếng. Vô hình chung, sức chịu đựng và khí lực theo thời gian gia tăng rất nhanh.

Ngọc Băng thân mang long cốt, là kỳ tài luyện võ, lại thông minh tột đỉnh, tinh thông y thuật, một mặt thúc ép muội muội luyện công, một mặt bổ sung những đan dược phù hợp, cho nên, nội lực hiện tại của Bách Lý Vân sau gần ba tháng muốn đối phó với những tên cướp vặt trên giang hồ, hay đám thị vệ canh gác trong cung đã không thành vấn đề, Lư Tiểu Uyển lại càng không đáng để mắt tới.

Chỉ là, cả hai huynh muội Bách Lý Tĩnh đều không nhận ra điều đó, bởi lẽ, Ngọc Băng thủy chung chưa từng dạy Bách Lý Vân một chiêu nửa thức nào. Hàng này nếu không đứng tấn, thì cũng là hít thở thổ nạp, và một vài ‘trò kỳ quái’ như: Ngọc Băng vung chưởng đánh vào thân cây, yêu cầu Bách Lý Vân phải chụp được hết những chiếc lá đang rơi xuống. Bắt một chiếc lá thì ai làm cũng được, nhưng mà hàng trăm hàng ngàn cái thì không phải chuyện đơn giản. Thế mà sau một thời gian, từ năm bảy cái ban đầu, Bách Lý Vân tay không đã có thể tóm được trên 1000 chiếc lá rơi là tả xung quanh cây. Hoặc là, Ngọc Băng tùy tiện tung một trái táo lên không trung, bắt Bách Lý Vân phải cầm kiếm đâm xuyên nó theo chiều từ cuống lá hoặc cắt nó ra làm đôi. Theo thời gian Bách Lý Vân cũng đã hoàn thành tốt yêu cầu, và những trái táo đó đều đi vào bụng hai nàng, hủy thi diệt tích.

Lẽ dĩ nhiên, toàn bộ quá trình dạy và học này được giấu kín đối với người ngoài. Cung nữ thái giám của Phụng Nghi cung thì đã quá quen với tính cách tĩnh lặng của Ngọc Băng, nếu không phải việc thật sự cần thiết sẽ không lãng vãng ở cạnh nàng, cộng với Ngọc Băng tu vi cực cao, thánh giác linh minh, trong vòng hai dặm động tĩnh đều không giấu được nàng. Chính vì vậy, mọi người chỉ nghĩ hoàng hậu và công chúa chỉ là đang tán gẫu hay đọc sách gì đó, không ai để ý đến các nàng.

“Được rồi, Vân nhi, hôm nay luyện đến đây thôi.” Sau hai canh giờ, rốt cuộc Bách Lý Vân cũng nhận được lệnh ‘đại xá’.

“Tẩu tẩu, một chết Vân nhi.” Bách Lý Vân dẫu môi, làm nũng.

“Ta đã nói ngay từ đầu, một là không học, hai là học cho đàng hoàng. Muội tưởng võ công ngày một ngày hai là luyện thành sao? Nếu vậy thì võ lâm cao thủ đã đi đầy ngoài đường rồi.”

“Muội biết, tẩu tẩu cũng là muốn tốt cho muội. Nhưng đến lúc nào muội mới được học chiêu thức vậy? Không lẽ lâm trận ứng chiến thì đứng tấn cho người ta sợ?”

“Không cần phải gấp, ta đảm bảo đến khi muội cần, sẽ có đủ chiêu thức để dùng.”

“Lại nữa. Lần nào, tẩu tẩu cũng nói như vậy.”

“Thôi, hôm nay muội hồi cung trước đi. Nhớ đừng để ai biết chuyện của chúng ta.” Ngọc Băng xoa đầu tiểu muội muội.

“Vậy Vân nhi cáo lui trước.”

Bách Lý Vân đi rồi, Ngọc Băng trở vào tẩm cung. Nàng thân thể vốn vẫn không tốt lắm, mấy hôm nay khí trời càng lúc càng lạnh, nếu không phải nhờ vào một thân nội công thì e nàng đã sớm nằm bẹp trên giường rồi. Nàng từ nhỏ trải qua khổ cực mà trưởng thành, vào tuổi ăn ngủ thì nàng phải cùng cha bươn chải nuôi lớn một đám tiểu muội, thế nên kháng thể của nàng cực kỳ kém. Dạo gần đây, mùa đông miền Bắc khá khắc nghiệt cộng thêm nàng đang đến kỳ, nên cảm thấy có chút không khỏe. Nàng lục lại hòm thuốc của mình, nuốt xuống một viên ‘hoạt huyết đan’. Sau khi đóng nắp hòm thuốc lại đổi ý, ăn thêm một viên ‘thất hoa tứ thảo hoàn’. Cuối cùng, nửa nằm nửa ngồi trên giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 18: Một Chút Biến Cố

Đang lúc Ngọc Băng mệt mỏi mơ màng thì đột nhiên có thanh âm rất khẽ của Cẩm Tú từ ngoài cửa: “Nurong nurong.”

“Vào đi.” Ngọc Băng rất nhanh tỉnh táo trở lại, nàng biết Cẩm Tú sẽ không vô duyên vô cớ đi quấy rầy nàng.

“Nurong nurong, xảy ra chuyện rồi. Công chúa hiện đang nháo ầm ĩ ở Vân Lạc cung, ai khuyên cũng không được.”

“Ừ. Để ta đến xem thử.” Ngọc Băng mới nghe có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã đoán được nguyên nhân, chỉ là ngôn ngữ cử chỉ vẫn cực kỳ bình đạm, khiến người khác không nghe ra một chút biểu tình gì.

Hậu hoa viên Vân Lạc cung

Đến nơi, Ngọc Băng mới thấy Bách Lý Tĩnh cũng đang ở đó, bắt lực trong việc trấn an tiểu muội muội, Bách Lý Vân thì khóc nháo, ôm đầu ngồi bệt dưới đất. Hoa cỏ xung quanh tan tành.

“Lui hết ra ngoài.” Ngọc Băng nhanh chóng phát tay đuổi hết toàn bộ hạ nhân đang đứng xung quanh.

“Muội tới thì tốt quá. Lư Ngạc lại tiến cung đề cập chuyện hôn sự lần trước. Mẫu hậu không chính thức gật đầu nhưng cũng không từ chối, có vẻ sắp đã bị hấn thuyết phục.”

“Được rồi.” Ngọc Băng khẽ gật đầu với Bách Lý Tĩnh, nàng quay sang Bách Lý Vân, ngữ khí trở nên cực kỳ nghiêm khắc: “Đứng lên. Nín.”

“Oa oa, tẩu tẩu.... oa....” Tiểu công chúa thấy Ngọc Băng đến càng khóc lớn hơn.

“Lau hết nước mắt. Ta đếm đến ba. Một!” Cả hai huynh muội Bách Lý Tĩnh đều khẽ rung mình, Bách Lý Vân cũng quên luôn là mình đang khóc. Cái gọi là không giận mà uy chính là như thế này. Ngọc Băng chưa từng tăng thêm âm lượng, nhưng hàn khí toát ra từ người nàng bao trùm hết xung quanh, dồn nén lồng ngực những người đang có mặt, khiến hai người cảm thấy hô hấp khó khăn. Khí thế bức người, không cho phép người ta kháng cự.

“Hai!”

Bách Lý Tĩnh thì không nói, dù sao hấn cũng là hoàng đế, cử ngữ chí tôn, nhưng tiểu Vân nhi chưa từng bị dọa đến như vậy, lập tức nín khe, ngay cả thanh âm thút thít cũng không có. Nhất thời, cả hoa viên lâm vào trạng thái cực kỳ tĩnh lặng.

“Tẩu tẩu...” Bách Lý Vân cuối cùng không chịu nổi áp lực và ánh mắt lạnh lẽo nghiêm khắc của Ngọc Băng, run rẩy lên tiếng.

“Vì cái gì nháo thành như vậy?”

“Mẫu hậu... muốn... gả... Vân nhi... cho... cho... Lư Hoán.”

“Mẫu hậu đã hạ chi chưa?”

“Chưa, nhưng mà...”

“Ý chỉ còn chưa hạ, bằng vào cái gì quấy phá lung tung như vậy? Lần trước không phải ta đã nói rồi sao? Chờng nào Định Đông vương phủ chưa rút lui, hôn sự này căn bản không thể thành. Đụng một chút chuyện nhỏ đã mất bình tĩnh tới như vậy, sau này còn làm được gì? Chuyện của mình còn không giải quyết được, sau này lấy tư cách gì làm đại sự? Lấy tư cách gì phục chúng? Người nào loạn như vậy là muốn đánh động Lư Ngạc có phải không? Muốn công khai với hấn rằng người chán ghét phụ tử hấn? Hay là muốn trực tiếp phản kháng mẫu hậu?” Ngọc Băng không những không bỏ thêm mà còn lấy bớt nhiệt độ từ ngôn từ. Câu sau lạnh hơn câu trước. Ngữ điệu cực kỳ chậm rãi, chậm tới nỗi từng câu từng chữ lọt sâu vào tai người nghe.

“Tẩu tẩu, Vân nhi không phải...” Bách Lý Vân càng nghe càng sợ, đầu càng cúi càng thấp. Nàng chưa bao giờ nghĩ tẩu tẩu luôn đạm mạc ôn hòa lại có thể dọa người đến như vậy.

“Dừng.” Ngọc Băng đánh gãy lời nói của muội muội. “Đi rửa mặt mũi sạch sẽ, thanh tĩnh lại rồi vào thư phòng nói tiếp. Ta không muốn phí hơi với một kẻ tâm tình đang kích động.”

“Dạ tẩu tẩu.” Bách Lý Vân khom người rời đi. Còn lại phu thê Bách Lý Tĩnh đứng nhìn theo bóng lưng tiểu muội.

“Tiểu nha đầu này, thật sự cũng quá nông nổi.” Bách Lý Tĩnh thở ra một hơi dài. “Nhưng muội cũng đừng trách nó, chuyện này đôi lại là ai cũng rất khó tiếp thu.”

“Muội không có trách nó. Bất quá...”

“Vẫn phải cho nó một chút giáo huấn, không thể có lần sau như vậy nữa.” Bách Lý Tĩnh tiếp lời, hai người càng ở chung càng phát hiện suy nghĩ của họ cực kỳ hòa hợp, chỉ cần nửa câu nói, đối phương đã hiểu mình muốn gì.

Ngọc Băng khẽ gật đầu một cái, cùng Bách Lý Tĩnh đến thư phòng của Vân Lạc cung.

“Hoàng huynh. Tẩu tẩu.” Tiểu công chúa bây giờ đã trấn định trở lại.

“Tự mình nói, việc vừa mới làm là đúng hay sai?” Lần này người lên tiếng là Bách Lý Tịnh.

“Hoàng huynh, Vân nhi biết sai rồi. Vân nhi không nên mất bình tĩnh trong chuyện này, càng không nên kinh động hoàng huynh và tẩu tẩu.”

“Không những chuyện này, mà trong tất cả tình huống đều không được phép mất bình tĩnh. Tuyệt đối không được để tình cảm lấn át lý trí. Khi muội kích động, muội sẽ không ý thức được bản thân thất thủ và đang làm những chuyện ngu ngốc gì. Không một ai có thể tận hưởng một cuộc sống mà mọi việc đều thuận theo ý mình. Muội là cành vàng lá ngọc, là công chúa đương triều, hưởng hết vạn nhân chi ngưỡng, muội cho rằng không cần phải trả giá à? Ngây thơ! Có rất nhiều thứ muội không thể tránh, chỉ có thể đương đầu, mà một khi đối đầu, kích động sẽ tự lộ ra từ huyết cho người ta điểm. Lúc đó không chỉ tổn thương bản thân mà còn liên lụy rất nhiều người xung quanh. Kinh động hoàng huynh của muội và ta thì cũng đã đồng thời kinh động đến mẫu hậu, đánh động Lư Ngạc, và ít nhất là toàn bộ hạ nhân của Vân Lạc cung. Trái lại, một cái đầu lạnh có thể giúp muội nhìn ra đường lối, nghĩ ra phương pháp, từ đó giải quyết vấn đề. Thiên địa là tuần hoàn, không có cái gì là bá đạo, bất kể mạnh đến đâu, khó đến đâu cũng sẽ có khắc tinh, có cách giải quyết, vấn đề là muội có đủ bình tĩnh và sáng suốt để xử lý hay không thôi. Đây chính là đạo lý ‘thiên ngoại hữu thiên’. Khuất phục nghịch cảnh hay bị nghịch cảnh khuất phục là do thái độ và đầu óc của muội. Hiểu chưa?” Ngọc Băng nhìn thẳng vào mắt Bách Lý Vân, nghiêm khắc vẫn còn nguyên nhưng hàn khí đã lui đi quá nửa.

“Vân nhi hiểu. Tẩu tẩu giáo huấn. Sau này Vân nhi không dám nữa.”

“Được rồi, kỳ thực chuyện này ta và hoàng huynh của muội còn có thể che chắn cho muội, không cần phải lo lắng. Đừng suy nghĩ quá nhiều, nghỉ ngơi sớm đi. Ta hồi cung trước.” Ngọc Băng trở lại về đạm mạc thường ngày, ôn nhu khuyên nhủ một câu, xoay người rời đi.

“Ngao ngao một chút cho ta. Nghe lời tẩu tẩu của muội, biết không?” Bách Lý Tịnh dặn thêm một câu, cũng đi theo Ngọc Băng, một đường trở lại Phụng Nghi cung.

“Cảm ơn muội.” Trở về tẩm cung của Ngọc Băng, Bách Lý Tịnh nhẹ giọng lên tiếng. “Ta biết những lời này là thừa, nhưng ta vẫn thật tâm cảm tạ muội, hết lần này đến lần khác đều giúp ta chống đỡ cục diện. Ta có phải rất vô dụng không? Chuyện gì cũng phải chờ muội mới giải quyết được.”

“Huynh không cần quan tâm những thứ này, huynh bên ngoài lo khổng chế quan lại là được. Chuyện của nữ nhân trong nhà, giao cho muội đi.” Ngọc Băng lãnh đạm trả lời.

“Kỳ thực có phải ta đã quá sùng Vân nhi rồi không? Nó thông minh hiểu chuyện, nhưng đôi lúc lại rất hoang đường hồ nháo. Tỳ như chuyện vừa rồi, nó lại chọc đến cho chúng ta một đồng lớn phiền toái, phải trả lời mẫu hậu thế nào đây? Còn phía Lư Ngạc nữa? Cứ cho là chúng ta thu xếp ổn thỏa, nhưng không lẽ cứ theo chống lưng cho nó hoài?”

“Cái đó còn phải coi hoàng huynh và mẫu hậu của nó làm sao giáo dưỡng.” Ngọc Băng nhẹ giọng trả lời.

“Sao đôi lúc ta thấy, quản lý chuyện trong nhà còn khó hơn nhiều so với trị vì thiên hạ.” Bách Lý Tịnh cảm khái.

“Khó hay không là ở bản thân người cầm trịch. Yên tâm, huynh không phải chỉ có một mình.”

Bách Lý Tịnh im lặng, hẳn biết bây giờ nói gì thêm cũng là vô ích, nỗi lo của gia đình, gánh nặng giang sơn, số mệnh hắn sinh ra đã phải chấp nhận. Nhưng lần đầu tiên trong ngần ấy năm vất vả, lần đầu tiên trong chừng ấy tháng ngày quạnh hiu, có người nói với hắn ‘huynh không phải chỉ có một mình’, mà người ấy, lại là nguyên phối của hắn, là nữ nhân mà hắn yêu thương...

Vậy là đủ rồi. Cục diện trước mắt có khó khăn hơn, hiểm nguy phía trước có phức tạp hơn, việc khiến hắn đau đầu có nhiều hơn, hắn cũng không sợ nữa, không cảm thấy nặng nề, vì giờ đây bên cạnh đã có một hiền thê, nguyện ý cùng hắn chung lưng đấu cật, tay nắm vai kẻ...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Phát Sốt, Trúng Độc?

Giữa trời đông lạnh giá, ngồi bệt xuống đất mà não loạn thì chuốc lấy bệnh cũng không phải chuyện gì kỳ lạ. Sáng hôm sau, Phụng Nghi cung chủ nhận được tin Tĩnh Dương công chúa cảm mạo, phát sốt đến mê man.

Cảm sốt dù chỉ là chứng bệnh hết sức thông thường, nhưng nếu đủ nghiêm trọng cũng có thể gây ảnh hưởng tính mạng, hơn nữa người ta vẫn nói ‘nhà giàu đứt tay bằng ăn mày đổ ruột’, cộng thêm Bách Lý Vân vốn là hòn ngọc trong tay thái hậu và hoàng đế. Hôn mê từ canh năm, đến chính ngọ, toàn bộ thái y trong thái y viện đều đã được ‘mời’ đến chữa trị.

Châm cứu, thuốc thang, tất cả đều đã thử qua, nhưng hết nửa ngày trời, tiểu công chúa vẫn không có dấu hiệu hồi tỉnh, thái hậu rồi như tơ vò, thúc giục

các thái y đến đổ mồ hôi hột. Bách Lý Tịnh sau khi hạ triều cũng ghé đến, Vân Lạc cung trong phút chốc trở thành ‘điểm nóng’ của hậu cung.

“Mẫu hậu, thái y đã nói Vân nhi nhất định không có chuyện gì, phát hết nhiệt hỏa trong người sẽ tỉnh lại thôi. Mẫu hậu hồi cung trước đi, hoàng muội tỉnh lại hẳn sẽ phái người sang thông báo. Tụ tập quá đông người cũng không tốt cho bệnh nhân. Cứ tin tưởng chư vị thái y là được rồi.” Bách Lý Tịnh khuyên nhủ.

“Nhưng mà Vân nhi nó...” Thái hậu lo lắng nhìn tiểu nữ mê man trên giường.

“Mẫu hậu, người cứ hồi cung trước, chuyện ở đây cứ giao cho nhi thần.” Lần này người lên tiếng là Ngọc Băng.

“Được được, ai gia hồi cung trước. Vân nhi tỉnh lại phải lập tức đến báo với ai gia.” Thái hậu xoa xoa đầu, trở về Từ An cung.

Thái hậu rời đi, Ngọc Băng quay sang đám thái y: “Các khanh cũng vất vả nửa ngày rồi, chuyện cần làm cũng đã làm, trở về nghỉ ngơi đi. Khi nào công chúa hồi tỉnh bản cung sẽ cho người đến triệu.”

“Tạ ơn nương nương.” Cả thái y viện thờ phào nhẹ nhõm, đồng loạt lui ra.

“Không biết tiểu nha đầu này chừng nào mới chịu tỉnh lại?” Bách Lý Tịnh thở dài một hơi.

“Hai canh giờ nữa.” Ngọc Băng phán một câu ngắn gọn.

“Hử? Sao muội biết?” Bách Lý Tịnh tròn mắt ngạc nhiên.

“Căn cứ mạch đập, nhiệt độ cơ thể, và các liệu pháp chữa trị này giờ có thể đoán ra được.”

“Haiz, nhưng sao lại sốt cao đến như vậy chứ?”

“Do nó nhiễm lạnh ngày hôm qua, cộng thêm tâm tình không tốt, nên sức đề kháng của cơ thể yếu đi rất nhiều, để cho hàn khí dễ dàng xâm nhập vào sâu trong cơ thể. Bất quá không cần lo lắng, hảo hảo điều dưỡng vài ngày sẽ ổn.”

“Vậy ta cũng an tâm. Bây giờ ta phải đi xử lý một số việc. Vân nhi ở đây nhờ muội.” Bách Lý Tịnh vờn tay nắn nhẹ bàn tay của Ngọc Băng.

Bách Lý Vân đương nhiên không có vấn đề gì (dĩ nhiên! Ngọc Băng thủ ở bên cạnh, muốn xảy ra vấn đề cũng khó), năm bảy hôm sau đã trở lại thành một tiểu công chúa lú lo hồn nhiên như trước. Vấn đề ở đây là thái hậu. Đột nhiên khắp người nổi đầy mẩn đỏ, ngứa mủ, bốc mùi trông vô cùng kinh tởm, thần trí tỉnh táo nhưng cả người vô lực, tay chân không nhấc lên nổi. Cả thái y viện hội chẩn cũng không tìm ra bệnh. Khắp hoàng cung ngỡ thần ngờ ma, lời đồn nổi lên tứ phía, cho rằng thái hậu bị thần linh quở phạt.

Thái y luống cuống, bách quan luống cuống, cung nữ thái giám luống cuống, hoàng đế luống cuống, công chúa luống cuống, cả hoàng cung nhốn nháo càng nhốn nháo hơn. Ai cũng cảm thấy phải làm gì đó, lại không biết nên làm gì. Cả phòng khách của Từ An cung đứng đầy người, vô đầu bút tai.

“Hoàng thượng, chúng ta yết bạng cầu y đi. Thái y trong cung không chữa được, biết đâu giang hồ y sĩ có thể có biện pháp.” Thái sư Quách Nghị đưa ra ý kiến.

“Chuẩn tấu.” Bách Lý Tịnh lập tức đồng ý. Hắn không đề ý Ngọc Băng cũng đang âm thầm gật đầu.

“Nếu thái y chẩn không ra bệnh, thì chúng ta thử lập đàn cầu thần thử xem.” Ngọc Băng rót cuộc cũng lên tiếng, nâng nương theo lời đồn trong cung, tạo thêm ‘công ăn việc làm’ cho mọi người.

“Hoàng hậu, đây chỉ là lời nói vớ vẩn, không thể tin được. Trẫm chưa từng nghe nói lập đàn có thể chữa bệnh, nếu thế thì còn cần thái y làm gì?” Bách Lý Tịnh nhìn Ngọc Băng với vẻ ngờ vực.

“Hoàng thượng, nhưng bây giờ thật sự không thể tìm được nguyên nhân chứng bệnh của thái hậu. Hay là cứ thử làm xem sao.” Một lão thái y lên tiếng.

“Hoàng thượng, hay cứ thử đi. Đàng nào cũng không mất gì cả.” Một thái y khác tán thành.

“Hoàng thượng, không có lý do, thần linh chưa chắc đã thật sự tồn tại. Mà dù có tồn tại thì thái hậu thiện lương nhân từ, đắc tội với họ ở chỗ nào chứ?” Lễ bộ thượng thư phản bác.

“Hoàng thượng, cứ thử một lần xem. ....”

“Hoàng thượng, không thể.....”

Bản ra tán vào loạn xạ một hồi, những người phản bác cuối cùng cũng không thể tìm ra phương pháp nào khả thi hơn, thế là toàn triều đã thống nhất lập đàn cúng bái.

“Được rồi, được rồi, truyền lệnh của trẫm, ngay hôm nay thiết tế đàn tại ngự môn. Giao cho thái sư chủ trì việc cúng kính.” Bách Lý Tịnh cuối cùng hạ

chỉ. Thực ra không phải hẳn bị đám quan lại thuyết phục mà là hẳn cảm thấy trong chuyện này có ẩn tình, đặc biệt tiểu nương tử tài hoa lỗi lạc của hắn sau khi nói một câu nên lập đàn thì đề mặc cho văn võ bá quan tranh cãi, lẳng lặng không lên tiếng nữa. Sau một hồi suy nghĩ không ra đầu mối, hẳn lựa chọn tin tưởng nàng.

“Thần tuân lệnh.” Quách thái sư bước lên lĩnh mệnh.

“Được rồi, chúng ái khanh lui cả đi, để thái sư lại bàn việc lập đàn với trẫm là được, đừng tụ tập nữa, sẽ kinh động mẫu hậu.” Bách Lý Tĩnh phẩy tay.

Văn võ bá quan lui hết ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Bách Lý Tĩnh, Bách Lý Vân, Ngọc Băng và thái sư Quách Nghị.

“Muội ngừa bài đi. Tuy ta không nắm được cái gì. Nhưng ta cảm giác được chuyện tình không đơn giản một chút nào cả. Ta biết mẫu hậu không đột nhiên sinh bệnh, chắc chắn có người động tay chân, quá nửa là phụ tử Lư Ngạc. Ta cũng biết lập đàn tế thần gì đó chỉ là trò do muội bày ra.” Bách Lý Tĩnh nhìn thẳng Ngọc Băng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Hạ Cổ

Mấy câu này của Bách Lý Tĩnh khiến Quách Nghị và Bách Lý Vân chôn chân tại chỗ. Quách Nghị không thể ngờ tới hoàng thượng và hoàng hậu lại xưng hô với nhau như vậy, càng không có vẻ ái ái ân ân mà lẽ ra nên có, càng không ngờ hoàng thượng lại vô điều kiện tin tưởng hoàng hậu, cũng không tưởng tượng được hoàng hậu nương nương suốt ngày ở trong thâm cung cùng thể vô tranh lại ẩn chứa một bản lĩnh lớn như vậy. Qua mấy câu vừa rồi của hoàng đế, hẳn biết hoàng hậu tuyệt không phải là yếu điệu thực nữ chỉ biết mỗi công dung ngôn hạnh tầm thường. Bách Lý Vân thì không ngờ tới chuyện tình lại dính líu quá sâu rộng như vậy.

“Không chỉ có đàn tế thần đâu, cả việc yết bái cũng rất đúng ý muội. Nhưng chuyện này nói sau, việc trước mắt là phải chữa khỏi cho mẫu hậu. Chờ muội một chút.” Ngọc Băng hướng ra ngoài cửa cao giọng. “Cầm Tú! Trần Châu!”

“Nương nương.” Hai tiểu nha đầu rất nhanh từ bên ngoài đi vào. Hai nha đầu này theo nàng một thời gian ngắn nhưng tâm tư và đầu óc đều rất tốt, biết chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm, lúc nào nên lên tiếng, lúc nào nên câm mồm. Tuy Ngọc Băng đối với họ không có một chút nghi kỵ giấu giếm nào, nhưng mỗi khi thấy hoàng thượng và hoàng hậu ở cùng một chỗ thì họ cũng tự động rút lui, thủ ở ngoài cửa.

“Nói với Lâm công công, bảo hắn tìm cách bí mật xuất cung. Nội trong thời gian ngắn nhất mang về một con cóc có độc, phải là loại kịch độc nhưng không được để bất cứ ai hay biết, dù là binh dân bá tánh tầm thường lương thiện nhất. Sau đó, hai muội bỏ túi mật và gan của nó ra, sấy khô nghiền thành bột rồi mang đến đây. Tuyệt đối không được để bất cứ ai biết chuyện này, tất cả đều là tự tay ba người làm, không được kinh động đến người thứ tư. Chuyện gì không rõ không hiểu trực tiếp đến hỏi ta.”

“Dạ nương nương.” Cầm Tú, Trần Châu nhận mệnh lui ra. Tuy có chút kỳ quái nhưng họ biết hoàng hậu nương nương làm gì cũng có lý do.

“Tẩu tẩu, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?” Bách Lý Vân càng nghe càng hồ đồ.

“Mẫu hậu không phải sinh bệnh, cũng không phải trúng độc. Đó là lý do thái y chẩn không ra bệnh.” Ngọc Băng từ từ cất tiếng.

“Vậy rốt lại là vì cái gì?” Bách Lý Tĩnh nôn nóng hỏi.

“Là bị người khác hạ cổ.”

“Không thể nào, nương nương. Hạ cổ chỉ là truyền thuyết trên giang hồ. Từ rất lâu đã thất truyền.” Quách Nghị phản bác.

“Nói chính xác là từ rất lâu đã không ai nghe nói tới.” Ngọc Băng chậm rãi giải thích.

“Hai cái đó có khác gì nhau? Không phải đều đã biến mất sao?” Bách Lý Vân chen vào.

“Rất nhiều năm trước, thuật hạ cổ này thịnh hành trong một nhóm đạo sĩ hắc đạo, nhưng nó quá âm hiểm ti tiện nên bị cả thiên hạ lên án. Hắc bạch lưỡng đạo của võ lâm và cả quan quân triều đình đều ra sức truy quét. Tuy đám đạo sĩ đó lợi hại nhưng cũng không thể chống lại toàn thiên hạ đồng tâm hiệp lực, cuối cùng bị tiêu diệt toàn bộ.” Quách Nghị lên tiếng.

“Âm hiểm ti tiện?” Mắt hai huynh muội Bách Lý Tĩnh toàn là dấu chấm hỏi.

“Cụ thể như thế nào thần cũng không rõ, chỉ biết nó là độc không phải độc, nhưng là độc hại hơn bất cứ loại độc được nào, chỉ có người hạ cổ mới có thể giải được, thuốc thang vô dụng, chẩn không ra bệnh. Người trúng cổ chỉ có thể sống được không quá bảy ngày...” Càng nói thanh âm của Quách

Nghị càng nhỏ dần, hữu thức vô thức hẳn đã nhận thấy tình trạng của thái hậu hiện tại hoàn toàn tương đồng với những biểu hiện một người trúng cổ.

“Rốt cuộc là loại tà pháp gì? Phải làm sao để chữa trị?” Bách Lý Văn lo lắng hỏi dồn.

“Công chúa, cái này thần không biết, thuật này đã thất truyền từ rất lâu, bản chất của nó như thế nào chỉ có đám đạo sĩ đó biết rõ, chính vì vậy ngày đó nó mới hại chết nhiều người như vậy.” Quách Nghị thật sự không biết.

“Không phải tà pháp gì cả. Là tìm các loại cỏ trùng kích thước cực kỳ nhỏ bé trong rừng sâu, nuôi cấy trong thân các loại động vật có độc. Đến đủ thời gian thì có thể mang ra hại người. Cỏ trùng hoàn toàn vô dụng đối với tất cả động vật, chỉ có hiệu lực đối với cơ thể người. Độc là từ thân thể cỏ trùng phát tán sang người bị hạ cổ nên mạch tượng của người bị hạ cổ không có gì khác lạ nhưng biểu hiện bên ngoài thì rất đáng sợ.” Ngọc Băng lạnh lạnh lên tiếng.

“Nói như vậy, mẫu hậu thật sự trúng phải cỏ độc, phải tìm ra người hạ cổ mới có thể giải?” Bách Lý Tịnh cau mày.

“Không cần. Sở dĩ cỏ độc chỉ có người hạ mới giải được là vì không ai biết bản chất của nó là gì, không biết đến sự tồn tại của cỏ trùng, càng không biết nó được nuôi cấy trên cơ thể loại động vật nào nên mới vô phương. Cỏ trùng được đưa vào cơ thể người thông qua tai, mũi, miệng. Thông thường nhất là trộn lẫn vào thức ăn. Cách giải cỏ nói khó cực kỳ khó, nhưng nói dễ lại cực kỳ dễ. Chỉ cần bắt được loại động vật dùng để nuôi cấy cỏ trùng, bỏ đi gan và túi mật, sấy khô nghiền thành bột hòa chung với rượu mạnh là có thể dụ được cỏ trùng ra ngoài, từ đó bệnh trạng sẽ tự động lui.” Ba người càng nghe càng lạnh xương sống, nổi cả da gà, thật không thể tưởng tượng trên đời là tồn tại một loại phương thức kinh khủng như vậy. Ngờ khí của Ngọc Băng lại vẫn cứ chậm rãi từ tốn, nàng tiếp tục: “Thông thường, các loại động vật thường được chọn dùng là rắn độc, cóc độc, nhện độc, bò cạp độc,... mỗi loại đều cho một hiện tượng trúng cỏ khác nhau. Rắn thì khiến người bệnh toàn thân nổi vảy nến, sần sùi, biến dạng, xương cốt đau nhức như bị đè ép, nhện thì khiến lông và tóc mọc dài, mắt lộ ra, trướng bụng, da biến thành màu đen,..... Nhưng điểm chung đúng như thái sư nói. Không ai sống được quá bảy ngày.”

“Vậy, vậy, thái hậu trúng phải là...” Quách Nghị run run hỏi.

“Cỏ trùng cấy trên người cóc?” Bách Lý Tịnh tiếp lời.

Ngọc Băng gật đầu thay cho lời khẳng định.

“Nhưng là ai lại dụng tâm nham hiểm đến như vậy? Lư Ngạc, hẳn có thể sao? Hẳn tại sao phải đối phó mẫu hậu, tốt xấu hẳn cũng là đường huynh của mẫu hậu mà? Làm sao hẳn biết cách hạ cô? Không phải đã thất truyền rồi còn gì?” Bách Lý Văn hỏi liên tục.

Ngọc Băng còn chưa trả lời, Quách Nghị đã trực tiếp lên tiếng: “Tại sao hoàng hậu nương nương lại am tường chuyện này như vậy?”

“Thái sư, không được nghi ngờ tâu tâu. Tâu tâu tuyệt đối không làm chuyện này.” Bách Lý Văn lớn tiếng gắt.

“Văn nhi, không được vô lễ.” Bách Lý Tịnh chặn lại, hẳn nhìn sang Quách Nghị. “Thái sư hỏi chính là điểm mấu chốt. Tâu tâu muội có thể biết thì chứng tỏ nó hoàn toàn không phải đã thất truyền.”

“Ta trong một lần nghiên cứu thảo dược ở sâu trong rừng rậm đã vô tình tìm được một cuốn bí tịch ghi chép tất cả những thứ này. Có thể do đám đạo sĩ ngày ấy lưu lại, ta thật sự không biết còn bao nhiêu cuốn như vậy lưu lạc trong nhân gian, có thể có người khác cũng đã tìm thấy một cuốn.” Ngọc Băng âm trầm nói.

“Khốn khiếp.” Lúc này Bách Lý Văn thật sự bốc hỏa.

“Đúng là khốn khiếp thật, nhưng chuyện này chưa dừng lại ở đây đâu.” Ngọc Băng nhìn tiểu muội muội.

“Chưa dừng lại? Còn muốn tiến bao xa nữa?” Bách Lý Văn khó khăn lắm mới bình tĩnh nổi. Dù sao công chúa cũng chỉ là một tiểu nữ nhân 12 tuổi.

“Nghe kỹ đây Văn nhi, những gì chúng ta sắp nói là một bí mật cực kỳ trọng đại quan hệ tới toàn bộ cục diện, cũng ảnh hưởng đến địa vị và tính mạng của hoàng huynh muội. Chúng ta không muốn giấu giếm muội vì muội là thành viên của hoàng thất, một khi xảy ra biến cố thì muội không tránh khỏi ảnh hưởng. Ta tin muội đủ thông minh để biết mà tự giữ bí mật và cản trở hành động.”

“Rốt lại là còn chuyện gì nữa?” Bách Lý Văn cũng ý thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề.

“Thứ nhất, làm sao cỏ trùng lại xuất hiện trên người mẫu hậu?” Bách Lý Tịnh bắt đầu cùng Ngọc Băng gỡ từng vấn đề một.

“Như muội đã nói, cỏ trùng thường được trộn lẫn vào thức ăn. Trước mặt muội cũng cảm thấy chỉ có khả năng này.”

“Không sai, là Lư Tiểu Uyển là người thực hiện điều này. Thức ăn của ta, muội, Văn nhi, và mẫu hậu luôn có người thử trước khi mang lên, nên chỉ có thức ăn của Lư Tiểu Uyển mang đến mới có thể trực tiếp khiến mẫu hậu không nghi ngờ mà ăn vào.”

“Muội cũng đã điều tra. Mẫu hậu là sau khi ăn điểm tâm của Lư Tiểu Uyển mang đến mới bắt đầu phát bệnh. Phần thức ăn đó đã bị nàng ta chôn giấu nhưng Cẩm Tú đã đào lên được và mang đến cho muội. Muội đã kiểm chứng, trong đó quả nhiên có cỏ trùng.” Ngọc Băng chính là Ngọc Băng, trong lúc mọi người tập trung vào cái nổi nhất thì nàng lại để tâm đến những cái ẩn giấu phía sau, cuối cùng chân tướng vẫn bị nàng phát hiện. “Vấn đề thứ hai, tại sao lại chọn xuống tay với mẫu hậu mà không phải huynh, muội, hay Văn nhi?”

“Như đã nói, thức ăn của chúng ta đều thông qua kiểm tra mới được mang lên, chỉ có mẩu hậu là tin tưởng Lư Tiểu Uyển vô điều kiện. Và những chuyện như thế này, Lư Ngạc cũng không dám giao cho cung nữ thái giám, một khi lộ ra sẽ là tử tội!” Bách Lý Tịnh rốt lại vẫn là nhân trung chỉ long, đầu óc cực kỳ linh mẫn, chỉ cần Ngọc Băng nói rõ nguồn cơn cô độc, hẳn lập tức có thể suy đoán phần còn lại. “Vấn đề cuối cùng, tại sao chúng lại ra tay?”

“Để làm cục diện toàn triều rối rắm, không ai còn thời gian chú ý đến động tĩnh của chúng, cộng thêm năm hết, tết sắp đến, đây chính là thời cơ chín muồi để...” Ngọc Băng nói đến đây thì thả chậm tốc độ, nhấn từng chữ “...thực hiện âm mưu thay triều soạn vị.”

Ngữ khí để hậu đều bình thản nhưng từng câu từng chữ rơi vào trong tai Bách Lý Vân và Quách Nghị thì lại vang rền như sấm, chấn động tâm can. Quách Nghị lắp bắp: “Hoàng ... hoàng hậu nương nương...không... không thể nào..... có thể... có thể... chỉ là... là... hiểu... hiểu lắm.”

Bách Lý Tịnh trái lại, nghe xong tám chữ cuối cùng của Ngọc Băng thì lại thở ra một hơi, rồi nhẹ nhàng mỉm cười. “Hiểu lắm? Vậy thái sư có cách giải thích nào khác cho những việc đang xảy ra không? Tể tướng quả không hổ là nguyên lão ba triều. Kể sách tính đến gần như trọn vẹn.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Người Tính, Chúng Ta Cũng Tính

Lão thái sư im lặng, ông thật sự hi vọng đây chỉ là một chuyện hiểu lầm, bởi vì nó quá lớn, quá nghiêm trọng, ông không muốn tin nó là sự thật, nhưng tận đáy lòng ông đã hiểu rõ, những gì hoàng hậu nương nương vừa nói, một chữ cũng không sai.

Ngọc Băng đình chỉ lên tiếng, nàng cũng muốn cho mọi người, đặc biệt là Bách Lý Vân và Quách Nghị một chút thời gian tiếp thu tình huống hiện tại. Trong phút chốc, cả phòng lâm vào yên tĩnh.

Cuối cùng, vẫn là thái sư dạn dày kinh nghiệm, Quách Nghị lên tiếng phá vỡ trầm mặc: “Kỳ thật, ngay từ khi thái hậu phát bệnh, hoàng thượng và nương nương đã biết rõ mọi chuyện, đề thái y chẩn bệnh chỉ là muốn giả ngây giả ngô, thuận nước đẩy thuyền, giúp Lư Ngạc tiến hành kế hoạch. Bày ra chuyện lập tể đàn là để phụ họa với Lư Ngạc, tránh cho hắn sinh nghi, cũng hợp thức hóa việc triệu kiến lão thần cùng bàn đại sự?”

“Gần như là vậy, chỉ là trầm cũng mới biết chân tướng. Từ lúc mẫu hậu phát bệnh đến giờ trầm vẫn chưa có thời gian nói chuyện riêng với hoàng hậu.”

“Vậy, chúng ta bây giờ phải làm gì? Không thể khoan tay đứng nhìn bọn chúng, đứng không? Hôm nay, chúng đã động đến mẫu hậu, còn là thù đoạn hết sức độc ác, không thể đảm bảo ngày mai chúng sẽ tha cho tất cả hoàng thất chúng ta.” Bách Lý Vân nhẹ giọng hỏi. Chuyện này đối với một tiểu nha đầu 12 tuổi vốn đã không dễ tiếp thu, không thể đòi hỏi nàng nghĩ ra cách giải quyết a.

Mây kiếm của Bách Lý Tịnh cau chặt. Đối đầu sao? Động thủ sao? Có được không? Tuy hắn có ám vệ ngầm nhưng số lượng đó không thể so được với Lư Ngạc tay nắm trọng binh triều đình. Hắn chậm rãi cất tiếng: “Đội ám vệ hiện tại của chúng ta có được 250 người, tuy người nào võ công cũng không tệ, nhưng cái Lư Ngạc đang có là số lượng. Binh quyền trong tay hắn không đơn giản, các vị tướng quân của triều đình mười người thì hết chín đã là người của hắn. Thời gian qua, trầm và hoàng hậu đã tìm cách lôi kéo, chiêu an được vài vị tướng quân nhưng e là vẫn không đủ.”

“Hiện tại, trong cung chúng ta có 250 ám vệ, 2 viên đại tướng, 12 viên tiểu tướng, tổng lượng binh lực điều động được là 2 vạn. Trong khi đó, trong tay Lư Ngạc có 5 viên đại tướng, 31 viên tiểu tướng, tổng lượng binh lực điều động được là 15 vạn. Nhưng sự khác biệt ở đây là tất cả người của chúng ta đều một lòng tận trung báo quốc, còn người của Lư Ngạc thì bảy phần trong số đó là bị cưỡng ép tạo phản. Ngoài ra, tình hình của bọn chúng, chúng ta nắm rất rõ, còn tình hình của chúng ta, chúng vẫn chưa biết gì hết. 2 viên đại tướng và 12 tiểu tướng của chúng ta hiện còn đang nằm vùng trong lòng địch, Lư Ngạc vẫn tưởng họ phục vụ cho hắn.” Không có một chữ dư thừa, Ngọc Băng tóm gọn toàn bộ tình hình.

Nàng nói tới đâu, Bách Lý Tịnh gật đầu tới đó, tuy trên mặt vẫn còn vương nét lo lắng, nhưng trên môi đã nở nụ cười: “Lư Ngạc tâm cơ thật sự linh mẫn, tất cả đều là quân cờ cho hắn bài bố, nhưng hắn tính tới tính lui, tính sót mất một việc.”

Thái sư Quách Nghị cẩn thận tiếp lời: “Hắn đã bỏ qua hoàng hậu nương nương. Điều mà hắn tính sót là hoàng hậu nương nương mang họ Hoàng.” Nhìn nụ cười tán thành trên môi hoàng thượng, hắn tiếp: “Thật không ngờ sau ngần ấy năm, Hoàng gia tướng cuối cùng vẫn là Hoàng gia tướng. Xem ra mấy câu nói năm xưa trên chiến trường không phải tự nhiên mà có.”

“Câu nói gì cơ ạ?” Bách Lý Vân tò mò nhìn thái sư.

Quách Nghị mỉm cười, hạ giọng ngâm nga: “Hoàng môn gia tướng, Ngang dọc sa trường, Bảo vệ giang sơn. An bình thịnh trị.” Hắn nhìn Bách Lý Vân: “Công chúa không biết đấy thôi, 83 năm trước, trong một trận đại chiến ở biên giới phía bắc Uyển Nguyệt, trước khi quyết định rút lui, các tướng địch đã nói với nhau ‘thà chọc vào một trăm hang cọp còn hơn là đắc tội với một quốc gia mà có một viên Hoàng gia tướng trấn thủ.’”

“Dừng!” Ngọc Băng giơ tay ngăn cản. “Bây giờ không phải lúc ôn lại chuyện cũ, giải quyết cục diện trước mắt quan trọng hơn. Lư Ngạc không thể coi thường đâu, chuyện này hẳn ta không phải tính sót, mà chỉ tính ra một đáp án sai do chúng ta cố tình bóp méo thời.”

“Không sai.” Bách Lý Tịnh được một câu nói của Ngọc Băng cảnh tỉnh, Lư Ngạc tâm tư rất sâu, hẳn không phải không đề phòng Ngọc Băng, hẳn đã năm lần bảy lượt thử năng, chỉ là thử không ra được kết quả xác thực mà thôi.

“Tẩu tẩu. Trước giờ muội gần như ngày nào cũng ở cạnh tẩu tẩu, rất nghe lời tẩu tẩu. Sao tẩu tẩu không nói tình hình cho muội sớm hơn?” Bách Lý Vân ai oán hỏi, thanh âm có một chút tổn thương.

“Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ta và hoàng huynh của muội chưa bao giờ hi vọng muội dính vào chuyện này. Lư Ngạc là một con cáo già. Chỉ một hành động không cẩn thận, cái muội phải trả giá là tính mạng. Muội thử nghĩ xem, hoàng vị hẳn ta còn muốn đoạt thì còn chuyện gì hẳn không dám làm? Muội cho rằng địa vị công chúa của muội dọa được hắn à? Nhìn mẫu hậu đi, đương triều thái hậu hắn còn hạ thủ được. Một tiểu công chúa như muội trong mắt hắn thì có bao nhiêu phân lượng?”

“Vậy sao bây giờ lại cho muội biết?”

“Vi chuyện này càng đi càng xa rồi. Mẫu hậu hẳn cũng hạ thủ được, chứng tỏ hắn đã chuẩn bị hành động và sẽ không chừa bất cứ một thành viên nào của hoàng thất cả. Mưu triều đoạt vị là việc kinh thiên động địa, không thể để lại bất cứ một mối nguy hiểm nào. Tất cả những người có khả năng gây nguy hiểm cho hắn đều phải bị diệt trừ. Đây là đạo lý ‘nhỏ cỏ tận gốc’. Nếu muội không biết mọi chuyện, không có tâm đề phòng thì bất cứ lúc nào cũng có thể là nạn nhân tiếp theo.” Bách Lý Tịnh lên tiếng giải thích cho tiểu muội muội.

“Thì ra là vậy.” Bách Lý Vân cười nhạt. “Hắn ta năm lần bảy lượt muốn Lư Tiểu Uyển nhập cung là có ý đồ. Hắn lần nữa tránh né việc giao lại binh quyền là có ý đồ. Lư Tiểu Uyển kia mua chuộc cung nữ Tiểu Huệ hắt trà vào người tẩu tẩu là có ý đồ. Hắn cầu hôn muội, cũng là có ý đồ.” Nói tới mấy chữ cuối cùng, Bách Lý Vân nghiêng răng cắn hận.

“Nương nương.” Đột nhiên ngoài cửa có thanh âm của Cẩm Tú.

“Vào đây.” Bách Lý Tịnh giơ tay ngăn Bách Lý Vân, ra hiệu im lặng.

“Nương nương, đây là thứ nương nương dặn chuẩn bị.” Cẩm Tú giao ra một cái tráp nhỏ, bên trong chứa đầy thứ bột màu vàng sẫm.

“Không bị ai phát hiện chứ?” Ngọc Băng đưa tay nhận lấy.

“Hồi bẩm nương nương. Tất cả đều thuận lợi.”

“Ừ, đi xuống đi. Không được để ai biết chuyện này.” Ngọc Băng dặn lại lần nữa.

Cẩm Tú lui ra, ba người trong phòng nhìn chăm chăm cái tráp nhỏ trên tay Ngọc Băng.

Cuối cùng, vẫn là Bách Lý Vân mở miệng trước: “Tẩu tẩu, thứ này thật sự có thể chữa khỏi chứng bệnh của mẫu hậu?”

“Đúng vậy.”

“Vậy còn chờ gì nữa a? Lập tức bắt đầu đi.” Bách Lý Vân tròn mắt không hiểu.

“Không đơn giản như vậy, chữa khỏi cho mẫu hậu không khó, cái khó là làm sao nói với mẫu hậu? Thôi, muội tạm thời hồi cung đi, cho ta thanh tỉnh một chút. Thái sư cũng lập tức chuẩn bị tế đàn đi. Xong việc, chúng ta sẽ bàn tiếp.” Ngọc Băng phẩy tay, có một số chuyện, nàng vẫn chỉ muốn nói riêng với Bách Lý Tịnh.

Quách Nghị và Bách Lý Vân theo lời đi khỏi.

“Có cách nào khác không? Ta thật sự không muốn lôi mẫu hậu vào chuyện này. Bảo người làm sao chấp nhận đây? Một bên là hoàng nhi, là giang sơn Đại Uyển, một bên là đường huynh, là diệt nữ mà người nhất mực yêu thương...” Bách Lý Tịnh thở dài một tiếng, cũng nói ra suy nghĩ của Ngọc Băng hiện tại. Chữa cho thái hậu không khó, nhưng vấn đề làm sao chữa? Làm sao giải thích đây? Thái hậu không có hôn mê, chỉ là không thể cử động mà thôi.

Ngọc Băng nhắm mắt lại một chút, cuối cùng hạ quyết tâm: “Huynh tin muội không?”

“Vô điều kiện.” Bách Lý Tịnh đáp trả gần như tức thì.

“Huynh tin Hoàng gia tướng không?”

“Hoàng gia tướng? Ngoài muội và nhạc phụ, vẫn còn Hoàng gia tướng sao?” Bách Lý Tịnh cười khê, lúc này là lúc nào rồi, hoàng hậu nương nương hay Hoàng gia tướng gì thì thân phận của nàng vẫn đủ cao quý để can thiệp mọi chuyện mà.

“Còn. Không những còn, mà là còn rất nhiều.” Ngọc Băng cuối cùng cũng quyết định nói một chút chuyện trong nhà với hoàng đế. Hắn đã tin nàng như vậy, nàng cứ lặng im không lên tiếng thật sự có chút không phải với hắn.

Nguyên lai, hơn hai trăm nghĩa muội mà phụ tử nàng thu nhận đều được giáo dưỡng theo đúng khuôn khổ Hoàng gia tướng. Từng người đều là tinh anh, tuy tuổi của bọn họ còn rất nhỏ, nhưng những người đã đạt đủ điều kiện ra khỏi nhà tính đến thời điểm hiện tại đã có hơn một trăm người. Trong nhà nàng chia ra bốn phân đường lớn: Âm thực đường, Y dược đường, Văn thư đường và Thảo mộc đường. Từng phân đường đều giống như cái tên của

nó, phụ trách các mảng khác nhau trong cuộc sống hàng ngày. Đây là sáng kiến của Ngọc Băng, cũng là cách nàng quản lý được cả một đại gia đình lớn như vậy đi vào quy củ. Ngọc Băng còn là Lão đại của thương đoàn lớn nhất Uyển Nguyệt hiện tại: Lam Điền. Mục đích thành lập của nó là để kiểm tiền về lo cho cả một đại gia đình nhưng dưới khả năng quản lý của nàng, Lam Điền ngày càng phát triển. Thương đoàn này mới thành lập chưa tới tám năm mà chi nhánh đã rộng khắp toàn quốc, ở mỗi huyện thành lớn đều có sự xuất hiện của Lam Điền. Đám tiểu muội nhà nàng ra khỏi nhà đều đang phân tán quản lý công việc ở các cửa hàng của Lam Điền. Nhưng điểm nổi bật nhất vẫn là, tuy Hoàng gia cả nhà hầu hết đều là nữ nhi, nhưng võ nghệ của họ đều có thành tựu nhất định. Hoàng gia ngày xưa được đặc quyền tuyển tướng nuôi binh, nhưng trong mấy năm qua, phụ tử nàng không nuôi quân, chỉ luyện tướng. Huyền thoại Hoàng gia Ngũ hành kỳ vẫn còn được kể thừa tới ngày nay. Hoàng gia tướng ra trận đều luôn hành quân theo năm màu cờ tượng trưng cho Ngũ hành trong trời đất, gồm: Nhuệ Kim bạch kỳ, Ôn Hỏa hồng kỳ, Thanh Thủy hắc kỳ, Hậu Thổ hoàng kỳ và Cự Mộc lục kỳ. Thế theo đặc ân của triều đình từ xưa thì Nguyên soái của Hoàng gia tướng quan hàm tương đương nhất phẩm, các kỳ chủ quan hàm tương đương nhị phẩm, các tướng lĩnh còn lại đều cứ như vậy tính tới xuống dưới. Hoàng gia của nàng ẩn cư bấy nhiêu năm chỉ là vì thiên hạ thái bình, không có chiến loạn, nên mới không ai biết tới sự tồn tại của Hoàng gia tướng, lực lượng thật sự bao nhiêu không ai biết rõ. Hôm nay cuối cùng Ngọc Băng cũng đem toàn bộ sự thật nói hết một lượt với Bách Lý Tịnh.

Bách Lý Tịnh nghe xong ngây ngẩn cả người, hẳn thật sự không ngờ trên đời vẫn còn tiềm ẩn một lực lượng như vậy. Nếu nàng không nói ra có lẽ thiên hạ không ai biết, hẳn cũng không biết. Nhưng nếu nàng đã nói ra, điều này có nghĩa nàng đã thật sự coi hẳn là người một nhà, chuẩn bị cùng hẳn tay nắm vai kẻ an định thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 22: Mèo Nào Cẩn Mỉu Nào

Bách Lý Tịnh im lặng hồi lâu, Ngọc Băng cũng không lên tiếng, nàng chờ hẳn tiếp thu mọi chuyện và phân tích tình huống.

Cuối cùng Bách Lý Tịnh mở miệng: “Vậy, bố cáo cầu danh y và đàn tế thần có công dụng nhất định của nó?”

Ngọc Băng gật đầu thay cho lời khẳng định.

“Đàn tế thần một mặt có thể phân tán sự chú ý của Lư Ngạc, mặt khác có thể hợp thức hóa việc khôi phục của mẫu hậu. Nhưng mà bố cáo cầu y thì sao? Tại sao phải bày ra cái đó làm gì trong khi muội đã nắm phương pháp trị liệu trong tay?” Bách Lý Tịnh cau mày.

“Ám vệ của chúng ta không đủ dùng, thông tri đến các tướng lĩnh nằm vùng cũng cần thời gian và nhân lực. Muội muốn thông qua bố cáo này để truyền tin đến trong nhà muội, có lẽ rất nhanh Y được đường sẽ cử người tiến cung thăm dò tình hình. Lúc đó chính là cơ hội để chúng ta tiến hành bày binh bố trận, phản công.”

“Không sai, Lư Ngạc dù tay nắm trọng binh cũng không thể một lần điều động ra trận được. Chúng ta cứ tia mòng dần thế lực của hắn rồi đánh một đòn ‘hồi mã thương’.” Bách Lý Tịnh cười nhạt, càng lúc hẳn càng có tự tin, cục diện càng lúc càng có lợi cho ‘phe ta’. “Nhưng mà, Y được đường nhà muội liệu có tiến cung không?”

“Chắc chắn, chuyện này muội có thể khẳng định. Thứ nhất, chúng nó thế nào cũng tìm cơ hội vào thăm muội, thứ hai, một khi bố cáo như vậy, chúng nó cũng biết muội gặp rắc rối.”

“Hay lắm, ta thật sự nôn nóng, xem thử cuối cùng ai bại trong tay ai.” Bách Lý Tịnh cười lạnh. “Nhưng dù sao cũng phải chữa cho mẫu hậu trước đã. Ta đã nghĩ xong rồi. Cũng cùng một đạo lý khi chúng ta tiết lộ với Vân nhi. Nếu mẫu hậu cứ tin lầm kẻ địch thì bất cứ khi nào cũng có thể trở thành nạn nhân tiếp theo.”

Ngọc Băng không nói gì, nàng biết, Bách Lý Tịnh hoàn toàn đúng, có một số chuyện biết ít sẽ tốt hơn, nhưng cũng có một số chuyện biết tường tận mới có thể tránh được. Bất quá, vẫn nên để thái hậu từ từ tiếp thu.

Trong tâm cung của thái hậu, cung nữ thái giám đều đã bị tổng hết ra ngoài, chỉ còn mỗi phu thê Bách Lý Tịnh ngồi bên giường thái hậu. Thái hậu không nói được gì, toàn thân vô lực, nhưng thần trí vẫn rất thanh tỉnh, bà nhìn chăm chăm Ngọc Băng và cái tráp nhỏ trên tay nàng.

“Hoàng hậu, tiếp theo phải làm gì?” Bách Lý Tịnh hỏi thay thái hậu.

“Chúng ta sẽ hòa thứ này vào với rượu để dụ cổ trùng ra ngoài.” Ngọc Băng dứt lời, đứng dậy mở nắp bình rượu vẫn mang theo trong người, rồi đổ toàn bộ bột trong tráp vào đó, lắc đều.

Nàng ra hiệu cho Bách Lý Tịnh đỡ thái hậu dậy, nửa nằm nửa ngồi trên giường, hơi mở miệng của thái hậu một chút rồi đặt bình rượu trên tay phải, kê dưới cằm thái hậu, lòng bàn tay âm thầm truyền nội lực đưa mùi hương phát tán khắp trong tâm cung.

Trước sự kinh ngạc của thái hậu và sự hồi hộp của Bách Lý Tịnh, sau khoảng thời gian nửa nén nhang, một vài thứ gì đó rất nhỏ màu trắng chui từ trong

miệng thái hậu rơi xuống tỉnh rượu hứng sẵn bên dưới, lập tức tan thành máu. Chờ thêm thời gian nữa nén nhang, sau khi dùng tay trái chặn kỹ mạch tượng của thái hậu, đồng thời cũng kiểm tra cẩn thận, xác định không còn cổ trùng cổ độc gì nữa, nâng mới thu tay lại, hướng ra ngoài cao giọng gọi: “Trần Châu!”

Trần Châu rất nhanh đi vào, cũng rất nhanh mang tỉnh rượu đi ra ngoài cẩn thận tiêu hủy.

Bách Lý Tịnh lúc này mới hoàn hồn, nhẹ giọng hỏi: “Thân thể của mẫu hậu còn gì đáng ngại nữa không? Sau bao lâu nữa mới có thể động dậy được?”

Ngọc Băng không trả lời, chỉ khẽ lắc đầu, sau đó trực tiếp đẩy Bách Lý Tịnh sang một bên, đặt song giường lên lưng thái hậu, chậm rãi vận công, đưa chân khí đi một vòng quanh cơ thể của thái hậu, ép hết toàn bộ độc chất còn sót theo đầu ngón tay chảy ra ngoài. Đến khi xong việc, nâng ôn nhu nhìn thái hậu: “Mẫu hậu, người thử nói cái gì đó đi.”

“Chuyện... chuyện... gì... đang... xảy ra... vậy?” Thái hậu suy yếu cất lời.

“Mẫu hậu! Mẫu hậu thật sự có thể lại nói chuyện rồi. Thật hay quá.” Bách Lý Tịnh luôn trầm ổn nội liễm đến lúc này lại thật sự vui mừng, thiếu chút ôm chầm Ngọc Băng.

Ngọc Băng còn chưa nói gì, bên ngoài đã truyền đến thanh âm của Lâm Phúc: “Hoàng thượng, nương nương, bên ngoài có người giật bảng cầu y, hiện đang cùng phụ tử Tể tướng tiến cung đợi lệnh. Tể tướng công chúa cũng đang chờ ngoài cửa.”

“Truyền.” Bách Lý Tịnh âm lãnh lên tiếng. Hắn quay sang nhìn Ngọc Băng, khóe môi vẽ nên một nụ cười lạnh: “Xem ra phụ tử họ đối với bệnh tình của mẫu hậu rất quan tâm.”

Ngọc Băng đối với sự việc trước mắt cũng vẫn không tỏ thái độ gì, chỉ nhìn thái hậu, nhẹ giọng: “Mẫu hậu, có thể đáp ứng nhi thần tạm thời không cử động, không lên tiếng, được không?”

Ánh mắt thái hậu có chút mập mờ, bất quá, bà ý thức được có chuyện gì đó đang thật sự diễn ra, thái độ của nhi tử và tức phụ có chút không bình thường, bà cũng lười nghĩ tiếp, chỉ gật đầu đồng ý.

Người bên ngoài rất nhanh đi vào. Chỉ thấy bên cạnh Bách Lý Vân và phụ tử Lư Ngạc là hai sư đồ. Người thầy râu tóc bạc phơ, vẻ mặt phúc hậu, tuổi tuy cao nhưng thần thanh khí爽, hai mắt có thần. Tiểu đồng bên cạnh đeo hòm thuốc thoát nhìn có vẻ cực kỳ nhu hòa.

Bách Lý Tịnh phát phát tay, ngăn cản mọi lễ nghi phiền phức, đi thẳng vào vấn đề: “Tướng gia đến có việc gì không?”

“Hồi hoàng thượng, thần và tiểu nữ đến thăm thái hậu, thuận tiện xem thái sư có cần giúp gì không, vừa khéo gặp được vị đại phu này xé bảng cầu y nên cùng tiến cung.” Lư Ngạc cúi đầu trả lời, ánh mắt lộ ra một tia sáng âm ngoan.

“Tướng gia có lòng.” Bách Lý Tịnh gật đầu một cái, hướng sang hai thầy trò bên cạnh: “Vị đại phu này là...”

“Thảo dân Thượng Quan Xuân/Dương Tường khấu kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Hai sư đồ không kiêu ngạo, không siểm nịnh, theo đúng quy củ hành lễ, thanh âm trầm thấp.

“Miễn lễ. Bệnh của mẫu hậu còn phiền hai vị nhiều.” Bách Lý Tịnh thấy không phải muội muội của Ngọc Băng thì rất thất vọng, bất quá trước mặt Lư Ngạc cũng phải qua quýt cho qua chuyện.

“Thượng Quan đại phu, mời đến đây.” Ngọc Băng bước tới trước, ra hiệu muốn dẫn người đến chỗ thái hậu.

Hai sư đồ nhìn thấy hoàng hậu, khom người chuẩn bị hành lễ lần nữa thì bị Ngọc Băng ngăn lại: “Miễn đi, chẩn bệnh cho thái hậu cần hơn.”

Thượng Quan Xuân cũng không nói gì nữa, đi thẳng tới bên giường thái hậu, cẩn thận xem qua mạch tượng một lần. Trong lúc này, lực tập trung của mọi người đều ở trên người đại phu và người bệnh, không ai chú ý tới tiểu đồng bên cạnh và Ngọc Băng đang trao đổi một cái nhìn đầy ẩn ý.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 23: Thái Hậu Thất Vọng

Hồi lâu, Thượng Quan Xuân buông cổ tay thái hậu ra, Lư Ngạc vội lên tiếng hỏi: “Thế nào?”

Thượng Quan Xuân không trả lời vội mà đưa tay vẩy tiểu đồng mang hòm thuốc đến, ông vừa lấy kim châm cứu vừa đáp: “Bệnh tình của thái hậu hiện tại không có gì đáng ngại, mạch tượng tuy có hơi suy yếu nhưng không có dấu hiệu trúng độc hay ngã bệnh, có lẽ chỉ là do chút dị ứng ngoài da, tạm thời

trước mắt cần xử lý những nốt mẩn trên người. Những nốt mẩn này không những có mùi hôi mà còn có chứa độc tố, nên vị nào đảm nhiệm việc này phải thập phần cẩn thận.” Nói xong lão đại phu đưa mắt nhìn về phía Ngọc Băng và Lư Tiểu Uyển, tay thì rút một cây kim châm cực mảnh, đâm thủng một nốt mẩn nước, dịch trong đó bắn ra hôi thối nồng nặc. Lư Tiểu Uyển ọe một tiếng, bụm miệng chạy ra ngoài, ánh mắt tràn ngập vẻ chán ghét không che giấu.

Bách Lý Vân nhìn theo bóng lưng Lư Tiểu Uyển đến khi khuất hẳn mới quay lại: “Việc này để bản công chúa và hoàng hậu lo đi. Những người khác có thể ra ngoài để tránh bị ảnh hưởng.”

Lư Ngạc nghe Thượng Quan Xuân nói xong thì âm thầm cười lạnh ‘dị ứng ngoài da’, hẳn vẫn cho cổ trùng của mình là bí phương trong thiên hạ. Những tưởng người đến giặt cáo thì câu y có bản lĩnh gì, nguyên lai cũng chỉ là lang băm qua quýt. Đến lúc nữ nhi bỏ chạy ra ngoài thì bản thân hắn cũng đã cố hết sức nén xuống sự buồn nôn dâng tràn trong cổ họng. Lúc này, được một câu mở đường của công chúa, hắn lập tức cáo lui, viện cớ đi ‘hỗ trợ’ thái sư lập tể đàn.

Hắn không nhìn thấy ánh mắt lặc lợ, thất thần của thái hậu.

Thượng Quan Xuân thì không nói tiếng nào, cứ tiếp tục tỉ mỉ xử lý những nốt mẩn, đâm thủng, nặn mủ, đắp thuốc, đều đặn. Đến khi phụ tử Lư Ngạc khuất hẳn, Thượng Quan Xuân ngừng đầu nói: “Việc này cần rất nhiều thời gian, cần phải chuẩn bị nhiều thứ. Thảo dân tạm thời lui ra chuẩn bị một chút, thuận tiện truyền lại phương pháp xử lý cho nương nương và công chúa.”

Ngọc Băng không nói tiếng nào, gật đầu một cái, trực tiếp xoay người đi ra ngoài phòng khách của Từ An cung. Huynh muội Bách Lý Tịnh cũng đi theo.

“Được rồi Vi nhi, Xuân nhi.” Ngọc Băng bắt thần lên tiếng.

“Xuân nhi?” Mắt Bách Lý Tịnh tròn xoe. Nàng là đang gọi vị đại phu Thượng Quan Xuân đáng tuổi ông nội mình sao?

Ngạc nhiên hơn, hai sư đồ vị đại phu đó lại đứng thẳng dậy, hai tay buông thẳng sát thân người, khom lưng cúi đầu một cái thật sâu trước mặt Ngọc Băng, từ tư thế đến thái độ đều là tiêu chuẩn nhất, cung kính nhất.

“Nha đầu, khỏi đi.” Ngọc Băng ôn nhu chặn lại. Nàng quay sang hoàng thượng, giới thiệu: “Đây là muội muội của muội, Dương Tường Vi và Thượng Quan Xuân Tuyết. Xuân nhi là Y dược đường đường chủ, Vi nhi là đường chủ Văn thư đường. Đều là dưỡng nữ của cha muội, quận chúa của Định Đông vương phủ. Trên chiến trường, Vi nhi là Ôn hòa hồng kỳ chương kỳ sử, Xuân nhi là Nhuệ Kim bạch kỳ phó kỳ sử. Bọn chúng là đã dịch dung nên mới mang bộ dáng như thế này.”

Cảm của huynh muội Bách Lý Tịnh thiếu chút rớt luôn xuống đất. Người của Hoàng gia quả nhiên lợi hại, sau bao nhiêu năm Hoàng gia tước cuối cùng cũng vẫn là Hoàng gia tước, khi thiên hạ thái bình, họ mai danh ẩn tính gần như biến mất khỏi thế gian, nhưng một khi chiến loạn nổ ra, thiên hạ sẽ thấy được vì sao họ tồn tại.

“Tường Vi/ Xuân Tuyết tham kiến hoàng thượng, công chúa.”

“Miễn, miễn.” Bách Lý Tịnh hoàn hồn, cười tươi như hoa. “Đều là người một nhà cả, phải không? Gọi ta là tỷ phu thì được rồi.” Hắn vốn cũng không thích những lễ nghi phiền phức, huống hồ, võ tướng không giống văn quan, họ vốn rất lười nói chuyện với những kẻ lễ nghĩa.

“Dạ, tỷ phu.” Hai tiểu nha đầu cũng lười vô nghĩa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Tỷ tỷ.” Người nói là Thượng Quan Xuân Tuyết. Có điều giọng nói trầm thấp ban nãy đã trở thành thanh tao dễ nghe. “Nếu Xuân nhi không làm thì trên người thái hậu là cổ độc phải không? Trên đời này thật sự còn người biết cách luyện chế cổ trùng? Lư Ngạc quả thật không đơn giản.”

“Muội biết là do Lư Ngạc làm?” Bách Lý Tịnh ngạc nhiên.

“Muội biết được tới đâu?” Ngọc Băng thực tế hơn.

“Tỷ tỷ.” Tường Vi lên tiếng đáp thay. “Chuyện hành thích lần trước ở Ngọc Phong sơn, cha có nói qua với muội. Cộng thêm ba tháng này tỷ tỷ không liên lạc về nhà, nên Vi nhi đã tự mình chủ trương, điều động các tiểu muội đi điều tra tường tận mọi việc. Hiện tại mọi người đều biết Lư Ngạc đang âm mưu tạo phản, binh lực trong tay hắn thật sự là một con số đáng lo ngại, cộng thêm kho lương của hắn rải rác khắp mọi nơi, đủ để nuôi quân trong ba năm. Ngoài ra, muội cũng biết tỷ tỷ và tỷ phu đã lôi kéo được không ít tướng lĩnh nằm vùng trong lòng địch, nhưng mà chỉ bằng vào chừng đó lực lượng thì không đủ.”

“Các muội điều tra được đường đi nước bước của chúng?” Bách Lý Tịnh thật sự không ngờ một đám tiểu cô nương nhà Ngọc Băng lại có bản sự đến như vậy, thoáng chốc hắn cảm thấy trời quang mây tạnh. Có thêm được sự giúp đỡ này, không còn chuyện gì hay thế lực gì có thể làm khó được họ nữa rồi.

“Dạ phải, tỷ phu.” Tường Vi gật đầu. Bách Lý Tịnh chợt nhận ra hai cô muội muội này giống Ngọc Băng ở một chỗ: lạnh nhạt. Câu nào cũng là nói vào chính sự, không có một chữ dư thừa. “Tỷ tỷ, tỷ phu, bước tiếp theo nên làm thế nào?”

“Quân lính chưa động, lương thảo phải đi trước.” Bách Lý Tịnh giành lên tiếng. “Nếu các muội đã tra ra nơi cất giấu lương thực của chúng thì tìm cách tiêu hủy đi, được phần nào hay phần ấy.”

Ngọc Băng cũng gật đầu. “Không sai, làm như thế một phần có thể gây rối, một phần có thể ép chúng phải động thủ sớm hơn dự tính. Chúng ta cũng

không có thời gian đi đằng dai với bọn họ. Cuộc nội loạn này càng kéo dài thì càng khổ bách tính thôi.” Ngừng một chút, nàng nhìn Tường Vi: “Có điều, không phải được phần nào hay phần ấy, mà ta muốn cho chúng biết thế nào là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Được không, Ôn hòa hồng kỳ chương kỳ sứ?”

Tường Vi nghe xong, không có gì ngạc nhiên hay áp lực, trái lại còn khẽ nhếch môi, cười nhẹ: “Nhị nguyên soái, đây không phải là quân lệnh sao? Mặt tướng có thể từ chối không?”

Ngữ khí của Ngọc Băng trở nên nghiêm khắc: “Nhị nguyên soái? Chuyện này làm phiền cha làm gì?” Hoàng gia tướng đòi đòi vẫn có quy định, mỗi một thế hệ đều có người lãnh đạo, là nguyên soái thống lĩnh Hoàng gia tướng, thường là trưởng tử, trưởng nữ, nói chung là người có năng lực nhất, và nếu hai người lãnh đạo cùng ra chiến trường thì sẽ chia ra làm đại, nhị, nguyên soái... Tiếp đến mới đến các chương kỳ sứ. Tường Vi gọi Ngọc Băng là nhị nguyên soái, điều này có nghĩa là Hoàng Lân cũng tham gia vào cuộc chiến lần này.

“Tỷ tỷ cũng biết mà.” Xuân Tuyết thở nhẹ một hơi. “Cha chúng ta thờ ơ với mọi chuyện trong thiên hạ, chuyện gì cũng không ngó ngàng. Nhưng chỉ cần động đến nhĩ tử của mình thì nhất định sẽ ăn thua đủ. Chưa nói tới, tỷ tỷ là nữ nhi người thương yêu nhất. Là cha chủ động tham chiến, bày binh bố trận, bọn muội làm sao có thể ngăn cản.”

Tường Vi tiếp tục: “Chuyện quân lương, cha cũng đã tính toán xong xuôi. Ôn Hòa kỳ sẽ phóng hỏa thiêu hủy, Hậu Thổ kỳ sẽ đào đường ngầm chuyển bớt quân lương ra ngoài. Thanh Thủy kỳ sẽ ở một bên hỗ trợ, không chế không cho tổn thương binh lính canh gác. Dù sao cũng đều là con dân Đại Uyển. Nội trong mười ngày sẽ hoàn thành. Đồng thời, Nhuệ Kim, Cự Mộc hai kỳ sẽ phụ trách vấn đề binh khí, toàn bộ binh khí của địch lấy được thì lấy, không lấy được thì hủy. Cha nói, người ta có đề phòng cũng chỉ phòng quân lương, xưa nay chưa có ai làm trận lại đi phòng bị quân giới.”

Tường Vi nói tới đâu, Ngọc Băng và Bách Lý Tịnh gật đầu tới đó. Bách Lý Tịnh thầm nghĩ, có được một vị nhạc phụ như thế thật sự quá tốt, sau khi xong việc, nhất định sẽ phải tìm cách mời ông vào triều làm quan. (Tuyết Băng: ông mà muốn làm thì còn cần anh đi mời!)

Tường Vi dứt lời, Ngọc Băng bổ sung một chút: “Ta nghĩ, nếu chúng ta chân chính giao chiến, tốt nhất nên để ta và tỷ phụ muội dẫn văn võ bá quan rời khỏi hoàng cung, đối đầu bên ngoài vẫn tốt hơn.”

Bách Lý Tịnh tiếp tục gật đầu: “Đúng vậy, đánh nhau trong cung sẽ gây thương vong rất khó khống chế. Cung nữ thái giám đều nhất gan. E là sẽ tạo thành tổn thương không cần thiết về cả người và của.”

“Nếu như vậy, khi nào bắt đầu động binh, tỷ phụ hãy cử ám vệ đến báo với chúng muội một tiếng. Đến trước cổng lớn của Hoàng phủ ở kinh thành, gõ cửa một trăm linh tám cái, chia thành từng đợt sáu cái. Hoàng gia tướng toàn bộ sẽ xuất phát.” Tường Vi tán thành.

“Cứ quyết định vậy đi.” Cuối cùng, Ngọc Băng tóm gọn một câu. “Hai muội cũng không thể ở lại quá lâu. Lư Ngạc sẽ sinh nghi.”

“Vậy tỷ tỷ, tỷ phụ, Vi nhi và Xuân nhi đi trước.” Tường Vi nhìn Ngọc Băng thêm một cái, muốn nói gì lại thôi. Cuối cùng vẫn xoay người ra ngoài.

“Vi nhi.” Ngọc Băng gọi giật lại. Ánh mắt của Tường Vi dĩ nhiên nàng nhìn thấy. “Thay ta hầu hạ cha, chăm sóc đệ đệ muội muội. Còn nữa, lần hành động này, tỷ tỷ không muốn thấy thương vong.” Ngừng một lát, nàng nhẹ giọng: “Ngày mai...”

“Muội biết, tỷ tỷ cứ yên tâm.” Tường Vi cắt lời tỷ tỷ. Thông thường, nàng hay bắt cứ tiểu muội nào trong nhà cũng không dám chặn ngang lời của tỷ tỷ, nhưng mà nàng lần này là nghĩ cho tỷ tỷ. Ngày mai là ngày kỵ của mẹ, cũng là bóng ma, là nhát dao rạch rất sâu trong tâm tỷ tỷ. Tuy tỷ tỷ chưa bao giờ nói ra, nhưng có một lần cha đã cho nàng biết, nỗi đau mất mẹ, nỗi cô đơn cô cút chưa từng vui đi trong tâm khảm tỷ tỷ, nàng cố tình không muốn để tỷ tỷ nhắc đến chuyện này.

“Khoan đã.” Bách Lý Vân yên lặng này giờ đột nhiên lên tiếng. “Vậy bệnh tình của mẫu hậu làm sao bây giờ?”

Xuân Tuyết mỉm cười: “Công chúa. Y thuật của Xuân Tuyết toàn bộ đều là một tay tỷ tỷ dạy dỗ, sách Xuân Tuyết đọc tỷ tỷ đều đã đọc qua, chưa kể phần lớn đều là tỷ tỷ viết. Tỷ tỷ ở đây, dĩ nhiên thái hậu vô sự. Công chúa không cần phải lo lắng.” Nói xong nàng cùng Tường Vi xoay người, đi thẳng.

Bách Lý Tịnh vỗ vai muội muội. “Bệnh tình của mẫu hậu muội không cần phải lo lắng. Tẩu tẩu của muội đã loại bỏ được cỏ trùng rồi. Chỉ cần xử lý chút vết mủ ngoài da nữa là xong.”

Bách Lý Vân gật đầu, nhưng trong mắt lại dấy lên một chút chán nản: “Hoàng huynh, tẩu tẩu, tại sao đang yên đang lành cứ phải đấu đá lẫn nhau như vậy? Ngồi được lên long ngai thì sao? Không phải sau trăm năm cũng về với cát bụi thôi, đúng không? Hơn nữa, hoàng đế cũng đâu có sung sướng gì.”

“Ai cũng nghĩ như muội thì thiên hạ thái bình lâu rồi.” Bách Lý Tịnh nhìn cô muội muội nhỏ bé. “Đáp ứng hoàng huynh, sau này dù xảy ra chuyện gì cũng vẫn giữ lại phần tâm tính thiện lương của hôm nay, được không?”

Bách Lý Vân mờ mịt gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 24: Ngọt Ngào Nổi Tiếp Đắng Cay

Ngọc Băng trở lại trong tẩm cung của thái hậu, cho cung nữ thái giám lui hết ra ngoài chỉ trừ Cẩm Tú, Trân Châu, nàng nhẹ nhàng xử lý những vết mờ, động tác ôn nhu, gương mặt chăm chú không một tia chán ghét. Bách Lý Tĩnh và Bách Lý Vân cũng ở bên giúp đỡ, nhưng một phần vết thương quá nhiều, một phần, hai người kia không có chút kinh nghiệm nào trong việc hầu hạ chăm sóc người khác nên cuối cùng Bách Lý Tĩnh đi giải quyết chuyện tể đàn, Bách Lý Vân thì ngủ gà ngủ gật.

Ngọc Băng lặng yên chăm chú vào việc đang làm, từng động tác đều mang theo hơi ấm và tình cảm chân thành, nàng yên lặng ngồi suốt năm canh giờ chỉ để lặp đi lặp lại vài thao tác, mùi hôi mà ngay cả thái hậu cũng cảm thấy buồn nôn, nàng lại coi như không có gì, cứ lặng lẽ làm việc cần làm. Thái hậu bây giờ có thể cử động, nói chuyện, nhưng bà cũng lựa chọn trầm mặc, chỉ nằm đó nhìn Ngọc Băng và những động tác của nàng.

Đêm dần về khuya, Bách Lý Vân cuối cùng không chịu nổi, chính thức đi tìm Chu công nói chuyện. Ngọc Băng nhẹ nhàng mang một tấm chăn đắp cho tiểu muội muội, sau đó lại tiếp tục công việc của mình.

Khi công việc sắp sửa hoàn thành, nàng phân phó hai tiểu nha đầu đi chuẩn bị chút cháo loãng cho thái hậu, cả ngày hôm nay bà chưa có gì vào bụng.

Đến khi toàn bộ vết thương xử lý xong, thái hậu lại mơ màng chìm vào giấc ngủ, cháo mang lên cũng chưa kịp ăn, Ngọc Băng chỉ đành để đó, rồi nửa dụ dỗ, nửa hăm dọa, buộc hai tiểu nha đầu trở về nghỉ ngơi, một mình nàng ở lại trong tẩm cung bầu bạn với thái hậu và tiểu muội muội đang ngủ gục trên bàn.

Từ An cung về đêm cực kỳ tĩnh lặng, cũng hết như Phượng Nghi cung của nàng. Ngọc Băng khẽ thổi tắt nến, một mình trong bóng tối cạnh giường thái hậu đang say ngủ. Nhìn thái hậu, nàng lại cảm thấy trong lòng rất khó chịu, nàng nhớ mẹ nàng. Bệnh của thái hậu hôm nay, nàng nhắc tay là chữa khỏi, nhưng mà chứng băng huyết của mẹ nàng năm đó lại khiến nàng mờ côi một đời. Nàng đã tìm ra phương pháp chữa trị rồi, nhưng ích lợi gì nữa chứ khi người đã ra đi...

Ngọc Băng càng nghĩ càng khó chịu, tâm cứ nhói đau từng hồi, nước mắt đã muốn tràn mi mà ra. Nàng nhắm chặt mắt, hít sâu, tận lực dồn nén cảm xúc của mình. Đã lâu lắm rồi, nàng không có khóc nữa, cũng không thoải mái tự nhiên biểu lộ tâm tình của mình. Nàng mờ côi, nên nàng hiểu không có mẹ thiết thời như thế nào, chính vì vậy, nàng mới xin cha thu nhận rất nhiều tiểu muội muội như vậy trong trận chiến loạn năm đó. Cũng chính vì vậy, gánh nặng gia đình chồng hết lên vai nàng, nàng vừa phải là nữ nhi ôn nhu bên cạnh cha, vừa phải làm một cây đại thụ che mưa chắn gió cho một đại gia đình. Từ lâu nàng đã không có thời gian làm những chuyện mình thực sự muốn làm, cũng không thể để lộ những tình cảm ủy mị thầm kín cho mọi người biết. Đặc biệt là chuyện của mẹ, nàng càng không thể khóc thành lời, nàng biết, so với nàng, nỗi đau của cha chỉ có hơn chứ tuyệt đối không kém. Từ ngày tiến cung, gọi thái hậu là mẫu hậu, có lẽ bản thân cũng chưa nhận ra, nhưng sâu thẳm bên trong, nàng vẫn mong ước có thể coi bà như mẹ ruột. Chỉ là, có thể không?

Đang lúc nàng đắm chìm trong thế giới nội tâm của chính mình thì Bách Lý Tĩnh đến. Hắn xử lý xong mọi việc thì quay lại tìm nàng, hẳn biết, đêm nay nhất định nàng không trở về Phượng Nghi cung. Đến ngoài cổng thấy đèn đóm trong cung tắt hết, hắn chỉ khẽ cau mày, không cho thái giám thông báo, trực tiếp bước vào. Dưới ánh trăng mờ ảo, nhìn thấy Ngọc Băng khẽ ra hiệu, lại nhìn thấy muội muội và mẫu hậu đều đã ngủ, hắn chỉ nhẹ nhàng bước tới, vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng. Nàng không phản kháng. Được đà lần tới, hắn đột ngột kéo thêm một cái, ôm chặt Ngọc Băng vào lòng.

Ngọc Băng bị một cái ôm này làm tâm thần chấn động. Đã lâu lắm rồi, chưa có ai ôm nàng như vậy. Mùi long tiền hương và khí tức nam nhân trên cơ thể hắn đập vào mũi nàng, cộng với vòng tay ấm áp đang siết chặt đã để lại trong lòng nàng một cảm giác vô cùng khó tả. Có chút không quen, có chút ngượng ngùng, nhưng đồng thời cũng cảm thấy một luồng ngọn lửa nhẹ nhàng sưởi ấm con tim băng giá của nàng.

Trong cung, nến đã bị Ngọc Băng thổi tắt từ trước, ánh trăng mờ ảo chỉ đủ để cho phép hai người nhìn thấy bóng hình và cảm nhận sự tồn tại của nhau. Bách Lý Tĩnh từ lâu đã rất muốn ôm thật chặt, giữ thật chặt, sưởi ấm cho tiểu nương từ mỏng manh, dùng hết cuộc đời này chăm lo, bảo hộ nàng, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn chưa có cơ hội. Thời gian họ ở bên nhau nếu không phải tránh cái nhìn của người ngoài thì cũng là bàn luận việc chính. Hơn nữa, Ngọc Băng cũng chưa từng tỏ thái độ có tình cảm với hắn nên hắn cũng không dám đường đột. Hắn yêu thương nàng nhưng cũng hết lòng tôn trọng nàng. Hắn biết, gả về cho hắn, nàng đã hi sinh rất nhiều thứ, hắn là phu quân của nàng, là đương triều thiên tử nhưng chưa bao giờ hắn tự cho mình quyền hạn áp đảo nàng, mạo phạm nàng. Trong mắt hắn, nàng vẫn như ngày đầu tiên gặp mặt, thanh khiết như một tiên nữ hạ phàm.

Ngọc Băng cũng không đẩy hắn ra. Chỉ im lặng để mặc hắn ôm, cảm nhận sự ấm áp từ nhiệt độ cơ thể hắn, như một dòng nước ấm bao quanh thân nàng, xua đi cái lạnh của mùa đông, cũng sưởi ấm cái lạnh tái tê trong tâm khảm nàng này giờ. Nàng không xác định được bản thân có yêu Bách Lý Tĩnh hay không, nhưng từ đầu nàng đã coi mình là thê tử của hắn, chấp nhận cùng hắn sống hết cuộc đời. Vào cung, nàng trân trọng tâm ý của hắn dành cho nàng, cảm động tình cảm thương yêu, tôn trọng của hắn, chuyện gì cũng nghĩ cho nàng trước tiên. Ngày qua ngày, nàng cũng đã quen với việc đêm đêm có người ‘chia giường’ với nàng, ngày ngày có một tên nam nhân luôn âm thầm lãnh lách với người ngoài nhưng trước mặt nàng lại hết sức ôn nhu. Nàng không biết bản thân đã từ từ chấp nhận hắn dù hai người vẫn chưa chính thức thành phu thê.

Bách Lý Tĩnh không biết một động tác này của hắn mang lại bao nhiêu kết quả. Con người cho dù mạnh mẽ tới đâu, cũng có điểm yếu. Đôi khi vô bọc lạnh lùng chỉ để che giấu một tâm hồn tổn thương. Đúng lúc Ngọc Băng đang sống trong hoài niệm quá khứ, dùng hết sức lực khống chế tâm tình thì hắn đến, lặng yên cho nàng một vòng ôm, cho nàng một chỗ dựa. Hai thân thể kề sát nhau, hai hơi thở hòa lẫn vào nhau, hai con tim cùng chung một nhịp đập. Người xưa nói ‘tối sớm không bằng tối đúng lúc’ có lẽ là như thế này.

Hai người cứ đứng như thế, quấn chặt lấy nhau, bất động trong đêm tối. Thời gian như ngừng trôi.

Rất lâu sau, Bách Lý Tĩnh khẽ cúi xuống, thì thầm vào tai nàng: “Nói cho nàng một bí mật, ta không có biện pháp coi nàng là muội muội như đã nói trong

đem động phòng. Trong hết khả năng của ta, đời này kiếp này, ta sẽ không buông nàng ra. Sau này bất luận xảy ra chuyện gì, trong lòng ta cũng chỉ có mình nàng. Nếu kiếp nạn này không thể vượt qua, hãy nhớ, dù là thiên đàng, địa ngục, hay nhân gian, Bách Lý Tịnh ta chỉ có một nương tử duy nhất, là nàng. Nếu không có phúc phận cùng nàng đi hết con đường phía trước, ta cũng sẽ đảm bảo nàng bình an vô sự sống hết quãng đời còn lại.”

Ngọc Băng yên lặng nghe xong, hồi lâu, nàng nhẹ nhàng đáp: “Không. Là chúng ta bình an vô sự sống hết quãng đời còn lại.”

Vòng tay của Bách Lý Tịnh cứng đờ trong chốc lát, nhưng ngay sau đó lại siết chặt, mãnh liệt hơn trước.

Nếu không phải thái hậu đột ngột tỉnh giấc thì cũng không biết hai người sẽ ôm nhau bao lâu. Trong bóng tối bà khẽ động dậy, thì Ngọc Băng đã đẩy Bách Lý Tịnh ra, thấp nền: “Mẫu hậu còn cảm thấy khó chịu không? Ăn một chút cháo đi, cả ngày hôm nay mẫu hậu chưa ăn gì.”

Thái hậu không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, bà vốn cho rằng bên cạnh không có ai, không ngờ Ngọc Băng vẫn ở lại chăm sóc bà, còn có cả hoàng nhi. Trong khi đứa cháu gái bà thương yêu nhất lại trong lúc này bỏ bà, tỏ thái độ chán ghét, xa lánh thì cô con dâu bà không có mấy thiện cảm lại tận tâm hầu hạ, bệnh tình của bà ngay cả thái y cũng đã bó tay, không ngờ hoàng hậu lại chữa được. Đúng rồi, nhắc tới chuyện này, hình như có cái gì đó kỳ lạ?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 25: Chân Tướng Sự Việc?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thái hậu suy yếu cất tiếng hỏi. Thanh âm khàn khàn, nhưng mục quang lại rất tinh anh, nhìn thẳng vào hai thân ảnh trước mặt, mang theo chút hồ nghi.

Ngọc Băng chưa lên tiếng thì Bách Lý Tịnh đã giành mở lời: “Mẫu hậu, kỳ thực cũng không có gì đáng ngại. Mẫu hậu mắc phải một chứng bệnh lạ thông qua đường ẩm thực, nhưng cũng may nhờ hoàng hậu có một bí phương tổ truyền chuyên trị những chứng như thế này nên đã chữa khỏi. Cộng thêm thần y vân du quả nhiên có chút bản lĩnh. Bây giờ bệnh tình của mẫu hậu đã không còn gì đáng ngại. Chỉ cần chú ý nghỉ ngơi là được.” Dù đã quyết định sẽ cho thái hậu biết chân tướng nhưng mà chuyện gì cũng phải từ từ. Thái hậu không giống Bách Lý Vân. Bách Lý Vân vốn chẳng ưa gì phụ tử Lư Ngạc nên chuyện họ tạo phản đối với nàng cũng chỉ là lừa đồ thêm dầu, nhưng thái hậu thì khác, bà vẫn coi họ là người nhà, một mực thương yêu, che chở, nếu bây giờ đột ngột bóc trần chân tướng thì có lẽ bà rất khó có thể chấp nhận. Nói không chừng còn đi tìm họ hỏi cho ra lẽ. Đến lúc đó lại rách việc.

“Bệnh lạ thông qua đường ẩm thực?” Thái hậu hồ nghi hỏi.

“Dạ phải, mẫu hậu. Có lẽ thức ăn của Lư tiểu thư mang đến có chút không sạch sẽ. Hơn nữa, còn chưa biết nàng ta có phải cố ý hay không.” Bách Lý Vân đã tỉnh giấc, bây giờ nàng cũng lên tiếng góp vui.

“Vân nhi, không được nói vậy.” Thái hậu mặc dù không tin Lư Tiểu Uyên động thủ gì đối với mình, nhưng cứ nhắc đến nàng ta, bà lại nhớ đến bộ dáng ghê tởm ban nãy. Bất giác, bà cảm thấy rất hụt hẫng, bị tổn thương nặng.

“Mẫu hậu, nhi thần cũng nghĩ như Vân nhi. Nếu đã nghi ngờ họ không tôn trọng mẫu hậu thì cũng nên cách xa họ một chút, chờ mọi việc được sáng tỏ hẵng hay. Hơn nữa, bệnh của mẫu hậu ngay cả thái y cũng không biết là chứng bệnh gì. Cũng không biết mẫu hậu khỏi bệnh là nhờ phương thuốc của hoàng hậu hiệu nghiệm hay là do thành tâm của chúng ta cảm động trời cao.” Bách Lý Tịnh hợp thức hóa việc lập đàn tế thần.

“Cần gì quan tâm đến cái đó chứ hoàng huynh? Mẫu hậu khỏi bệnh là tốt rồi.” Bách Lý Vân ở một bên hát đệm.

“Đúng vậy, mẫu hậu không sao là tốt rồi. Nhưng mà, chuyện này vẫn có gì đó rất kỳ quái, trước khi làm rõ mọi việc, mẫu hậu có thể đáp ứng nhi thần giả vờ như không biết gì có được không?” Bách Lý Tịnh giả ngây giả ngô.

Thái hậu cũng không phải là kẻ ngu. Bản thân bà hiểu rõ, một người đang yên đang lành, sẽ không tự dung sinh ‘bệnh lạ’. Hơn nữa, bằng trực giác nhạy cảm của người phụ nữ lâu năm sống giữa sự đấu tranh trong cung đình, bà linh cảm được, một cơn sóng gió đang ập đến.

“Không nói những chuyện này nữa. Để mẫu hậu nghỉ ngơi một chút. Hoàng thượng và Vân nhi cũng hồi cung trước đi. Để bản cung ở lại với mẫu hậu thì được rồi.” Ngọc Băng dù sao cũng chưa từng nói dối gạt người, càng nghe hai huynh muội này hồ đồ, nàng càng không chịu nổi. Chỉ là nàng biết, những gì họ làm một chút cũng không sai, nên không mở miệng vạch trần.

“Trẫm ở lại với nàng.”

“Hoàng thượng vẫn là nên về trước đi. Thời gian này có rất nhiều việc cần người đích thân giải quyết. Nếu tinh thần không đủ sẽ rất dễ phạm sai lầm.” Ngọc Băng nhẹ nhàng từ chối. Nội công của nàng rất thâm hậu, miễn cưỡng chống đỡ thêm vài ngày không thành vấn đề. Và lại, nàng từ nhỏ chịu khổ cực đã quen, còn Bách Lý Tịnh thì khác, sức chịu đựng của hắn không bằng nàng.

“Hoàng huynh, tâu tâu nói không sai đâu. Hoàng huynh vẫn là nên đi nghỉ đi.” Bách Lý Vân hiểu Ngọc Băng đang nói đến cục diện trước mắt, nên cũng

đồng ý đuổi Bách Lý Tịnh đi. “Mẫu hậu, tẩu tẩu. Văn nhi cáo lui trước.”

Bách Lý Tịnh cũng không nói gì nữa, chỉ ôn nhu nhìn hiền thê một cái rồi xoay người đi ra ngoài.

Tổng tiến hai tên phiến phúc đi khỏi, Ngọc Băng quay sang chỗ thái hậu: “Mẫu hậu, đêm đã khuya lắm rồi. Người nghỉ ngơi một chút đi.” Thấy thái hậu nhìn sững mình, nàng chậm chạp nói tiếp: “Nhi thần biết hiện tại mẫu hậu không có nhiều thiện cảm với nhi thần, nhưng mà ngọc thể của mẫu hậu không ổn, cần người chiếu cố. Ngay khi mẫu hậu khỏe lại, nhi thần sẽ lập tức rời đi, không phiền mẫu hậu nữa.”

Thái hậu nghe xong những lời này thì im lặng rất lâu. Có phải bà đã sai không? Nếu nói Ngọc Băng lấy lòng bà thì không đúng. Nàng đã là nhất quốc chi mẫu, hậu cung chỉ chủ, cần gì phải năm lần bảy lượt đi xun xoe cạnh bà? Bà cho nàng được cái gì? Phụng ần? Không phải đã giao vào tay nàng từ sớm rồi sao? Ân sủng? Hoàng nhi con bà bây giờ sủng ái nàng hơn bất cứ ai. Chưa kể đến bệnh của bà nói không chừng là do nàng trị lạnh. Vì cái gì nàng phải hao tâm tổn sức như vậy? Nói tới lấy lòng, người sáng mắt đều nhìn thấy Lư Tiểu Uyển mới là tìm cách lấy lòng. Trước đây bà nhất mực thương yêu nàng ta nên cũng mở một mắt, nhắm một mắt. Nhưng mà bây giờ yên tĩnh nghĩ lại, thì dường như bà chưa từng cảm nhận sự thành tâm, tận tụy của Ngọc Băng ở trên người Tiểu Uyển.

Chuyện này càng nghĩ càng mệt mỏi, cuối cùng bà chậm rãi cất tiếng: “Không phiền. Hoàng hậu đừng nghĩ nhiều quá. Ai gia sao lại không có thiện cảm với con chứ. Chẳng qua, ta nghĩ chúng ta cần thêm thời gian để hiểu nhau hơn. Ai gia tạm thời vẫn phải cần con chiếu cố, không phải sao?”

“Mẫu hậu, nghỉ ngơi sớm đi. Các vết thương ngoài da cứ hai canh giờ phải đổi thuốc một lần, mẫu hậu nên tranh thủ ngủ một chút vẫn tốt hơn.” Ngọc Băng ôn nhu kéo lại chăn cho thái hậu, nàng cũng không muốn nói tiếp vấn đề này nữa, nàng biết năm ba câu không cái thiện được chuyện gì cả. Hơn nữa, thái hậu chịu mờ lòng mình đón nhận nàng là một chuyện tốt, nếu cứ khách sáo qua lại thì e chẳng mấy chốc sẽ đắng dai tới trời sáng.

Một đêm dài này Ngọc Băng yên lặng ở cạnh thái hậu. Đêm nay là sinh thần của Hoàng Kiệt và Hoàng Tuyết Mai, sớm mai lại là ngày kỵ của mẹ nàng. Nàng nhìn thái hậu, trong lòng trăm mối ngổn ngang. Nàng lơ mơ nhận ra, thái hậu đang từng bước chấp nhận nàng. Nhưng một mình ngồi giữa tấm cung rộng rãi quanh hiu, nỗi cô đơn trong tâm khảm cứ từng đợt từng đợt, tiếp nối, tràn dâng hơn bao giờ hết.

Tờ mờ sáng, Cẩm Tú, Trân Châu mang đến cho nàng một vài thứ y phục, chuẩn bị nước rửa mặt,... Tiệp thể cũng nói với nàng, hoàng thượng tới qua vẫn là ở lại Phụng Nghi cung qua đêm, xem ra, tình cảm giữa đế hậu thật sự rất tốt. Tình cảm hoàng thượng dành cho hoàng hậu là chân thành.

Ngọc Băng nghe xong cũng không nói gì, hẩn yêu nàng, nàng biết. Nhưng bây giờ chưa phải lúc để nói những chuyện như thế này. Kim sang được trị ngoại thương của nàng là cực phẩm trong cực phẩm. Tình trạng của thái hậu mười phần đã khỏi hết năm, bây giờ chỉ đợi vết thương bong vảy nữa là hoàn toàn khỏi hẳn. Chỉ là, thân thể người lớn tuổi, gặp phải kiếp nạn này có hơi thương tổn, tương lai vẫn còn cần bồi bổ nhiều.

Bách Lý Tịnh hạ triều xong cũng ghé đến Từ An cung, hẩn nhìn thái hậu, vui vẻ nói: “Mẫu hậu thật sự không có việc gì nữa rồi, thật sự quá tốt. Xem ra, vài ngày nữa chúng ta phải chuẩn bị đến Ngũ Đài Sơn cảm tạ Phật tổ một phen.”

Thái hậu không phản đối, bà vốn thường xuyên tụng kinh niệm Phật, có dịp đi ra ngoài thay đổi không khí cũng không có gì không tiện. Ngọc Băng dĩ nhiên biết Bách Lý Tịnh đang muốn làm gì. Nàng cũng tán thành. Việc này càng kéo dài dằng dặc càng có thêm nhiều tổn thất, chỉ bằng quyết đoán, đánh một trận chấm dứt luôn cho xong. Sau này còn rất nhiều việc cần làm. “Hoàng thượng đã chọn được ngày chưa?”

“Trẫm thấy sáng 29 tết chúng ta xuất phát, tới 30 về đón giao thừa là tốt nhất. Năm mới an lành. Chỉ là không biết thân thể mẫu hậu có bình phục kịp không?”

“Cái đó hoàng thượng không cần phải bận tâm. Thân thể của mẫu hậu nội trong nay mai là có thể khôi phục trở lại. Vậy, lần này có những ai cùng đi?”

“Chúng ta một nhà bốn người, thêm thái sư, tể tướng, và vài viên cấm vệ quân theo hộ giá nữa là được.” Bách Lý Tịnh nhẹ nhàng mỉm cười.

Ngọc Băng khẽ gật đầu. Tốt, thật sự quá tốt, lần này, nếu các người động binh thì chết theo kiểu tuyệt diệt, nếu các người không động binh thì đừng trách chúng ta tiên hạ thủ vi cường. Nàng, Hoàng Tuyết Liên, tốt xấu gì cũng là thất đẳng kiếm thủ, nguyên soái của Hoàng môn gia tướng, mình chủ võ lâm, ái nữ của Nam tà lừng danh thiên hạ. Chẳng lẽ không đấu lại một bầy chuột nhắt hay sao? Hừ, động tâm tư với nàng, nàng có thể nhắm một mắt bỏ qua, nàng không phải người thích so đo, nhưng mà động tâm với ngai vàng, chọc tới an nguy xã tắc thì cũng phải hồi ý của Hoàng gia nhà nàng trước. Nàng tâm bình khí hòa, tuy vẻ ngoài băng hàn nhưng không phải là mẫu người háo chiến. Nàng bình thần trước mọi việc, khan lệ lạnh lùng là do từ nhỏ nàng đã gánh quá nhiều áp lực, trưởng thành trước tuổi, hơn nữa do bản chất nàng thừa hưởng từ thân mẫu là hiền hậu, dịu dàng. Nhưng điều này không có nghĩa nàng là một con khờ để mặc người khác bài bố. Thực lực của nàng nếu dốc hết ra có thể bài sơn đảo hải, chẳng qua nàng không thích ồn ào mà thôi. Hiền lành và nhu nhược khác nhau, một khi đi quá giới hạn, thế nhân sẽ hiểu trường công chúa của Định Đông vương phủ, trưởng nữ của Nam tà rốt cuộc là người như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 26: Hắc Y Nhân

Bệnh trạng của thái hậu quả nhiên khôi rất nhanh. Sáng sớm 29 tết, theo đúng dự định ban đầu. Một đoàn người xuất phát từ hoàng cung đi đến Ngũ Đài Sơn. Lần xuất môn này, ngoại trừ đế hậu, thái hậu, công chúa, thái sư, tể tướng, còn có hơn 5000 binh mã hộ giá. Chưa kể đến vô số tướng lĩnh và cả Lur Tiểu Uyển cũng cùng đi.

Bách Lý Tịnh sau khi chuẩn tấu lời đề nghị điều động một lực lượng quân lính hùng hậu đi hộ giá của Lur Ngạc thì âm thầm cười lạnh. Nếu người đã chờ không nổi thì trăm cũng sẽ cùng người kết thúc sớm mọi việc. Lur Ngạc thì vẫn đinh ninh không ai biết hắn đang định làm gì.

Bách Lý Vân theo lời dặn của Ngọc Băng ở sát bên cạnh thái hậu không rời nửa bước. Đứng ra, hoàng đế ngồi long xa, hoàng hậu ngồi phượng xa, thái hậu cũng ngồi một phượng xa khác, công chúa cũng có xe ngựa riêng. Nhưng mà Ngọc Băng không yên tâm thái hậu, sợ Lur Tiểu Uyển tranh thủ giờ trò dọc đường đi nên mới can ngăn Bách Lý Vân theo sát một bên. Cô nàng thấy Lur Tiểu Uyển ba bốn phen tìm cách lấy lòng thái hậu thì tỏ vẻ khinh bỉ ra mặt. Nếu là trước đây, có lẽ thái hậu đã lên tiếng giáo huấn nàng vài câu. Nhưng sau sự kiện vừa rồi, tâm bà đã nguội lạnh đi rất nhiều. Cái loại cảm giác bị người mình thương yêu dối một gáo nước lạnh dĩ nhiên không hề dễ chịu. Bây giờ bà đang âm thầm so sánh giữa Ngọc Băng và Tiểu Uyển, việc mà trước đây bà chưa hề làm. Kết quả cũng dễ đoán, Lur Tiểu Uyển vốn chỉ có dung mạo dễ nhìn, còn lại đầu óc, tác phong, cách làm người đều kém hoàng hậu rất xa. Vậy mà không hiểu tại sao, trước đây bà vẫn luôn cho rằng Tiểu Uyển là người thích hợp làm chủ hậu cung.

Ngọc Băng ngồi trong phượng xa. Nàng đang âm thầm tính toán, thời gian, giờ giấc tạo phản. Từ sớm, nàng đã sai người thông báo về nhà. Nàng biết, có cha làm chủ, đối phó mưu đồ Lur Ngạc cũng không phải vấn đề gì to tát. Hướng hồ, phụ tử nàng xưa nay tâm ý tương thông. Chỉ cần người này bắt đầu hành động, người kia lập tức đoán được các bước đi tiếp theo. Cộng thêm các muội muội của nàng cũng không phải loại vô dụng. Mọi việc vốn không có gì phải lo lắng. Chỉ là cảm giác ngồi chờ một sự kiện động trời xảy ra vẫn khiến người ta có chút khác lạ.

Đột nhiên, nàng khẽ vén rèm nhìn ra ngoài. Hừ, cảm giác của nàng quả không sai. Xa giá đang đi về một hướng khác. Đường này, tuyệt đối không phải đường lên Ngũ Đài Sơn. Nàng từ nhỏ đồng bôn tây tẩu, có chỗ nào chưa từng đi qua. Quảng đường này là dẫn đến Hắc Phong Nhai, một địa thế hiểm trở nhất kinh thành, chung quanh bốn bề cỏ dại, đường xá gập ghềnh, sơn lâm chướng khí trập trùng, thuận lợi cho việc mai phục. Cộng thêm, nàng cảm nhận được, một cỗ sát khí đang từ từ bốc lên. Nhưng đồng thời, nàng cũng cảm nhận được, các muội muội của nàng đang lần nấp xung quanh.

Đường càng đi càng sai. Ngũ Đài Sơn đã ở lại rất xa phía sau. Lúc này, ngay cả thái hậu cũng cảm thấy có chút không đúng. Ngũ Đài Sơn một năm bà vẫn đi một hai lần. Đường xá không đến nỗi xấu như thế này. Theo lẽ thường, bà yêu cầu dừng xa giá.

“Mẫu hậu, có chuyện gì vậy ạ?” Bách Lý Vân tò mò hỏi.

“Ta cảm thấy đường đi có chút không đúng. Người đi hỏi hoàng huynh của người, có phải đã đi nhầm đường không?” Thái hậu cau mày.

Bách Lý Vân xuống xe, đến truyền lời cho Bách Lý Tịnh. Hắn vốn chưa từng lên Ngũ Đài Sơn. Vị hoàng đế này của chúng ta luôn băng lãnh, không tin thần phật, dĩ nhiên không thể biết được đường đi có gì không ổn. Mà đám quân sĩ hộ giá, mười phần hết chín phần là người của Lur Ngạc, dĩ nhiên họ một chút sơ hở cũng không để lộ. Hỏi một chút, đám quân sĩ dẫn đường đều mồm năm miệng mười khẳng định đang đi đúng hướng. Phụ tử Lur Ngạc cũng gạt đầu phụ họa.

Nhưng mà Bách Lý Tịnh biết thái hậu có lý do nghi ngờ của thái hậu. Và hắn cũng để ý thấy tiểu nương tử của mình này giờ vẫn án binh bất động, vì thế quyết định đến hỏi thử nàng một chút. Bách Lý Vân cũng đi theo.

Trong phượng xa, hai huynh muội nhà hoàng đế sững người, không thể tin vào những gì Ngọc Băng vừa nói. “Mẫu hậu nói không sai đâu. Đường này không những không tới được Ngũ Đài Sơn, mà trái lại, còn dẫn tới Hắc Phong Nhai, nơi hiểm trở nhất kinh thành.”

“Tẩu tẩu, sao tẩu tẩu không nói sớm. Vậy chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Không phải tất cả ám vệ của chúng ta đều đã chờ lệnh ở Ngũ Đài Sơn sao? Nếu bây giờ trùng mai phục thì phải làm sao?” Bách Lý Vân mặt mày xanh mét.

“Không sao. Hoàng gia tướng vẫn luôn theo sát chúng ta. Hơn nữa, trăm đã ra lệnh cho ám vệ tuân theo sự điều động của Định Đông thân vương. Tin chắc bây giờ họ cũng đã đổi vị trí.” Bách Lý Tịnh khẽ cau mày, nhưng rất nhanh khôi phục vẻ ung dung. Chuyện này tuy có chút ngoài dự đoán, nhưng cũng không ảnh hưởng gì tới toàn cục.

“Vậy, đã đến lúc chúng ta cho mẫu hậu biết bộ mặt thật của phụ tử Lur Ngạc chưa?” Chuyện mà Bách Lý Vân luôn canh cánh trong lòng chính là chuyện này. Suốt ngày ở cạnh thái hậu nhưng cứ phải cẩn thận giấu giếm khiến nàng rất mệt mỏi.

“Có lẽ sẽ rất nhanh họ sẽ tự lộ ra bộ mặt thật của mình. Hiện tại chúng ta đi nói một chút với mẫu hậu.” Ngọc Băng lạnh lạnh đáp. Dứt lời, nàng vén rèm, xuống xe, ra hiệu đoàn người tiếp tục đi.

“Chuyện gì vậy? Không phải đi nhầm đường sao?” Đột nhiên thấy mọi người kéo vào trong xe của mình, thái hậu hồ nghi hỏi.

“Mẫu hậu, đúng là đường này không đến Ngũ Đài Sơn, trái lại còn dẫn đến một nơi hiểm trở nhất kinh thành.” Ngọc Băng mở lời trước.

“Vậy tại sao còn đi tiếp? Chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Thái hậu không hiểu gì cả.

“Mẫu hậu, từ lâu nhi thần đã cảm thấy có thế lực muốn tạo phản. Lần này, hình như là thời điểm chúng chọn để ra tay.” Bách Lý Tịnh tiếp lời.

“Cái gì?” Thái hậu quát khẽ. “Tạo phản? Ai?”

“Trước mắt còn chưa thể khẳng định, nhưng mà xin mẫu hậu giữ kín chuyện này, không thể để lộ cho chúng biết chúng ta đã có chuẩn bị. Lần này hoàng thượng là muốn giăng một mề lưới tóm gọn bọn chúng nên cần phải giữ bí mật đến lúc cuối cùng.” Ngọc Băng chọn lọc từ ngữ. “Đặc biệt là phụ tử tướng

gia.”

“Tại sao lại là tướng gia?” Thái hậu mày liễu nhíu chặt.

“Bởi vì hiện tại họ mang hiềm nghi lớn nhất.” Bách Lý Tĩnh nhẹ giọng nói.

“Không thể nào. Tướng gia tại sao lại muốn tạo phản?” Thái hậu vẫn không tin.

“Mẫu hậu.” Ngọc Băng đưa mắt chặn Bách Lý Tĩnh, nàng nhẹ nhàng khuyên nhủ. “Nguyên nhân thì chưa rõ, và lại ngộ nhờ nếu chúng ta hiểu lầm họ, quân phản động là nhóm khác thì cũng không đến nỗi mất hòa khí.”

“Được, được, ta nghe đám trẻ các ngươi. Nhưng mà, ta vẫn không tin tướng gia tạo phản.” Thái hậu cố chấp.

“Không ai hi vọng họ tạo phản cả, mẫu hậu.” Ngọc Băng chốt lại một câu. Nàng chỉ là đang trấn an thái hậu. Một câu nói của nàng có thể đứng trên nhiều phương diện mà hiểu theo nhiều nghĩa khác nhau.

Xa giá vẫn cứ tiếp tục đi theo lộ trình lệch lạc, và mọi người vẫn cứ vờ như mọi chuyện đang diễn ra hết sức bình thường. Đột nhiên ven đường truyền đến tiếng cười đùa vui vẻ.

“Nương nương!” Cẩm Tú không chờ Ngọc Băng lên tiếng hỏi đã vội báo cáo tình hình. “Trong rừng cây ven đường có một nhóm cô nương đang hái thuốc. Không liên quan đến chúng ta.”

“Ừ.” Ngọc Băng chỉ khẽ gật đầu một cái tựa hồ như chẳng quan tâm. Nhưng ngay sau đó, nàng đã vén rèm nhìn ra ngoài. Tuy chỉ là những thân ảnh thấp thoáng ẩn hiện trong cây rừng nhưng nàng lập tức nhận ra đó là đám tiểu muội của nàng đang cải trang. Nàng biết họ sợ nàng lo lắng nên mới hiện thân báo tin họ đang theo sát nàng, cũng thuận tiện giúp nàng một tay. Trên gương mặt lạnh lùng cô hữu thoáng hiện một nụ cười. Chỉ tiếc Bách Lý Tĩnh không nhìn thấy.

Không lâu sau, đường đi càng lúc càng hẹp, càng lúc càng tăm tối, âm u. Rồi chuyện gì đến cuối cùng cũng đến. Một tiếng quát vang lên, vài trăm hắc y nhân bịt kín mặt mũi nhảy ra bao vây cả đoàn người.

“To gan! Dám chặn đường thiên tử! Còn không mau cút sang một bên.” Thái sư Quách Nghị lớn tiếng quát.

Đúng như dự đoán, trước tình hình hiện tại, phụ tử Lư Ngạc mang về mặt hết sức dửng dưng, tướng sĩ hộ giá cũng không có ai có vẻ muốn chiến đấu. Lư Ngạc lững thững lên tiếng: “Thái sư đừng nóng vội, hãy hỏi xem bọn chúng muốn gì.”

“Giao ngọc tỷ ra đây.” Tên thủ lĩnh hắc y nhân lên tiếng.

“Hừ, khôn khiếp! Các ngươi nghĩ mình là ai?” Lần này, người mở miệng mắng là Bách Lý Vân, nàng thật sự không chịu nổi đám khôn khiếp này. Nghĩ gì vậy hả trời, ngọc tỷ, bọn chúng xứng sao?

“Còn đứng ngây ra đấy làm gì? Mau đuổi bọn chúng đi.” Thái hậu ra lệnh cho toán tướng sĩ hộ giá. Rất tiếc, tất cả đều án binh bất động, Lư Ngạc lại khuyên ngược thái hậu: “Thái hậu, bọn họ là có chuẩn bị mà đến. Thần nghĩ chúng ta nên giao ra ngọc tỷ để tránh thương vong không cần thiết.”

“Ngươi!” Thái hậu tức đến nghẹn lời. “Ngươi là đồ khôn! Ngươi nói gì? Giao ngọc tỷ cho chúng? Khác gì muốn hoàng thượng thoái vị nhường ngôi? Ngươi thật sự muốn tạo phản?”

“Thái hậu, phụ thân thần chỉ là nghĩ cho đại cuộc. Bây giờ giao chiến nhất định phản bại sẽ thuộc về chúng ta.” Lư Tiểu Uyển trơ trên cát tiếng.

Sắc mặt thái hậu chuyển từ đỏ tới trắng xanh, tay chân run rẩy, máu nóng muốn trào lên tận não. Tình huống trước mặt đã là hai năm rở mòi. Kẻ nào có mắt có tai đều thấy được Lư Ngạc có mưu đồ bất chính và đám quân sĩ trước mặt đều là người của họ. Bà quay sang quát đám quân sĩ cầu may: “Các ngươi còn không động thủ?”

Dĩ nhiên chẳng ai động dậy gì. Chỉ càng lúc càng lùi về phía xa giá. Đến khi hắc y nhân càng ép càng chặt, không còn chỗ để lùi nữa thì chư tướng bắt đầu muốn cho quân sĩ hạ vũ khí đầu hàng. Đúng lúc này, đột nhiên trong phượng xa của hoàng hậu và long xa của hoàng thượng, hai giọng nói đồng thời cất lên: “Dừng tay.”

Mục quang của mọi người đều dời về phía phát ra tiếng nói. Chỉ thấy đế hậu đồng thời xuống xe. Hoàng đế mâu quang lạnh lẽo, khí phách bức người, khiến người có cảm giác hít thở không thông. Hoàng hậu không giận mà uy, so với hoàng đế còn thâm trầm hơn, trên mặt mang một tấm sa mỏng che đi dung mạo mỹ miều, chỉ để lại đôi mắt đang phát ra ánh sáng lạnh lẽo, làm người ta không dám đắc tội.

Hai người từ hai chiếc xe khác nhau bước xuống, cũng nhìn về hai phía khác nhau. Nhưng thần thái, cử chỉ, khí phách lại có tới chín phần tương tự, cao sang, ngạo nghễ, cuồng vọng, là nhân trung long phượng theo đúng nghĩa đen. Bách Lý Vân hộ tống cạnh thái hậu, vô tình đưa mắt nhìn sang, trong lòng không khỏi thầm thán phục, hoàng huynh và hoàng tẩu quả nhiên là một cặp kim đồng ngọc nữ trời sinh. Giữa trời xanh mây trắng, ánh nắng chói chang nhưng hào quang toát ra từ người họ còn sáng hơn cả ánh thái dương, thu hút mọi ánh nhìn của mọi người. Không khí âm u của núi rừng hoang vắng chỉ khiến người ta sớn gai ốc rùng mình, nhưng hàn khí toát ra từ họ lại có thể thấm vào trong xương tủy, nhắc nhở những người xung quanh tốt nhất đừng nên manh động.

Q.1 - Chương 27: Đánh Trận Đầu Tiên

Đáng tiếc, Lư Ngạc bị chiến thắng cận kề che khuất tầm mắt, không thấy được điều này. Hắn vẫn cứ ngạo mạn cất tiếng: “Chẳng lẽ hoàng thượng cho rằng chúng ta có thể đơn phương chống lại toàn người có chuẩn bị này sao? Chỉ bằng giao ra ngọc tỷ, chưa biết chừng còn có thể bảo toàn tính mạng.” Đoạn, hắn quay sang hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, vị trí của người là ở trong cung, quản lý cung nữ phi tần, những chuyện như thế này hình như hoàng hậu không có quyền can thiệp.”

Ngọc Băng không ngó ngang tới hắn, nàng trực tiếp hỏi tên thủ lĩnh đám hắc y nhân: “Các người không phải hoàng đế, cần ngọc tỷ để làm gì?”

“Nực cười.” Lư Ngạc vốn định đợi đến khi nắm được ngọc tỷ trong tay, khống chế được hoàng cung rồi mới chân chính tháo xuống lớp mặt nạ, nhưng mà Lư Tiểu Uyển đến lúc này thật sự không chịu nổi Ngọc Băng nữa, nàng ta lớn tiếng day nghiến: “Người ngoại trừ dung mạo ra thì không còn gì nữa đúng không? Ai nắm giữ ngọc tỷ thì có thể trở thành hoàng đế. Bọn ta ....”

“Tiểu Uyển!” Lư Ngạc vội quát chặn: “Ai cho phép người vô lễ với hoàng hậu nương nương?”

“Hừ.” Bách Lý Vân đã quá chán ghét cái cảnh giả nhân giả nghĩa này. “Cô ta vô lễ với tâu tâu cũng không phải một hai lần, thêm một lần này nữa cũng không sao mà. Tiện cho chúng ta tính luôn một thể.”

Ngọc Băng và Bách Lý Tịnh không để ý đến đám người đang đầu khẩu, chỉ chú mục nhìn tên thủ lĩnh hắc y nhân. Tên này không trả lời mà hỏi ngược lại một câu: “Người là ai?”

“Là người muốn quản chuyện này. Tiện thể, ta cũng nói luôn cho người biết. Muốn lấy ngọc tỷ thì trực tiếp đến tìm ta. Qua được ải của ta, ngọc tỷ sẽ giao một nửa cho người. Đừng kiếm chuyện với những người khác, chỉ phí công thôi.” Ngọc Băng lạnh lùng đáp trả.

Một câu này của nàng ngoại trừ huynh muội Bách Lý Tịnh và Quách thái sư Quách Nghị đã biết rõ thì mọi người còn lại đều bị chấn động một phen. Từ lúc nào mà hoàng hậu lại có được cái khí phách này? Từ lúc nào mà một nữ nhân khuê trung bất xuất lại có bản lĩnh đứng trước hiểm nguy mà vẫn bình chân như vại? Từ lúc nào mà một nữ tử mảnh mai yếu đuối ở sâu trong thâm cung lại có thể ngạo mạn thách thức kẻ muốn lấy mạng mình? Lư Ngạc ngây người, Lư Tiểu Uyển mở to hai mắt, thái hậu cũng sợ. Ba quân tướng sĩ chôn chân tại chỗ.

“Có điều, trầm nghĩ người nên hiểu.” Bách Lý Tịnh không thêm quan tâm tới ánh mắt mọi người xung quanh, hắn bình thản tiếp lời Ngọc Băng, ngữ khí như đang tán gẫu: “Có lấy được ngọc tỷ thì cũng không tới phiên người làm hoàng đế, mà lấy không được thì cứ tộc nhà người đều phải bỏ mình. Chuyện chẳng có chút lợi lộc nào như vậy mà người cũng làm sao? Người là không cần mạng hay không có đầu óc?”

Tên thủ lĩnh hắc y nhân nghe xong những lời này không những không tiếp thu, trái lại còn phát hỏa. Hắn nheo mắt, chuẩn bị phát tay hạ lệnh cho đám người phía sau tấn công.

“Giúp trầm trọng chừng thái hậu và Vân nhi.” Bách Lý Tịnh khề quát, sau đó lập tức rút trường kiếm sẵn sàng chống trả.

“Nghe rõ chưa? Ưu tiên bảo vệ thái hậu và công chúa.” Ngọc Băng gật đầu, tiếp đó đột ngột cao giọng.

Đám hắc y nhân càng ép càng sát. Tên thủ lĩnh tướng Ngọc Băng đang nói với đám quân hộ giá, hắn cười nhạt: “Ta nói cho người biết. Chúng ta dám lấy 400 người địch 5000 binh lính của người dĩ nhiên phải nắm chắc phần thắng rồi mới làm. Người nghĩ tới giờ phút này bọn họ vẫn còn nghe lời của người sao?”

“Dạ biết, nhị nguyên soái.” Từ trong đám cây rừng rậm rạp sau lưng đám hắc y nhân, một nhóm các cô nương ưu nhã bước ra, trên mặt cũng mang mạng che mặt tương tự Ngọc Băng. Chỉ có điều, bọn họ có khoảng 30 người, cũng hữu ý vô ý vây đám hắc y nhân lại, tổng cộng làm cho hiện trường có tới 4 vòng tròn người, trong cùng là hoàng gia đang co cụm lại với nhau, tiếp đến là đám quân sĩ hộ giá, ngoài nữa là hắc y nhân, cuối cùng là một nhóm cô nương.

Không khó để nhận ra, đám cô nương này chính là đám thôn nữ ban nãy ven bìa rừng, chỉ có điều thần thái, cử chỉ đột nhiên trở nên khác lạ. Còn nữa, mọi người có mặt đều đang thắc mắc, rốt lại nhị nguyên soái gì đó trong miệng họ là ai?

Chỉ thấy một nữ tử trong số họ nhàn nhạt lên tiếng, thần thái cùng Ngọc Băng có ba phần tương tự: “Nhị nguyên soái, Đại nguyên soái truyền lời, trừ tên thủ lĩnh là nhi tử của Lư Ngạc, còn lại đều là tử sĩ được huấn luyện một cách âm thầm, không còn nhân tính, không có nhân tình, không thể nói chuyện với họ. Nếu động thủ, chỉ có một con đường là trăm trận trăm thua. Đại nguyên soái còn đặc biệt căn dặn ‘nhân nhượng với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình’. Người nói, tuy tâm tính của Nhị nguyên soái ôn hòa, nhưng mà so với việc bị người ta giết thì giết người ta vẫn là lựa chọn tốt hơn. Tuy chúng không làm gì được Nhị nguyên soái nhưng mà lưu chúng lại chính là hậu họa ảnh hưởng đến an nguy của hoàng thượng, thái hậu, Tĩnh Dương công chúa và cả người của phe ta.” Chuyện tình liên quan đến việc chiến đấu tàn sát mà qua miệng của nàng trôi ra cứ như mây hồng nhẹ nhàng.

“Muội nói cái gì? Hấn,” Bách Lý Tịnh cau mày, chỉ tay về tên thủ lĩnh của hắc y nhân: “là nhi tử của Tể tướng?” Sau đó lại là một bộ dạng âm hàn băng lãnh: “Không phải là Lư gia Lư đại công tử đây chứ?”

“Đúng là hấn đấy, biểu đệ của hoàng thượng.” Ngọc Băng gật đầu hết sức dửng dưng, kỳ thực nàng đã sớm nhìn ra, có điều vạch mặt hấn hay không cũng không còn quan trọng gì.

“Ngươi! Ngươi!” Thái hậu ghen hờn, Bách Lý Vân cười khinh bỉ. Lư Ngạc lại vội vã lấp liếm: “Thái hậu đừng tin lời của đám người không rõ lai lịch này. Khuyến tử sao có thể làm chuyện đại nghịch bất đạo như thế chứ.”

“Biết đâu đấy!” Bách Lý Vân khịa một câu.

“Có phải hay không bảo hấn tháo khăn che mặt xuống thì biết thôi.” Vị cô nương ban nãy lạnh lùng buông một câu.

“Kệ hấn đi.” Ngọc Băng lên tiếng. “Lo chuyện trước mắt quan trọng hơn. Hấn là ai thì sau khi bắt được lột khăn sẽ biết. Bây giờ,” nàng lên tiếng, thanh âm nghiêm túc hẳn: “Ôn Hòa kỳ tập trung bảo hộ sự an toàn của thái hậu, công chúa và thái sư. Thanh Thủy kỳ không chế đám loạn thần tặc tử. Nhuệ Kim kỳ giải giới quân lính.”

Bách Lý Tịnh khẽ gật đầu, tiếp lời: “Ám vệ phối hợp với chư vị tướng quân còn lại giải quyết đám hắc y nhân trước mặt đi. Chừa tên thủ lĩnh lại.”

“Ám vệ?” Lư Ngạc cười to. “Thật không ngờ hoàng thượng còn có cả ám vệ, nhưng mà, xem tương quan lực lượng thì có thể nắm chắc mấy phần thắng đây?”

Đám vệ ả nấp xung quanh cũng vì một câu nói của Bách Lý Tịnh mà hiện thân, nhập chung vào với đoàn người của Hoàng gia tướng. Vị cô nương kia cũng lười dấy đưa với loại người như hấn, trực tiếp phát tay: “Lên!”

“Ngươi cứ thử sẽ biết.” Bách Lý Vân lúc này lại trở thành người rảnh rỗi, thừa thời gian đi đấu khẩu với Lư Ngạc.

“Vân nhi.” Ngọc Băng không biết từ khi nào đã nhích lại gần nàng, ấn một thanh kiếm vào tay nàng. “Cẩn thận, tự bảo vệ mình, chiếu cố mẫu hậu, tẩu tẩu phải đi giúp hoàng huynh của muội.” Dứt lời, nhaoáng lên một cái, nàng đã lướt ra ngoài hai trượng.

Bách Lý Tịnh dồn nén cơn tức lâu năm, hôm nay rốt cuộc có chỗ để phát tiết, một đường đánh tới, thị huyết thành ma, bảo kiếm Long Tuyền chém người như chém chuối, địch nhân chết như ngã rạ. Cộng thêm Ngọc Băng lo hấn có bất trắc nên bám sát phía sau, chỉ cần có kẻ muốn gây nguy hiểm cho hấn lập tức bị nàng chặn lại, thành ra vị hoàng đế này của chúng ta chỉ cần công, không cần thủ, hàn quang bốn phía, đâm, chém, bổ, đỡ, hất, xoay, tung hoành dọc ngang như chốn không người.

Cục diện rất nhanh được ổn định, đám hắc y nhân ngã xuống gần hết. Tướng sĩ triều đình thì căn bản không hề có động lực chiến đấu, bị biến cố phát sinh ngoài ý muốn cũng buông tay, những tên ngoan cố cũng không chống nổi độc thủ của Y dược đường, một chút ‘hóa công tán’ đã khiến bọn họ ngoan ngoãn bỏ tay chịu trói, bỏ lại phụ tử Lư Ngạc đứng chết lặng. Tối lúc này, họ vẫn không biết được đám người kỳ lạ này rốt cuộc ở đâu ra, càng không thể ngờ được ngàn thảm vận dò vẫn bỏ sót mất một cao thủ ẩn dưới lớp nguy trang ngờ ngẩn, yếu ớt.

Chẳng mất bao nhiêu thời gian, phần thắng đã nghiêng về phe chính nghĩa. Nhưng dù sao Lư Ngạc vẫn là một con cáo già, hấn ẩn nhẫn lâu năm, không phải chỉ để bồi dưỡng một đám người còn con như thế này, thua một trận nhỏ chưa tổn thất bao nhiêu nhân lực của hấn, hấn vốn đã gắng thiên la địa võng, hấn không tin hoàng đế có thể bình an thoát ra hết tất cả. Kịch hay còn ở phía sau. ...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 28: Sóng Gió Nổi Lên

Hắc y nhân đại bại, tên thủ lĩnh trốn thoát, kỳ thực phải nói là Hoàng gia tướng cố tình thả hấn trốn thoát mưu đồ trăm trận sát tuyệt sau này. Sắc mặt phụ tử Lư Ngạc khó coi vô cùng.

Cục diện dần ổn định lại, nhưng mà tình hình đã không như lúc ban đầu, ba quân tướng lĩnh đều buông vũ khí đầu hàng, chịu sự quản chế của Hoàng gia tướng và các ám vệ. Mặt đất ngồi đầy người, tinh thần ảo não, thái hậu ngây ngốc nhìn thế trận trước mắt, Bách Lý Vân theo sát bên cạnh, Bách Lý Tịnh lạnh lùng quét mắt một vòng, hàn quang càng lúc càng âm lãnh. Chỉ có Ngọc Băng từ đầu tới cuối vẫn duy trì bộ mặt lạnh nhạt, nàng biết, tất cả không những chưa kết thúc mà chỉ mới bắt đầu.

“Nói! Các ngươi nghe lệnh ai tạo phản?” Thái hậu run giọng quát lớn, lúc này cơn giận của bà thật sự rất khó kiềm chế.

Vấn đề là, cả đám tướng sĩ không ai lên tiếng đáp trả. Cũng không có gì khó hiểu, bọn họ ra trận lần này cùng lắm chỉ đóng vai trò những con tốt thí thăm dò tình hình, được thì tốt, không thì cũng tiện việc sắp xếp tiếp bước đi tiếp theo. Tướng lĩnh cho dù biết kẻ đứng sau giật dây là ai thì cũng không dám

lên tiếng, phụ lão một nhà họ đang ở trong tay Lư Ngạc, binh lính thì chỉ theo lệnh mà làm, còn mệnh lệnh vốn là từ đâu truyền ra thì họ không có cách nào hiểu tường tận.

“Mẫu hậu, không cần phải tức giận, sẽ ảnh hưởng sức khỏe, không phải mọi chuyện đều ổn rồi sao?” Bách Lý Vân ôn nhu khuyên nhủ.

Nhưng mà con tức này bất cứ ai cũng nuốt không xuống, chỉ tổn công liên hệ một chút: thái độ của Lư Ngạc, lời nói ban nãy của vị cô nương trước mặt chỉ điểm tên thủ lĩnh là nhi tử Lư Ngạc, bệnh lạ lần trước của bà là phát sau khi ăn thức ăn do Lư Tiểu Uyển mang tới, thái độ chán ghét của nàng ta khi bà phát bệnh, rồi về sững sờ của nàng ta lúc thấy bà khôi phục. Chỉ cần là người có đầu óc thì cũng đã thừa sức xâu chuỗi những sự kiện này lại với nhau, chỉ là bà không tìm thấy chứng cứ cụ thể, cũng nghĩ không ra cái gì lại khiến họ tạo phản.

“Chư vị lần này họ giả có công, có thể cho biết danh tính?” Thái hậu không nhận được câu trả lời từ đám quân sĩ, quay sang nhìn nhìn đám người xuất hiện ‘cứu giá’ này giờ.

“Mẫu hậu.” Bách Lý Tịnh lên tiếng trả lời. “Bọn người mặc y phục xám là ám vệ của nhi thần bồi dưỡng trong nhiều năm qua, dùng vào những lúc như thế này. Còn chư vị nữ tướng này là...” Hắn bỏ lưng câu nói, nhìn về phía Ngọc Băng.

“Là Hoàng môn gia tướng.” Nàng kết thúc câu nói nhẹ nhàng, nhưng đồng thời cũng giáng một tiếng sét vào trong tai những người đang có mặt, đặc biệt là hai phụ tử nhà ai đó.

“Hừ.” Lư Ngạc cười lạnh, “Không ngờ Hoàng gia tướng vẫn còn tồn tại. Thật đúng là thất kính, thất kính.” Hắn ta mĩa mai cay đắng, tự dừng ở đâu ra đám khốn này phá hoại kế hoạch của hắn. Nhưng mà, có tướng không có binh cũng chẳng làm gì được. Hắn vẫn đang chờ một điều tuyệt vời hơn.

Mọi người còn chưa ai kịp bình phẩm câu nào thì từ xa đã thấy khói báo hiệu chiến loạn bốc lên từ vọng gác ở hoàng thành. Nụ cười của Lư Ngạc càng trở nên âm trầm.

“Cái... cái gì kia?” Thái hậu choáng váng. Gì nữa đây? Loạn nhiều đây còn chưa đủ nữa sao? Hoàng thất ở hết chỗ này, hoàng cung trống rỗng, nếu xảy ra vấn đề thì phải làm thế nào đây?

“Xem ra phản loạn không chỉ tập kích xa giá.” Lư Tiểu Uyển hạ hê châm biếm.

Nhưng mà khói báo hiệu rất nhanh đã không nhìn thấy nữa, điều này giống như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt những kẻ đang có mưu đồ, khiến chúng bắt đầu bất an.

“Ngươi nghĩ là chúng ta chỉ bảo hộ mỗi xa giá?” Cô nương áo xanh cất tiếng. Đám tiểu muội của Ngọc Băng đã xong việc, đang rảnh tay, cũng hết sức chú ý con tiện tỳ Lư Tiểu Uyển nên bắt đầu ngaoi một câu ta một câu kẻ nguyên một cái tù to dùng vào họng ả.

Cô nương áo vàng: “Ta nói ngươi biết a. Hộ quốc Ngũ hành kỳ hôm nay đều có công ăn chuyện làm, nhưng mà ở đây, một vị kỳ chủ cũng không có.”

Cô nương áo lam: “Biết không, ta chỉ vừa xuất môn được hai tháng. Thực lực gần như ở mức không đáng kể.” Tiểu nha đầu này chỉ trạc tuổi Bách Lý Vân.

Cô nương áo trắng: “Chỉ huy lần này của chúng ta cũng chỉ là một phó kỳ sứ thôi.”

Cô nương áo cam: “Nói nôm na, chúng ta tụ tập ở đây là nhóm thực lực yếu nhất, kinh nghiệm non nhất.”

Cô nương áo hồng: “Nhưng mà cũng không có gì đáng ngại, có nhị vị Nguyên soái bày binh bố trận, chúng ta phụng mệnh mà làm là được, cần gì phải có kinh nghiệm?”

Cô nương áo tím: “Đúng a. Ngươi nghĩ ai cũng ngu như ngươi thì thật đã xem quá nhẹ nhị vị Nguyên soái của chúng ta rồi.”

Lư Tiểu Uyển càng nghe càng loạn, Lư Ngạc càng nghe càng cảm thấy bất an.

“Nhị vị nguyên soái?” Thái hậu tò mò hỏi.

“Đúng đó mẫu hậu.” Bách Lý Vân lảng xảng góp vui. “Mẫu hậu không biết đấy thôi. Tầu tầu của con cực kỳ lợi hại, bố cục lần này đều nằm trong tính toán của tầu tầu và hoàng huynh. Tầu tầu chính là Nhị nguyên soái của bọn họ.”

“Ân? Vậy Đại nguyên soái kia là ai?” Thái hậu ngạc nhiên hỏi tiếp.

“Là phụ vương của tầu tầu, Định Đông thân vương a. Nói tóm lại chúng ta sẽ không gặp chuyện gì cả, người nên lo là ai đó kia kia.” Bách Lý Vân cười tit mắt. Cho chết, muốn đấu với thần tượng của nàng, phải tự soi gương xem mình có bản lĩnh đó không đã.

Như để chứng thực lời nói của nàng, từ xa một con ngựa lướt nhanh tới.

“Báo.....áo.....o!” Là một tên lính gác hoàng cung. “Hồi bẩm hoàng thượng, hoàng cung bị một đại đội nhân mã bao vây nhưng đến nửa chừng trong nội bộ quân phản loạn lại xảy ra nội loạn.”

“Ngươi nói cái gì?” Sắc mặt Lư Ngạc trắng ra thêm một chút.

“À.” Bách Lý Vân tốt bụng giải thích. “Nói dễ hiểu là thế này, trong đám phản loạn không phải đều là người xấu, hoàng huynh và tẩu tẩu có nắm được vài vị tướng quân đáng tin cậy. Bây giờ chẳng qua họ chỉ đang thể hiện lòng trung thành của họ mà thôi.” Nàng vừa nói vừa nhăm nháp về kinh hải trên mặt Lư Tiêu Uyển.

Lại thêm một con ngựa lướt mau tới.

“Báo.....áo.....o!” Lại là lính gác hoàng cung. “Hồi bẩm hoàng thượng, nội loạn trong bọn chúng đã dần bị khống chế. Quân phản loạn đang tiến gần về phía hoàng cung.”

Sắc mặt Lư Ngạc tốt hơn một chút, nhưng không được bao lâu.

“Mẫu hậu, không sao đâu.” Ngọc Băng thấy thần thái của thái hậu hơi bất an. “Phụ vương của nhi thần rất nhanh sẽ khống chế được tình hình.” Nói xong mấy câu này nàng suýt chút cắn lưỡi, đám muội muội của nàng thì đang rắng nín cười, sống trên đời mười tám năm a. Lần đầu tiên nàng gọi cha là phụ vương. Hai chữ này mà đem gọi ở trước mặt cha, không biết biểu tình trên mặt ông sẽ có cái dạng gì nữa.

Cũng may nàng không có thời gian nghĩ nhiều về chuyện này.

“Báo.....áo.....o!” Lại vẫn là lính gác hoàng cung. “Hồi bẩm hoàng thượng, tình hình đã ổn định, Hoàng gia tướng dẫn đầu là Định Đông thân vương đột nhiên xuất hiện, khống chế tình hình. Hiện tại cấm vệ đang phối hợp giải giáp phản quân.”

Nếu bây giờ đặt một cái lá cạnh mặt của Lư Ngạc thì cũng khó nói chắc thứ nào xanh hơn. Tâm huyết bao nhiêu năm của hãn cư nhiên sụp đổ như vậy. Tại sao? Tại sao hãn ngàn mưu vạn tính cuối cùng lại bỏ sót cái lực lượng mà sử sách đã ghi danh này? Tại sao? Tại sao hãn ba lần bốn lượt thăm dò lại cứ bị Ngọc Băng qua mặt? Hãn. Không. Cam. Tâm.

“Hoàng thượng. Lão thần nghĩ chúng ta nên hồi cung.” Lúc này Quách thái sư mới chậm rãi đề xuất.

“Đúng vậy hoàng thượng. Lão thần cũng cho rằng nên hồi cung. Bên ngoài thật sự quá nguy hiểm.” Lư Ngạc cũng tán thành. Dù mọi người nghi ngờ hãn thì sao? Bằng chứng đâu? Hãn không tin đám tướng sĩ kia dám khai ra cái gì. Cho nên, bây giờ, hãn vẫn đường đường chính chính là đương triều Tể tướng. Chưa nói đến, hãn dĩ nhiên không để đoàn xa giá này thuận lợi hồi cung. Hãn đã bình tĩnh trở lại. Cuộc chơi còn chưa kết thúc mà. Có lẽ hãn đã chủ quan trong việc tiếp quản hoàng thành, nhưng mà với tính mạng của hoàng đế thì không. Trên đường về, người của hãn đã mai phục khắp nơi. Vẫn nói ‘mãnh hổ nan địch quần hồ’. Dù đế hậu vô công bất phạm thì sao? Hai người họ cũng không thể đánh đám từ sáng tới tối, hơn nữa còn có thái hậu và công chúa a. Hãn không tin không ngồi được lên ngai vàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 29: Lần Đầu Ăn Dấm Chua

Nếu nói xa giá hồi cung chỉ bằng nói người của hoàng gia hồi cung. Bởi vì lúc ra đi thì rầm rộ nhưng khi trở về thì lực lượng nhân mã đã ít đi rất nhiều, chỉ còn lại vài nhân vật chủ chốt của chúng ta và một ít cung nữ thái giám theo hầu. Hoàng gia tướng và ám vệ không đi theo vì bận áp giải đám tướng sĩ phản loạn về Hình bộ, dù sao cũng không thể để họ lại giữa đường.

Sau từng ấy chuyện xảy ra, dĩ nhiên khí thế của mọi người cũng khác hẳn. Tất cả thành viên hoàng thất lên cùng một xe ngựa, cung nữ thái giám lên một chiếc xe khác, những người còn lại cưỡi ngựa theo sau, hối hả hồi cung.

Trong xe, thái hậu vẫn đang tìm đủ mọi phương pháp bình ổn tâm tình. Có thể dễ dàng nhận thấy, ngoại trừ sự tức giận và kinh hãi, ánh mắt bà còn có cả ưu thương. Họ, một là đường huynh của bà, một là diệt nữ mà bà yêu thương nhất, nhưng họ lại phản bội bà, giày xéo trái tim đang rộng mở của bà. Nếu có thể chọn lựa, bà thà là họ dừng lại, để rồi mọi việc vẫn có thể cứu vãn, chứ thật tâm bà không hề muốn nhìn thấy kết cục cuối cùng của cuộc nội loạn này. Ai thắng ai thua đối với bà cũng là một đả kích. Bà biết, có vẻ như hoàng nhi của mình đã chuẩn bị rất tốt. Nhưng nếu trấn áp được toàn bộ phản quân thì sao? Kết cục của kẻ tạo phản là tru di cửu tộc. Cửu tộc của Lư Ngạc hơn một nửa đã có quan hệ huyết thống với bà. Nói không đau lòng, là già.

Ngọc Băng và Bách Lý Tĩnh nhìn nhau. Với tài trí của mình, tâm trạng của thái hậu dĩ nhiên không giấu được họ. Nhưng mà mọi việc đã đi đến bước này, làm gì còn đường lui nữa. Lư Ngạc nếu có thể thu tay lại, họ có thể chừa cho hãn một con đường sống, coi như nể mặt mẫu hậu. Nhưng vấn đề là, thành ý này, hãn có thêm nhận đâu!

Đột nhiên, đoàn ngựa xe dừng lại. Trước mặt họ là hai con tuần mã, hai nam tử trẻ tuổi chặn đoàn người, tự xưng là Hoàng gia tướng, xin gặp hoàng thượng và hoàng hậu nương nương.

Phu thê Ngọc Băng nhanh chóng xuống xe. Nam tử khoảng hai bốn hai lăm tuổi là đại sư ca Dương Linh Phong, đồ đệ mà cha nàng thu nhận trước cả

khi quen với mẹ nàng. Nam từ độ mười ba tuổi bên cạnh dĩ nhiên không ai khác chính là tiểu đệ của nàng Hoàng Kiệt.

Bách Lý Tịnh bầm nhẹ nàng: “Ngọc Băng muội muội, họ là ai vậy?”

“Đại sư ca và tiểu đệ của muội.” Đáp xong, nàng cũng đã tới trước mặt họ.

“Hoàng thượng, Nguyên soái.” Dương Linh Phong mở lời trước. Giọng của hắn trầm ấm, mang lại cho người nghe một cảm giác đáng tin cậy và dễ chịu. Nhưng không hiểu sao Bách Lý Tịnh lại chợt thấy phản cảm.

“Chúng ta đi lên phía trước một chút nói chuyện.” Dương Linh Phong khẽ đưa mắt nhìn về phía đám người hỗn tạp sau lưng Ngọc Băng.

Ngọc Băng gật đầu bước theo, trong xe ngựa, thái hậu và Bách Lý Vân thò đầu ra theo dõi, cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ, chỉ là Bách Lý Tịnh đột nhiên cảm thấy vị ‘đại sư ca’ không vừa mắt. Thâm tâm hắn rất muốn kéo Ngọc Băng lại.

“Đã tra rõ tất cả. Đúng là có bảy mai phục khắp nơi từ đây về hoàng cung. Thậm chí, lực lượng và mật độ còn nhiều hơn chúng ta tưởng tượng. Các vị tướng lĩnh đã được điều động ẩn nấp xung quanh sẵn sàng hỗ trợ, nhưng nếu phải đảm bảo an toàn cho quá nhiều người không biết võ công như vậy, chúng ta rất khó tránh thương vong. Tuy võ công của Nhị nguyên soái thừa sức giải quyết nhưng vẫn phải đề phòng vạn nhất.” Linh Phong nhẹ giọng nói, giọng nói rõ ràng rất thu hút, rất ... ôn nhu, nhưng không hiểu sao Bách Lý Tịnh vẫn không ưa nổi.

“Xem ra là không đủ nhân lực. Âm vệ đều đã kẹt ở hoàng thành giải giáp phiến quân.” Ngọc Băng hơi trầm tư: “Chúng ta có lẽ phải tách ra. Để thái hậu, Vân nhi đi một đường vòng ra khu vực an toàn. Cung nữ thái giám cũng đi một đường. Còn lại thái sư và phụ tử Lư Ngạc cùng hồi cung.”

“Cái khó là Lư Ngạc đang ở cùng chúng ta. Nếu bây giờ tách ra thì khác nào báo cho hắn biết. Làm sao còn an toàn được nữa?” Bách Lý Tịnh cau mày.

“Để thôi, chúng ta sẽ ở trong lần mai phục sắp tới, giả vờ thất tán, rồi bố trí Hoàng gia tướng và hộ tống họ đi.” Nói xong, Dương Linh Phong nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười âm ỉ dưới ánh nắng tựa như thiên sứ ôn hòa chuyên đi bảo vệ những người yếu đuối. Nhưng mà Bách Lý Tịnh càng lúc càng chướng mắt. Rõ ràng người ta cũng chưa chọc ghẹo gì tới hắn, hoàn toàn là đang giúp đỡ hắn, nhưng ghét là ghét, không có lý do, hoặc, chưa rõ lý do, lý trí chưa phân tích kịp, tình cảm đã phản ứng trước. Càng bực ở chỗ, hắn muốn phản đối nhưng lại không tìm thấy kẻ hở, đây đã là cách duy nhất.

Ngọc Băng gật đầu: “Hai người đã nắm rõ tình hình nhất. Vậy trở về sắp xếp một chút, người hộ tống cũng nữ thái giám không thể nhiều quá sẽ dễ lộ hành tung. Còn về phần thái hậu và công chúa, e phải là hai người đảm nhận mới được.” Vì hai người bọn họ đã đi một vòng xem xét tình hình quân địch, cộng thể tài trí và khả năng ứng biến của đại sư ca, đúng là không ai thích hợp hơn bọn họ.

Dương Linh Phong và Hoàng Kiệt đồng loạt gật đầu. Họ đối với nhiệm vụ lần này cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Có cảm giác là với cô nương mặc phượng bào trước mặt kia kia. Mấy tháng không gặp, thật đúng là khiến người ta nhớ nhung a.

Thấy vẻ mặt muốn-nói-lại-thôi của đệ đệ, Ngọc Băng nhẹ giọng tiến: “Đi đi, thời gian không còn nhiều nữa đâu. Ca, Kiệt nhi, chú ý tự bảo vệ mình, không được xảy ra chuyện gì, biết không?” Nàng cũng không muốn cứ tiếp tục dùng lối xưng hô ở trong quân ngũ nữa.

“Tỷ tỷ yên tâm, Kiệt nhi sẽ không làm tỷ tỷ thất vọng.” Hoàng Kiệt thật sự có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng hắn biết, giờ chưa phải lúc. Dứt lời, hai huynh đệ lên ngựa chuẩn bị xuất phát.

Nếu chỉ có vậy thì Bách Lý Tịnh vĩnh viễn cũng sẽ không giải thích được cảm giác của mình rốt cuộc là như thế nào. Nhưng mà, Dương Linh Phong đột nhiên quay đầu lại: “Băng nhi, tự bảo trọng.” Thanh âm nồng đậm lo lắng, thương yêu. Xong, giục ngựa chạy thẳng.

“Băng nhi?” Mây kiếm của Bách Lý Tịnh cau chặt, đến độ hai chân mày suýt đụng vào nhau. Rốt cuộc hắn đã nhận ra điểm không bình thường của tên nam tử đáng ghét ban nãy: ánh mắt. Tại sao ánh mắt một đại sư ca nhìn tiểu sư muội lại tràn ngập nhu tình như vậy chứ? Tại sao hắn lại cảm thấy tình cảm mà đối phương dành cho nương tử của hắn cũng không thua gì hắn? Vấn đề là tại sao Ngọc Băng khi nói chuyện với sư ca lại ôn hòa như vậy? Lúc cuối còn đối sang cách xưng hô thân mật thường ngày. Phân biệt đối xử a! Nàng chưa từng gọi hắn một tiếng ‘ca’ nào. Đã vậy, nàng còn dặn hắn ta phải cẩn thận, ...v.v...trong khi nàng chưa từng nói với hắn câu nào nằm ngoài ‘chính sự’. Đáng hận hơn, tên Dương Linh Phong đó gọi ‘Ngọc Băng muội muội’ của hắn là ‘Băng nhi’? Khốn khiếp, dám chiếm tiện nghi của trẫm. Hoàng hậu của ta, thê tử của ta, khi nào thì có thể cho phép người khác tùy tiện gọi thân mật như thế chứ! Thân mật hơn cả phu quân của nàng là hắn! @\$%^&*(~!

“Ân?” Ngọc Băng quay lại nhìn hắn. Nàng đột nhiên cảm giác thấy mùi dấm chua tràn ngập trong không gian.

“Mọi người đều gọi muội là Băng nhi sao? Vậy ta cũng gọi như vậy.” Bách Lý Tịnh nhanh chóng che dấu cảm giác. Hắn bá đạo dẫn tới một bước, không cam chịu thua kém người khác. “Băng nhi!” Hắn kêu thêm một tiếng.

“Được rồi mà. Huynh gọi vậy cũng được.” Ngọc Băng lãnh đạm gật đầu, sau đó, như trên tức quả bom trước mặt, nàng lập tức nói ‘chính sự’: “Chúng ta trở về báo với mẫu hậu và Vân nhi một chút, cho họ chuẩn bị sẵn tinh thần để đối phó với tình hình trước mắt.”

Bách Lý Tịnh suýt tức đến nội thương. Hắn biết rõ nàng không phải cố tâm chọc ghẹo hắn. Vì nàng làm gì biết hắn đang suy nghĩ gì cơ chứ. Nhưng mà lần này đã thật sự mang hắn ghen đến không chỗ phát tiết. Chỉ còn cách âm thầm lập lời thề, trong thời gian ngắn nhất, phải thường xuyên thân cận nàng, gọi nàng là ‘Băng nhi’, gọi một nghìn, không, một vạn lần, nhất định phải gọi nhiều hơn tên Dương Linh Phong kia từng gọi.

Q.1 - Chương 30: Chia Nhau Trở Về

Nghe ngữ khí quái lạ của Bách Lý Tĩnh, Ngọc Băng chỉ cần động não một chút là biết hắn đang nghĩ gì. Chẳng qua, bây giờ chưa phải lúc nói chuyện tình cảm. Tình mạng cả đoàn ngựa xe lúc nào cũng có thể bị đe dọa. Chỉ đành cất lại ở đó, sau này sẽ từ từ giải thích với hắn.

Bách Lý Tĩnh đi nói rõ tình huống với thái hậu và muội muội, còn Ngọc Băng âm thầm tiết lộ cho Cẩm Tú và Trân Châu, nàng dẫn hai tiểu nha đầu này và Tàn Thọ, Lâm Phúc chiếu cố đám cung nữ, thái giám, trấn an mọi người. Bốn người này nghe đến nguy hiểm còn chưa chấm dứt thì khẽ run lên, nhưng mà cũng cương quyết không bỏ chủ tử lại mà chạy trốn. Mãi đến khi Ngọc Băng nửa đe dọa, nửa lý giải, họ mới mang theo ánh mắt đỏ hồng bước lại lên xe.

Khi Ngọc Băng trở lại thì Bách Lý Tĩnh cũng đã giải thích xong cho mọi người, và dĩ nhiên, đoàn xe tiếp tục lăn bánh.

Tin tình báo của Hoàng Kiệt và Dương Linh Phong không sai chạy đi đâu, đi thêm chưa tới nửa dặm đường, đã xảy ra sự cố. Đám người đến lần này không những đông hơn mà còn có vẻ bản lĩnh cao hơn rất nhiều so với đám ban này.

Không chào hỏi dài dòng, không màu mè hăm dọa. Đám hắc y nhân lần này trực tiếp động thủ giết người. Theo đúng kế hoạch ban đầu, Ngọc Băng và Bách Lý Tĩnh vào cầm cự, dụ hết sự chú ý về phía mình, đám muội muội nhà Ngọc Băng lần này lại vừa đánh vừa lui, diễn ra một màn kịch vở như đánh không lại, rồi cố tình bỏ chạy, rút đi bảo vệ những người khác.

Đến lúc này, đoàn người vốn rất ít ỏi đã chính thức chia làm ba đường. Chỉ khác một chút so với tính toán. Lư Tiểu Uyên bám sát thái hậu không rời, còn Quách thái sư thì sau một hồi suy nghĩ, quyết định đi theo đám cung nữ thái giám hồi cung. Thứ nhất, ông không có võ công, ở lại sẽ làm vướng tay vướng chân để hậu, thứ hai, cung nữ thái giám dù sao cũng là cung nữ thái giám, cần người chỉ đạo, trấn an. Mà ông, với thân phận thái sư, là người thích hợp nhất.

Mất thấy mọi người rời đi hết, Bách Lý Tĩnh đại khai sát giới, một đường đánh thẳng ra, hắc y nhân chết như ngã rạ. Bọn chúng võ công tuy cao, trên giang hồ cũng có thể gọi là cao thủ, nhưng mà Bách Lý Tĩnh mấy năm nay ẩn nhẫn luyện tập, công lực đã không tầm thường. Ngọc Băng không giết người, nàng chỉ đánh chúng bất tỉnh, hoặc điểm huyết, nhưng mà tốc độ của nàng dĩ nhiên, so với hoàng đế thì nhanh hơn rất nhiều lần. Và lại, do không còn vướng bận những người liên quan nên một đôi phu thê lần này ra tay cực kỳ thống khoái.

Kết quả, ây dà, cũng lại như lần trước. Bách Lý Tĩnh hung hăng ‘đưa tiễn’ tên thích khách cuối cùng và sắc mặt Lư Ngạc thì không hề tốt chút nào. Hắn bây giờ đang hối hận không ra tay sớm hơn. Hắn vốn nghĩ cho dù võ công của Bách Lý Tĩnh có tốt thì cùng lắm cũng chỉ có thể cầm cự chút đỉnh với hắn, nhưng mà, bây giờ hắn thấy rất rõ ràng, cộng thêm một hoàng hậu, mười Lư Ngạc cũng không phải là đối thủ. Bây giờ nàng tung hoành trong chốn sát thủ nhân nhả ung dung như đang đi dạo, và lại, quan trọng và đáng sợ nhất: Hoàng gia tướng thành danh là nhờ vào kiếm thuật vô song thiên hạ, mà, vị hoàng hậu nương nương này thủy chung vẫn chưa cầm đến binh khí. Xem ra hắn chỉ có thể bám lấy hi vọng cuối cùng, hi vọng dựa vào số lượng để thủ thắng, hi vọng, Bách Lý Tĩnh và Ngọc Băng sẽ đuối sức trước khi nhân thủ của hắn ngã xuống toàn bộ. Nếu không thắng được nữa, hắn biết, khả năng hàm hồ né tránh trách nhiệm của mình là không thể. Cho dù, chưa chính thức trở mặt, nhưng mà, từ sớm hắn đã nhìn ra Bách Lý Tĩnh và Ngọc Băng không dễ qua mặt như thái hậu. Họ đã điều động được ám vệ và cả Hoàng gia tướng đến đây, nghĩa là vạch mặt hắn chỉ là chuyện sớm muộn.

Còn tổng cộng mười bốn trạm nữa, nếu vượt qua hết, Bách Lý Tĩnh và Ngọc Băng có thể hồi cung, nếu không, e là giang sơn sẽ phải trải qua một kỳ thay triều hoán vị...

Nhắc lại thái hậu và Bách Lý Vân. Lúc ở trong xe, Bách Lý Tĩnh chỉ bảo sẽ phải phân đường mà chạy, cũng chưa nói rõ sẽ do ai tiếp ứng, hắn chỉ hàm hồ một câu ‘người của Hoàng gia sẽ bảo đảm an toàn cho mẫu hậu và Vân nhi’. Kỳ thực, hắn vốn không lo lắng cho an nguy của hai người, và, lý do chính yếu hơn, là hắn hạn chế nhắc tới Dương Linh Phong, cứ mỗi lần nhớ lại ánh mắt hắn ta nhìn Ngọc Băng, Bách Lý Tĩnh lại hận không thể nhét Ngọc Băng vào ngực, giấu kín.

Chính vì vậy lại gây ra hiểu lầm, từ trước tới nay, Hoàng gia tướng xuất hiện toàn là nữ nhân, mà họ vốn cũng không nghe nói hoàng hậu có sư huynh. Nhưng như vậy lại là trong rủi có may, nhờ vậy mà Lư Tiểu Uyên đang ở cạnh cũng không biết được lai lịch hai nam tử trước mặt là ai, chỉ cho là người qua đường trùng hợp xuất hiện. Thế nên khi hai huynh đệ Dương Linh Phong và Hoàng Kiệt xuất hiện, đánh gục tên sát thủ cuối cùng truy đuổi theo, bảo vệ được họ bình an thoát một kiếp nạn, họ cảm ơn liền hồi.

“Đa tạ nhị vị công tử ra tay tương trợ. Nhưng mà, hôm nay vô tình gặp phải oan gia cũ, người ta vẫn nói ‘tiền Phật tiền đến Tây thiên’. Nếu nhị vị có thể hộ tống ba người chúng tôi hồi kinh, nhất định sẽ hậu tạ thỏa đáng.” Bách Lý Vân lên tiếng, cô nàng sau khi nghe đủ thứ chuyện trên trời dưới đất mà Ngọc Băng kể, ít nhiều cũng học được một ít ngữ khí dùng để nói chuyện ngoài dân gian và một chút phương pháp ứng phó tình huống bất ngờ.

Dương Linh Phong và Hoàng Kiệt bốn mắt nhìn nhau, họ rất nhanh nhận ra, không biết vì lý do gì mà thái hậu và công chúa lại cho rằng họ chỉ là người qua đường, thuận tiện tương trợ. Nhưng mà, như vậy cũng tốt, tránh được lễ tiết phiền phức, càng tiện hành động. Và lại, lẽ ra chỉ có thái hậu và công chúa, lần này lại tự nhiên xuất hiện thêm một vị cô nương, nhìn cách ăn mặc thì không giống cung nữ tùy thân, quả nữa là Lư Tiểu Uyên.

“Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ là chuyện nên làm. Hậu tạ thì không cần đâu.” Dương Linh Phong nhẹ nhàng nở nụ cười. Khác hẳn với Bách Lý Tĩnh lạnh lùng âm trầm, Dương Linh Phong lại ôn hòa như gió xuân, nụ cười luôn thường trực trên môi, tạo cảm giác tin tưởng và an lòng người đối diện.”

“Xem ra, bọn người đối đầu với các vị đã mai phục ở khắp mọi nơi. Muốn trở về trung tâm kinh thành phải đi vòng một đoạn. Nhưng chẳng hay, nhà các vị ở đâu?” Hoàng Kiệt rất nhanh nắm bắt tình huống, đã diễn, thì phải diễn đến cùng, nếu không sẽ phụ sự tin tưởng của tỷ tỷ.

“Ồ gần sát hoàng cung.” Bách Lý Văn nhanh mồm lên tiếng, nằng sợ mẫu hậu sẽ để lộ thân phận.

“Vây, chúng ta lập tức lên đường.” Dương Linh Phong gật đầu một cái, sau đó dẫn đoàn người băng rừng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Hoạn Nạn Lộ Chân Tình

Đoàn người của thái hậu thuận tiện bao nhiêu thì lúc này Bách Lý Tĩnh và Ngọc Băng lại bận rộn bấy nhiêu.

Lư Ngạc quả là Lư Ngạc, hẳn không hề xem thường hoàng đế. Để lấy cho được thủ cấp Bách Lý Tĩnh, cứ nửa dặm, hẳn lại bố trí một đám người mai phục, lớp sau dày hơn lớp trước, cao thủ đám sau giỏi hơn đám trước, tử sĩ nhóm sau điên cuồng hơn nhóm trước.

Công bằng mà nói, nếu chỉ là muốn thoát thân khỏi cung, chỉ e một trăm lần đám người này cũng không chạm nổi tới góc áo phu thê Bách Lý Tĩnh, nhưng mà, họ buộc phải mang thân làm mồi nhử, dù cho kỳ được đám người này ra hết, bởi vì, đã đến bước đường này, được làm vua, thua làm giặc. Nếu bỏ qua một người, ngày sau chính là hậu họa, vậy nên họ buộc phải trăm thảo trừ căn. Một tên cũng không thể giữ lại.

Cũng chính vì vậy, tốc độ hồi cung của hai người còn chậm hơn rùa bò. Cứ đi năm bảy dặm lại ‘dừng chân’ hơn nửa canh giờ, vì vậy, mới đi được hai phần ba đường thì trời đã tối. Nói cho cùng, sức người là có hạn, cho dù là cao thủ thì cũng có lúc kiệt sức. Nội lực của Ngọc Băng hùng hậu nên còn chống đỡ được, còn Bách Lý Tĩnh, bề ngoài càng lúc càng âm trầm, tạo áp lực phủ khắp không gian xung quanh, nhưng mà, bản thân hẳn đã mệt đến không chịu nổi.

Hạ xong đám người thứ mười, trời đã tối, đêm nay lại là 28 Tết, trời không có trăng, họ lại đang ở trên đường mòn khúc khuỷu, xem ra, tối nay, vị hoàng đế của chúng ta phải qua đêm ngoài trời.

Chỗ ngủ thì không sao, tùy tiện nằm đâu cũng được, nhưng mà, một ngày không có gì vào bụng, đừng nói Bách Lý Tĩnh, ngay cả Lư Ngạc cũng đói đến choáng váng. Và lại, đói không đáng sợ bằng khát, đến khi chuẩn bị nghỉ ngơi, mọi người mới phát hiện ra, bây giờ một chút sức lực cũng không còn. Ngọc Băng bảo Lư Ngạc: “Tướng gia, có thể đi kiếm một chút thức ăn nước uống được không?”

“Lão thần lập tức đi ngay.” Lư Ngạc dù đang mệt, nhưng mà hẳn đáp ứng rất sáng khoái.

“Băng nhi à.” Bách Lý Tĩnh mệt mỏi cất lời, hẳn ngồi xuống, tựa vào một gốc cây ven đường.

“Ăn?” Ngọc Băng khẽ đáp.

“Nguy hiểm lắm, sao lại để hắn đi như vậy? Ta có thể nhịn được. Nếu hắn đi thông tri với đồng bọn thì phải làm thế nào?” Ở trước mặt thê tử, Bách Lý Tĩnh cũng không gượng chi trì nữa. Hẳn thật sự mệt chết, nhưng mà nếu bảo hắn ăn uống thứ mà Lư Ngạc mang về rồi phải tiếp tục đánh nhau, hẳn thà là nhịn. Chưa kể, chả biết Lư Ngạc có mang được cái gì về không. Quanh đây bốn phía không người, đi đâu mà tìm đồ ăn thức uống? “Không được.” Nghỉ chưa được gì, hắn đã gượng đứng dậy, bắt đầu sục sạo tìm kiếm gì đó. “Xin lỗi, ta có thể nhịn nhưng không thể bắt muối ôm bụng đói.” Hẳn áy náy nói.

“Huynh ngồi nghỉ chút đi. Chuyện đó không cần bận tâm.” Ngọc Băng ôn nhu đỡ hắn ngồi xuống. “Uống chút nước trước, rồi ráng ăn một ít.” Như có phép thuật, nhaoáng một cái, trong tay nàng đã xuất hiện một bình nước và bốn cái mìn thầu trắng tinh.

“Ồ đâu ra vậy?” Bách Lý Tĩnh mắt tròn xoe hết nhìn thê tử lại nhìn mớ lương thực trong tay nàng. Hẳn thật sự rất muốn vồ lấy ngấu nghiến, nhưng mà giờ đây, cả người hẳn đã không có một chút sức nào, sau khi ngồi xuống, hẳn cứ như tan ra, một cánh tay cũng nhấc lên không nổi nữa, chưa bao giờ cảm thấy vô lực như thế này, hơn nữa, hẳn nhớ rất rõ, nàng bản thân chắc chắn cũng đói không thua gì hắn.

“Cho huynh biết thêm một bí mật.” Ngọc Băng ngồi xuống cạnh hắn. “Phong bào của muối là một bảo bối.” Nói xong, nàng khẽ hé mở một góc áo choàng. (Tuyệt Băng: phong bào là loại áo choàng rộng, phủ kín người khi đi đường hoặc ra gió, thường chỉ là một tấm vải lớn, buộc dây qua cổ.)

Bách Lý Tĩnh ngây ngốc nhìn tấm áo của thê tử, hai mắt lộ vẻ ngưỡng mộ. Nó vốn có hai lớp, lớp ngoài láng mịn không thấm nước, bên trong ngăn thành vô số các túi nhỏ, chứa đủ loại dược liệu và dụng cụ, còn có cả lương khô. Hẳn thở ra một hơi: “Ta thật sự rất muốn biết, trong cái đầu nhỏ của nàng rốt

cuộc có bao nhiêu mưu kế, càng muốn biết, rớt lại trong hồ lô của nàng bán bao nhiêu loại thuốc.”

“Huynh uống chút nước trước rồi ăn.” Ngọc Băng biết đánh đắm suốt một ngày, cho dù thần tiên cũng đuối, đừng nói chỉ là một hoàng đế quanh năm sống trong nhung lụa. Nàng nhẹ nhàng nhích lại gần hắn, giúp hắn uống nước xong, xé nhỏ màn thầu, từng miếng từng miếng đút cho hắn. Nhưng mà, trái với tưởng tượng của nàng, hắn ngậm chặt miệng, quay đầu đi chỗ khác.

“Sao vậy?” Thanh âm nàng mềm nhẹ vô cùng, tựa như đang dỗ dành tiểu hài tử.

“Có đủ thức ăn không? Muội ăn trước đi, ăn trước rồi hãy tính đến ta.” Hắn cương quyết nói.

Nhìn ánh mắt ngập tình ý, mệt mỏi lại cương quyết trước mặt, nàng chợt cảm thấy ấm áp. Hắn, lúc mệt mỏi đói khát nhất vẫn không quên lo lắng cho nàng. Nàng cũng không tranh cãi với hắn mấy chuyện này, nàng thừa biết, nếu không tận mắt nhìn nàng ăn no, đừng nói là bánh, một hạt nước hắn cũng sẽ không uống.

Rất nhanh, nàng ăn xong phần của mình, một lần nữa bẻ nhỏ màn thầu đưa đến cho hắn. Lần này, hắn không khách sáo, ăn một bụng thoải mái. Xong xuôi, hắn giữa người ra sau, tựa vào gốc cây, nhìn bầu trời đen kịt, rồi nhìn sang Ngọc Băng đang gom cây khô nhóm lửa. Khi ngọn lửa bùng lên, đột nhiên, cảm giác xấu hổ và mặc cảm tràn ngập. Hắn khẽ cười thê lương: “Nghe có vẻ buồn cười, nhưng mà, ta không xứng với muội, đúng không? Lẽ ra ta phải là người chăm sóc muội, nhưng mà, ta chẳng làm được gì cả. Còn liên lụy muội chịu khổ với ta.”

Ngọc Băng nhìn về phía hắn, hình ảnh một nam tử tuấn mỹ xuất trần, băng hàn âm lãnh, một hoàng đế cao cao tại thượng, ngạo nghễ bề vệ, giờ đây lại ngồi một mình dưới màn đêm, mệt mỏi phong trần, lại chua chát tự mỉa mai, khiến bất cứ ai, ít nhất, bất cứ nữ nhân nào cũng cảm thấy động lòng. Hắn yêu nàng sâu đến đâu, nàng ý thức được. Đối với hắn, nàng quan trọng thế nào, nàng cũng cảm nhận được. Hắn trước sau cố gắng lo lắng chu toàn mọi việc cho nàng, sợ nàng chịu thiệt thòi, nàng biết. Chỉ là, từ bé nàng đã luôn dùng thái độ trầm lặng đối diện với mọi việc, dùng thái độ lạnh nhạt che dấu tâm tình. Nhưng mà giờ đây, nhìn hắn như vậy, lòng nàng không hề dễ chịu, nghe hắn nói, tâm nàng mềm nhũn. Cái loại cảm giác này có gọi là yêu hay không, nàng không biết nhưng mà nàng biết không thể cứ lạnh nhạt mãi với hắn, hai người là phu thê, tôn kính nhau là tốt, như nếu cứ giữ khoảng cách cũng không phải là cách để chung sống dài lâu. Mà, nàng cũng không muốn lạnh nhạt với hắn.

Nhẹ nhàng đến bên cạnh, Ngọc Băng ngồi xuống cạnh Bách Lý Tĩnh, đưa tay vén mớ tóc rối trước trán hắn, nhẹ giọng: “Sau này huynh đừng nói như vậy nữa, được không? Phu thê vốn là nên đồng cam cộng khổ. Còn chuyện huynh muốn biết trong hồ lô của muội bán loại thuốc gì...” Nàng dịu dàng mỉm cười. “...thì phải cố gắng thôi. Nhưng mà cũng không cần vội. Cái huynh có, là thời gian, cả đời.” Giọng nói nhẹ như gió thoảng, nhưng nụ cười lại ấm áp như ngọn lửa ngoài kia, thấp lên cho hắn nghị lực, hi vọng, và cả hạnh phúc.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng cười, là cười với hắn, vì hắn mà cười, nụ cười dưới ánh lửa chập chờn, lung linh huyền ảo, đắm say. Có lẽ trong tâm khảm của hắn, nụ cười này sẽ vĩnh viễn nằm lại, chiếm giữ một vị trí độc tôn ở đó.

Hắn vươn tay, kéo nàng tựa vào vai hắn, hắn nhắm mắt tựa đầu vào thân cây, vòng tay một tay qua eo nàng, kéo sát nàng lại bên cạnh, ngửi mùi hương nhàn nhạt như cỏ như không tự nhiên trên tóc, trên cơ thể nàng, lẩm bẩm: “Ngồi yên, đừng động đậy. Ta mệt sắp xỉu rồi, chẳng lẽ muội vẫn có thể khỏe mạnh bình thường? Ta không tin. Nhắm mắt lại ngủ một chút đi.”

“Được rồi, muội sẽ không đi đâu hết, ở lại đây với huynh. Chúng ta nghỉ một chút, có lẽ rất nhanh sẽ lại bị đánh thức thôi.” Ngọc Băng nhu thuận đáp, nàng cũng vòng một tay qua eo hắn. Trời lạnh thế này, đây cũng coi như một cách sưởi ấm đi.

Không ngoài dự đoán, chưa tới nửa canh giờ sau, lại có tiếng người đến. Xem ra, bọn chúng rất biết cách rút cạn sức lực của người khác. Nhưng chúng đã không biết một chuyện, Ngọc Băng không chỉ là công chúa, là hoàng hậu, nàng còn là nữ nhi của Nam tà, là tiểu yêu nữ của Vạn Hoa đảo. Nàng không hại mạng người, chỉ đánh bất tỉnh, rồi giao cho quốc pháp, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng không biết cách đối phó tiểu nhân bỉ ổi. Nàng ôn nhu lương thiện, nhưng không phải không có giới hạn của mình. Nàng là nể mặt thái hậu, mới lần nữa dung túng Lư Ngạc, hi vọng hắn biết khó mà lui, mở một góc lối, cho hắn một con đường sống, nhưng mà hắn thật sự quá cố chấp không tiếp nhận rồi. Tham vọng của hắn quá lớn. Hắn muốn gì đây nào? Muốn dùng thủ đoạn đối phó người khác? Muốn khiến người khác bó tay với mình? Muốn ngạo mạn đạt được mục đích? Nên biết, Nam tà chính là tổ sư gia trong lĩnh vực này! Không những thế hắn còn có một chữ ‘tà’, chính là đại biểu cho thủ đoạn vô biên, mà cái nào cũng có yếu tố bất ngờ tuyệt đối. Mà nàng, tâm ái nữ nhi của cha, từ sớm đã học được trọn vẹn chân truyền! Muốn hại chết phu thê nàng sao? Một chết? Bệnh chết? Bị thương mà chết? Hừ, hôm nay, nếu đã đến đây, bốn yêu nữ sẽ cho các người biết có hai loại khác thú vị hơn, đó là ‘tức chết’ và ‘sống không bằng chết’. (Tuyệt Băng: đúng đó, tỷ cứ nhân từ hoài là hỏng được!)

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.1 - Chương 32: Một Đêm Giữa Rừng Hoang

Nếu như nói Lư Ngạc có tính toán của Lư Ngạc thì Ngọc Băng cũng có khiếu ngạo của nàng. Công phu của nàng đã đạt tới cảnh giới lưu hỏa thuần thanh, đăng phong thảo cực. Kẻ địch đến bao nhiêu người, giữa rừng cây cối hoang vu còn cách hơn ba dặm nàng đã nghe ra được động tĩnh. Hừ, đến một người thì đối phó một người. Ngày hôm nay đã dẹp hết không ít, chẳng lẽ còn sợ họ sao? Huống hồ nàng còn rất nhiều ‘đồ chơi’ chưa mang ra sử dụng.

Ngọc Băng chẳng thèm quan tâm đến bọn sâu chuột ấy nữa, người nàng để tâm trước mắt chính là Bách Lý Tĩnh, phu quân của nàng. Hắn vất vả cả một ngày, sức lực đã bị rút kiệt, cơ thể lại hoạt động quá sức, nếu cứ ngồi ngủ thế này thì sáng mai tất cả cơ bắp sẽ ‘đình công’, đừng hòng cử động nổi. (Tuyệt Băng: đại loại giống như bị căng cơ do hoạt động mạnh quá lâu ấy)

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, thu xếp một chút lá cây, dây mây rừng xung quanh, miễn cưỡng dọn thành một tấm thảm nhỏ. Bách Lý Tĩnh mơ mơ màng màng cảm nhận được nàng không ở bên cạnh, hắn mệt mỏi mờ hé mắt: “Muội làm gì vậy? Đến đây ngủ một chút với ta đi.”

Ngọc Băng chỉ khẽ cười không đáp, nàng dịu hắn nằm xuống thăm, duỗi thẳng tứ chi, sau đó từng chút từng chút một xoa bóp cho hắn.

“Ừm.., muội ngủ đi mà... không cần đâu...” Bách Lý Tĩnh cảm thấy vô cùng thoải mái nhưng vẫn không quên lo cho nàng. Hắn mệt không dậy nổi, nàng làm sao mà vẫn còn sức để chống chọi nhỉ? Nhưng mà, trong sự thả lỏng được nằm thẳng cộng với từng đợt khoan khoái khi Ngọc Băng cẩn thận xoa nắn chân tay, hắn cũng không có tâm lực đi thắc mắc chuyện này, rất nhanh lại chìm vào giấc ngủ.

Nhưng mà cũng không kéo dài được bao lâu, rất nhanh sau đó, tình huống lại có biến đổi. Ngọc Băng nghe ra được đám người di chuyển đến ngoài hai dặm thì dừng lại, sau đó, chỉ có một tiếng bước chân từng bước lại gần phủ thê nàng. Là Lư Ngạc.

Trong hoàn cảnh như thế này, tuy mắt có thể nhắm nhưng tâm phòng bị thì tuyệt đối không thể buông lỏng, Lư Ngạc chưa tới nơi thì Bách Lý Tĩnh cũng đã nhận ra được. Hắn mở mắt, mày kiếm cau lại, còn Ngọc Băng vẫn cứ tiếp tục chà xát các bó cơ trên người hắn thân nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

“Hoàng thượng! Nương nương!” Lư Ngạc mang theo một bát lớn thức ăn trở về. “Lão thần ở gần đây tìm được một ít canh. Mời hoàng thượng và nương nương dùng thử.”

“Trưởng gia vất vả.” Ngọc Băng lạnh nhạt buông một câu, vươn tay đón bát canh mà hắn ta mang đến. Nhu tình ấm áp này giờ nàng đối xử với Bách Lý Tĩnh tất cả đều bị thu hồi sạch sẽ.

Bách Lý Tĩnh ngồi dậy nhìn bát canh trong tay Ngọc Băng, quả nhiên nhìn rất ngon miệng, nếu không phải hắn đã ăn no, có lẽ sẽ không cưỡng lại được mà đem nó chén sạch sẽ. Hắn ngẩng lên nhìn Ngọc Băng thì chợt phát hiện ra nàng khẽ chau mày với hắn một cái rồi lập tức khôi phục vẻ mặt bình thường, nhàn nhạt lên tiếng: “Hoàng thượng vất vả một ngày, cũng nên ăn một chút, nếu không sẽ không đủ sức chống chọi đến khi hồi cung.”

“Ân.” Bách Lý Tĩnh bụng đầy thức ăn, nếu hắn là Lư Ngạc, nhất định trong canh sẽ thêm chút ‘gia vị’ gì đó, nhưng hắn biết tiểu nương tử của hắn nhất định có lý do của mình, nhận lấy bát canh húp một ngụm rất nhỏ. Mùi vị không tồi, nhưng chỉ cần nghĩ đến đây là thức ăn do Lư Ngạc mang đến hắn đã muốn nôn.

“Già vò bị trúng độc.” Đột nhiên trong đầu Bách Lý Tĩnh vang lên thanh âm của Ngọc Băng, nhìn lại thì nàng hoàn toàn không có mở miệng, hắn hiểu ngay nàng vừa dùng thuật truyền âm nhập mật, chỉ điểm cho hắn. Hắn lập tức phối hợp, ôm bụng chau mày, gập người xuống ra vẻ khó chịu.

“Hoàng thượng!” Ngọc Băng dịu hắn ngồi xuống, sau đó quét ánh mắt lạnh lạnh sang Lư Ngạc. “Trong canh có độc.” Nàng chậm rãi buông từng tiếng, không phải là nghi vấn, mà là một sự khẳng định.

“Ha ha ha!” Mắt thấy đắc thủ, Lư Ngạc buông tiếng cười dài. “Hoàng hậu nương nương quả nhiên thông minh, nhưng mà đã muộn mất một chút rồi. Tiểu tử hoàng đế đã uống vào thì không còn cách nào cứu vãn nữa. Ha ha ha!”

“Không sai, không những có độc mà còn là tỳ sương trộn lẫn với thập hương nhuyễn cân tán. Vừa có thể hạ độc lại không lo hoàng thượng vận công ép độc chất ra ngoài. Ông quả nhiên rất có tâm cơ.” Biểu tình trên mặt Ngọc Băng trước sau như một, khiến người đối diện không thể phán đoán được gì.

“Ha ha ha! Không ngờ nương nương còn có bản lĩnh này. Nhìn một cái đã biết ta bỏ cái gì vào canh. Được lắm! Nữ nhân như ngươi ta rất thương thức. Chỉ bằng thức thối một chút, bỏ tên tiểu tử kia, về với ta. Một mai ta đăng cơ, cô vẫn sẽ là hoàng hậu, thế nào?” Lư Ngạc vốn không phải loại người háo sắc hồng chuyên, nhưng mà Ngọc Băng trưởng thành quá thật kế thừa toàn bộ tính hoa của mỹ nhân trong thiên hạ, cộng thêm việc nàng hết lần này đến lần khác làm hắn bất ngờ, hắn thật sự rất muốn chiếm lấy nàng, từ từ tìm hiểu.

Hắn vừa dứt lời, Bách Lý Tĩnh đã ném cho hắn một cái nhìn tóe lửa, nếu ánh mắt có thể giết người, e là hắn ta đã chết ngàn lần rồi. Khốn khiếp, muốn cướp giang sơn của hắn, hắn còn chưa tính xong, bây giờ lại động tâm tư với Băng nhi của hắn.

Bách Lý Tĩnh sắp sửa phát tác thì đã có người còn nóng ruột hơn hắn.

“Câm cái mồm thối của ngươi lại đi. Hoàng hậu nương nương vốn vẫn đang là hoàng hậu, cần gì phải đi theo ngươi? Hơn nữa, từ xưa đến nay, ta chưa từng nghe nói súc sinh có thể lên làm hoàng đế.”

Không cần biết người tới là ai, chỉ một câu mắng đã làm Bách Lý Tĩnh cực kỳ thỏa mãn, khoe môi hắn khẽ co rút, nhìn thế nào cũng giống đang cười.

“Đừng a! Không những là súc sinh mà còn là một tiểu súc sinh không có đầu óc.” Từ trong bóng tối tới thêm một người, kẻ tung người hứng không chừa lại một chút mặt mũi nào cho Lư Ngạc.

Dĩ nhiên, đám người đang tới cũng là tiểu muội của Ngọc Băng thôi, vì nhân lực không đủ nên mỗi chặng thích khách họ chỉ có thể điều vài ba người đến giúp, nhưng không phải vì ít ỏi mà họ không đáng sợ. Họ vốn vẫn luôn theo sát động tĩnh của đám người Lư Ngạc, đến khi nghe được những câu vô liêm sỉ của hắn thì thật sự đã nhịn không nổi nữa. Tỷ tỷ trong lòng họ là bất khả xâm phạm, là tiên nữ thuần khiết nhất, thiện lương nhất. Khi nào đến phiên

một tên loạn thần tặc từ buông lời nhục mạ? Mà dù sao hắn cũng đã lộ mặt nạ ra rồi, chân chính đủ chứng cứ ghép tội mưu phản, họ cũng chẳng cần phải nhẫn nhịn gì nữa.

“Khốn khiếp!” Lư Ngạc nghiêng răng quát. Hắn luôn ở tại vị trí cao cao tại thượng, đời nào bị người khác dùng giọng điệu đó thóa mạ. “Lũ tiện nhân các ngươi, rượu mời không uống lại cứ thích uống rượu phạt. Đã vậy đừng trách lão phu trở mặt vô tình.”

“Súc sinh thì làm gì có tình cảm đề mà trở mặt a.” Tổng cộng có gần mười tiểu cô nương xuất hiện, câu mắng sau tính sát thương cao hơn câu mắng trước. Một mời cả một ngày rình mò, theo dõi, đánh nhau, bảo vệ, bọn họ không mệt chết thì cũng chán chết, thế mà bây giờ tên Lư Ngạc này còn ở đây sửa bày.

Lư Ngạc gầm lên một tiếng, từ trong tay áo bắn ra một quả pháo khói lên trời. Những tia lửa nhỏ xé màn đêm lao vút lên trời, không lâu sau đó, đám người ăn núp xa xa đã dần hiện thân.

Bách Lý Tịnh thu hồi bộ dạng đau đớn, nhóm dậy chuẩn bị rút kiếm thì bị Ngọc Băng dẫn lại: “Huynh cứ ngủ đi, mặc kệ họ. Nếu còn tiếp tục phí sức đây dựa, ngày mai hồi cung sẽ không thể giải quyết nổi tình huống ở đó.”

“Nhưng mà muội...” Bách Lý Tịnh cảm thấy lòng ảm áp, Băng nhi quan tâm hắn, nhưng mà cũng không thể để các tỷ muội nhà nàng đối phó đám người này a.

“Hoàng thượng không cần phải lo. Cái chúng ta chờ không phải là để Lư Ngạc chính miệng thừa nhận tội phản loạn sao? Bây giờ hắn đã nhận rồi, vậy thì chúng ta cần gì phải khách sáo với đám người mới đến nữa? Sau chạng này hắn sẽ không đi theo hoàng thượng và nương nương nữa thì cũng chẳng cần phải e ngại gì nữa cả.” Tiểu cô nương áo hồng cất tiếng trấn an. Nàng biết rõ tỷ tỷ của nàng, nếu tỷ tỷ đã không muốn đánh nhau, một nghìn Lư Ngạc cũng không thể ép tỷ ấy xuất thủ, động thủ đâu phải là cách duy nhất để trấn áp người khác chứ. Tỷ tỷ là ai nào?

“Ta không chỉ thừa nhận, ta còn thực hiện triệt để nữa kìa. Lư Ngạc ta cũng thật sự muốn xem thử rốt lại các người có được bao nhiêu bản lĩnh. Ha ha ha! Hạ được bọn ta thì sao? Qua một khắc nữa, tiểu tử Bách Lý Tịnh kia sẽ về châu trời. Các người còn dựa vào cái gì để lớn tiếng?”

“Ngươi là giả ngu hay ngu thật vậy? Nhìn hoàng thượng giống đang trúng độc lắm sao?”

“Hừ, ta nói ngươi, mười mấy dặm quanh đây nếu không phải rừng rậm thì là đồng hoang, làm gì mà tìm được canh nóng? Trẻ con ba tuổi cũng nhìn ra vấn đề, thế mà hoàng thượng còn uống được. Ngươi có thể tự phụ, đó là chuyện của ngươi, nhưng đừng có vũ nhục trí tuệ của hoàng thượng và nương nương.”

Nụ cười của Lư Ngạc trong phút chốc bị đông cứng, Bách Lý Tịnh đang nằm dài trên thảm, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, đâu còn thấy bộ dáng thống khổ ban nãy? “Ngươi? Làm sao ngươi...?”

Bách Lý Tịnh nhún vai: “Đừng hỏi trẫm, trẫm cũng không biết đâu. Trẫm biết rõ ngươi nhất định động thủ vào canh, nhưng mà hoàng hậu bảo uống thì trẫm uống thôi. Còn tại sao trẫm không trúng độc thì từ từ trẫm tìm hiểu xong sẽ thông báo với ngươi.” Bản thân hắn lúc này cũng đang rất tò mò, nhưng mà đây cũng không phải là chuyện gì gấp gáp. Bây giờ cái cần lo là làm sao tổng khứ đám thích khách trước mặt đi. Nếu lại phải đánh nhau, e rằng sức lực của hắn chống không qua nổi đêm nay.

Đêm đã rất khuya, bản thân Ngọc Băng cũng đã vô cùng mệt mỏi, nàng lười vô nghĩa với đám người ngu xuẩn trước mặt, trực tiếp vung tay một cái, khắp không khí tràn ngập một mùi hương kỳ dị, đám thích khách và cả Lư Ngạc đều cảm thấy chân mềm nhũn, chống không nổi thân người nữa, đồng loạt ngã xuống, nằm thẳng đờ. Chưa dừng lại ở đó, nàng vung tay thêm mấy cái, hất lá khô, quả dại... về phía chúng, kinh phong cuộn cuộn, chuẩn xác điểm toàn bộ huyết đạo. Bây giờ đừng nói là hành thích, ngay cả cử động, nói chuyện cũng không thể rồi. Một đất đầy người chỉ đành trơ mắt cảm phần nhìn nữ nhân trước mặt. Lư Ngạc tâm lạnh đi rất nhiều, hắn ngàn vạn lần không ngờ tới, Ngọc Băng thân mang tuyệt kỹ bất phạm, đại trí giả ngu, y độc song tu như vậy, xem ra chuyện hộp trà lần trước Lư Tiểu Uyên vu oan không thành, quả nửa đúng là do nàng động thủ trước. Nhưng hắn vẫn không tuyệt vọng, bởi vì hắn nhớ rất rõ, nữ nhi Lư Tiểu Uyên của hắn vẫn còn đang ở cạnh thái hậu và công chúa, đồng thời hắn cũng biết, đối với hoàng đế, hai người này còn quan trọng hơn tính mạng.

Ngọc Băng còn lâu mới thềm quan hắn nghĩ gì, nàng chỉ ôn hòa lên tiếng: “Mọi người đi nghỉ cả đi, có chuyện gì mai hãy tính tiếp.” Nói xong, nàng ung dung nằm xuống, nhắm mắt, như thể đám thích khách kia không tồn tại, coi Lư Ngạc như không khí.

Đám người ngoài kia tức đến nghẹt thở, bọn họ bị khống chế khi còn chưa kịp ra tay, bây giờ lại bị người ta xem như phong cảnh, chẳng thềm đoái hoài gì, lại còn thản nhiên nằm ngủ. Hận nhất là uất ức không thể phát tiết, thà là thua trong tay cao thủ, đằng này nàng lại hạ một thứ thuốc kỳ quái khiến họ vô phương cử động. Mặc kệ đối phương là ai, nhưng ban đầu người ta còn thức nói chuyện vui vẻ, đến khi bọn họ đến hành thích thì lại lăn ra ngủ, đây chính là nỗi nhục lớn nhất từ xưa đến nay trong lịch sử thích khách các thế loại a!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 33: Một Đêm Giữa Rừng Hoang

Đoàn người của thái hậu không gặp ‘khách không mời’ như phu thê Bách Lý Tĩnh, nhưng điều đó không đồng nghĩa với an toàn tuyệt đối. Một phần đường dài hiểm trở, một phần hai bên không chịu lộ thân phận thật của mình, một phần Lur Tiểu Uyển luôn ở sát bên cạnh khiến mọi người trong cuộc luôn phải đề phòng, thế là đêm nay, họ cũng đành dừng chân giữa rừng hoang sương vắng.

Lương thực mà Dương Linh Phong và Hoàng Kiệt tính toán vốn chỉ đủ phần cho thái hậu và công chúa, lọt thêm một Lur Tiểu Uyển, thêm một miệng ăn dĩ nhiên là không đủ, đôi có thể nhịn đói chút nhưng cảm giác khát nước thật sự khiến người ta bứt rứt cả người, vô cùng khó chịu. Lẽ dĩ nhiên, lúc quyết định dừng chân, Dương Linh Phong đành phải đi tìm thêm chút gì đó bổ sung vào ‘kho lương’ để sáng mai còn lên đường. Thế là chỉ còn lại mỗi Hoàng Kiệt ở lại với ba nữ nhân.

“Cẩn thận Lur Tiểu Uyển.” Trước khi đi, Dương Linh Phong nhỏ giọng dặn thêm một lần.

“Đệ biết, ca, huynh đi mau về mau.” Hoàng Kiệt gật đầu, đưa mắt nhìn về phía nữ nhân vô cùng khả ố đằng xa. Hừ, tốt nhất nên tìm cách ép nàng ta lộ bộ mặt thật, cứ đi theo thế này, thật sự rất chướng mắt và khó chịu.

Có điều, Hoàng Kiệt còn chưa tìm ra phương pháp buộc hồ ly lòi đuôi, thì nàng ta đã ra tay trước.

“Oái. Ai ui...” Lur Tiểu Uyển đang bước đi đột nhiên ngã quỵ xuống, ôm mắt cá chân xuýt xoa.

“Chuyện gì vậy Tiểu Uyển?” Thái hậu tuy đang cực kỳ bất mãn thái độ của hai phụ tử họ nhưng mà dù sao vẫn chưa có chứng cứ xác đáng, cộng thêm tình cảm bà dành cho nàng ta trong chùng ấy năm nói gì cũng không thể buông xuống ngay được.

“Cô cô, chân của Tiểu Uyển đau quá, hình như bị bong gân mất rồi.” Nàng ta nhăn mặt, thút thít, bộ dáng mười phần nhu nhược đáng thương. Nếu không phải sớm biết rõ con người à, có lẽ Hoàng Kiệt cũng động lòng chạy đến quan tâm

“Vậy phải làm sao bây giờ? Không lẽ muốn mẫu thân cõng cô?” Bách Lý Vân thì chẳng nề nang gì, hừ, nàng nhìn nàng ta quá đủ rồi, bây giờ còn ở đây giờ trò cho ai xem? Nếu không phải vì phụ tử cô, chúng ta cần phải lưu lạc đến giữa rừng hoang thế này sao chứ? Tốt nhất què luôn đi!

“Biểu muội, xin lỗi, nhưng mà, ta thật sự không đi được nữa.” Lur Tiểu Uyển cúi đầu, hết như một con mèo nhỏ bị chủ mắng, thiên kiều bá mị, nhu tình đến tận xương tủy, khiến cho nam nhân đều muốn ôm chặt vào lòng, cẩn thận bảo hộ.

“Tiểu thư thử nắn nhẹ xem thế nào?” Hoàng Kiệt chán ghét hỏi một câu, hắn cũng lười đến xem cụ thể, chỉ đứng gần góp ý.

“Ai ui...” Lur Tiểu Uyển đụng nhẹ vào chân, lập tức thét lên một tiếng đau đớn.

“Phải chi có thuốc ở đây thì tốt quá.” Thái hậu thờ dãi. Nhìn tiểu diệt nữ trước mặt, bà có chút không biết phải làm sao cho phải. Đúng là cảm giác bỏ thì thương mà vương thì tội.

“Giữa rừng như thế này, thuốc ở đâu ra a? Mẫu thân, nữ nhi thấy chúng ta không có cách nào đâu.” Bách Lý Vân khịt mũi, có chút hả hê khi người khác gặp họa.

“Đúng rồi.” Lur Tiểu Uyển làm như sức nhớ ra cái gì, ngừng đầu, dùng đôi mắt ngập nước nhìn Hoàng Kiệt: “Tiểu công tử, hình như người trên giang hồ vẫn có một loại lá cây chuyên trị những vết thương như thế này đúng không? Công tử có biết không?”

“Có biết, nhưng tại hạ lại không mang theo người. Nếu chân tiểu thư thật sự không đi được, e phải chịu khó chờ tại hạ đi tìm thử xung quanh.” Hoàng Kiệt thờ ơ gật đầu. Hừ, trò này của cô nếu áp dụng trên người nam nhân khác có lẽ cũng đạt được chút thành tựu, nhưng mà hắn chỉ mới là một tiểu đồng nam mười ba tuổi, diễn mỹ nhân kế thì hình như không hợp thời lắm.

“Vậy phiền công tử.” Thái hậu nghe vậy, cũng chỉ đành hướng Hoàng Kiệt gật đầu cười nhò và.

“Không có gì, phu nhân cứ an tâm.” Hoàng Kiệt đối với thái hậu hết sức tôn trọng, không lạnh nhạt như với Lur Tiểu Uyển vừa rồi. “Nhưng mà, phải đốt một đồng lửa trước để ngừa thú dữ. Tiểu thư, có thể giúp tại hạ một tay không?” Hắn nhìn sang Bách Lý Vân.

“Được a.” Bách Lý Vân vui vẻ nhận lời, hừ, có nhảy vào đồng lửa vẫn thoải mái hơn nhìn mụ ‘biểu tỷ’ trước mặt ọ tới ọ lui.

Nhưng nàng không nghĩ tới, mục đích thực sự Hoàng Kiệt gọi nàng đến gần không phải vì cúi lửa gì hết, mà hắn lại hạ giọng đủ để mình nàng nghe thấy: “Cẩn thận Lur Tiểu Uyển không chế mẫu tử tiểu thư. Cảm kiếm cho chặt. Cô ta biết võ công.”

Nàng ngạc nhiên nhìn lại thì Hoàng Kiệt đã khôi phục bộ dáng dửng dưng như chưa có chuyện gì xảy ra. Hắn rất nhanh nhóm xong lửa, rồi quay lưng bước thẳng vào rừng, bỏ lại Bách Lý Vân còn chút ngờ ngạc nhìn trần trời thanh kiếm trên tay, là thanh kiếm mà ban ngày lúc hỗn loạn nổ ra Ngọc Băng đã dúi vào tay nàng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Hoàng Kiệt vừa khuất dạng vào màn đêm thăm thẳm thì Lur Tiểu Uyển đã nhanh chóng đứng dậy.

“Tiểu Uyển? Ngươi? Chân ngươi không phải...?” Thái hậu ngạc nhiên.

“Ha ha ha! Lần này để xem ai tới cứu các người.” Nàng ta nhếch môi cười lạnh lẽo, tựa như một con hồ ly lộ ra bộ mặt thật của nó, từng bước ép sát tới trước mặt thái hậu và công chúa. “Phụ tử ta đã năm lần bảy lượt cho các người cơ hội. Vị trí hoàng hậu nếu giao cho ta thì có phải thiên hạ thái bình rồi không? Là các người ép ta tới bước đường cùng.”

“Người...” Thái hậu tức đến nghẹn. “Quả nhiên người tạo phản?”

“Không sai. Bắt được các người, ta có thể khống chế hoàng thượng biểu ca yêu dấu. Hừ, trong mắt hần chỉ có con tiện nhân kia, lần này ta nhất định bắt hần chứng kiến ta hành hạ hoàng hậu của hần trước mặt hần.” Nàng ta gần từng chữ, chân cũng từng bước tiến sát, năm ngón tay duỗi thành trảo, nhắm cổ áo thái hậu vung tới...

Trong cơn hoảng loạn, Bách Lý Vân vùng kiếm chém bừa, mục đích chỉ muốn gạt bỏ tay của Tiểu Uyển ra khỏi mẫu hậu, nhưng mà, nàng theo Ngọc Băng bấy lâu, kiếm pháp của nàng trong mắt Ngọc Băng thì chỉ để đùa giỡn, tuy nhiên lại mất tinh tay chuẩn hơn người bình thường, Lữ Tiểu Uyển sớm đã không còn là đối thủ. Kiếm của nàng đối phó với Tiểu Uyển thì chỉ cần mất nhắm tới đâu, tay xuất thủ sẽ chuẩn tới đó.

Mất thấy đường kiếm chuẩn xác nhắm cổ tay mình chém tới, Lữ Tiểu Uyển giật lùi hai bước, vẫn chỉ nghĩ Bách Lý Vân ngẫu nhiên trùng hợp: “Bỏ kiếm xuống đi tiểu công chúa, chống cự chỉ tốn sức thôi.”

Dĩ nhiên, Bách Lý Vân không lý gì đến lời của ả, nàng cũng cười nhạt đáp trả: “Tẩu tẩu quả nhiên nhìn người không sai. Nhà người đúng là biết võ công.”

“Tiện nhân cũng coi như có chút bản lĩnh, ta qua mặt được tất cả hậu cung, vậy mà vẫn bị ả chơi cho một vỏ.” Lữ Tiểu Uyển có chút chấn động, nhưng rất nhanh khôi phục về tự đắc. “Bất quá, như vậy thì đã sao? Bây giờ ả cũng không có mặt ở đây để cứu các người.” Dứt lời, nàng ta lại tung chưởng tiếp tục tấn công, mục đích muốn đoạt kiếm trên tay Bách Lý Vân.

“Đắm vào cổ tay ả.” Hoàng Kiệt từ đâu xuất hiện, lên tiếng chỉ điểm Bách Lý Vân, hần có nghe tý tý nói qua, Tĩnh Dương công chúa coi như ‘biết cảm kiếm’, tý tý thuận tay đùa giỡn với nàng ba tháng, lại không nói cho nàng biết cái nàng luyện tập là công phu, kinh nghiệm thực chiến của nàng là không có.

Bách Lý Vân thấy Hoàng Kiệt quay lại thì gan lớn hơn rất nhiều. Nàng nghe theo, cứ liên tục nhắm về phía cổ tay Lữ Tiểu Uyển đâm tới, kiếm thế cực kỳ giản đơn, nhưng lại vô cùng chuẩn xác, ép Lữ Tiểu Uyển từng bước từng bước lui về phía sau.

Hoàng Kiệt lúc này cũng đã lại gần, hần mỉm cười trấn an thái hậu, rồi tiếp tục chỉ điểm Bách Lý Vân: “Đắm thẳng vào giữa cổ ả.”

Kiếm của Bách Lý Vân không những chuẩn mà còn lại rất nhanh, cũng phải thôi, Ngọc Băng toàn bắt nàng chém trái cây trước khi nó rơi xuống đất mà. Hoàng Kiệt vừa dứt lời thì mũi kiếm của nàng cũng đã tới sát yết hầu Lữ Tiểu Uyển. Lúc này, Hoàng Kiệt chọn đúng thời cơ, ra tay ngăn cản án mạng, đồng thời, cũng phong bế huyết đạo Lữ Tiểu Uyển đang thất kinh đứng như trời trồng.

“Vân nhi... Vân nhi... Con... biết võ công?” Thái hậu lúc này mới lấy lại tinh thần, hai người bà vẫn luôn cho là yếu điệu thực nữ thì lần lượt phô diễn công phu trước mặt bà, người sau lợi hại hơn người trước. Chuyện này khiến bà có chút không tiếp thu nổi.

“Võ công? Ách! Cái này ày hả? Con cũng không biết nữa.” Bách Lý Vân gãi đầu. “Tẩu tẩu hứa dạy võ công cho con nhưng mà chẳng chỉ con chiêu thức gì cả, suốt ngày cứ bắt con đứng tấn, cầm kiếm chém tảo, bắt lá cây thôi à. Chúng nào gặp lại mẫu thân hỏi tẩu tẩu ày.”

Hoàng Kiệt nghe nói cũng không phản ứng gì, chỉ cười thầm trong bụng, tý tý dạy công chúa đều là căn cơ võ học, nắm vững những cái đó rồi thì sau này bất luận chiêu số biến ảo như thế nào cũng dễ dàng học được, bất quá, tý tý không nói, hần cũng không nhiều lời. Và lại, người ta cũng chưa công khai thân phận với mình mà. Hần chỉ lặng lẽ phế bỏ võ công của Lữ Tiểu Uyển, trói chặt nàng ta lại.

“Phiền tiểu thư xét xem trên người ả có thứ gì không?” Hoàng Kiệt sau khi đảm bảo Lữ Tiểu Uyển không cự quấy được nữa thì hướng Bách Lý Vân nhờ vả.

“Được được. Ta tới đây.” Bách Lý Vân theo lời kiểm tra kỹ trong người Lữ Tiểu Uyển, phát hiện một ít vật dụng linh tinh, cộng thêm một thanh pháo hiệu. Nàng đưa cả cho Hoàng Kiệt.

“Có lẽ là dùng để liên lạc với đồng bọn.” Hoàng Kiệt ngó qua rồi tịch thu.

“Không sai, ta đúng là còn đồng bọn, hơn nữa phụ thân ta vô cùng lợi hại, thả ta ra, ta sẽ cho các người vinh hoa phú quý suốt đời.” Lữ Tiểu Uyển mạnh miệng lên tiếng, nàng ta vốn tưởng hai huynh đệ này chỉ là người trên giang hồ mờ mắt trước danh lợi.

Hoàng Kiệt chưa kịp trả lời thì Dương Linh Phong đã trở lại, mang theo một ít trái cây đại vừa tìm được: “Vinh hoa phú quý gì vậy? Sao lại trói Lữ tiểu thư thế kia?”

“Công tử, cha ta tương lai sẽ đăng cơ làm hoàng đế, người thả ta, sau này ta đáp ứng cho người vinh hoa phú quý, người muốn bao nhiêu cũng có.” Lữ Tiểu Uyển dụ dỗ.

“Đừng nghe ả nói bậy. Phụ tử ả tạo phản, chắc chắn không có kết quả tốt lành gì.” Bách Lý Vân lập tức ngăn cản.

“Tạo phản? Ghê gớm dữ vậy sao? Rốt cuộc Lữ tiểu thư này mang thân phận gì đây?” Hoàng Kiệt mỉa mai lên tiếng.

“Nó vốn là diệt nữ của ta, là nữ nhi của đương triều Tể tướng, nhưng mà phụ tử nó lại mưu đồ soán ngôi, vừa rồi muốn khống chế ai gia và công chúa để

buộc hoàng thượng thoái vị.” Thái hậu mệt mỏi cất tiếng, lúc này mặc kệ hai người trước mắt là thân phận gì, việc này cũng không giấu giếm được nữa rồi. Chỉ mong họ hiểu đại nghĩa, trợ giúp một tay, còn không, tin chắc họ cũng không đến nỗi đi giúp kẻ thất thế Lư Tiểu Uyển.

Hai huynh đệ Dương Linh Phong thấy đối phương cuối cùng cũng tiết lộ thân phận thì định hành lễ, nhưng thái hậu đã khoát tay cản lại. “Miễn đi, ta còn phải cảm tạ ơn cứu mạng của hai vị công tử.”

“Thái hậu đừng nói như vậy, bảo hộ thái hậu và công chúa vốn là trách nhiệm của vi thần.” Hoàng Kiệt khiêm tốn đáp trả.

Dương Linh Phong nghe tới đây thì đã hiểu sơ bộ tình hình, hần mỉm cười, nghiêng đầu hỏi Hoàng Kiệt: “Rốt lại đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Kiệt ung dung đáp: “Cô ta đợi sau khi huynh đi thì giả vờ trật chân, sử một kế điệu hổ ly sơn muốn đi tìm thuốc trong lúc cô ta không chế mẫu tử họ nhằm đạt được mục đích riêng.”

“Cũng may là đệ tinh táo phát hiện, kịp thời quay lại.” Dương Linh Phong cười tán thưởng.

“Đệ không phải quay lại, mà là hoàn toàn chưa từng rời khỏi. Cô ta diễn kịch cũng quá vụng về đi, cái đó còn chưa thể tính là vấp té nữa chứ bong gân cái nỗi gì. Và lại, tỷ tỷ chỉ bảo đệ bảo vệ thái hậu và công chúa, không có nói ngoài thái hậu và công chúa phải chiếu cố những người xung quanh, nên cho dù cô ta có bị thương thật thì đó cũng là chuyện của cô ta, không nằm trong phạm vi quản lý của đệ.” Hoàng Kiệt lạnh lùng trả lời.

“Tỷ tỷ của công tử là?” Bách Lý Vân và thái hậu nghe tới đây thì trần ngập nghi vấn. Không lẽ, hai người này vốn xuất hiện là để bảo hộ mình sao? Tại sao cái hương vị lạnh lạnh quanh quẩn trên người vị công tử nhỏ tuổi này lại cảm thấy quen như vậy?

Nhưng mà Hoàng Kiệt còn chưa kịp đáp lại thì Lư Tiểu Uyển đã kêu to: “Nếu người thả ta, ta đáp ứng phong người làm quan nhất phẩm!” Nàng ta nhắm mắt không xong, liên tục treo giá.

“Quan nhất phẩm?” Hoàng Kiệt tựa tiểu phi tiểu nhìn ả. “Mạng của tiểu thư chỉ đổi được quan hàm nhất phẩm thôi ư?”

“Nếu công tử muốn, có thể được phong làm thân vương. Đòi đòi kế thừa vương vị.” Lư Tiểu Uyển nhắm mắt nâng giá. Bây giờ cô ta cần được trả tự do, chuyện khác sau này hẵng tính.

Hoàng Kiệt quay sang Dương Linh Phong: “Ca, thân vương lận đấy, chỉ thua mỗi hoàng thượng, huynh có hứng thú không?”

“Không được. Đừng nghe ả nói bậy, tạo phản là tội tru di cử tộc, làm gì có thể phong vương cho ai.” Bách Lý Vân vội vã ngăn chặn. Thái hậu cũng tỏ vẻ căng thẳng, nếu hai vị công tử trước mắt mà mù quáng động lòng, hậu quả thật không thể tưởng tượng.

“Công chúa an tâm, tại hạ không làm nổi thân vương đâu, còn hần mà có muốn làm thân vương thì cũng không cần chờ tới Lư Tiểu Uyển kia hứa hẹn.” Dương Linh Phong cười trấn an Bách Lý Vân.

Hoàng Kiệt cũng lười tiếp tục dây dưa với Lư Tiểu Uyển, trời tối rồi, hần phải đi ngủ. Thế là một viên sỏi theo tay bắn ra, ‘va chạm’ vào á huyết nàng ta, không có chức tước nào được đưa ra treo giá nữa. “Không phải ai cũng như cô, coi trọng những thứ phù phiếm đó.” Hần gần mạnh từng chữ, trong lòng dâng lên một nỗi phiền chán đối với nữ nhân mặt đẹp mà đầu óc rỗng tuếch trước mặt.

“Thái hậu, công chúa, trời đã khuya lắm rồi. Hai vị đi nghỉ đi, ngày mai còn phải lên đường sớm.” Hoàng Kiệt xử lý xong Lư Tiểu Uyển, quay sang nói với thái hậu và Bách Lý Vân.

Tuy trong bụng còn rất nhiều thắc mắc nhưng mà thái hậu tuổi cao sức yếu, lại chưa từng chịu khổ, lúc này vừa nghe Hoàng Kiệt bảo đi ngủ thì con mệt mỏi từ đầu kéo đến, bà cũng không rảnh rồi thắc mắc gì nữa, người ta không tin Lư Tiểu Uyển là tốt rồi, chuyện gì thì ngày mai nói tiếp. Hai mắt nặng dần rồi nhắm hần.

Nhưng mà Bách Lý Vân lại không cảm thấy buồn ngủ, nàng hết sức tò mò về thân phận hai vị công tử lạ mặt này. Đặc biệt là vị công tử trẻ tuổi. Hần cũng xấp xỉ nàng, nhưng thông minh cơ trí, võ công lại cao siêu tới như vậy. Từ hần toát ra một khí phách khiến người ta không thể cưỡng lại được. Tuy hần không có nụ cười âm áp như vị công tử kia nhưng hần giờ tay nhấc chân đều mang một cỗ quý phái trời sinh, trầm ổn nội liễm, lại không mang danh lợi. Đây là nam tử đầu tiên nàng tiếp xúc gần như vậy, cảm giác tự nhiên có chút khác thường mà nàng cũng không nói rõ được. Còn nữa, tỷ tỷ trong miệng hần rốt lại là ai? Sao nàng cứ có cảm giác nàng biết người đó?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 34: Đại Sư Ca, Tiểu Sư Muội

Thu xếp chỗ nằm cho thái hậu và Bách Lý Vân xong, Dương Linh Phong và Hoàng Kiệt ra ngồi cạnh đồng lửa. Bách Lý Vân ở xa xa nhìn lại, thâm tâm

rất muốn tiến lên hỏi rõ một vài chuyện, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu công chúa sinh trưởng thâm cung, không có thói quen chủ động thân cận nam tử xa lạ. Chần chừ, nàng nằm yên trên thảm cỏ, dõi theo bóng lưng Hoàng Kiệt chập chờn trước lửa.

Bên này, Dương Linh Phong lại không quan tâm đến tiểu công chúa nữa, chỉ ôn tồn phân phó: “Kiệt nhi, đệ cũng đi nghỉ đi. Tối nay chúng ta không phải đích ngắm của bọn chúng, vốn không có gì đáng ngại, mình huynh thức canh là được. Nếu có động tĩnh, sẽ gọi đệ dậy sau.”

Hoàng Kiệt khẽ gật đầu, lui ra một gốc cây, ngồi xuống, nhưng hắn không ngủ mà vẫn đăm đăm nhìn đại sư huynh.

Từ ban ngày, lúc gặp lại tỷ tỷ, hắn đã cảm thấy đại sư huynh tâm tình có chuyển biến.

Ngồi một lúc sau, Dương Linh Phong vẫn bất động, hai mắt chuyên chú nhìn vào ngọn lửa bập bùng trước mặt, một cử động nhỏ nhất cũng không có. Hoàng Kiệt và Dương Linh Phong là hai nam nhân hiếm hoi trên Vạn Hoa đảo, nên tự nhiên gần bó với nhau mật thiết hơn huynh đệ ruột thịt, có một số chuyện, người này không nói ra, người kia vẫn mơ hồ cảm nhận được.

Hoàng Kiệt thở dài một hơi, bước đến cạnh, nhẹ giọng: “Ca, huynh lại đang nghĩ đến tỷ tỷ.”

Dương Linh Phong không phủ nhận, cũng không khẳng định, chỉ khẽ để lộ một nụ cười thê lương: “Muội ấy, gầy.”

Hoàng Kiệt im lặng, thật tâm, hắn cũng không hề muốn tỷ tỷ gả về hoàng gia, hắn không cần tỷ phụ là hoàng đế. Hắn bản chất vốn rất ích kỷ, hắn không muốn tỷ tỷ rời đi. Nếu có thể chọn, hắn tình nguyện tỷ tỷ gả cho đại sư huynh. Như thế, hắn vẫn có thể ngày ngày náo loạn, làm nũng, nghịch ngợm, hồ nháo. Và lại, tình cảm của đại sư huynh dành cho tỷ tỷ từ sớm đã không phải là tình cảm huynh muội đơn thuần, cái này, chỉ cần là người sáng mắt nhất định sẽ nhìn thấy. Nhưng mà, từ khi mẹ mất đi, trái tim tỷ ấy đã kết một tảng băng giá, trải đời quá sớm, tỷ tỷ vốn không có thời gian lo chuyện nhi nữ thường tình, và lại, tỷ tỷ vẫn biết đến hôn ước với hoàng gia, nên đã giữ tâm như nước trong, không vương tư tình nam nữ. Tỷ ấy và đại sư huynh, chỉ có thể nói một câu: hữu duyên vô phận.

Dương Linh Phong nhẹ giọng tiếp tục: “Bất quá, ta nhận ra, hoàng đế kia yêu thương muội ấy thật lòng.”

“Làm sao huynh biết? Đế vương không phải vẫn vô tình hay sao?”

Dương Linh Phong nhẹ nhàng lắc đầu: “Bằng cái cách hắn nhìn muội ấy, ta cảm nhận được. Ta bản thân cũng có một bóng hình khắc cốt ghi tâm, tuy không thể cùng muội ấy đi hết quãng đường phía trước, nhưng ta hiểu ánh mắt đó mang ý nghĩa gì.” Thở ra một hơi dài, thần thái đã nhu hòa hơn, nhưng ngữ khí lại thêm một tầng âm trầm: “Cái cách hắn nhìn ta ban ngày, đệ thấy không? Ngập tràn ghen tuông và đố kỵ.” Nhếch môi, lại thêm một nụ cười so với khóc còn dễ coi hơn.

Vẫn còn một vài câu Dương Linh Phong chưa nói hết. Nếu hắn hiểu ánh nhìn của Bách Lý Tịnh dành cho Ngọc Băng vì tình cảm của hắn cũng không thua kém, thì, hắn hiểu ánh nhìn của Bách Lý Tịnh dành cho mình là vì cảm giác của hắn cũng tương đồng. Hắn cũng ghen tỵ với người nam nhân kia, chẳng qua hắn không có thể hiện ra ngoài, mà, dù có muốn, hắn bằng vào cái gì đi ghen với người ta bây giờ? Đời này, kiếp này, Băng nhi đã là thê tử của người ta...

“Hi vọng được như huynh nói. Mà nếu hoàng đế kia dám tổn thương tỷ tỷ, đệ nhất định làm cho hắn phải trả cái giá đắt nhất.” Hoàng Kiệt chậm rãi buông từng chữ.

“Không đâu. Hắn sẽ không tổn thương muội ấy. Cái ta sợ, là muội ấy tự tổn thương chính mình.”

“Có lẽ, chúng ta phải tìm dịp nói với huynh ấy, tỷ tỷ vốn vẫn thiếu máu, cơ thể lại hư nhược, chỉ bằng vào một thân nội lực mới trông có thể bình thường. Hi vọng huynh ấy có thể để tâm đến tỷ tỷ nhiều một chút.”

Cái bệnh kín tiếng của Ngọc Băng cả đảo không ai không biết. Nàng sợ mọi người lo lắng, sợ ảnh hưởng đến công việc, nên mỗi khi đau ốm, vẫn luôn âm thầm chịu đựng, vẫn để mặc đệ muội náo loạn làm nũng bên mình, không ngăn cản, không nhắc nhở, nên không hề rằng nửa lời, âm thầm uống thuốc, âm thầm tự chữa trị. Chỉ có cha nàng mới phát hiện được, lại mắng cho một trận, nhưng rồi cũng đầu lại vào đấy, nàng không muốn đệ đệ muội muội lo lắng, càng không muốn cha vì mình hao tâm tổn sức.

Dương Linh Phong càng nghĩ càng trầm lặng, không biết từ khi nào, mỗi ánh mắt, mỗi nụ cười của nàng đều gắn rất chặt trong tâm khảm hắn, gỡ không được, xua không đi. Nhưng mà, hôm nay, chứng kiến nàng hạnh phúc, hắn cũng có thể buông lỏng rất nhiều. Hắn vẫn biết nàng không bao giờ thuộc về hắn, nhưng mà, nội tâm không tự chủ được, vẫn cứ hướng về nàng, yêu thương, lo lắng.

Thôi vậy, nếu hắn không phải nam nhân có diễm phúc được mang đến hạnh phúc cho nàng, thì hãy để người có khả năng khác làm việc đó. Hoàng đế theo hắn thấy hoàn toàn có thể làm một phu quân tốt, tới giờ vẫn mang tiếng lãnh khốc vô tình, chán ghét nữ nhân. Nhưng mà người vô tình nhất một khi đã yêu sẽ trở thành người chung tình nhất thế gian. Điều này, hắn đã có sự phụ làm tấm gương mình chứng. Sự phụ coi nữ nhân trong thiên hạ như đất bùn, không khí, đối diện với ngoại nhân bằng hàn tới thấu xương, nhưng mà trong lòng ông, hình bóng của sự mẫu đã vĩnh viễn không thể thay thế.

Có một đạo lý mà hắn vẫn luôn tâm niệm: ái tình chân chính không phải chiếm hữu, mà là chúc phúc, là thành toàn. Hắn cũng là một nam nhân đỉnh thiên lập địa, nếu nàng đã có hạnh phúc viên mãn, hắn cam tâm tình nguyện buông tay, đem ngày cầu phúc hai người phụ thê ân ái, tương kính như tân, bách niên giai lão. Chỉ là, tình cảm hắn dành cho nàng quá sâu, không phải trong một sớm một chiều có thể hoàn toàn buông bỏ. Hắn vẫn cần thêm thời gian.

Ngồi suốt một đêm dài, cuối cùng trời cũng sáng hẳn, Dương Linh Phong thu hồi tâm sự nặng nề, cùng Hoàng Kiệt áp giải Lư Tiểu Uyển, hộ tống thái hậu và công chúa lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 35: Võ Lâm Minh Chủ

Trời sáng, lúc nhóm người của Hoàng Kiệt khởi hành thì đoàn người bên chỗ Ngọc Băng cũng chuẩn bị một ngày mới.

Kỳ thật, suốt đêm, nàng căn bản không có ngủ, trong hoàn cảnh này mà đi buông lỏng cảnh giác thì thật sự vô cùng đáng chết, nàng chỉ lặng yên nhắm mắt dưỡng thần mà thôi. Chính vì vậy, khi thái dương vừa ló dạng, nàng đã mở mắt, ngồi dậy.

Rất nhanh, cũng không một tiếng động, một tấm khăn, một ít nước được đưa tới trước mặt nàng. Ngẩng đầu nhìn lên, là hai tiểu muội muội.

Nhẹ nhàng nở một nụ cười trong sương sớm, nàng cảm thấy ấm áp, vô luận là lúc nào, vô luận là ở cái dạng hoàn cảnh gì, nàng cũng không cô đơn, nàng có cha, có sư huynh, có đệ đệ muội muội, và bây giờ, có cả phu quân rồi.

“Tỷ tỷ,...” Tiểu cô nương mười sáu tuổi Vương Yên Chi khẽ lên tiếng. Trong nhóm Hoàng gia tướng phụ trách đám thích khách lần này, nàng là người dẫn đầu.

“Ừ.” Ngọc Băng phát ra một âm thanh xác nhận.

“Tỷ tỷ, khỏe không?”

Lại thêm một nụ cười hiền lành: “Muội nói đi?”

“Tỷ tỷ, gầy.”

“Nha đầu. Không có gì đáng lo như vậy, cắt bộ mặt sầu thảm đó đi. Nói ta nghe một chút, muội định làm sao xử lý đám người trước mặt?”

Vương Yên Chi phụng phịu: “Tỷ tỷ lại chọc muội. Người ta nếu biết nên thu xếp như thế nào thì đã xử lý xong từ tối qua, cần gì phải để chúng ở đây bản mất?”

“Được tính có thời hạn nhất định, trước khi muội áp tải chúng về đến nơi sẽ hết hiệu lực, huyết đạo thì sau bốn canh giờ nữa cũng tự động giải khai. Xem ra, hay nhất vẫn là đánh một trận sáng khoái, nhỉ?” Ngọc Băng cười, trêu chọc tiểu muội muội trước mặt.

Yên Chi giẫm chân: “Tỷ tỷ!”

“Phế bỏ võ công của chúng đi. Toàn bộ áp tải về cung, giao cho Hình bộ, như những nhóm trước thôi.” Ngọc Băng tâm tình tốt, nhún vai.

“Dạ biết, muội lập tức đi làm. Nhưng mà, tỷ tỷ cũng quá bá đạo đi. Làm gì có ai vút kẻ địch sang một bên bằng thủ đoạn đó rồi thẳng lưng nằm ngủ như vậy chứ? Muội thấy, không cần chúng ta động thủ phế võ công, từ tối đến giờ bọn chúng cũng tức đến đứt hết kinh mạch rồi. Đúng là không tương tượng nổi mà. Ban đầu chúng muội còn đang chuẩn bị tinh thần đại chiến một trận cơ.” Đám cô nương xung quanh lập tức gật đầu phụ họa.

Ngọc Băng bật cười thành tiếng: “Ha ha. Xem ra đã để các muội thất vọng rồi. Vậy đi, bây giờ tỷ đi giải khai huyết đạo, cũng cho bọn họ giải được, để mọi người hảo hảo đấu một trận đàng hoàng, thế nào?” Hai mắt nàng cười đến cong cong, nhất tiểu khuyển thành. Nói thế nào cũng không nhìn ra vị cô nương đang ở giữa đám tiểu muội muội nói cười chọc ghẹo này là Thuận Thành hoàng hậu lạnh lùng băng lãnh ngày thường.

Một đám tỷ muội nói chuyện, cười đùa, hoàn toàn không đem hiểm cảnh trước mặt để vào trong mắt. Sinh mệnh của họ, chỉ có họ mới có quyền định đoạt, người khác, hừ, Lư Ngạc không thể, thích khách không thể, cả thiên hạ, không ai có thể.

Bất quá, hành động này, lời nói này lại thành công chọc cho đám người của ai đó đắng xa tức đến canh hông lộn ruột. Hành tội bọn họ một đêm chưa đủ hay sao mà bây giờ còn không kiêng kị gì hết đem sinh mạng của bọn họ đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy. Nếu đối phương thật sự là cao nhân thành danh, cũng không có gì để nói, đáng này chỉ là một đám nữ nhân vất vả chưa sạch, thủ đoạn hèn hạ mà thôi. Cái này đúng là có thể chọc người tức chết. Cảm giác muốn động không động được, muốn chửi không chửi được, cứ như thế không minh không bạch trở thành phế nhân, bị giao cho Hình bộ, trở thành trò đùa trong tay một đám người mà căn bản mình không để vào mắt, thật sự rất dễ khiến người ta phát điên, nhưng mà họ cũng không có cách nào phát tác, chỉ có thể trợn đến suýt rách luôn khóe mắt. Đáng hận hơn, hành động này của họ, đám tỷ muội nhà Ngọc Băng hoàn toàn không để ý.

À không, chúng ta đã tính sót mất một người, nói đến ủy khuất bức bối, không chỉ có Lư Ngạc và đám thích khách, còn có một đại nhân vật nữa, đang ở rất rất gần gần...

“Hừ.” Bách Lý Tịnh cau gắt mở mắt, cũng ngồi dậy. “Thật không công bằng mà. Chư vị muội muội vừa xuất hiện, hai câu ba lời đã có thể chọc muội vui vẻ tới như vậy sao? Cười không ngậm miệng kia. Sao lúc ở trước mặt ta, muội lại keo kiệt đến vậy? Tối tận tối hôm qua ta mới thấy được nụ cười của

muội. Đúng là ông trời không có mắt mà.” Câu cuối cùng, hần cố ý ngân dài, mày kiếm chau lại, ủ rũ nhìn trời xanh.

Lúc này, còn đâu bóng dáng một hoàng đế lãnh khốc vô tình nữa chứ? Bách Lý Tịnh rõ ràng đang mang bộ dáng tiểu hài từ làm nũng thủ sùng đây mà.

Nhìn bộ dáng ngộ nghĩnh của hần, Ngọc Băng cũng chỉ cười, từ chối cho ý kiến. Chỉ tội cho đám muội muội của nàng, bị dọa đến ngây người, Uyển Nguyệt hoàng đế trong mắt thế nhân vốn lạnh lùng, quyết đoán, cao cao tại thượng, làm sao bây giờ lại trở thành như thế này rồi? Bọn họ có phải đang nhận nhầm người không đây?

Kỳ thực lúc nàng ngồi dậy, Ngọc Băng cũng đã sớm biết Bách Lý Tịnh cũng đồng thời thức dậy, hần chẳng qua chưa chịu mở mắt ra, thế nên nàng mới không thêm ngó ngàng gì tới hần, toàn tâm cùng muội muội tán gẫu như vậy. Kể ra, hoàng đế này của nàng cũng có nhiều mặt rất đáng yêu. Nghĩ tới đây, nụ cười treo trên bờ môi lại càng thêm rực rỡ.

“Vui như vậy sao?” Bách Lý Tịnh nhìn tiểu nhân nhi cười càng lúc càng vui vẻ, hần lâu bầu.

“Đĩ nhiên a. Huynh nói đi, nhìn bộ dáng bây giờ của hần thật sự rất khôi hài, cộng thêm, muội vừa ngủ một giấc dậy, tâm tình sáng khoái, ngoài kia lại còn có một đồng đồ chơi chờ muội thu thập. Sao có thể không vui đây?” Nói xong, nàng vươn tay chỉ về phía Lư Ngạc, hành động này của nàng trong vô thức đã khiến tất cả bọn chúng âm thầm nghiêng răng đem mười tám đời tổ tông nhà nàng ân cần thăm hỏi một lượt.

Bách Lý Tịnh nghe xong cũng bị nàng chọc cười, được, nếu bộ dạng dọa người này của hần đổi được nụ cười của giai nhân thì sau này hần không thêm quần cái gọi là uy nghiêm gì nữa, ở trước mặt nàng, nhất định sẽ dụ nàng nói cười nhiều một chút. A ha ha!

“Mọi người chuẩn bị tinh thần thật tốt đi. Ta đoán, sắp tới sẽ là một trận đại chiến lớn nhất từ hôm qua đến giờ đây. Lư Ngạc bị chúng ta khống chế, cắt đứt liên lạc với đồng bọn, nhất định chúng sẽ dồn hết toàn bộ sức lực, quyết một trận thư hùng. Ta thật sự muốn xem xem Lư đại công tử kia có bao nhiêu bản lĩnh đây. Đúng không, Tướng gia?” Ngọc Băng thu hồi toàn bộ tâm tình, trở lại bộ dáng thâm trầm, sâu không thấy đáy, lời nói vừa phát ra, một hòn sỏi cũng theo tay bay thẳng tới, giải khai huyết đạo của Lư Ngạc. Nàng cũng không muốn độc thoại. Nếu hần đã dám đến đây, nàng cũng không ngại việc phải xấn tay áo động thủ.

Huyết đạo vừa được khai thông, Lư Ngạc lập tức nhòe dậy, tuy được tỉnh vẫn còn, hần căn bản không có sức vận công, nhưng cử động bình thường thì không vấn đề gì. Hần cười ngao nghê: “Không sai, nhưng mà, người đoán đúng thì sao, nhi tử của ta nếu không nhận được mệnh lệnh sẽ dốc toàn bộ lực lượng, chúng ta có tử sĩ, có địa lôi, có cung tiễn. Đặc biệt, số lượng nhân mã đợt này, ta không tin bằng vào đám tiện tỳ các người, có thể thoát thân an toàn. Lão phu nhất thời sơ suất, bại trong tay người, nhưng trên đường đến tuổi vàng, nhất định bắt phu thê người lột xác. Dù sao, đại sự thành công, hoàng vị kia cũng sẽ thuộc về Lư gia chúng ta, thuộc về nhi tử của ta, cũng không nhất định phải là lão phu ngồi.”

“Không hổ là Tề tướng mà phụ hoàng chọn. Gặp chuyện như vậy vẫn có thể trấn tĩnh, định lực thật sự đáng khâm phục.” Bách Lý Tịnh âm hàn lên tiếng. Trong bụng hần cũng bắt đầu lo lắng, nếu thật sự như Lư Ngạc nói, e rằng trận đấu sắp tới sẽ vô cùng gian truân, đơn đả độc đấu hần không sợ, nhưng mà dù sao ‘mãnh hổ vẫn là nan địch quần hồ’.

“Khâm phục? Hừ, ta thì lại không phục chút nào. Có bản lĩnh, hảo hảo đấu một trận, sử dụng thủ đoạn như vậy, có thắng cũng là bất võ.” Lư Ngạc khiêu khích.

“Trò khích tướng đó của người, vô dụng.” Vương Yến Chi khinh thường ném cho hần một câu kết luận. “Cái này là chiến trường nha, nếu người không chết thì ta chết, giữ lại mạng đã là hay rồi, có phải vô lâm đại hội tranh chức minh chủ đâu mà nói chuyện đơn đả độc đấu? Người cho là hoàng thượng với nương nương rồi rã ả? Còn nữa, nói tới thủ đoạn, hình như người dùng thủ đoạn trước là người thì phải, nếu không, cục diện ngày hôm nay sao lại thành ra như thế này? Cái này gọi là trời tạo nghiệt có thể tránh, người tạo nghiệt không thể sống. Lần say có muốn động tâm tư thì phải nhìn xem đối thủ là ai. Hừ.” Đầu óc có dụng trướng chỗ nào không vậy trời? Muốn tỉ thí với tỷ tỷ của nàng hả. Ặc Ặc, đúng là chuyện cười hay nhất thế kỷ mà.

Lười vô nghĩa với hần, đám Vương Yến Chi cũng lập tức động thủ, phé bỏ toàn bộ võ công, trời đám người lăn lóc lại thành một đoàn, chuẩn bị áp tải về kinh.

Đúng lúc bọn họ từ biệt chuẩn bị lên đường thì Ngọc Băng đột nhiên cảm thấy một chuỗi bất an nổi lên, nàng gọi giật lại. “Khoan đã, Mai nhi!”

Lục Hàn Mai và Hoàng Tuyết Mai đồng loạt dừng lại, bốn mắt nhìn nhau rồi nhìn Ngọc Băng, rốt cuộc tỷ tỷ là đang gọi ‘Mai nhi’ nào?

“Cả hai.” Như đoán được suy nghĩ của hai tiểu muội, Ngọc Băng cất lời tiếp: “Ta không yên tâm ca và Kiệt nhi, Lư Tiểu Uyển cũng ở đó, nữ nhân thật sự đôi lúc có những suy nghĩ rất không bình thường, họ đều là nam nhân, e là không ổn.”

“Vậy tỷ tỷ muốn muội và tiểu Mai đi hỗ trợ?” Lục Hàn Mai khề cau mày.

“Không sai. Lập tức cười khoái mã lên đường. Tuy nói bọn họ đã vòng đi đường khác, nhưng mà Lư Ngạc tuyệt không thể coi thường. Ta không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Thái hậu không biết võ công, còn Tĩnh Dương công chúa chỉ có thể coi như biết cầm kiếm, không có kinh nghiệm thực chiến. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.”

Bách Lý Tịnh thấy thế từ đột nhiên nói vậy, hần cũng cảm thấy không tốt lắm, mày kiếm cũng cau lại: “Nếu như vậy, thêm hai người, có giúp được gì không?”

“Chính vì vậy,” Ngọc Băng chậm rãi rút từ trong áo choàng ra một tấm lệnh bài đen nhánh, giao nó cho Lục Hàn Mai. “Họ chỉ đi bộ, tính toán theo lộ trình, con đường mà bọn họ sắp đi qua chính là địa bàn của Ngọc Giám môn. Trong tình huống xấu nhất, dùng thân phận ‘vô lâm thánh sứ’ nhờ họ giúp đỡ.”

Hàn Mai, Tuyết Mai gật đầu mang Huyền Mộc lệnh cất kỹ, lập tức giục ngựa ra roi băng đường tắt, gấp rút lên đường.

“Băng nhi, muội quen với Ngọc Giản môn gì đó sao?” Bách Lý Tịnh thắc mắc. “Còn nữa, tấm lệnh bài đó là vật gì? Sao ta chưa từng thấy qua? ‘Võ lâm thánh sử’ là thân phận gì?”

“Nói cho huynh thêm một bí mật. Cũng là bí mật cuối cùng. Cái đó là Huyền Mộc lệnh, tín vật của võ lâm minh chủ.” Ngọc Băng nói hết câu thì yên lặng chờ phản ứng của hắn.

“Cái gì?” Hai mắt mở lớn, Bách Lý Tịnh không tin vào tai mình. “Võ lâm minh chủ? Muội?”

Ngọc Băng khẽ gật đầu, khẳng định nghi ngờ trong lòng hắn. “Huyền Mộc lệnh là thánh vật của võ lâm, do các đời minh chủ tiếp quản, Huyền Mộc lệnh tổng cộng có mười hai tấm, là đại biểu cho thân phận võ lâm minh chủ, thấy lệnh bài như thấy người, có năng lực hiệu triệu người của hắc bạch hai phái trong thiên hạ. Sứ giả mang Huyền Mộc lệnh đi truyền lệnh của minh chủ vốn được giang hồ tôn xưng là ‘võ lâm thánh sử’.”

Bách Lý Tịnh ngẩn người, bí mật này thật sự quá lớn. Nếu nói, sự kiện Hoàng gia tướng tồn tại vốn đã rất kinh tâm động phách thì sự kiện này lại càng là một tiếng pháo oanh tạc giữa thanh thiên. Hoàng gia tướng tuy có mang tới bất ngờ, nhưng cũng không có gì khó hiểu, còn đằng này, nữ tử mảnh mai trước mặt hắn lại chính là thần nữ trong truyền thuyết, kỳ tài luyện võ ngàn năm mới có một lần, minh chủ võ lâm trẻ tuổi nhất trong lịch sử? Thần kỳ hơn, nàng lại chính là thê tử của hắn a! Vẫn biết võ công nàng bất phàm, nhưng hắn vốn cũng chỉ nghĩ do nàng xuất thân võ tướng, từ nhỏ đã trong kiếm cung học nghệ thành tài, thật sự không tưởng tới. . .

Ngay ngốc hồi lâu, hắn chậm rãi cất tiếng: “Bách Lý Tịnh ta rốt cuộc có tài đức gì mà kiếp này lại được lão thiên ưu ái tới như vậy? Tặng cho ta một bảo vật trân quý nhất thiên hạ.” Ánh mắt hắn nhìn nàng ngập tràn nhu tình, tôn trọng, yêu thương. Tiểu nương tử của hắn đứng trong nắng ban mai, thanh cao, tinh khiết, từng đường nét trên gương mặt nàng đều là sản phẩm hoàn mỹ của tạo hóa, là kết tinh của kim cổ mỹ nhân. Nhưng điều khiến hắn nghiêng mình nể phục chính là trí tuệ, là năng lực, là con người chân thật của nàng. Ôn nhu nhưng không nhu nhược, mềm mại nhưng lại hết sức kiên cường. Luận nhu, nàng nhu hòa hơn cả nước, nhưng một khi địch nhân trước mặt, muốn chèn ép nàng, dẫm đạp nàng, người sẽ thấy sự quật cường, kiên nghị, và năng lực của nàng trỗi dậy, mạnh mẽ như sóng biển, lớp sau xô lớp trước, triền miên không thấy điểm ngừng. Người cứng một, nàng cương liệt mười, vĩnh viễn để người đoán không ra, tính không tới, ngờ không được, giằng co một hồi, tới cuối cùng, cũng phải cam bái hạ phong.

Ngọc Băng không nói gì, chỉ vươn tay ra, chủ động, lần đầu tiên, siết nhẹ bàn tay to rắn chắc của hắn: “Lên đường thôi, hôm nay sẽ lại là một ngày dài. Chuyện của chúng ta, sẽ còn rất nhiều thời gian cùng nhau từ từ tháo gỡ. Muội đã nói qua, cái huynh có, là thời gian, cả đời.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 36: Uy Vũ Sinh Phong

Đột nhiên Ngọc Băng thả tay Bách Lý Tịnh ra.

“Sao vậy?” Hắn hạ giọng hỏi, ần ần cảm thấy không ổn.

“Muội nghĩ tới một chuyện. Nếu huynh là trưởng tử của Lư Ngạc, lúc này ưu tiên của huynh là lấy mạng chúng ta hay là giải cứu phụ thân hắn?”

“Khó nói, không phải ai cũng coi trọng phụ thân của mình như muội. Địa vị hoàng đế thật sự rất có sức hấp dẫn, không có Lư Ngạc càng tốt, hắn ta có thể trực tiếp ngồi lên ngai vàng nếu đảo chính thành công.” Bách Lý Tịnh cười lạnh, cách làm người của tên ‘biểu đệ’ này ít nhiều hắn cũng hiểu được.

“Với bản tính cẩn thận của Lư Ngạc, chắc chắn hắn sẽ chừa đường rút. Nghĩa là một khi hắn không hại được chúng ta, bị chúng ta bắt giữ, đứt liên lạc với đám người còn lại, họ sẽ phải đối phương án hành động.”

“Đúng, lúc này hắn cũng có nói qua, có vẻ như nhân lực lần này sẽ không đơn giản nữa. Nhưng chúng ta cũng không có cách nào khác. Hắn đã không còn đường lui, chúng ta càng không thể lui.” Bách Lý Tịnh gật đầu, nổi bất an ban này dần dần dâng lên trở lại.

“Không, muội là đang nghĩ, nếu. Muội nói là nếu, bọn chúng hướng lực lượng để giải cứu Lư Ngạc, rồi sau đó bắt giữ đám muội muội của muội làm con tin thì sẽ thế nào đây?” Ngọc Băng đậm mặt lên tiếng, thanh âm vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng nàng đã bắt đầu cảm thấy bất an.

Bách Lý Tịnh im lặng, hồi lâu mới cất tiếng: “Cũng không phải không có khả năng đó, nếu thật sự như vậy thì...”

“...không thể tách ra nữa. Phải gọi các muội ấy trở lại, cùng nhau hồi cung.” Ngọc Băng tiếp lời, vốn là sau khi giải giáp được một toán thích khách thì sẽ do Hoàng gia tướng áp tải theo đường vòng hồi cung, phụ thê nàng cười khoái mã đi đường thẳng, nhưng tình hình hiện tại, chia ra đã không phải là lựa chọn tốt. Những nhóm khác nàng không sợ, tại vì cùng lắm cũng chỉ là thích khách đã bị phế hết võ công, nếu không chống cự được, các muội muội của nàng có thể bỏ lại chúng thoát thân, nhưng lần này có cả Lư Ngạc, mọi việc phức tạp hơn rất nhiều.

Bách Lý Tịnh và Ngọc Băng thương lượng xong thì lập tức ra roi thúc ngựa đuổi theo đám người của Vương Yến Chi, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp, hai câu ba lời tóm gọn tình hình, sau đó chậm rãi cùng nhau theo quang đạo hồi cung.

Khi phu thê hai người xuất hiện trước mặt Vương Yến Chi yêu cầu đòi lộ trình, Ngọc Băng đã để ý được trong mắt Lư Ngạc ánh lên một tia bất an nhẹ, nàng biết suy đoán của mình tám phần đã chính xác, xem ra trận phục kích tiếp theo có vẻ sẽ rất ‘hoành tráng’.

Đoàn người một đường đi thẳng, không thấy bóng dáng của thích khách hay hắc y nhân gì nữa, qua hơn hai canh giờ tĩnh lặng, đại kỳ của Uyển Nguyệt hoàng triều cắm trên vọng gác cao nhất kinh thành đã phấp phới xuất hiện trong tầm mắt, đại môn của hoàng thành đã ở không còn xa nữa. Nhưng mà, sự yên tĩnh này lại làm tất cả mọi người đề cao cảnh giác, bởi lẽ, ai cũng ý thức được, đây chính là khoảng lặng thần chết trước khi phong ba lớn nhất ập về.

Hai mươi dặm.

Mười tám dặm.

Mười lăm dặm.

Mười hai dặm.

Mười dặm.

Tại địa điểm mười dặm cách hoàng thành, cuối cùng, lớp kịch đặc sắc nhất, được chờ đợi nhất cũng chính thức kéo màn.

Một tiếng quát vang lên, hơn năm ngàn người toàn thân y phục đen sùng sững lao ra chặn đứng đoàn người.

Là năm ngàn nhân mã, năm ngàn tử sĩ chỉ biết phục tùng, thà chết hoàn thành nhiệm vụ, năm ngàn xác chết biết đi, chặn đường Đế Hậu và một nhóm tiểu cô nương trên dưới mười người. . .

Hai tiếng cười lạnh đồng thời vang lên, một là của Lư Ngạc, một là của thủ lĩnh đám hắc y nhân lần này, à không, nên gọi hẳn Lư đại công tử.

Sắc mặt Bách Lý Tịnh trầm hẳn xuống, yên tĩnh đánh giá tình huống xung quanh, nhưng mà ở ngay cạnh hắn, Ngọc Băng cảm nhận được nội tâm hắn đang run nhè nhẹ, trong lòng bàn tay, mồ hôi lạnh cũng bắt đầu toát ra. Nàng biết, hẳn vốn không sợ chết, chỉ là không muốn giang sơn cẩm tú này rơi vào tay cầm thú. Đột nhiên, cùng lúc này, nàng cảm giác được hơi thở, cảm giác được một sự tồn tại rất quen thuộc. . .

Nội tâm nhẹ nhàng mỉm cười, nàng khẽ hít một hơi sâu, nhẹ giọng cất tiếng: “Các muội sợ không?”

“Không sợ.” Mười mấy miệng một lời đáp trả.

Vương Yến Chi thậm chí còn nở nụ cười: “Nhị nguyên soái, tỷ tỷ không phải vẫn nói ‘đường đi khó không khó vì núi sông cách trở, chỉ khó vì lòng người ngại núi e sông’ đó sao. Năm ngàn nhân mã, nói ít không ít, nhưng cũng không cao hơn núi, không rộng hơn sông, đúng không? Hơn nữa, mọi người ở đây đều tin tưởng tỷ tỷ.”

“Nếu đã vậy, ta muốn các muội lui về phía sau, nút chặt hai tai, trông coi đám tù binh thật tốt, đặc biệt là Lư Ngạc, tình huống tiếp theo không cần phải quản.”

“Tỷ tỷ?” Đám tiểu cô nương chau mày, tỷ tỷ của họ võ công cái thế, nhưng mà lấy sức một người địch lại năm ngàn người có chuẩn bị, cũng là quá hoang đường.

“Đây là quân lệnh.” Ngọc Băng dứt khoát chặn đứng.

Đám người Vương Yến Chi thân thể tuân lệnh chuyển động lui về phía sau, nhưng miệng vẫn nêu ra thắc mắc: “Tỷ tỷ, chuyện này?”

Ngọc Băng chưa trả lời thì Lư đại công tử đã cất tiếng giễu cợt: “Ha ha, tiểu mỹ nhân, người đang nghĩ gì vậy? Hay là đồng ý về làm tân hoàng hậu của ta đi, lúc đó chuyện gì người cũng không cần quản.”

Hắn chưa dứt lời đã bị một luồng lực đạo từ bên cạnh Ngọc Băng chấn bay ra ngoài. Người ra tay là Bách Lý Tịnh, nhìn lại hắn hai mắt đỏ ngầu, nội khí cuộn cuộn, hai ông tay áo phấp phồng.

Ngọc Băng cũng chẳng buồn trấn an hắn, nàng chỉ lạnh giọng buông một câu: “Nếu các người còn tiếp tục chống đối, đây chính là kết quả.” Dứt lời, một quyền cách không mà ra, tảng đá mà Lư đại công tử dựa vào đột nhiên trở thành cát bụi.

Thần sắc đám hắc y nhân trước mặt trong chớp lát trắng bệch, bọn họ đều biết, trước mặt là một đại kinh địch, nhưng mà, rất nhanh chúng lấy lại tinh thần. Mạnh thì sao chứ? Họ cũng chỉ có hai người bốn tay, muốn chống lại một đại đội vũ trang đầy đủ là chuyện không tưởng.

Lư đại công tử phát tay một cái, năm tên hắc y nhân ôm theo năm khối thuốc nổ bước ra, chuẩn bị ném về phía Ngọc Băng.

Nàng nhàn nhạt lên tiếng: “Bằng vào lượng thuốc đó, nếu một khi ném ra, mạng của phụ thân người cũng không giữ nổi. Người quả nhiên đủ nhẫn tâm.”

Thần thái đạm mạc, như thể mình không liên quan gì đến chuyện này.

Trong mắt Lư Ngạc ánh lên một chút thê lương nhưng cũng rất nhanh hồi phục trở lại, hần cao giọng: “Nhi tử, vì phụ chết không hối tiếc, chỉ hi vọng người thành đại sự có thể chiếu cố tốt Uyển nhi và Hoán nhi.”

Lư đại công tử cười lạnh: “Phụ thân yên tâm, một mai ta đăng cơ họ sẽ trở thành vương gia và công chúa, ngươi cũng sẽ là thái thượng hoàng.”

“Nói cứ như thật.” Một nam tử trung niên mang mặt nạ da người đột nhiên từ đâu xuất hiện chắn giữa Ngọc Băng và Lư đại công tử.

Sự xuất hiện của người này khiến tất cả có chút chấn động, hần là ai? Hần đến từ khi nào? Tại sao không ai phát hiện? Còn nữa, cổ chân khí hùng hậu trên người hần khẳng định đây là một cao thủ nhất đẳng trong võ lâm, rốt cuộc, người này thuộc về phe nào?

Bách Lý Tịnh cau mày, âm thầm quan sát trung niên nam tử vừa xuất hiện. Hần mơ hồ cảm thấy đây là một đại nhân vật, ngạo nghễ ngông cuồng, mục hạ vô nhân, nhưng tuyệt đối không giống tiểu nhân bỉ ổi. Ở hần, không thấy cái phóng túng của người trên giang hồ, nhưng cũng không có khí chất của quan lại trong chốn quan trường. Chỉ là, người này tới đây với mục đích gì?

Đám người của Lư Ngạc lại âm thầm rối rắm, kế hoạch của bọn họ ngay từ đầu đã không suông sẻ, luôn bị phá hoại vào những lúc tưởng như thành công nhất, bây giờ là một lúc như vậy. Rốt lại, người này từ đâu đến? Là người hay là quỷ? Là kẻ điên cuồng không biết sống chết hay là thể ngoại cao nhân?

Trái với mọi người đang ngờ thần ngờ ma, tâm tình Ngọc Băng lại buông lỏng rất nhiều, vô luận trung niên nam tử này mang bao nhiêu mặt nạ, nàng không cần nhìn cũng có thể nhận ra.

Có thêm người tới.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, mạnh mẽ, hào sảng, không lén lút như ai đó.

“Vi nhi.” Ngọc Băng gọi đích danh. “Ta còn đang thắc mắc, các muội tại sao còn chưa chịu hiện thân, thì ra...” Ánh mắt nàng chưa từng rời khỏi trung niên nam tử từ khi ông ta xuất hiện.

“Xử lý năm ngàn nhân lực cũng không phải chuyện đơn giản a, khí giới, thuốc nổ, có rất nhiều việc phải làm mà. Chúng đột nhiên tập trung năm nhóm làm một, thật sự khiến người ta bận chết.” Dương Tường Vi dẫn đầu một đám cô nương dần dần bước vào tầm mắt mọi người. “Cũng may, đến cuối cùng, có người hỗ trợ. Hi.” Tường Vi cười một tiếng, đưa mắt về phía trung niên nam tử.

Nhân lực hai bên có thay đổi, cộng thêm đám Tường Vi, bây giờ phụ thê Bách Lý Tịnh có thêm được khoảng bốn mươi trợ thủ. Nhưng, vẫn không đủ.

Lư đại công tử cũng nhận ra được điều này: “Thêm một đám mỹ nhân đến chịu chết, thật là khiến bốn công tử có chút không đành lòng. Hoàng hậu, hay là khuyên họ nhập cung cùng hầu hạ ta đi. Ấy dà...”

Chưa dứt lời, hần lại văng ngược ra sau lần nữa, nhưng mà lần này đã không đứng dậy nổi. Một bên mặt hiện ra dấu tay đỏ chói, bên kia sưng đến biến dạng, theo khóe miệng, răng và máu cùng trào ra.

Chủ nhân của hai cái tát này, một là Bách Lý Tịnh, người còn lại, dĩ nhiên là trung niên nam tử kia.

Hai nam nhân này đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều hiện lên một tia phức tạp.

Trong lúc hai nam nhân này đang bận đánh giá lẫn nhau, thì năm tên hắc y nhân phía sau đã chầm ngời kíp nổ và ném chúng về phía Ngọc Băng.

Năm tên hắc y nhân này vốn chuẩn bị tinh thần giao chiến, xả thân cũng phải ném cho được thuốc nổ trúng mục tiêu. Nhưng mà, ngoài dự đoán là, nguyên một hiện trường đầy người chỉ khoanh tay đứng nhìn, không hề có ý định động đậy.

Bách Lý Tịnh hoảng hốt quay lại, muốn kéo Ngọc Băng đi thì đã quá muộn, các khối thuốc nổ đã rơi tới chân nàng. Và...

.

.

.

Không có gì xảy ra.

“Nhị nguyên soái, Ôn Hòa kỳ hoàn thành quân mệnh.” Dương Tường Vi chờ các khối thuốc nổ lần lượt tiếp đất xong mới nhẹ nhàng lên tiếng ‘báo cáo’.

“Nhị nguyên soái, các kỳ chủ còn lại cũng hoàn thành quân mệnh, chuyện người muốn làm, cần làm đều đã làm xong.” Không chờ Ngọc Băng hỏi, Thượng Quan Xuân Tuyết cũng chủ động ‘báo cáo’ tình huống luôn thể.

Tim của Bách Lý Tịnh vừa dạo một vòng quanh cơ thể trở về, nhìn Ngọc Băng bình yên vô sự, hần rốt cuộc cũng tìm lại được hơi thở của mình. Lúc này, hần đang giương ánh mắt tràn đầy dấu hỏi về đám cô nương trước mặt.

Dương Tường Vi cười cười nhìn vị tỷ phu trước mặt: “Không phải lần trước đã bàn rồi sao? Ôn Hòa kỳ sẽ phóng hỏa thiêu hủy, Hậu Thổ kỳ sẽ đào đường ngầm chuyển bớt quân lương ra ngoài. Thanh Thủy kỳ sẽ ở một bên hỗ trợ, không chế không cho tổn thương binh lính canh gác. Dù sao cũng đều là con dân Đại Uyển. Nội trong mười ngày sẽ hoàn thành. Đồng thời, Nhuệ Kim, Cự Mộc hai kỳ sẽ phụ trách vấn đề binh khí, toàn bộ binh khí của địch lấy được thì lấy, không lấy được thì hủy. Những lời này huynh còn nhớ không?”

Bách Lý Tĩnh ngẩn ra, hồi lâu tươi cười tán thưởng: “Lợi hại! Thì ra các muội sớm đã xử lý xong mớ thuốc nổ đó.”

Ngọc Băng nhàn nhạt cất lời: “Không chỉ vậy, e là những người trước mặt chúng ta, một ngày rồi không có gì vào bụng, mà binh khí của họ, sớm đã thành phế thải.”

Như để chứng minh lời nói của nàng, đám hắc y nhân ngơ vác rút binh khí bên người ra, và đồng loạt sững sờ, kinh hãi. Vốn là lợi kiếm giết người, giờ tất cả đều chỉ còn lại cái cán. Lưỡi kiếm đã không thấy tăm hơi.

Không chờ đám địch nhân trước mặt biểu lộ cảm xúc hay bình phẩm gì, trung niên nam tử đột nhiên lay động thân hình, dùng tốc độ thần tốc quý dị nhất xuất thủ, chưởng, quyền, chỉ, trảo, mỗi một chiêu thức đánh ra đều mang theo sát khí ngút trời, mỗi một chiêu thức hoàn thành đều có ít nhất một mạng người bỏ lại.

Chờ đám hắc y nhân kịp lấy lại phản ứng thì đồng bọn của chúng đã nằm xuống hơn chục người.

Đám người còn lại không nói không rằng cũng nhập cuộc. Soạt một tiếng, bảo kiếm Long Tuyền của Bách Lý Tĩnh một lần nữa ra khỏi vỏ, chiêu sau tàn độc hơn chiêu trước, thủ hạ không một điểm lưu tình, lấy ít địch nhiều, dùng tinh thần lực.

Hai canh giờ nhanh chóng trôi qua, đám hắc y nhân đã ngã xuống quá nửa, tuy chúng không còn binh khí hữu dụng, tuy mỗi một người trong phe ta đều là tinh anh, nhưng mà, chung quy, hai quyền cũng không địch nổi bốn tay, Bách Lý Tĩnh và đám tiểu cô nương dần dần mỏi mệt, chiêu số bắt đầu lộ ra sơ hở...

Có ba tên hắc y nhân đang quán lấy Bách Lý Tĩnh. Nếu đơn đả độc đấu thì chẳng ai trong số chúng là đối thủ của hoàng đế, nhưng mà, vấn đề hiện tại là ba tên cùng liên thủ với nhau chống lại một Bách Lý Tĩnh đã xuống sức.

Một kiếm đâm ra, hắc y nhân xoay người tránh thoát. Hai tên kia cũng vung quyền đâm thẳng vào giữa ngực Bách Lý Tĩnh.

Thu kiếm về, khéo léo gạt được cả hai tập kích từ phía hắc y nhân.

Trong lòng bốn người đều hiểu rõ, cứ tiếp tục dằng dai thế này không phải là cách, Bách Lý Tĩnh có lợi kiếm trong tay, không sớm thì muộn ba tên hắc y nhân cũng phải bỏ mạng lại. Hắc y nhân lại còn quá đông, đánh xong ba tên này, sẽ còn rất nhiều lần ba tên khác.

Đột nhiên, một tên hắc y nhân khom người, rút trong ống giày ra một thanh chủy thủ ngắn, đâm về phía Bách Lý Tĩnh, Bách Lý Tĩnh hướng mũi kiếm về phía trước, hông chặn đứng thế công này, vì chủy thủ ngắn, Long Tuyền kiếm dài, nếu tiếp tục lao tới, tên hắc y nhân kia sẽ chết trước khi chủy thủ đâm trúng mục tiêu.

Nhưng mà, tên hắc y nhân đó lại không nghĩ như vậy.

“Mau tránh!” Ngọc Băng vẫn luôn nhìn chừng tình huống, với kinh nghiệm đầu thương mũi kiếm của mình, nàng lập tức nhận ra được ý đồ ‘đồng quy ư tận’. Hắc y nhân toàn bộ đều là tử sĩ, chúng chỉ cần đạt được mục đích, giết được người, sớm đã không còn quan tới sinh mạng bản thân nữa.

Nghe tiếng quát của thê tử, trong một sát na, Bách Lý Tĩnh cũng nhận ra được chuyện sắp xảy đến, nhưng mà, khoảng cách đã quá gần, không còn kịp cho phép hần biển chiều...

Cả một hiện trường theo tiếng quát của Ngọc Băng nhìn lại, tất cả mọi động tác tạm thời đình trệ, ai cũng căng mắt theo dõi tình huống, đợi chờ kết quả cuối cùng.

Khoảng cách quá xa, Ngọc Băng có muốn xuất thủ, thì cũng đã là lực bất tòng tâm rồi, gần Bách Lý Tĩnh nhất, chỉ có vị nam tử trung niên kia...

Khoảnh khắc tên hắc y nhân giữ nguyên tốc độ lao người vào mũi Long Tuyền kiếm, hướng chủy thủ thẳng về phía tâm oa Bách Lý Tĩnh, tim của nàng đột ngột thất lại, đau nhói, nhiệt độ toàn thân như rút đi hết, từ đỉnh đầu tới ngón chân lạnh toát.

Đúng lúc mũi chủy thủ sắp chạm tới ngoại bảo của hoàng đế, một ngọn thiết tiêu đen bóng vừa vạn xuất hiện, chặn ngay đầu mũi chủy thủ, hoàn hảo cứu Bách Lý Tĩnh một kiếp.

Nhẹ nhẹ thở ra một hơi dài, tay chân nàng cuối cùng cũng tìm lại được cảm giác.

Mọi người theo ngọn thiết tiêu nhìn lại, đầu bên kia là trung niên nam tử thần bí, chính ông ta, bằng vào một động tác vừa rồi, đã trở thành ân nhân cứu giá.

Trong mắt phụ tử Lư ngạc hiện rõ vẻ thất vọng, đám hắc y nhân thì vẫn lạnh lùng liếc mạng, một tên không đắc thủ thì những tên khác tiếp tục, một chiêu đánh hụt thì lại tiếp tục thêm một chiêu. Mọi người rất nhanh trở lại tư thế nghênh địch đối kháng ban đầu.

Nhưng mà, bọn khốn khiếp mặc y phục đen ấy không biết, một chiều liều mạng vừa rồi, đã chọc tới cực hạn của một người nào đó.

Thiết tiêu trong tay trung niên nam tử, sau khi xuất hiện lại chưa từng thu hồi. Ông xoay người một cái, lam y pháp phối, nháy mắt người đã ở trên ngọn cây cao, chậm rãi, thiết tiêu đưa đến bên bờ môi...

Đám tiêu cô nương dưới đất thấy thế, lập tức nút chặt hai tai, lập tức xếp bằng ngồi xuống đất, bộ dáng có chút căng thẳng.

Bách Lý Tịnh ngây ngốc nhìn tình huống trước mặt, hắn vừa dạo một vòng quỹ môn quan trở về, vẫn có chút chưa thích nghi được với hiện tại...

Ngọc Băng nhanh chóng đến cạnh hắn, không nói hai lời, xé khăn tay làm đôi, cũng nút chặt lỗ tai hoàng đế. Nàng khẽ mỉm cười trấn an hắn, vươn tay vỗ nhẹ vai hắn, sau đó, thân mình khẽ nhún, nháy mắt phong bảo cũng chấp chới trên cao, sóng vai cùng với trung niên nam tử thần bí. Cổ tay phải khẽ xoay một cái, một ngọn ngọc địch xanh biếc từ trong tay áo thoát ra, ưu nhã đưa tới gần bên môi...

Thiết tiêu dạo đầu, những nốt nhạc đầu tiên vang lên, quỹ dị lọt vào tai những người đang có mặt, êm ái du dương, khiến người ta cứ như bị cuốn vào trong đó, đắm mình vào trong đó, sinh ra trạng thái mộng ảo vô cực, khiến người ta lười động đậy thân mình, chỉ muốn buông tay hưởng thụ.

Đám người bên dưới dần cảm thấy không ổn, tiếng tiêu này thoát nghe có vẻ rất êm tai, nhưng dần dần lại cứ khiến người ta muốn dứt không dứt được, nghe một nốt lại muốn nghe thêm nốt thứ hai, thứ ba, tay chân dần đã không nghe sai khiến, bắt đầu ngứa ngáy, muốn theo tiếng tiêu mà múa.

Đúng lúc mọi người định nhấc tay khiêu vũ thì tiếng địch của Ngọc Băng đột ngột vang lên, cùng tiếng tiêu hoàn hảo hòa âm, khiến người ta cảm thấy ngũ quan muốn nổ tung, vạn phần ngứa ngáy khó chịu, tay chân giờ lên vốn định múa may thì nay đã chuyển sang dùng để gãi, cào, chà xát cơ thể, rất nhanh, y phục bị xé rách, thần trí mơ hồ, vết máu loang lổ xuất hiện.

Sát khí trong mắt trung niên nam tử càng lúc càng nồng đậm, tiếng tiêu mỗi lúc một nhanh hơn, nội lực cuộn cuộn, lam y phồng lên trong gió.

Ở bên cạnh, Ngọc Băng cũng đẩy nhanh tiết tấu để hòa với tiếng tiêu kia, nội lực trút ra ngày càng nhiều, tóc dài theo gió tung bay, phong bảo phủ bên ngoài pháp phòng để lộ phượng bào của hoàng hậu rực rỡ chói mắt trong nắng.

Thiết tiêu ngọc địch hòa tấu đến thiên y vô cùng, không có kẽ hở, nước chảy không qua, khí chui không lọt, bức đám người bên dưới vào tình cảnh thân bất do kỷ, đánh mất ý thức, không ngừng tự tổn thương cơ thể chính mình, rất rất nhiều người, cào rách nát lớp da trên người, máu chảy thành sông, đã gục xuống bất tỉnh nhân sự. Lur Ngạc trợn trừng hai mắt, hắn đang bị trói chặt, tay chân không thể động đậy, không thể tự cào xé bản thân, nhưng chính vì vậy lại khiến hắn vạn phần khó chịu, kinh mạch trong nháy mắt nghịch hành, rồi xung đột với nhau, đứt đoạn.

Mà hai người trên cảnh cao trên kia, vẫn không ngừng lại, cao ngạo lạnh lùng trên cao nhìn xuống nhân gian, nắm giữ sinh mệnh của chúng sinh thiên hạ, không hề chế cộ diện trong lòng bàn tay.

Dù hai tai đã được bịt kín, Bách Lý Tịnh cũng vẫn cảm thấy ghệt thở, như thể có một sức ép vô hình dồn nén hắn, hắn dùng hết sức bình sinh chống lại, không chế tinh thần, buộc chính mình thanh tĩnh. Ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt hắn là hình ảnh hai con người lẫm liệt oai hùng, uy vũ sinh phong.

Tự đáy lòng hắn xuất hiện cảm giác ngưỡng mộ, mơ hồ, hắn đoán ra được thân phận của vị nam tử trung niên kia.

Đến khi tên hắc y nhân cuối cùng ngã quy, tiếng tiêu mới chậm dần rồi dừng lại, mà tiếng địch theo đó cũng tiêu thất vào hư vô, trả lại sự yên tĩnh nguyên thủy cho cảnh vật xung quanh.

Hai thân ảnh từ trên cao nương theo ngọn gió đáp xuống mặt đất, lạnh lùng đưa tầm mắt quét quanh một vòng, cuối cùng dừng lại, bốn mắt nhìn nhau.

Đột nhiên, có người lên tiếng phá vỡ trầm mặc.

“Ngươi rốt cuộc là ai? Tại sao lại phá hỏng chuyện tốt của ta? Lão phu có chết cũng không thể làm ma hồ đồ.” Lur Ngạc suy yếu lên tiếng, kinh mạch toàn thân hắn đã đứt, cuộc đời này đã không còn hi vọng gì nữa.

Hoàng Lãnh đảo mắt nhìn Lur Ngạc một cái. Kỳ lạ, đường đường là đương triều Tể tướng mà khi va chạm phải ánh mắt của một nam tử xa lạ lại có cảm giác khiếp sợ.

“Ngươi nháo ra cái dạng thế cuộc gì ta cũng sẽ không quản, chỉ là, ngươi động đến tâm ái nữ nhi của ta, lại còn muốn hại nó trở thành góa phụ, ngươi cho rằng, Hoàng lão tà ta không biết giết người à?” Thanh âm băng hàn, khiến Lur Ngạc không tự chủ được rùng mình một cái.

“Lão phu chưa từng quen biết ngươi, khi nào thì đắc tội lệnh ái?” Lur Ngạc không hiểu, Hoàng lão tà, hắn có nghe qua, là Nam tà Hoàng Lãnh lừng danh thiên hạ, nhưng mà, xưa nay quan lại và giang hồ không có va chạm, bản thân khi nào thì đụng đến ái nữ nhà ông ta?

Hoàng Lãnh không trả lời Lur Ngạc, mà trực tiếp quay sang nhìn Bách Lý Tịnh.

Tới đây, Bách Lý Tịnh đã khẳng định mười phần, một câu nói của Thượng Quan Xuân Tuyết ngày nào hắn còn nhớ như in: “Cha chúng ta thờ ơ với mọi chuyện trong thiên hạ, chuyện gì cũng không ngó ngàng. Nhưng chỉ cần động đến nhi tử của mình thì nhất định sẽ ăn thua đủ.” Nghĩ thông suốt, hắn đột nhiên khom lưng, hành đại lễ: “Tiểu tử tham kiến nhạc phụ đại nhân.”

Hành động này của hắn dọa tất cả mọi người ở đương trường kinh hãi, đường đường thiên tử của Uyển Nguyệt hoàng triều thế mà lại quỳ xuống rồi! Ngay cả phụ tử Ngọc Băng trong phút chốc cũng bị hấn gậy bất ngờ.

Hoàng Lãnh nhìn tiểu tử trước mặt, trong mắt dâng lên một chút tán thưởng hiềm hoi, nữ nhi của ông đã không chọn làm trượng phu, nhưng ngôn từ ngoài miệng vẫn hết sức lãnh đạm: “Hoàng thượng, đại lễ này lão phu nhận không nổi.”

Bách Lý Tịnh chỉ khẽ cười, cung kính dập đầu ba cái, sau đó đứng dậy, rất tự nhiên mở miệng: “Nhạc phụ đại nhân, người là phụ thân của Băng nhi mà. Cho dù thiên hạ không ai nhận nổi, nhạc phụ cũng nhận được. Chưa nói đến, tâm can bảo bối của người đã bị tiểu tử cướp mất như vậy, chỉ dập đầu với người ba cái, tiểu tử xem ra vẫn đã lãi được rất nhiều.” Hắn nói cứ như thể đó là chuyện cực kỳ bình thường, hai mắt thản nhiên nhìn thẳng Hoàng Lãnh.

Bốn mắt giao nhau trong phút chốc, Hoàng Lãnh ngẩng mặt cười lớn: “Ha ha ha. Không tệ. Người quả nhiên là một hoàng đế đặc biệt. Được, bốn chữ nhạc phụ đại nhân này, ta nhận.” Ban đầu, ông mang mặt nạ là vì không muốn dây dưa với tên hoàng đế này, giúp nữ nhi xong sẽ phui áo ra đi, nhưng mà, xem ra, hoàng đế này lại rất biết cách đối nhân xử thế, khiêm tốn hữu lễ, tốt!

Ngọc Băng bên cạnh ôn nhu mỉm cười, nàng bị một màn trước mắt khiến tâm tình cực kỳ tốt. Phụ thân và phu quân hòa hợp, thường thức lẫn nhau, đây chính là chuyện đáng mừng nhất a. Đáng nói nhất là Bách Lý Tịnh, hắn là đương triều thiên tử, nhưng mà đối với cha nàng lại tôn trọng đến như vậy, thật sự hiếm có.

Trong lúc một nhà người ta đoàn viên vui vẻ thì Lur Ngạc mục trừng khẩu ngốc, hồi lâu mới thốt ra được: “Người! Người?”

“Ta làm sao?” Hoàng Lãnh tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn.

Lur Ngạc á khẩu hồi lâu vẫn không thốt nên lời, thế đạo gì thế này? Nam tà và Định Đông thân vương là cùng một người? Sự thật này khiến bất cứ ai cũng khó có thể tiếp thu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Hòa Vốn Là Lỗ Công

Thấy kẻ Lur Ngạc ngây ngốc tiếp thu tình huống hiện tại, Hoàng Lãnh thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nhìn nữ nhi: “Nha đầu, đám cung nữ thái giám và lão thái sư bên kia đã tới nơi an toàn, nhưng mà theo tính toán, vẫn còn khoảng 800 nhân mã chưa thấy hiện thân.” Không ngoài lo lắng của Ngọc Băng, quả nhiên Lur Ngạc còn giữ lại một lực lượng ngăn cản mọi nẻo đường từ Hắc Phong Nhai về Tử Cẩm thành.

“Họ là đang phục ở chỗ ca và Kiệt nhi đi.” Ngữ điệu nhàn nhạt không rõ tâm tình nhưng Hoàng Lãnh nhận được sự lo lắng trong đó. Cái này hẳn gọi là phụ tử tình thâm, tâm linh tương hỗ đi.

“Hừ, mượn tạm tiểu hồng mã của con.” Ngọc Băng gật đầu, huyết một tiếng sáo lớn, Hoàng Lãnh vừa dứt lời, từ xa đã có một con tiểu hồng mã phóng nhanh tới, lam y chợt lóe, ngựa còn chưa tới gần, người đã nhảy lên tới yên, quay đầu rời khỏi.

Bách Lý Tịnh có chút không tiếp thu nổi nhịp độ của mọi việc, vị nhạc phụ này phút trước còn ngẩng lên trời cười lớn, phút sau nói đi là lập tức chẳng thấy người đâu. Hắn còn đang ngây ngốc nhìn theo thì Ngọc Băng đã hồi thúc: “Chúng ta hồi cung thôi.”

“Ừ.” Hắn khẽ gật đầu, mắt vẫn chưa rời khỏi phương hướng Hoàng Lãnh vừa rời đi, ánh mắt khẽ xẹt qua một tia sáng nóng, vị hoàng đế của chúng ta đang âm thầm suy nghĩ tìm cách ‘dụ dỗ’ vị nhạc phụ phi phạm này nhập triều làm quan.

Ngọc Băng bên cạnh nhìn thấy biểu tình của hắn, đáy lòng cười khế, nàng dĩ nhiên biết hắn đang tính toán gì, nếu đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ hao hết tâm kê mời cho được người về, nhưng khác biệt ở đây là, nàng hiểu rõ cha nàng hơn ai hết. Nếu ông thích quan trường, từ sớm hoàng vị đã không phải Bách Lý Tịnh ngồi rồi.

Trong khi phu thê Bách Lý Tịnh gấp rút hồi cung tiếp quản tình hình thì Hoàng Kiệt và công chúa cũng đã đến ngoài thành 20 dặm, đã thấp thoáng thấy hoàng kỳ phấp phới xa xa.

“Thả ta ra!” Lúc này, huyết đạo của Lur Tiểu Uyển sau sáu canh giờ đã tự động giải khai, ả lập tức la lối.

“Thật phiền!” Bách Lý Vân chun mũi.

“Công chúa, kệ ả đi. Cũng sắp hồi cung rồi, giao ả cho Hình bộ là được.” Dương Linh Phong cười cười khuyên nhủ, coi thanh âm chói tai của Lur Tiểu Uyển như một loại tạp âm không đáng để ý.

“Hừ. Khi các người đến được Hình bộ thì giang sơn này đã đổi chủ rồi.” Lur Tiểu Uyển ngạo mạn không biết sống chết.

“Nói bậy.” Thái hậu vẫn im lặng đột nhiên gất gong.

“Mẫu hậu không cần lo lắng. Hoàng huynh và tẩu tẩu nhất định sẽ không thua.” Bách Lý Vân cao giọng, ngẩng đầu, nàng có một dự cảm mãnh liệt là hoàng huynh và tẩu tẩu sẽ thắng ván cờ này.

“Tiểu công chúa! Tiểu biểu muội, biểu tỷ khuyên ngươi nên sớm thức tỉnh. Cục diện bây giờ là thế nào ngươi vẫn chưa biết hay sao? Phụ thân ta rất nhanh sẽ tiến ngôi xưng đế. Từ nay về sau, hai chữ ‘công chúa’ này e là sẽ chỉ dùng để tôn xưng Lur Tiểu Uyển ta.”

Bách Lý Vân hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác. Thái hậu thở dài một hơi, chuẩn bị cất tiếng thì chợt nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa lướt mau tới.

Bốn người lập tức căng thẳng, thần kinh cảnh giác lên cao độ. Dương Linh Phong và Hoàng Kiệt đồng thời cầm vào chuôi kiếm.

“Ca! Kiệt nhi! Là hai người phải không?” Người lên tiếng là Lục Hàn Mai. Họ đã đuổi tới nơi.

“Mai nhi! Ta ở đây!” Dương Linh Phong nghe ra tiếng của tiểu sư muội nhà mình thì thu tay, cất giọng đáp trả.

Hai con khoái mã lướt mau tới. Hàn Mai, Tuyết Mai dừng cương, xuống ngựa.

Hoàng Tuyết Mai đưa mắt nhìn Lur Tiểu Uyển đang bị trói, hai mắt lộ rõ vẻ chán ghét và một chút... oán hận.

“Lập tức thả ta ra, các ngươi sẽ được phong thưởng xứng đáng.” Dương Linh Phong và Hoàng Kiệt vẫn chưa tiết lộ thân phận, Lur Tiểu Uyển vẫn đang đắm chìm trong mộng tưởng của ả.

“Phong thưởng?” Lục Hàn Mai cau mày, trong mắt lộ vẻ nghi vấn, nhìn về phía Hoàng Kiệt.

Lur Tiểu Uyển nghe thế thì lại tưởng tiểu cô nương trước mặt đã động tâm. ả tiếp tục lên giọng: “Không sai! Cha ta sắp làm hoàng đế. Nếu các ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta. Việc hôm nay các người đắc tội ta, ta sẽ không tính toán, đồng thời sẽ ban thưởng xứng đáng.”

“Đủ rồi!” Hoàng Kiệt quát, hấn thật sự đã hết kiên nhẫn.

“Cô nương, ngươi nghe ta.” Lur Tiểu Uyển đã thất bại trong việc lay động hai huynh đệ Hoàng Kiệt, bây giờ mục tiêu mới của ả là tiểu cô nương trước mặt. “Chỉ cần cô đưa ta về cung, cô muốn ban thưởng thứ gì cũng có thể.”

Đến đây, Lục, Hoàng hai người đã lơ mơ nhận ra tình hình, có vẻ như ả đồng bóng trước mặt vẫn chưa biết họ là ai. Lục Hàn Mai cười lạnh: “Muốn gì cũng có thể?”

“Không sai. Cô nương muốn vàng, bạc, châu báu, bao nhiêu cũng có.” Lur Tiểu Uyển ngu ngốc cho rằng nữ nhân thích nhất chính là chum điện.

“Ta đã nói với ngươi, không phải ai cũng thích những thứ đó.” Hoàng Kiệt gần từng chữ, hấn đang có một loại xúc động muốn giết người ‘diệt khẩu’.

“Nếu không thì,” hai mắt Lur Tiểu Uyển chợt lóe sáng. “Cô nương, ta đáp ứng sẽ khuyên đại ca cưới cô làm chính thê, tương lai cô chính là hoàng hậu.”

Một câu nói buông ra, sắc mặt của cả bốn huynh đệ tỷ muội đột nhiên vặn vẹo, cực lực nhịn cười, nếu không phải vì thái hậu đang ở đây, họ nhất định bỏ lăn ra đất mà cười cho thỏa.

Tuyết Mai liếc nhìn Hàn Mai một cái, tựa tiểu phi tiểu hoi: “Nói như vậy, sau này ta sẽ là muội muội của hoàng hậu, mà ca ca ta sẽ là quốc cữu?”

Lur Tiểu Uyển gạt đầu lia lịa: “Không sai. Thế nào? Các người nên sớm thức tỉnh, trói hai mẫu tử họ lại, thả ta ra, chẳng ai dại gì đi làm chuyện không có lợi cho mình, tổn công lại vô ích.” ả suy bụng ta ra bụng người, cho rằng nữ nhân trong thiên hạ ai cũng muốn làm hoàng hậu, muốn đến đền điện khùng như mình.

“Cô nương không thể tin ả. Hoàng huynh và tẩu tẩu của ta sớm đã có phòng bị, ả không thể nào thành công như mong đợi. Ta nói đều là thật.” Bách Lý Vân sốt ruột cất tiếng, nàng không sợ Lur Ngạc đảo chính thành công, chỉ sợ hai vị tiểu cô nương này bị Lur Tiểu Uyển lung lay. Thái hậu cũng lập tức gạt đầu xác nhận.

Hoàng Tuyết Mai lúc này mới nhìn kỹ Bách Lý Vân. Chỉ thấy nàng ta mặt hạnh mảy đào, đoan trang khí khái, tôn quý nhưng lại không xa cách, tạo cho người ta cảm giác muốn gần gũi. Nàng khẽ nở nụ cười: “Tình Dương công chúa?”

Bách Lý Vân gạt đầu, nhưng ngay lập tức có phản ứng: “Còn chưa giới thiệu! Sao cô nương biết bốn công chúa?”

“Công chúa cái thá gì ả! Ta mới là công chúa!” Lur Tiểu Uyển ồng ồng kêu réo.

Hoàng Tuyết Mai trừng mắt nhìn ả: “Câm mồm!”

“Bỏ đi tiểu Mai nhi, đừng phí lời dây dưa với ả, hộ tống thái hậu và công chúa hồi cung quan trọng hơn.” Dương Linh Phong tuy có công phu hàm dưỡng không tệ nhưng thật sự cũng sắp chịu hết nổi con người Lur Tiểu Uyển này.

“Người dây dưa trước là ả. Ca, muội kể huynh nghe một câu chuyện cung đấu.” Hoàng Tuyết Mai nghiêng răng phun từng chữ: “Ca, lúc điều tra thế lực của Lur Ngạc, Mai nhi đã đột nhập phủ đệ của hấn, nghe được một câu chuyện như thế này: Có một ả tiện nhân là biểu muội của đương triều hoàng đế, ả

ta luôn nhắm đến ngôi vị chính cung hoàng hậu nhưng hoàng đế lại cứ lần lữa không tuyên ả nhập cung, cuối cùng lại theo chỉ phúc vi hôn của tiên đế, thành hôn với người khác. ả ta không cam tâm, rắp tâm hãm hại hoàng hậu. Một ngày, ả từ Phụng Nghi cung lừa gạt được một hộp trà Long Tỉnh thượng hạng, về đến phủ, ả thả tỷ sương vào trà rồi uống. ả cam tâm đầu độc cả bản thân chỉ để muốn giả họa cho hoàng hậu. Sau đó, phụ thân ả tiến cung làm lớn chuyện, cậy vào địa vị và bằng chứng nguy tạo, muốn khiến hoàng hậu thân bại danh liệt.”

Nghe đến đây, biểu tình trên mặt mỗi người một khác. Thái hậu và Bách Lý Vân kinh hãi, đây vốn là chuyện của mấy tháng trước, đã nháo thành một đoàn trong cung, sao lại truyền ra tới giang hồ? Còn nữa, sự thật có đúng như vị tiểu cô nương này đang nói?

Lục Hàn Mai, Hoàng Kiệt và Dương Linh Phong nhủ chặt mày, trong con ngươi ẩn hiện lửa giận, chỉ chực chờ bùng nổ.

“Sau đó thế nào?” Sau một lúc, Dương Linh Phong âm trầm cất tiếng hỏi. Thanh âm ôn nhuận dễ nghe đã trở nên trầm thấp, không khí bắt đầu giảm xuống vài độ. Hẳn không có phúc phận trở thành phu quân của tiểu sư muội nhưng điều đó không có nghĩa có người được phép đụng đến sư muội của hân.

Hoàng Tuyết Mai không đáp, chỉ đưa mắt nhìn về phía mẫu tử thái hậu.

“Lời cô nương nói có chứng cứ không? Thái y lúc đó cũng đã kiểm chứng, trong hộp trà vốn không có gì. Độc chỉ phát hiện trong chén trà mà Tiểu Uyển uống.” Thái hậu chậm rãi lên tiếng. Vốn tưởng đây chỉ là một chuyện hiểu lầm, ai ngờ lại đồn cả ra ngoài cung.

Không ngờ Tuyết Mai còn chưa lên tiếng Lư Tiểu Uyển đã trực tiếp thừa nhận: “Không sai, chuyện đúng là như thế, xem ra các người cũng có chút bản lĩnh. Như vậy ắt hẳn các người cũng biết thế lực của Lư gia chúng ta lớn đến chừng nào. Còn không mau cúi trời cho bốn công chúa?”

Tới lúc này thì Dương Linh Phong chân chính đầu hàng: “Người xưa có câu ‘chưa đồ ông nghề đã đe hàng tổng’. Xem ra hôm nay ta chân chính lĩnh giáo. Công chúa thật còn chưa tự xưng ‘bốn công chúa’ mà nguoi lại...” Vừa thờ dài vừa cười, thật sự không hiểu ba tháng qua tiểu sư muội làm cách nào sống chung được với ‘cực phẩm’ này. Nghĩ đến đây, gương mặt tuấn tú lại một lần nữa trầm xuống.

“Thì sao? Sớm muộn ta cũng là công chúa! Bây giờ các người tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời ta.” Lư Tiểu Uyển càng lúc càng cao giọng.

“Công chúa? Bằng vào nguoi?” Lục Hàn Mai cười khẩy, nàng có một loại xúc động muốn tung quyền vào mặt con mụ ngu xuẩn trước mắt.

“Ta thì sao? Nữ nhân trong thiên hạ có mấy ai hơn được ta? Nhìn đi, thái hậu bị ta đùa cợt bao nhiêu năm vẫn không biết, Tĩnh Dương chưa bao giờ lọt vào mắt ta, Thuận Thành hoàng hậu hiện tại bị ta hãm hại sắp đặt hết lần này đến lần khác vẫn ngu ngơ không phản kháng, lần nào cũng là may mắn tránh được một kiếp. Ta hãm hại ả lại không hiểu nguyên nhân gì trong hộp trà không có độc. Ta khiến cung nữ hắt trà nóng vào nguoi ả, ả cũng không phản ứng.” Không nói còn khá, nói hết mấy câu này, sắc mặt của tất cả mọi người tại đường trường đều đen lại, khó coi đến cùng cực.

Nhưng mà kẻ gây sự lại không ý thức được điều này, ả vẫn oang oang lên tiếng, nhắm vào Dương Linh Phong: “Các nguoi nên sớm biết điều, sẽ trở thành hoàng thân quốc thích, hưởng thụ loại đãi ngộ tốt nhất. Còn nguoi, ta có thể không chệch nhận nguoi làm phò mã. Thế nào?” ả nhướng mày, đặc ý nhìn Dương Linh Phong, ở chung gần một ngày, ả sớm đã bị vẻ khôi ngô và khí phách của hân chinh phục.

Sắc mặt Dương Linh Phong lúc này lại cực kỳ dọa người. Hai mắt híp lại, hàn khí từng đợt từng đợt bắn ra ngoài, ép mọi người xung quanh hô hấp khó khăn, từng chữ một theo những kẻ hồ siết sao trong răng văng ra ngoài với nhiệt độ của băng tuyết mùa đông: “Nói thêm một tiếng, ta sẽ vứt nguoi cho một đám thổ phi. Tiền gian hậu sát!”

Bách Lý Vân giật nảy mình, nàng không quan tâm nội dung câu nói cùng ngữ điệu của Dương Linh Phong nhưng mà loại hàn khí ép người này nàng đã từng ‘lĩnh giáo’ qua, là lúc nàng nao loạn bị tẩu tẩu giáo huấn. Tẩu tẩu bình thường ôn ôn văn văn, nhưng khi nghiêm túc cũng cực kỳ đáng sợ, hết như thế này.

Hoàng Tuyết Mai nhanh gọn trực tiếp hơn: một cái bạt tai: “Hai người bọn họ là nam nhân nên thương hương tiếc ngọc còn ta thì không. Con người ngu ngốc cũng nên có hạn độ.”

Hoàng Kiệt lạnh nhạt tiếp lời: “Tỷ tỷ ta là nhìn tình thương của thái hậu dành cho nguoi mới không tính toán với nguoi. Hoàng gia chúng ta vì tỷ tỷ nể mặt thái hậu đã thống nhất tha nguoi ba lần. Hai lần nguoi đắc tội tỷ tỷ, đêm qua lại muốn khống chế thái hậu và Tĩnh Dương công chúa, ta đều không lấy mạng của nguoi. Nếu nguoi còn tiếp tục làm chúng ta thấy phiền, hừ. Tỷ tỷ hôm qua cũng là dặn hộ tống thái hậu và công chúa hồi kinh, không có nói gì thêm, nếu ta mạng nguoi cho chó ăn hay miễn phí tặng cho đám sơn tặc nào đấy cũng không tính là quá đáng.”

Lục Hàn Mai âm trầm lên tiếng: “Quốc cữu? Muội muội của hoàng hậu? Ta nói nguoi biết, bây giờ hai người bọn họ vốn đang là quốc cữu và muội muội của hoàng hậu, cần gì phải giúp nguoi, chạy một vòng lớn như vậy rồi mọi thứ lại trở về như cũ? Trong buôn bán, hòa vốn thì chính là đã lỗ công. Chuyện ngu xuẩn như vậy cũng chỉ nguoi mới nghĩ ra được. Loại đầu óc này, khó trách phụ tử nguoi đi đến kết cuộc ngày hôm nay, nguoi cho rằng tại sao hộp trà của nguoi tự dưng thái y lại không phát hiện độc tính dù nguoi đã thả tỷ sương vào? Bằng với võ công của tỷ tỷ, một tiểu cung nữ có thể hắt được trà nóng vào nguoi ả? Còn nữa, tối qua cha nguoi còn ý định hạ độc vào thức ăn của hoàng thượng khi mà tỷ tỷ ở sát ngay bên cạnh. Đúng là cha nào con nấy.”

Thái hậu nghe đến mấy câu cuối cùng thì hốt hoảng: “Hạ độc hoàng đế? Xảy ra chuyện gì?”

Bách Lý Vân trái lại, cười rất thần nhiên: “Mẫu hậu không cần phải lo, y thuật của tẩu tẩu xuất thần nhập hóa. Tuyệt đối đảm bảo được hoàng huynh vô sự.” Nàng quay sang mỉm cười với Hoàng Kiệt: “Nói như vậy, công tử thật sự là quốc cữu gia, bảo đệ của tẩu tẩu? Thất lễ.”

Hoàng Kiệt cũng cười nhẹ đáp lễ: “Đa tạ công chúa một mực tin tưởng gia tỷ.”

Thái hậu thở dài một hơi, trong lòng ngổn ngang trăm mối. Lư gia của bà toàn bộ trở thành phản thần, người thân của bà liên tiếp phản bội bà, coi thân tình của bà như một công cụ để đạt được mục đích. Bà chán nản cất tiếng: “Mọi việc là thế nào? Hoàng đế có ổn không?”

Lục Hàn Mai từ tốn đáp: “Hồi bẩm thái hậu, mọi sự đều thuận lợi, Lư Ngạc thất thủ bị bắt, hoàng thượng long thể bình an.”

“Vây, hai vị cô nương đến để...?” Thái hậu vẫn là thái hậu, vẫn là người có tầm nhìn.

“Suyt.” Dương Linh Phong dẫn đầu đột nhiên dừng bước. Với tu vi và nội lực của mình, hẳn là người đầu tiên nghe thấy âm thanh truyền đến từ phía cánh rừng thưa cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 38: Công Chúa Thật, Giả?

“Cái này...” Hoàng Kiệt cũng bắt đầu loáng thoáng nghe được chút động tĩnh.

“là tiếng đao thương.” Lục Hàn Mai cau mày, tỷ muội họ bình thường ở nhà luyện kiếm, ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn, đối với loại thanh âm này đã sớm nghe rất quen. Vấn đề là, phía trước có vẻ như không ít người.

“Vây chúng ta tạm thời lánh đi. Nhân sự đừng quản.” Thái hậu cẩn thận cất tiếng, đến bây giờ bà đã như chim sợ cành cong, rất không muốn thấy cảnh người đâm ta chém nữa.

“Thái hậu, đây là đường hồi cung của chúng ta, phía trước lại rất thuận lợi để mai phục, việc này không khỏi có chút vấn đề.” Dương Linh Phong lên tiếng giải thích.

“Để muội đi xem thử.” Hoàng Tuyết Mai cũng nhận ra tình huống. Hiện tại đang là loại hoàn cảnh gì trong lòng mọi người đều biết rất rõ, trên đường hồi cung lại có giao chiến, có trùng hợp quá không?

“Đi nhanh về nhanh, nếu không phải chuyện liên quan chúng ta, ngàn vạn lần đừng nhúng tay vào.” Thái hậu nghe ra đạo lý, gật đầu.

“Dạ.” Xoay người, khai triển khinh công dưới chân, nhanh chóng đi phía trước.

Một dặm phía trước, đập vào mắt nàng là một thân ảnh quen thuộc, đơn đao độc đấu với trên dưới 400 tử sĩ, lam y pháp phôi xuyên qua lại giữa đám hắc y nhân, thân thủ ung dung nhưng mỗi một chiêu đều có thể lấy mạng người.

Quay trở lại chỗ thái hậu, nàng ngắn gọn trình bày những gì nhìn thấy.

“Vây chúng ta nên làm thế nào? Có đến không? Nếu đến, chắc chắn sẽ lộ hành tung. Ở đây lại còn ba người cần phải phân tâm” Hoàng Kiệt cau mày.

“Lư Tiểu Uyển không khó giải quyết. Đưa ả ta đến chỗ Ngọc Giám môn gửi tạm là xong. Nhưng muội thật sự lo cho cha. Chỉ có một mình cha đối phó với một bầy chuột nhắt. Vạn nhất...” Lục Hàn Mai lo lắng không phải dư thừa, Hoàng Lãnh võ công cái thế, nhưng mà đơn thương độc mã đối chọi với một đám tử sĩ không phải là chuyện đùa, nếu ông muốn thoát thân bỏ trốn thì không ai có thể cản, nhưng ông lại chủ ý trăm tặn sát tuyệt nên lại thành cục diện dây dưa.

“Nếu vậy đưa cả ta và mẫu hậu đến đó không phải là tốt cả sao?” Bách Lý Vân thắc mắc.

“Không được, một người không thể chu toàn cho ba người, nếu đưa cả thái hậu, công chúa và cả ả tiện nhân này đi thì phải cần ba người hộ tống mới có thể đảm bảo an toàn, lúc này phân chia lực lượng không phải là cách hay.” Lục Hàn Mai nhẹ nhàng lắc đầu.

“Quyết định nhanh đi. Chúng ta cứ đến đó, xem xét tình hình nếu không ổn sẽ đưa Lư Tiểu Uyển đi trước, còn lại, muội có cách giải quyết.” Hoàng Tuyết Mai đột nhiên lên tiếng.

“Muội định làm gì?” Dương Linh Phong chau mày, hẳn chợt cảm giác có gì đó không ổn.

“Không có thời gian đâu, chúng ta đi đi, muội sẽ không làm hỏng chuyện, đặc biệt là đại sự của đại tỷ.” Hoàng Tuyết Mai dứt khoát. Ánh mắt lóe lên một chút kiên định, hừ, cùng lắm thì liều một phen. Ta chính là không tin và có thể thắng chính.

Đoàn người nghe xong lập tức lên ngựa ra roi, đến hiện trường. Lúc trước vốn chỉ có hai con ngựa của Dương Linh Phong và Hoàng Kiệt mà công chúa và thái hậu lại không ai biết cưỡi ngựa nên hai nam nhân đành dắt ngựa cho thái hậu và công chúa, bây giờ thì tốt rồi, Bách Lý Vân ngồi chung ngựa với

Hoàng Tuyết Mai và thái hậu, Lục Hàn Mai không chế Lư Tiểu Uyển.

Hắc y nhân không nhiều như ở chỗ để hậu nhưng mà thái hậu không biết cảm kiếm, võ công của Bách Lý Vân không địch nổi từ sĩ trải qua mà quý huấn luyện, lại thêm một Lư Tiểu Uyển cần phải đề phòng. Chính vì vậy, còn cách một khoảng xa, Dương Linh Phong đã ra hiệu cho mọi người dừng lại, rồi phân phó Hoàng Kiệt và Hoàng Tuyết Mai canh chừng ba nữ nhân kia. Minh thì phi thân lên, một đường đánh tới, hỗ trợ sư phụ. Lục Hàn Mai suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định áp tải Lư Tiểu Uyển rẽ sang hướng khác, gửi tới chỗ Ngọc Giản môn để đề phòng bất trắc.

Hoàng Tuyết Mai đưa mắt nhìn sư huynh xông lên phía trước, linh cơ chợt động, nàng kéo tay Bách Lý Vân: “Công chúa, mặt tướng nghe nói, các vị công chúa của hoàng triều đều có một ngọc bài tùy thân tượng trưng cho thân phận có đúng không?”

Bách Lý Vân mờ mịt gạt đầu, không hiểu lắm: “Tỷ tỷ hỏi là cái này?” Vừa nói vừa móc ngọc bài trong ngực đưa ra.

Hoàng Tuyết Mai vươn tay nhận lấy, nhìn kỹ, không khác cái của nàng, chỉ thấy khối ngọc bài này là dương chi bạch ngọc thượng hạng, một đầu bịt vàng, mặt trên là bốn chữ “Uyển Nguyệt công chúa.” Nàng cau mày, đột nhiên mở miệng: “Công chúa, cái này cho mặt tướng mượn dùng một ngày có được không? Mặt tướng sẽ gửi hoàng hậu nương nương trả lại cho công chúa.” Nói xong, cũng không đợi trả lời, đã bỏ tọt vào trong bọc Hoàng Kiệt, cười khê: “Mang về giao lại cho tỷ tỷ bảo quản.” Dứt lời, lật tay thêm một cái, tấm mạng vốn che đi dung nhan kiều diễm của nàng đã chuyển sang ‘cư trú’ trên khuôn mặt Tinh Dương công chúa.

Bách Lý Vân còn chưa kịp thắc mắc thì Hoàng Kiệt đã quát lớn: “Không được.”

Hoàng Tuyết Mai khẽ lắc đầu: “Ca ca, Mai nhi biết là mạo hiểm, nhưng ca ca thử nghĩ xem, Lư Ngạc hân đã phục ở tất cả mọi nẻo đường hồi cung, nghĩa là vẫn còn từ sĩ ẩn nấp đâu đó, nếu hôm nay chúng ta không bắt trọn tất cả bọn chúng chính là đường hô di họa, sau này đối với tỷ tỷ là ngàn lần không có lợi. Hơn nữa, hắc y nhân, bọn chúng không có ngu ngốc đâu.”

Hoàng Kiệt nôn nóng đáp: “Chỉ cần chúng ta ẩn ở đây không hiện thân sẽ không thu hút sự chú ý của bọn chúng, không cần thiết phải mạo hiểm. Còn số hắc y nhân còn lại, từ từ nghĩ biện pháp.”

“Mai nhi đáp ứng ca sẽ không mạo muội hiện thân nhưng từ lúc chúng ta quyết định đến đây đã là tự chuốc nguy hiểm rồi. Bọn chúng e là sẽ tiến dần đến hướng này nhanh thôi.”

Hoàng Kiệt và Hoàng Tuyết Mai vốn là huynh muội song sinh, tâm linh tương hỗ, người này nghĩ gì người kia đều có thể cảm nhận được. Hoàng Tuyết Mai sợ không bảo vệ tốt thái hậu và công chúa, sợ đám hắc y nhân kia không trừ trăm thảo trừ căn có một ngày bọn chúng Đồng sơn tái khởi sẽ là mầm họa cho Ngọc Băng, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định nếu thực sự cần thiết sẽ thay mạng đổi đào, mạo nhận Tinh Dương công chúa.

Hắc y nhân tuy không có tình cảm, nhưng không phải kẻ ngốc, chúng đương nhiên biết, mục tiêu là thái hậu và công chúa, không phải ba tên gần đường trước mặt. Rất nhanh, đã có hơn chục tên hướng thẳng về hướng của thái hậu và công chúa, tìm kiếm.

Hoàng Kiệt âm thầm thở dài, Mai nhi nói không sai, từ lúc bọn họ xông về hướng này đã tạo sự chú ý mất rồi. Hắn hạ giọng phân phó: “Công chúa, xin đưa kiếm trong tay công chúa cho thái hậu phòng thân. Còn công chúa, hãy dùng cái này.” Hắn lấy kiếm trong tay Bách Lý Vân đưa cho thái hậu, lại nhét thanh bảo kiếm của bản thân cho Bách Lý Vân.

“Vậy còn công tử phải làm thế nào?” Bách Lý Vân không chịu nhận. Nàng cũng không phải loại người ích kỷ chỉ biết mỗi thân mình.

Hoàng Tuyết Mai cười cười: “Không sao, Hoàng gia tướng chúng ta ra trận cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu kiếm.” Nàng vừa nói vừa đánh mắt về phía Hoàng Kiệt đang cúi người rút trong ống gầy ra hai thanh đoản kiếm. Lại nói: “Thanh kiếm trong tay công chúa chém sắt như chặt bùn, một khi lâm địch không cần vòng vèo cứ mạnh dạn đối kháng với binh khí trong tay chúng, nhất định sẽ chiếm tiên cơ.”

Bách Lý Vân định lên tiếng thì đã bị ngắt lời: “Công chúa, xin nghe mặt tướng nói hết.” Tuyết Mai vừa nói vừa liếc nhìn mấy tên hắc y nhân đang sục sạo ngày càng gần. “Công chúa và thái hậu có từng uống qua rượu ở chỗ của tỷ tỷ chưa?”

“Rượu?” Thái hậu cau mày. Bách Lý Vân cũng nhìn Tuyết Mai với ánh mắt tràn đầy khó hiểu.

“Mặt tướng muốn hỏi là, thái hậu và công chúa có từng uống qua rượu do đích thân tỷ tỷ rót chưa? Xin hai vị nghĩ thật kỹ.” Tuyết Mai cẩn thận hỏi chậm lại một lần.

“Hình như là có.” Thái hậu suy nghĩ một chút rồi khẳng định. “Có, cách đây bốn hôm, khi bệnh tình của ta chuyển biến tốt hẳn, hoàng hậu có đưa ta một chung Nữ nhi hồng thượng hạng, nói là điều hòa khí huyết gì đó.”

“Tẩu tẩu vốn không cho ta uống rượu, vẫn luôn nói là tuổi ta còn nhỏ, rượu sẽ không tốt cho sức khỏe. Nhưng mà vào hôm mẫu hậu bị hạ độc, ta tâm tình không tốt, muốn mượn rượu giải tỏa đã bị tẩu tẩu cản lại, thuyết giáo một trận, cuối cùng đưa ta một chung nhỏ, bảo ta uống cạn, còn nói mùi vị của rượu vốn chẳng ngon lành gì, vừa cay vừa nồng, thử một lần cho biết rồi lần sau đừng đụng đến nữa. Cái đó có tính không?” Bách Lý Vân cất tiếng ngay sau thái hậu.

“Vậy thì tốt quá.” Hoàng Tuyết Mai nhẹ nhàng thở ra một hơi. Đưa mắt nhìn đám hắc y nhân đã đến rất gần, nàng vung tay một cái, bột phấn hồng nhạt rất mịn tràn ngập khắp không trung, phủ lên khắp cây cỏ xung quanh, đồng thời cũng bám đầy áo quần bốn người đang có mặt.

Mỉm cười đáp trả gương mặt đầy dấu chấm hỏi của Bách Lý Vân, Tuyết Mai đã nhét cả gói bột phấn ấy vào tay nàng: “Cái này là Hóa công tán thượng phẩm, chỉ cần chạm vào thì toàn thân sẽ vô lực, trong 7 ngày không có thuốc giải, thất khiếu sẽ đổ máu mà chết. Còn cái này,” nàng quay sang thái hậu

“là Định thân hương, chỉ cần đánh đổ nó, người hít phải sẽ lập tức cứng đờ toàn thân, không thể động đậy, nếu không có thuốc giải sẽ vĩnh viễn bất động đến khi kiệt sức mà chết. Những thứ này đối với hai vị đặc biệt vô hại.”

Hoàng Kiệt nhẹ nhàng thở ra một hơi, đến lúc này e cũng không còn cách nào khác: “Thái hậu, công chúa, thâm tâm nhị vị có thể bài xích những thủ đoạn giang hồ này, nhưng mà tình huống trước mắt chúng ta rất đặc thù, nếu bọn họ bắt giữ thái hậu và công chúa buộc hoàng thượng thoái vị thì mọi việc sẽ rất khó thu xếp. Mong nhị vị lấy đại cuộc làm trọng.”

Một bên dừng dừng nói chuyện, một bên chú tâm tìm kiếm, toán hắc y nhân kia đã nhanh chóng tiếp cận mục tiêu. Nhưng mà chúng vừa lại gần, bình khí còn chưa kịp vung lên thì Tuyết Mai đã duyên dáng huơ nhẹ tay áo, hất chút ít Hóa công tán vương vãi khắp nơi vào mặt chúng. Ngay lập tức tất cả đều ngã xuống.

Nhưng, vấn đề là Hóa công tán không có tác dụng cấm khẩu người trúng độc, nên chúng vẫn kịp kêu lên báo hiệu cho đồng bọn. Đám người còn lại nhận được thông tin, lập tức không ham đánh, chuyển hết mục tiêu về phía bên này.

Thật sự phải thừa nhận Lư Ngạc vì ngai vàng đã tổn không ít tâm tư. Hắc y nhân thật sự đều là tinh anh, trừ người cầm đầu mỗi toán, còn lại tất cả đều là tử sĩ, không nói không rằng, không phân bua, không giải bày, chỉ một lòng đánh hạ mục tiêu được đề sẵn. Có thể huấn luyện người sống gần như thành cương thi thế này không biết đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm lực.

Hoàng Lãnh nhanh chóng nhận định được tình hình trước mắt, khoe môi khẽ cong thành một nụ cười tàn nhẫn, ẩn đằng sau lớp mặt nạ da người, tầng tầng lớp lớp sát khí trào ra, như dao bén cửa vào tận xương tủy những người đang có mặt, bót nghet những con tim đang đập xung quanh. Lam y pháp phối, thân ảnh nhoáng lên, chặn giữa toán hắc y nhân và đám người thái hậu.

Đám hắc y nhân cạnh ông cũng cảm nhận được sự thay đổi, nỗi sợ hãi dần tăng cao, thủ đoạn cũng ngày một gấp gáp, mạnh mẽ.

Mãnh hổ nan địch quần hồ, Hoàng Lãnh chiêu chiêu đều là sát chiêu nhưng địch nhân quá đông, giết một tên thì có tên khác thay thế, một tên ngã xuống lại có hai ba tên bước lên. Rất nhanh, tên thủ lĩnh nhỏ loắt choắt đã nhìn thấy thái hậu.

Bách Lý Vân nghiêng rặng, kiếm từ từ đưa lên ngang người, đưa lưng về phía thái hậu, sẵn sàng sống mái một trận. Hoàng Kiệt thở dài, liếc nhìn tiểu muội, gương mặt tuấn tú cũng bắt đầu trở nên nặng nề, bộ dạng dọa người. Trái lại, Hoàng Tuyết Mai đột nhiên căng cứng cả người, học theo động tác cầm kiếm lỏng ngóng của thái hậu. Âm thầm vận thêm một chút nội công, ép mồ hôi tuôn ra trên vầng trán trơn mịn. Lúc này, trông bộ dáng của nàng và thái hậu không khác nhau bao nhiêu, đều có sự hoảng loạn của con mồi trước mắt động vật ăn thịt.

Tên thủ lĩnh không biết là ai, bao nhiêu tuổi, nhưng vóc ngoài của hắn khá lập dị, chỉ cao ngang ngực hai tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi. Hắn vẩy tay một cái, rất nhiều thủ hạ lập tức công kích Hoàng Kiệt và Bách Lý Vân, từng bước ép sát tới vị trí của thái hậu và Tuyết Mai.

“Dừng lại, không được lại đây.” Hoàng Tuyết Mai run run quát.

Giọng nói của nàng khiến tên thủ lĩnh cười châm biếm, nhưng cũng đồng thời dọa thái hậu và Bách Lý Vân giật nảy mình. Từ khi nào Hoàng gia tướng lại có giọng điệu khiếp nhược như vậy?

“Tiểu mỹ nhân, ngươi dựa vào cái gì cấm ta lại gần?” Tên thủ lĩnh cợt nhả, chân vẫn không ngừng bước.

“Dựa vào ta là công...” Như chợt nhận ra mình thất thố, Tuyết Mai ngậm chặt miệng giữa câu.

“Hừm?” Tên thủ lĩnh bước tới hai bước, như rồng mây trời gheo.

“Mặc kệ ta là ai. Ngươi... ngươi... tránh xa... một... một chút.” Tuyết Mai vừa nói vừa thở hổn hển.

“Ha ha ha!!!” Tên thủ lĩnh ngẩng mặt lên trời cười lớn. “Ngươi cho rằng ta không biết ngươi là ai sao? Có thợ săn nào lại không nắm rõ con mồi của mình chứ? Tĩnh. Dương. Công. Chúa.” Bốn chữ cuối cùng mang đầy trào phúng hả hê. Hắn đã nhận định tiểu cô nương trước mặt là vị hoàng muội mà hoàng đế yêu thương nhất.

“Nói bậy!” Bách Lý Vân vung kiếm cản một tên hắc y nhân đang đánh tới, miệng quát lớn. “Bổn cung mới là Tĩnh Dương công chúa. Nàng ta không phải.”

Thái hậu mảy liễu cau chặt, mớ hồ nhìn tình huống chuyển biến quá nhanh trước mắt. Hoàng Tuyết Mai không những không lên tiếng phủ nhận, mà còn gật đầu lia lịa, hơi thở dồn dập, gấp gáp, chân nhũn ra một cái, người lão đảo, lại hữu ý vô ý để lộ ngọc bài đeo trên cổ. Dưới ánh thái dương, có thể thấy rõ ràng, nó với tám ngọc bài lúc nãy của Bách Lý Vân là hoàn toàn giống nhau, cũng là dương chi bạch ngọc thượng hạng, cũng có một đầu bịt hạm. Quan trọng hơn hết, bốn chữ nhũ vàng ‘Uyển Nguyệt công chúa’ lấp lánh trong nắng sớm, thu hút sự chú ý của những người quan tâm, cũng đập thẳng vào mắt tên thủ lĩnh nhỏ thó.

Bất cứ ai nhìn thấy hiện trường đều sẽ có chung một suy nghĩ. Tên hắc y nhân tự cho mình là đúng, ngạo nghễ không đếm xỉa đến Bách Lý Vân, nhếch môi cười với Tuyết Mai: “Công chúa, ngươi không cần đẩy người khác chết thay. Muốn trách, nên trách người đã chọn nhầm một thể thân hoàn toàn không có phong phạm của một kim chi ngọc điệp yểu điệu.”

Hắn càng bước càng gần. Đưa mắt nhìn một vòng xung quanh, tiếp tục giao chiến không phải là cách hay, mục tiêu của họ là thái hậu và công chúa, nhưng mà cường địch trước mắt lại không dễ đối phó. Từ lúc nhìn thấy Hoàng Tuyết Mai, vừa vận vóc người của nàng cũng tương đương với mình, hắn đã chọn nàng là con tin, quyết định bắt sống nàng về giao cho chủ nhân. Tuy nàng không có giá trị bằng đương triều thái hậu nhưng mà thái hậu này, hắn

tự nhắm thấy không dễ uy hiếp như tiểu công chúa hai chân run rẩy, dáng vẻ sắp ngất xỉu kia.

Hắn tiến một bước, Tuyết Mai lùi hai bước, khéo léo hoảng sợ túm chặt tay áo thái hậu, ngằm sử ám kinh, xô bà lui về phía sau, tạo khoảng cách an toàn nhất định. Khi hắn cách nàng ba bước chân, tay của nàng run lên buông rơi bảo kiếm, hai chân mềm nhũn, cả thân người ngã nhào xuống đất, miệng quát không ra hơi: “ngươi,....ngươi,... cút đi...”

“Ha ha ha!!!!” Nói thì chậm, diễn biến lại rất nhanh, tên thủ lĩnh vươn tay tóm được Tuyết Mai, khai triển khinh công, vác nàng lên vai đi khỏi chiến trường trước mặt, nhanh chóng hướng về địa điểm đã hẹn ước với đồng bọn.

“Buông ta ra. Ta sẽ tru di cả họ nhà ngươi.” Diễn tuồng phải diễn đến hạ màn, Tuyết Mai thu hết nội lực, dùng nắm đấm nhỏ nhắn của mình, nện liên tục vào người hắn, hoàn toàn là bộ dạng giãy dụa cùng đường. Hắn không để ý, tiểu cô nương sợ sắp ngất đang dùng những nắm tay yếu ớt đâm vào lưng hắn khe đuôi tay một cái, chút ít bột màu ngà thoát ra, rơi dọc theo đường đi. Hắn cũng không nhìn thấy, trên lưng hắn, nàng khẽ ngẩng đầu, nở một nụ cười trấn an với Tĩnh Dương công chúa chân chính.

Hoàng Lãnh thấy con gái bị bắt đi, thủ đoạn càng thêm tàn nhẫn, công lực dụng đến mười phần, quyền tới là mạng ở lại, chưởng tới là có ít nhất một thi thể nổ tung.

Bách Lý Vân cũng không kiên nhẫn, nàng vung tay, dốc toàn bộ số bột phấn mà lúc này Tuyết Mai giao cho nàng, điên cuồng rắc khắp không gian, giải quyết rất nhiều tên vương đường cản lối. Nàng một mực gào lớn, hướng về phía tên thủ lĩnh và Tuyết Mai đang dần mất dạng:

“Ngươi bắt nhầm người rồi. Bồn cung mới là công chúa!”

“Cô nương! Ngươi không được hồ đồ. Mạo nhận công chúa là khi quân đại tội.”

“Bồn công chúa bảo các người đứng lại!”

Giây phút thân ảnh tên thủ lĩnh khuất khỏi tầm mắt mọi người cũng là khi tên hắc y nhân cuối cùng gục xuống. Hoàng Kiệt phải rất khó khăn mới giữ được vị công chúa đang vô cùng mất bình tĩnh: “Công chúa, không thể mạnh động, võ công của công chúa không bằng Mai nhi, nếu hắn tóm được công chúa sẽ rất nguy hiểm!”

“Nguy hiểm! Ngươi cũng biết là nguy hiểm! Đó không phải thân nhân của ngươi hay sao? Đó không phải nghĩa tử thì cũng là nghĩa muội của ngươi mà. Sao ngươi có thể để mặc nàng ta dần thân biến lừa?”

“Công chúa! Mạt tướng phụ trách bảo vệ an nguy của công chúa và thái hậu.”

“An nguy của bồn cung? Bồn cung nói ngươi biết! Ta không cần người khác thế mạng. Cũng không chấp nhận có người vì ta mạo hiểm!”

“Công chúa! Một chút tâm ý của Mai nhi, công chúa cứ nhận đi. Cái này là Hoàng gia chúng thần cam tâm tình nguyện.”

“Ngươi cam tâm! Ta không quản các người là cam tâm hay tình nguyện! Tĩnh Dương ta không cần người khác gánh vác cho mình. Càng không cần nợ ân tình của bất cứ ai! Các người dựa vào cái gì mà bắt ta nợ ân tình của các người?”

Thái hậu yên lặng đứng nhìn, tất cả như vừa trải qua một cơn ác mộng, sự việc xoay chuyển quá nhanh, nhanh hơn khả năng tiếp nhận của bà.

Dương Linh Phong nhú mày trầm tư, trong đầu hắn lúc này ngổn ngang trăm mối. Hắn không biết, Mai nhi có thoát được hay không, càng không biết, Ngọc Băng nhận được tin sẽ có biểu tình gì. Nhắc đến Ngọc Băng, lòng hắn lại trầm xuống.

Hoàng Lãnh nghiêng chặt răng dưới lớp mặt nạ, Băng nhi, là chúng đụng đến giới hạn của ta trước. Lần này, con không cần được cha đại khai sát giới nữa đâu. Còn Mai nhi, con tốt nhất nên lỏng tóc vô thương, bình an trở về cho cha.

Hoàng Kiệt và Bách Lý Vân lờ qua tiếng lại, một người tận lực khuyên nhủ, một người liều mạng lớn tiếng. Kết cục Tĩnh Dương công chúa không thoát khỏi sự khống chế của Định Đông vương thế tử đánh bắt lực, ngừng nhào đến phương hướng mà Tuyết Mai đã ‘bị bắt đi’. Nhưng mà, xô đẩy một hồi, tám ngọc bài của nàng lúc này Tuyết Mai bỏ vào trong bọc Hoàng Kiệt đã rơi xuống đất.

“Các người điên đủ chưa?” Mặt đỏ tai hồng, Bách Lý Vân bức tức quát lớn.

“Điên, là kẻ đã tìm được thể thân lại còn không biết tốt xấu muốn đâm đầu vào hiểm cảnh.” Hoàng Lãnh đột nhiên cất tiếng. Đây cũng là chuyện hiếm, bình thường tính tình ông vốn quái dị, trước mặt ngoại nhân thường chỉ dùng hai mắt nhìn trời.

“Quốc trọng. Bồn công chúa nê ông là phụ vương của tâu tâu nên không so đo với ông. Ta nói ông biết, Tĩnh Dương ta tuyệt đối không phải loại người bán rẻ lương tâm, ta có kiêu ngạo của ta. Tĩnh Dương công chúa không phải loại giả áo túi com, nhất gan sợ chết. Nhưng ông thì sao? Ông đã nhận người ta là nghĩa nữ, tại sao một chút quan tâm cũng không có vậy?” Bách Lý Vân tròn mắt nhìn thẳng vị trung niên nam tử trước mắt.

Nhưng mà tựa hồ người khơi chuyện lại không có hứng thú tiếp tục, Hoàng Lãnh lạnh lùng buông một câu: “Phong nhi, theo ta đi canh chừng Mai nhi, Kiệt nhi, ngươi chờ Hàn Mai tỷ tỷ quay lại thì cùng hồi cung đi.” Lời vừa dứt, thân ảnh cũng không còn.

Hoàng Kiệt thấy tiểu công chúa không mạnh động nữa, cuối cùng cũng buông nàng ra, nhẹ nhàng nhặt lại ngọc bài, giao trả về cho chủ nhân: “Công chúa, cái này trả lại cho công chúa.”

Bách Lý Vân thô bạo giật lại, nhưng tới giữa chừng, toàn thân nàng bỗng dừng như bị sét đánh, giật bắn: “Khoan, ngọc bài này không phải đang ở trên cổ nghĩa muội của ngươi sao? Tại sao lại nằm ở đây? Các người mạo nhận bốn công chúa chưa đủ tru di hay sao mà còn đùa giỡn gì nữa?”

Nàng là giận quá mất khôn nhưng thái hậu thì không. Bà chậm rãi lên tiếng: “Không đúng, không phải đùa giỡn, theo ai gia thấy, cả hai tấm ngọc bài đều không phải giả.” Bà ở trong cung nửa đời người, cái khác không có chữ bản lĩnh nhìn ngọc, thậm chí thật giả đã lên đến thượng thừa. Là thật là giả, chỉ cần nhìn qua là có thể phân biệt, huống chi đây lại là loại ngọc bài đặc chế tượng trưng có quyền lực của hoàng tộc. “Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Các vị rốt cuộc mang bao nhiêu thân phận?”

“Thái hậu.” Hoàng Kiệt ôm quyền đáp lễ. “Đúng là cả hai đều là ngọc bài thật. Vị vừa nãy là phụ vương của thần, Định Đông thân vương, đại nguyên soái của Hoàng môn gia tướng. Thiếu niên đến cùng với thần là đại đệ tử của phụ vương, họ Dương, tên Linh Phong, là Cự Mộc lục kỳ chương kỳ sử. Vị tỷ tỷ đưa Lư Tiểu Uyên đi họ Lục, là tứ phẩm tướng quân của Hậu Thổ hoàng kỳ, là nghĩa nữ của phụ vương, Văn An quận chúa của Định Đông vương phủ. Vì thần họ Hoàng, đơn danh một chữ Kiệt, là tứ phẩm tướng quân của Thanh Thủy hắc kỳ.” Thời phong kiến trọng nam khinh nữ, khuê danh của nữ nhân trừ một số trường hợp được hỏi cận kề, hoặc là bạn gái thân thiết chốn khuê phòng, nếu không cũng không tùy tiện nói cho người ngoài. Nữ nhân khác bình thường đều cửa trước không ra, cửa sau không bước, không giao thiệp với người ngoài. Với thân phận tôn quý có sắc phong đặc thù như công chúa, quận chúa thì thường dùng phong hiệu để xưng hô. Ví như Bách Lý Vân sẽ gọi là Bách Lý Tĩnh Dương, hay Ngọc Băng sẽ được thế nhân biết đến với cái tên Hoàng Văn Thành.

“Còn vị cô nương lúc nãy mạo nhận là công chúa?” Bách Lý Vân nôn nóng.

Hoàng Kiệt khẽ thờ một hơi dài, lắc đầu: “Muội ấy không có mạo nhận công chúa. Muội ấy cũng là tứ phẩm tướng quân của Thanh Thủy hắc kỳ. Họ Hoàng...”

Mắt Bách Lý Vân mở lớn: “Họ Hoàng?”

“Xem ra là Văn Tường nhị công chúa.” Thái hậu nhận ra vấn đề. Người lớn tuổi trong cung thường có kiến thức rất rộng rãi về phả hệ hoàng thân quốc thích và các đại quan trong triều. Nhi tử, nữ nhi của mỗi một thân vương sau khi sinh hạ đều phải thượng tấu triều đình, lưu thành sổ sách. Huống hồ, Định Đông vương phủ lại quá đặc biệt như vậy. Hoàng Lân thu bao nhiêu nghĩa nữ không cần biết, nhưng nhi tử ruột thịt của ông từ sớm đã có tên và tước vị đẳng hoàng trong sách vở.

“Thái hậu anh minh.” Hoàng Kiệt lễ phép khom người xác nhận. “Muội ấy đúng là công chúa.”

Sau câu xác nhận cuối cùng của Hoàng Kiệt, ba người rơi vào trầm tư. Mỗi người mang một tâm sự riêng không nói thành lời. Tất cả lặng lẽ đợi Lục Hàn Mai quay lại rồi cùng hồi cung.

“Quốc cữu gia, xin lỗi. Lúc nãy là Tĩnh Dương buông lời mạo phạm.” Rất lâu sau, Bách Lý Vân mới thốt ra một câu, sau khi tâm tình đã bình ổn trở lại, nàng cảm thấy việc mình nóng nảy bất chấp thật sự rất không nên. Tuy không muốn người khác hi sinh cho mình, nhưng mà dù sao người ta cũng xuất phát từ lòng tốt, bảo hộ mình, lại cũng là công chúa tôn quý không thua bản thân. Dù sao, mắng chửi người ta như vậy cũng rất khó nghe.

Hoàng Kiệt khẽ cười, lắc đầu: “Bỏ đi công chúa, cũng tại chúng thần tự tiện tiền trạm hậu tấu mà thôi. Việc cần làm trước mắt là phải gấp rút hồi cung họp mặt.”

Lục Hàn Mai khi trở lại, nghe qua biến cố vừa phát sinh thì cũng giống như Hoàng Kiệt, vừa mừng vừa sợ. Mừng vì đã có cách diệt cỏ tận gốc đám phản loạn, sợ vì không biết Tuyệt Mai liệu có nguy hiểm gì không. Nhưng mà, nếu tiểu nha đầu này có bình an trở về thì cũng không có nghĩa là cha và đại tỷ sẽ nhắm mắt làm ngơ trước hành động nông nổi, quyết định đột ngột mang thân phạm hiểm của nó. Đại tỷ vất vả chùng đó năm, chuyện gì cũng có thể thương lượng, chỉ tuyệt đối không cho phép đệ đệ muội làm chuyện đại đột tự tổn thương tới sức khỏe, bình thường chỉ bỏ một bữa cơm, thức hơi khuya một chút cũng đã không được, huống hồ lần này....

Một đường hồi cung.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Đắc Nhân Tâm

Khi Bách Lý Tĩnh và Ngọc Băng về tới hoàng cung thì cục diện đã được khống chế rất tốt. Trước cổng chính của hoàng cung Càn Thanh Môn tụ tập rất đông cấm vệ, quan lại triều đình, quân lính kinh thành và cả vô số lão bá tánh. Đám người của Lâm Phúc, Tàn Thọ, và các cung nữ thái giám cũng đã sớm về đến tụ họp. Nhuệ Kim bạch kỳ chương kỳ sử Thượng Quan Hạ Tuyết và thủ lĩnh ám vệ của hoàng đế đã làm chủ toàn bộ tình hình, tất cả phiến quân đều đã bị bắt trời, hạ ngục, chờ phán quyết sau cùng của hoàng đế.

“Hoàng thượng! Nương nương! Hoàng thượng và nương nương đã bình an trở lại!” Lâm Phúc, Tàn Thọ và hai tiểu nha đầu Cẩm Tú, Trân Châu mất đồ

hồng ôm chăm lẫn nhau. Họ liên tục khầu tạ trời đất. “Tạ ơn lão thiên gia đã phù hộ hai vị chủ tử bình an vô sự!”

“Ta đã sớm nói với các người, hoàng thượng và nương nương nhất định không có chuyện gì. Hoàng thượng là chân mệnh thiên tử, nương nương cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ gặp dữ hóa lành, phùng hung hóa cát.” Lão thái sư Quách Nghị run run nói. Từ hôm qua đến giờ, ông luôn phấp phồng lo sợ, lại luôn phải tỏ vẻ cứng rắn, trấn an một đoàn cung nữ thái giám nhát gan. Đến bây giờ tảng đá lớn trong lòng mới chính thức có thể buông xuống.

“Hoàng thượng! Nương nương! Máu! Sao nhiều máu quá vậy! Người đâu, mau truyền thái y!” Khi Bách Lý Tĩnh và Ngọc Băng đến nơi, Lâm Phúc hoảng hồn khi nhìn thấy hai vị chủ tử toàn thân trên dưới loang lổ vết máu. Cẩm Tú, Trần Châu quỳnh quáng, nháo quanh ngựa nàng nhìn tới nhìn lui.

“Không cần. Chúng ta không có bị thương, đều là cầu huyết của địch nhân.” Bách Lý Tĩnh nhàn nhạt ngăn cản.

Ngọc Băng chỉ khẽ lắc đầu trấn an hai tiểu nha đầu và một đại thái giám đang nhìn nàng với cặp mắt đầy lo lắng. Nhưng mà hai tiểu cung nữ Cẩm Tú, Trần Châu cứ một mực dò xét toàn thân nàng, đến khi khẳng định hoàn toàn không có tổn thương mới chịu yên tâm lui ra.

Nàng nhìn một vòng xung quanh, nhàn nhạt cất tiếng: “Thái hậu và công chúa còn chưa hồi cung?”

“Hồi bẩm nương nương, vẫn chưa thấy. Nhưng lão thần tin họ rất nhanh cũng sẽ về đến.” Quách Nghị bẩm báo.

“Hoàng thượng, Nguyên soái.” Thượng Quan Hạ Tuyết giục ngựa đến gần. “Tình huống trong ngoài cung đã khống chế xong, toàn bộ phiến quân đều đã giao lại cho quốc pháp chế tài. Mọi chuyện không có gì ngoài dự kiến. Nếu không có chuyện gì nữa, chúng thần xin phép cáo lui.” Bộ dáng rất muốn rời đi.

“Được rồi, về nhà trước.” Ngọc Băng khẽ gật đầu. Hoàng môn gia tướng trên dưới trăm người chỉ chờ một câu nói này của nàng, đồng loạt rút lui, lặng lẽ và nhanh chóng hết như khi xuất hiện. Chỉ trong phút chốc, trước cổng Càn Thanh Môn của Tử Cấm Thành chỉ còn lại quan quân triều đình và âm vệ của hoàng đế.

“Khoan đã, sao lại vội đi như vậy?” Bách Lý Tĩnh thâm thâm rất cảm tạ những cô tiểu muội muội này, hắn còn đang tính toán thiết yến ban thưởng linh tinh.

“Hoàng thượng, không cần đâu. Cứ để chúng trở về.” Ngọc Băng ôn nhu ngăn cản, sau đó trực tiếp đề cập đến một vấn đề khác: “Phản tặc, hoàng thượng định làm thế nào?”

“Thật muốn băm vằm bọn chúng để hả giận.” Bách Lý Tĩnh nghiêng răng, liếc nhìn sang Lư Ngạc bị trói gô gần đó.

“Hoàng thượng khai ân.” Tất cả lão bá tánh nghe xong câu nói này đều tái xanh mặt mũi. Phần lớn họ đều có dính dấp ít nhiều huyết thống với những binh sĩ tham gia tạo phản.

“Khai ân? Nếu hôm nay tạo phản thành công? Ai sẽ khai ân cho trăm? Còn nữa, nếu lần này trăm khai ân, sẽ có lần thứ hai, thứ ba, lúc ấy phải tính thế nào?” Bách Lý Tĩnh quát lớn.

“Hoàng thượng, con trai của thảo dân bị oan. Nó chỉ biết nghe theo thượng cấp điều động, vốn không rõ nội tình. Nếu nó biết, cho nó mười lá gan cũng không dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này.” Một lão bà run rẩy bẩm, nước mắt đã chảy tràn trên khuôn mặt già nua.

“Hoàng thượng khai ân.” Cả rừng bách tính đồng thanh khẩn cầu.

“Hoàng thượng khai ân.” Lão thái sư cũng lên tiếng khẩn cầu, “Mấy vạn nhân mạng không phải là con số nhỏ, nếu để máu chảy thành sông e không phải là điều tốt lành, và lại ba quân tướng sĩ đứng là phần lớn chỉ theo mệnh lệnh hành sự. Quân đội trước nay chỉ nhìn binh phù mà hành động. Lần này, nếu xử trăm toàn bộ không khỏi có chút tàn nhẫn.”

“Hoàng thượng, thái sư nói không sai. Giết toàn bộ sẽ gây nên một trường máu tanh.” Binh bộ thị lang lên tiếng.

“Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng...”

.....

“Hừ.” Bách Lý Tĩnh khịt mũi, không có vẻ muốn tiếp thu.

Bên dưới, lão bách tính vẫn liên tục dập đầu: “Hoàng thượng khai ân.” Thanh âm đã xen lẫn rất nhiều tiếng nghẹn ngào, nức nở.

“Dừng.” Ngọc Băng đột ngột cất tiếng, thanh âm không lớn, nhưng cũng đủ làm mọi người yên tĩnh, từ lúc nàng cưỡi ngựa sóng đôi với hoàng đế trở về, từ lúc toàn bộ Hoàng gia tướng oai hùng đều vì một câu nói của nàng mà đồng loạt thoái lui, trong lòng tất cả mọi người đều ý thức được vị hoàng hậu nương nương trước mặt nhất định có chỗ hơn người.

“Hoàng thượng nói không sai, tạo phản không phải nói tha là có thể tha, nhưng mà trước sau cũng là con dân Đại Uyển, hơn nữa, đúng như vị lão thái này nói, không phải tất cả đều mang dã tâm tạo phản. Việc này, vẫn nên xem xét lại.” Nàng chậm rãi nói.

“Theo ý nàng nên xử trí thế nào?” Bách Lý Tịnh cau mày, ngữ khí vẫn khó chịu nhưng đã mềm nhẹ đi rất nhiều. Có thể thấy, lời nói của vị hoàng hậu này đối với hoàng đế có bao nhiêu phân lượng.

“Giao cho hình bộ đại thẩm, nếu là kẻ chủ mưu cầm đầu, tất nhiên sẽ xử theo quốc pháp. Nhưng còn những binh sĩ vô tội bị liên đới, thần thiếp thấy, hay là để họ sung quân đến biên cương vài năm, để họ góp phần bảo vệ biên cảnh, cũng cho họ lập công chuộc tội.”

“Như vậy không khỏi quá dễ dàng cho họ.” Bách Lý Tịnh hừ mũi.

“Hoàng thượng, bọn họ đã từ quý môn quan trở về một lần, nhất định sẽ tận trung báo quốc. Và lại, xử trí như vậy cũng là để chiêu cáo thiên hạ: hoàng thượng không phải không có năng lực trị quốc, nhưng càng không phải là hôn quân hiếu sát.”

“Nhưng ngay cả đại tội phản nghịch cũng có thể giữ mạng, sau này trăm lấy cái gì răn đe thiên hạ? Nàng không nhớ hai ngày qua chúng ta sống như thế nào sao? Nàng không nhớ chúng ta phải liều mạng thế nào mới an toàn về được đến đây à?” Bách Lý Tịnh nhướn mày, cao giọng. Chỉ là ngữ khí lại không có vẻ trách móc, chỉ đơn thuần giống như đang thảo luận chuyện nhà. Toàn bộ những người đang có mặt tại hiện trường đều nín thở chờ đợi kết quả.

“Hoàng thượng, loại tội danh liên đới kiểu này từ xưa đã làm hại không biết bao nhiêu người vô tội. Răn đe thiên hạ cũng không nhất thiết phải bằng giết chóc. Mục đích cuối cùng của hình phạt là để khiến người khác tâm phục, từ sau không phạm phải. Mục đích cuối cùng của quốc pháp cũng là giữ thiên hạ thái bình mà thôi, không phải sao? Nếu hôm nay hoàng thượng tha họ một mạng, cho họ cơ hội làm lại từ đầu, cho họ thấy người là một minh quân yêu dân như con, tin chắc họ sẽ tận trung báo đáp, lúc ấy, bằng vào năng lực của mấy vạn binh sĩ, có thể giữ được một mảnh quốc gia thái bình một thời gian. Cái hoàng thượng cần ở dân chúng là sự kính sợ chứ không phải khiếp sợ. Giết bọn họ không khó, nhưng nếu hôm nay hoàng thượng đại khai sát giới sẽ làm lạnh lòng dân chúng, cái đó mới chính là mầm mống tai họa sau này. Người hiểu chuyện có thể sẽ nói hoàng thượng làm đúng quốc pháp, nhưng kẻ ác tâm sẽ tung tin thất thiệt, nói hoàng thượng lãnh huyết vô tình, coi thường nhân mạng. Dư luận luôn đứng về kẻ yếu dù họ đúng hay sai, hôm nay hoàng thượng hạ chỉ giết người sẽ làm cho thiên hạ khiếp sợ, khiến họ hít thở không thông, cũng khiến họ bắt đầu sinh tâm ý khác.” Từng câu từng chữ đại nghĩa rõ ràng, chậm rãi đi vào lòng dân chúng, thanh âm mềm mại khắc cốt ghi tâm những người đang có mặt. . .

Bách Lý Tịnh mỉm cười từ từ dẫn ra, thở một hơi sâu, cuối cùng buông ra hai chữ: “Chuẩn tấu.”

“Tạ hoàng thượng bắt sát chi ân! Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương anh minh! Thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!” Cả biển người hoan hô dậy đất, lệ nóng đoan trường.

Ngọc Băng còn chưa bình phẩm gì thì một giọng cười nhạo đã thành linh chen ngang: “Loại phụ nhân như người lấy tư cách gì ở đây la lối? Từ xưa hậu cung vốn không có quyền can chính, người thân làm hoàng hậu lại không tuân thủ tổ huấn, ở trước mặt bách tính lớn tiếng rêu rao, xúi giục hoàng thượng coi nhẹ vương pháp, người căn bản không xứng làm chủ hậu cung. Hoàng thượng, ta nói cho người biết, nếu cứ tiếp tục nghe lời người bên gối, hèn nhất không dứt khoát, nhất định sẽ có ngày người trở thành một vong quốc hoàng đế.” Lư Ngạc biết bản thân đã không còn gì để mất, hấn có tâm châm ngòi ly gián, mưu đồ chọc đến tự ái nam nhân của Bách Lý Tịnh, khiến hoàng đế nổi giận hạ lệnh thăm sát, chọc lòng dân nổi loạn.

Bách Lý Tịnh dĩ nhiên không mắc bẫy, chỉ hung hăng quát: “Cầm mồm! Người đâu! Giải hấn vào thiên lao! Đừng để hấn ở đây bản mặt trăm và hoàng hậu!”

Nói xong hấn chậm rãi gần từng tiếng một: “Những lời như thế này trăm không muốn nghe thấy nữa. Hôm nay trăm chính thức tuyên cáo thiên hạ: Từ nay về sau Uyển Nguyệt Thuận Thành hoàng hậu quyền lực tương đương hoàng đế, sẽ cùng trăm thượng triều nghị sự. Trái ý hoàng hậu chính là trái ý trăm, bất kính hoàng hậu cũng là bất kính với trăm. Chiếu chỉ của hoàng hậu hiệu lực ngang hàng thánh chỉ của trăm.”

Cả một rừng người như sét đánh ngang tai, đóng băng tại chỗ. Đây thật sự là loại chuyện tình kinh thiên động địa, vô tiền khoáng hậu trong lịch sử nhân loại. Một nữ nhân chốn hậu cung lại có dải ngọc tương đương hoàng đế. Nếu nói như thế chẳng khác nào nước có hai vua, thiên hạ có hai mặt trời. Chuyện này. . .

“Hoàng thượng, chuyện này e là không ổn thỏa. Hoàng hậu nương nương cho dù hiền lương thực đức nhưng nếu hưởng dải ngọc như hoàng thượng sẽ làm triều thần dị nghị.” Lễ bộ thượng thư lên tiếng phản đối đầu tiên.

“Hoàng thượng, vi thần đồng ý với thượng thư đại nhân. Chuyện này trước nay chưa từng có tiền lệ. Nay đột nhiên thay đổi sẽ loạn triều cương.” Lễ bộ thị lang tiếp lời.

“Hoàng thượng. . .”

“Hoàng thượng. . .”

“....”

“Đù! Ý trăm đã quyết, ai cũng không được bàn lui. Hoàng hậu không chỉ đơn thuần hiền lương thực đức mà nàng còn có mưu lược quả cảm. Giang sơn này là nàng giúp trăm giữ vững, Lư Ngạc là nàng giúp trăm khống chế. Hoàng thất là nàng giúp trăm bảo hộ. Ai trong số các khanh có khả năng theo dõi được đường đi nước bước của Lư Ngạc? Ai trong số các khanh sát cánh bên trăm chiến đấu? Ai trong số các khanh trong đạo thương hộ vệ trăm an toàn? Ai trong số các khanh lên được kế hoạch khống chế phiên quân? Ai trong số các khanh trong hiểm cảnh vẫn một mực ủng hộ trăm? Ai trong số các khanh chữa được quái bệnh của thái hậu? Ai trong số các khanh ngăn cản được Lư Ngạc cầu hôn công chúa? Ai? Vị ái khanh nào làm được tất cả những điều trên mỗi bước ra đây nói chuyện.” Bách Lý Tịnh nghiêm giọng hỏi dồn dập, hấn lúc này không giận mà uy, khắp người toát ra một vẻ oai hùng khiến người ta không dám đối chọi, không dám phản bác. Là uy nghiêm thiên tử, là khí chất đế vương buộc người khác cúi đầu.

“Còn nữa.” Bách Lý Tịnh ung dung nói tiếp. “Các khanh thử hỏi lão bách tính, ý chỉ này của trẫm quyết định có thỏa đáng hay không?”

“Thỏa đáng. Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Một câu tụng hô nàng vạn tuế chung với Bách Lý Tịnh đã nói lên tất cả. Lão bá tánh nhờ Ngọc Băng mới giữ được mạng của người nhà nên dĩ nhiên toàn tâm toàn ý mang ơn nàng, còn việc lời nói của nàng có bao nhiêu phân lượng, vốn không phải chuyện họ có thể quản. Hôm nay, trước mắt họ chỉ thấy vị hoàng hậu này tâm địa thiện lương, xử sự sáng suốt, không nói nàng có bao nhiêu mưu lược, chỉ bằng tấm lòng yêu nước thương dân này đã đủ để họ ủng hộ nàng vô điều kiện.

Bá quan vẫn vô trước tình huống này cũng chỉ biết nín lặng phục tùng. Trái lại, người cảm thấy không thích hợp là Ngọc Băng, nàng biết, một đạo ý chỉ này của trượng phu tuy không ai lên tiếng phản đối nữa nhưng không có nghĩa họ hoàn toàn đồng thuận. Sau này, nàng vẫn sẽ mất thời gian thu phục họ. Nàng không muốn nhất là cảnh mọi người bằng mặt không bằng lòng.

Nhưng mà, nàng còn chưa kịp lên tiếng thì đã bị một tên hắc y nhân lén lút đến gần phân tán sự chú ý.

“Vút!” Một mũi tên nhắm thẳng hướng của nàng phóng tới cắm chặt xuống đất.

Cầm y vệ lập tức nháo nhào vây lại thành đoàn giương cung bạt kiếm đề phòng xung quanh để hậu. Một bộ phận đuổi theo phương hướng hắc y nhân kia trốn thoát. Nhưng cuối cùng lại không thấy dấu hiệu có mai phục, lực chú ý của mọi người lúc này tập trung lên lá thư cột ở đuôi mũi tên.

Lâm Phúc nhanh tay gỡ nó ra trình cho hoàng đế. Bách Lý Tịnh vừa nhìn đã biến sắc. Gương mặt tuấn tú trầm xuống, tối đen nhưng hán còn chưa nói gì thì toàn cầm y vệ đuổi theo tên hắc y nhân đã trở lại, cao giọng báo cáo: “Hồi bẩm hoàng thượng! Thái hậu và công chúa hồi cung!”

Mọi người theo tiếng vó ngựa nhìn sang, quả nhiên thái hậu và Tĩnh Dương công chúa đang cười chung ngựa với Lục Hàn Mai đang lướt mau tới. Hoàng Kiệt theo sát phía sau.

Trong lúc bá quan reo hò ầm ĩ thì mây kiếm của Bách Lý Tịnh càng nhều càng chặt: “Chuyện này là thế nào?”

Ngọc Băng vươn tay đón lá thư trên tay hán, chỉ thấy trong đó viết: “Muốn Tĩnh Dương công chúa bình an thì giờ Ngọ hai khắc mang tể tướng và đại tiểu thư đến miếu Thành hoàng ngoài thành Đông đổi người.” Trong lòng trầm xuống một chút, nhìn người tới không đủ số, cộng thêm lá thư. Tám phần nàng đã đoán được chuyện gì đang xảy ra.

“Hoàng huynh, tẩu tẩu, mau đi cứu Văn Tường công chúa.” Bách Lý Vân vừa đến nơi đã vội vã lên tiếng.

“Văn Tường công chúa? Rốt lại đã xảy ra chuyện gì?” Bách Lý Tịnh thắc mắc.

“Hồi bẩm hoàng thượng...” Hoàng Kiệt lén nhìn Ngọc Băng một cái, cẩn thận kể lại đầu đuôi mọi chuyện.

“Hoàng huynh, chúng ta cứ tạm thời thả Lư Ngạc, an nguy của công chúa quan trọng hơn.” Bách Lý Vân đã đọc xong lá thư, nàng nóng nảy lên tiếng. Lư Ngạc bắt được một lần, sợ gì không bắt được lần thứ hai. Văn Tường công chúa người ta là vì nàng nên mới lâm vào hiểm cảnh a.

“Hoàng thượng, Lư Ngạc không thể thả. Thả hán sẽ là đường hổ di họa.” Quân thần lại ồn ào một phen.

“Yên lặng.” Bách Lý Tịnh cũng không phán quyết, chỉ đưa mắt nhìn nương tử. Mọi người theo ánh mắt của hoàng đế cũng đều chờ đợi hoàng hậu đưa ra ý kiến.

“Lư Ngạc không thể thả.” Ngọc Băng buông một câu chém đinh chặt sắt. “Hoàng thượng, chuyện là do người của Hoàng gia gây ra, cứ để Hoàng gia tự mình giải quyết, không thể để nó ảnh hưởng đại cục.”

Quần thần vốn đang chờ nàng lên tiếng đổi người sẽ phản đối, nhân cơ hội hủy bỏ đặc quyền vừa mới có của nàng, nhưng không ai ngờ tới, nàng lại dừng dừng coi nhẹ chuyện này. Nàng mạng mạng che mặt, không ai nhìn thấy biểu tình của nàng, nhưng tất cả đều bị ngữ khí đậm mực của nàng làm chấn động.

“Hoàng thượng, hắc y nhân vẫn còn một nhóm nhỏ chưa sa lưới. Lần này là Hoàng gia tương làm việc không chu đáo, kinh động mọi người, thần thiếp bây giờ lập tức đi thu xếp mọi việc, chậm trễ trước khi trời tối sẽ có giao phó ổn thỏa.” Ngọc Băng nhàn nhạt lên tiếng tiếp.

“Đằng nào hoàng cung cũng cần dọn dẹp một phen. Trẫm đi với nàng.” Bách Lý Tịnh dứt khoát quyết định. Sáng hôm qua khi đoàn người vừa rời đi, nội gián trong cung của Lư Ngạc đã nhanh chóng khống chế toàn bộ cung nữ thái giám, nháo thành một cục diện hỗn loạn. Hiện tại nội cung tuy không có thương vong nhưng lại đang cực kỳ lộn xộn, vật dụng bừa bãi, cây cỏ xác xơ, thực sự cần chỉnh lý lại rất nhiều mới khôi phục nguyên trạng.

“Hoàng thượng, không cần đâu, hoàng thượng vẫn nên nghỉ ngơi trước.” Ngọc Băng không muốn hán tiếp tục bôn ba. Nàng biết hán đã thực sự rất mệt mỏi.

“Không thể nói như vậy, chúng ta từ đầu đã đi chung một con đường, bây giờ còn một chút khúc mắc, nàng không thể bảo trẫm khoanh tay đứng nhìn. Tĩnh Dương là công chúa, Văn Tường cũng là công chúa. Bây giờ cục diện đã ổn định, việc chấn chỉnh tạm thời giao cho thái sư, chuyện trong nội cung thì để Lâm Phúc và Tàn Thọ cùng nhau giải quyết. Có gì không thể quyết định thì đến thỉnh chỉ thị của mẫu hậu là được.” Hán ngăn gọn phân công, ngữ khí hết sức cương quyết.

“Vi thần tuân chỉ.” Quách Nghị tán thành quyết định của hoàng đế.

“Hoàng nhi, người đi đi. Mọi việc trong nội cung cứ giao cho ai gia. Trước khi trời tối ai gia muốn nghe tin Văn Tường công chúa bình an.” Thái hậu cũng đồng ý với cách giải quyết của Bách Lý Tĩnh.

Ngọc Băng hiểu tâm ý của hần nên cũng không có chấp, nàng chỉ khẽ gật đầu, thúc ngựa phi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 40: Hồi Cung

Đất phong của Định Đông thân vương tuy là Minh Hà đảo ngoài Nam Hải nhưng ở kinh thành vẫn có phủ đệ vô cùng rộng lớn, là do Thái tổ Hoàng đế ngự ban, để Hoàng gia tướng một khi tiến kinh có chỗ trú chân, cũng là để thể hiện vị thế của họ trong triều đình. Hoàng Lân và Ngọc Băng từ mấy năm trước đã âm thầm sửa chữa lại vương phủ, mở rộng phòng ốc, mỗi người của Hoàng gia đều có một phòng riêng cho mình trong vương phủ, hệt như ở nhà. Chỉ là mấy mươi năm qua, cửa lớn vẫn luôn đóng kín, ngoại nhân nhìn vào vẫn cho rằng vương phủ không có người ở. Kỳ thực, bên dưới tổng đà của thương đoàn Lam Điền ở kinh thành có một mặt đạo nổi thẳng vào vương phủ. Bình thường các tiểu cô nương vẫn theo con đường này vào nhà, không đi cửa lớn để tránh gây sự chú ý.

Một đoàn bốn người về tới trước đại môn vương phủ. Ngọc Băng nhanh chóng xuống ngựa, gõ cửa.

“Tỷ tỷ? Hoàng thượng?” Vương Yến Chi ra mở cửa thì rất ngạc nhiên, nàng không ngờ tỷ tỷ lại đến nhanh như vậy mà ngay cả Bách Lý Tĩnh cũng đi theo.

“Gọi ta tỷ phu.” Bách Lý Tĩnh gật đầu chào hỏi.

“Tại sao...” Vương Yến Chi chưa hỏi hết câu đã bị Ngọc Băng lạnh lùng cắt ngang: “Vào trong rồi nói.”

Vào tới đại sảnh, Ngọc Băng thẳng thừng ngồi xuống chủ vị, để Bách Lý Tĩnh ngồi ở vị trí thượng khách bên cạnh, các tiểu cô nương còn lại chia thứ tự ngồi xuống. Tất cả lúc này đều đã gỡ bỏ mạng che, để lộ diện mạo thật của mình, đây là một cuộc họp gia đình.

Ngọc Băng giới thiệu sơ lược các tiểu muội muội với Bách Lý Tĩnh. Hần chợt chú ý đến một vị tiểu cô nương dung mạo giống hệt Thượng Quan Xuân Tuyết, nhưng lại đang ngồi trên xe lăn. “Muội muội, chân của muội...”

“Chân của Hạ nhi có chút thương tật, không thể đi lại. Xuân Tuyết, Hạ Tuyết, Thu Tuyết, Đông Tuyết là bốn tỷ muội đồng sinh, Hạ nhi là lão nhị cũng là người thống lĩnh Hoàng gia tướng ở hoàng cung lúc này.” Ngọc Băng nói một chút tình hình.

Bách Lý Tĩnh chỉ gật đầu, lúc này không phải lúc bàn những chuyện này dù trong thâm tâm hần đang có rất nhiều cảm giác khác lạ. Dung mạo thật sự của Thượng Quan Xuân Tuyết rất mỹ miều nhưng lúc nàng dịch dung lại khiến hần không nhìn ra được chút sơ hở nào. Hần cũng rất ngưỡng mộ vị tiểu muội muội trước mặt, lúc này nàng cười ngửa chỉ huy mới hào sảng làm sao, một chút cũng không nhìn ra nguyên lai chân nàng không thể cử động.

“Tỷ tỷ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Dương Tường Vi nhẹ giọng hỏi.

“Hỏi hần.” Ngọc Băng hát hàm về phía tiểu đệ.

Hoàng Kiệt đem sự việc tường thuật lại một lần. Thần sắc của mỗi người có mặt đều mang vẻ kỳ quái.

“Tỷ tỷ.” Thượng Quan Thu Tuyết khẽ chau mày. “Muội thấy thực sự cũng không phải là vấn đề quá lớn. Mai nhi là có tính toán mới để bị bắt. Cha và đại sư ca cũng đi theo yểm trợ, trên lý thuyết mà nói thì gần như không có nguy hiểm.”

“Gần như không có và hoàn toàn không có vẫn khác nhau. Tuy nói Mai nhi có chuẩn bị nhưng mà nó đang ở trong địa bàn của người ta, là một tiểu nha đầu ở trong hang hùm đấy, vạn nhất xảy ra chuyện thì thế nào?” Ngọc Băng cau mày, khó chịu cất tiếng. Cũng chỉ ở trước mặt thân nhân nàng mới ít nhiều biểu lộ tâm tình thực sự của mình ra ngoài như vậy.

“Tỷ tỷ, Kiệt nhi nói Mai nhi có rắc rối phần màu chi đường, bây giờ chúng ta đến đó, xem xét tình hình một chút.” Vương Yến Chi đưa ra ý kiến.

“Muội lại thấy không cần đợi đến giờ Ngọ hai khắc gì hết. Chúng ta đã điều tra cụ thể số lượng tử sĩ mà Lư Ngạc đào tạo, theo tính toán chỉ còn độ 400 tên, bằng vào lực lượng này của chúng ta, chỉ cần tấn công là có thể tiêu diệt toàn bộ, nhanh chóng nào tốt chừng này. Chỉ là, vạn nhất chúng ta phòng cẩn mật, sức người lại có hạn...” Dương Tường Vi trực tiếp hơn, nhưng điều nàng đang lo cũng là tảng đá trong lòng Ngọc Băng, nếu nói một chọi một trực diện đối đầu, nàng không ngại bất kỳ loại hắc y nhân nào, độc được nàng cũng không sợ, nhưng nếu chúng ta dùng đến những thứ như thuốc nổ, hỏa dược,... thì lại là chuyện khác.

“Nếu vậy, chúng ta cứ xuất phát toàn bộ, xem xét tình hình, nếu thuận lợi thì tấn công cứu người, nếu không thì đành phải chờ đến giờ Ngọ, lúc chúng bắt

đầu di chuyển sẽ ra tay.” Bao Khánh Hy lên tiếng.

“Nhưng nếu bọn chúng đã biết bắt nhầm người thì sao? Lúc chúng bắn mũi tên mang theo lá thư đòi người, chắc chắn phải ẩn nấp gần đó xem xét. Chuyện mẫu hậu và Văn nhi bình an trở về nhất định chúng đã biết.” Bách Lý Tịnh đột ngột chen ngang.

“Đến lúc đó thì phải xem tạo hóa của nó.” Ngọc Băng cay đắng thốt ra. Ngay sau đó, nàng nhanh chóng sắp xếp: “Xuân Tuyết, Phi Yến, hai muội cùng ta và tỷ phu đi trước mở đường, âm thầm hộ vệ cạnh Mai nhi. Tường Vi, Thu Tuyết, hai muội dẫn các tỷ muội của Ôn Hòa và Thanh Thủy kỳ thám thính xung quanh hang ổ bọn chúng, kịp thời xử lý hỏa dược hoặc đạn pháo nếu có. Mẫn Châu, muội dẫn Hậu Thổ kỳ bố trí sẵn cam bẫy, ngăn ngừa chúng tẩu thoát. Khánh Hy, muội dẫn Cự Mộc kỳ chuẩn bị tấn công khi có hiệu lệnh. Vạn nhất chúng ta không địch nổi, Hạ Tuyết, muội và Nhue Kim kỳ bố trí đường rút lui. Chưa có hiệu lệnh của ta, tuyệt đối không được đã thảo kinh xà.”

“Rõ.” Trăm miệng một lời đáp. Sau một cái phất tay của Ngọc Băng, mọi người rất nhanh xuất phát tiến hành theo kế hoạch.

Không ngoài dự đoán, đám hắc y nhân quả nhiên đã chuẩn bị rất cẩn thận. Chúng vốn cho rằng Tĩnh Dương công chúa không biết võ công lại nhất gan sợ chết nên chỉ trói hai tay nàng ngược ra sau lưng, nhưng chúng cũng đồng thời buộc quanh người nàng ba khối thuốc nổ lớn, chỉ cần va chạm mạnh sẽ lập tức nổ tung. Ngoài ra, xung quanh gian phòng giam giữ nàng cũng nồng nặc mùi dầu hỏa. Nếu có biến cố, chỉ cần một mồi lửa sẽ có thể thiêu chết con tin.

Ngọc Băng đến nơi, nhập bọn với Hoàng Lân. Ông khẽ gật đầu với nữ nhi, dùng truyền âm tâm pháp nói với nàng: “Phong nhi đã xử trí tên đưa tin, tạm thời chúng vẫn chưa biết Mai nhi là công chúa giả mạo. Còn nữa, nhóm hắc y nhân cuối cùng đều ở hết chỗ này.” Nàng mỉm cười với cha rồi nhanh chóng vẫy tay ra hiệu. Thượng Quan Xuân Tuyết vung tay một cái, 4 mũi cung châm đồng loạt phóng ra chuẩn xác điểm trúng huyệt đạo của 4 tên đang canh gác trong phòng. Mộ Dung Phi Yến cũng phóng ám khí vô thanh vô ảnh điểm hết huyệt đạo của những tên đang canh gác bên ngoài gian phòng, hai nàng cẩn thận chỉ điểm huyệt bất động không đánh vào tử huyệt vì sợ chúng ngã xuống sẽ gây ra âm thanh tạo sự chú ý.

Hoàng Tuyết Mai nhìn thấy tình hình, biết ngay viện binh đã đến. Nàng đứng thẳng xuống đất, ngằm tròn kinh lực xuống chân, giắt một cái, hai mũi dao sắc nhọn ẩn dưới đế giày bật ra, sau đó nàng khéo léo móc ngược một cái, chuẩn xác cắt đứt dây trói. Hai tay vừa tự do, nàng nhanh chóng tháo những khối thuốc nổ trên người đặt qua một bên. Nhưng nàng chỉ mới làm tới đó thì đã xảy ra biến cố.

Đám hắc y nhân phụ trách giám thị gian phòng từ xa đã nhận ra bất thường. Theo quy ước của chúng, những tên canh gác bên ngoài và bên trong phải luôn ra dấu hiệu bình yên. Chỉ cần một chút bất động đã đủ khiến chúng thành linh bắn một loạt tên lửa về phía này.

Dầu hỏa bén lửa rất nhanh vì số lượng quá nhiều, Thanh Thủy kỳ lập tức bắt vội rùng dập lửa nhưng ngọn lửa đã kịp bùng lớn. Ngọc Băng quyết đoán bắn một chưởng đẩy mọi người bên cạnh ra khỏi vùng nguy hiểm, sau đó dẫm nát mái ngói, phất tay một cái, một dải lụa trắng mềm mại tung ra khỏi tay áo xuyên qua mái nhà, cuốn chặt thắt lưng Tuyết Mai. Nàng đề khí dưới chân vọt người chênh vênh ra ngoài, mang theo tiểu muội thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Hơn nửa canh giờ đám hắc y nhân cuối cùng cũng được tóm gọn. Ngoại trừ Ôn Hòa kỳ phụ trách áp tải về Hình bộ, mọi người đều quay trở về Định Đông vương phủ.

Bây giờ mới đầu giờ Ngọ, chuyện cần giải quyết đã giải quyết xong, các tiểu cô nương đang lục tục dọn dẹp, chuẩn bị cơm trưa. Hoàng Lân sau khi tức giận liếc Tuyết Mai một cái, lạnh lùng nói với Ngọc Băng “Giao cho người xử trí” thì đã lôi Bách Lý Tịnh vào phòng riêng nói chuyện.

Trong khuê phòng của Ngọc Băng, Hoàng Kiệt và Hoàng Tuyết Mai đang cúi đầu đứng trước mặt nàng.

“Muội nghĩ đi đâu vậy hả? Tại sao lại quá sức hồ đồ như vậy?” Ngọc Băng cau mày, trách mắng.

“Tỷ tỷ, là lỗi của Kiệt nhi, là đệ đã đồng ý để Mai nhi làm như vậy.” Hoàng Kiệt bước tới một bước, rõ ràng trong chuyện này hẳn cũng có trách nhiệm.

“Tỷ tỷ, không liên quan ca ca. Là Mai nhi tự chủ trương.” Tuyết Mai vội ngắt lời, nàng không muốn ca ca vì mình bị liên lụy.

“Ta bất kể Kiệt nhi có đồng ý với muội hay không, nhưng chuyện này diễn ra dưới tầm mắt của nó, không thể nói một câu không liên quan thì phải sạch trách nhiệm. Kiệt nhi, về phòng diện bích quỳ đi, trước giao thừa không cần đứng dậy.” Hoàng Kiệt theo lời lui ra.

“Mai nhi, tỷ tỷ biết muội là suy nghĩ cho ta, muốn giúp ta một lưới tóm gọn bọn chúng, nhất lao vĩnh dật, khiến ta không phải lao tâm suy nghĩ. Nhưng đây không phải là cách duy nhất. Bắn vào khả năng của chúng ta, từ từ cũng sẽ tra ra được trộm ổ bọn chúng. Muội cũng không phải không biết việc này có bao nhiêu nguy hiểm. Nếu muội thật sự xảy ra chuyện, muội nói nữa đời còn lại cha và ta phải sống thế nào đây? Để muội xảy ra chuyện trong tay mình, muội nói Kiệt nhi sẽ thế nào đây? Vài mươi năm nữa xuống suối vàng, chúng ta làm sao còn mặt mũi gặp mẹ?” Ngọc Băng nhẹ giọng hỏi, thanh âm ẩn chứa một chút xót xa.

“Tỷ tỷ, Mai nhi biết lỗi. Mai nhi không nên tự tung tự tác, không nên liều lĩnh hành động, không nên liên lụy ca ca, càng không nên khiến tỷ tỷ mạo hiểm tương cứu.” Tuyết Mai cúi thấp đầu, trải qua nguy hiểm, nàng mới ý thức được hành động của mình là ngông cuồng đến mức nào. Lúc trước nàng vẫn cậy tài, cho rằng sẽ bình yên thoát thân, nhưng nàng lại không nghĩ đến đám hắc y nhân kia lại quá cẩn thận, nàng không ngờ chúng không những động võ mà còn dùng đến cả hỏa dược. Không thể phủ nhận, lúc ngọn lửa bùng lên, nàng thật sự sợ hãi sẽ táng thân biển lửa.

“Ta là tỷ tỷ của muội, cứu muội là chuyện phải làm, không nhắc tới ở đây. Nhưng mà muội hành sự thiếu suy nghĩ, mang thân phạm hiểm. Bây giờ ta phạt được rồi chứ?” Ngọc Băng nhắm mắt lại một chút, thả chậm từng chữ.

“Là lỗi của Mai nhi.” Tiểu Tuyết Mai đầu càng cúi càng thấp.

“Trong vòng ba tháng đem toàn bộ y thư cấp 2 và cấp 3 chép lại một lần, còn có, mỗi ngày chạy bộ năm mươi dặm. Ngoan ngoan tỉnh tâm lại. Tỷ tỷ không muốn thấy chuyện tương tự lần nào nữa.”

“Dạ.” Tuyết Mai cúi đầu nhận mệnh, đáy lòng khẽ run. Trong nhà cái gì cũng có thể thiếu duy chỉ có sách là đi đâu cũng gặp. Tầng thư các ở Minh Hà đảo có thể nói là cần gì có nấy, sách vở trong nhân gian đã bị tỷ tỷ gom về gần như không thiếu quyển nào. Cuốn nào người ta có, Minh Hà đảo có, những tài liệu người ta không có, Minh Hà đảo cũng có. Ngọc Băng và Hoàng Lãnh có chung sở thích lớn nhất là đọc sách, cộng thêm hai phụ tử đều là kỳ tài hiếm có, những gì họ tự mình lĩnh hội được ở các lĩnh vực cũng đều có ghi chép lại và phân thành nhiều cấp bậc khác nhau. Nàng vốn là người của Âm thực đường, tỷ tỷ lại phạt nàng đi chép y thư. Y thư trong nhà vốn có bảy cấp, người của Y được đường trong nhà bình thường tối thiểu phải học hết cấp bốn, còn lại Ngọc Băng chỉ yêu cầu ở cấp một, nhưng mà kiến thức sơ cấp của nàng cũng đã đủ để mở y quán nhỏ kiếm tiền rồi a. Qua đó có thể thấy, một cấp bậc kiến thức như vậy là bao nhiêu sách vở, mang toàn bộ y thư hai cấp chép lại một lần có thể nói sẽ làm người ta hít thở không thông. Mà chép phạt không phải tùy tiện viết là xong, mỗi một chữ đều phải đạt đến tiêu chuẩn nhất định, không được có một nét nào lệch lạc, càng không cần nói đến chuyện tẩy xóa. Một trang giấy có khi phải viết đến mười mấy lần mới được chấp nhận. Tuyết Mai cắn cắn môi, thầm nghĩ, tỷ tỷ, người trực tiếp đánh Mai nhi một trận còn dễ chịu hơn.

“Được rồi, xuống giúp mọi người chuẩn bị cơm đi.” Ngọc Băng cũng đứng dậy dời tới đại sảnh đường.

Một bữa ăn, mọi người chẳng ai có tâm trạng động đũa, tất cả tâm tư đều dùng để nói chuyện phiếm, các tiểu cô nương mỗi người một câu lái nhai Ngọc Băng nhất định phải tự bảo trọng, không cần lo chuyện trong nhà, Ngọc Băng lại dặn dò phải chiều cổ lẫn nhau, chăm sóc cha, dạy dỗ đám tiểu muội còn chưa đủ điều kiện xuất môn, vẫn còn đang học tập ở Vạn Hoa đảo. Vì Bách Lý Tĩnh và Ngọc Băng cần phải hồi cung, hôm nay đã là ngày cuối năm rồi, không biết đến bao giờ mới có thể ngồi ăn một bữa cơm chung với nhau thế này nữa. Tỷ muội một nhà cứ ngang nhiên tán gẫu, mặc kệ hoàng đế bệ hạ đang bị ngớ lơ một bên.

Bách Lý Tĩnh bất thần chen ngang: “Cũng không phải vĩnh viễn không gặp mặt mà. Triều đình có lệ một tháng được nghỉ hai ngày vào mùng một và rằm mà. Lúc đó, ta và Băng nhi nhất định cùng xuất cung du ngoạn, thăm thú dân tình, thuận tiện ghé qua vương phủ ngồi một chút.”

Hoàng Lãnh nhướn mày: “Những lời con nói là thật?”

Bách Lý Tĩnh khẽ cười: “Trừ phi có việc bận không thể thu xếp hoặc những ngày lễ lớn của hoàng cung, sẽ cho người đến báo trước, còn lại, hài nhi nhất định nói được làm được.” Bách Lý Tĩnh cam đoan. Đây là lời thật lòng, ở mãi trong cung, hẳn đã quen và cũng đã chán ghét cảnh người đám ta chém, hẳn thật sự yêu thích cái không khí ở nhà nàng, hẳn thích mọi người có thể thoải mái mở lòng với nhau, nghĩ gì nói nấy.

“Tỷ phu, cảm ơn huynh đối tốt với tỷ tỷ.” Thượng Quan Xuân Tuyết nói một câu thật lòng, đám tiểu cô nương còn lại cũng gật đầu phụ họa. Cũng không biết lúc này trong phòng cha và tỷ phu đã nói gì với nhau, thoát nhìn quan hệ giữa họ đang rất tốt, ngay cả xưng hô cũng thay đổi.

“Ta biết từ xưa để vương hậu cung mỹ nữ như mây, nhưng ta không chấp nhận nữ nhi của ta chịu ủy khuất, nếu có một ngày con phụ bạc nó, ta mặc kệ con là hoàng đế cũng sẽ không bỏ qua. Hoàng lão ta xưa nay không quan tâm miệng lưỡi thế gian, càng coi thường những thứ lễ giáo phi nghĩa. Nữ nhi của ta có gả đi đâu thì vẫn là nữ nhi của ta, Vạn Hoa đảo vĩnh viễn vẫn là nhà của nó.” Hoàng Lãnh nhìn thẳng vào mắt Bách Lý Tĩnh, đe dọa.

“Cha yên tâm. Hài nhi lấy danh dự nhất quốc chi để cam đoan sẽ không nạp phi tần, đời này kiếp này nữ nhân bên cạnh con chỉ có một mình Băng nhi.”

“Tốt, là con chính miệng nói ra. Nếu bên cạnh con xuất hiện nữ nhân khác ta sẽ lập tức dẫn Băng nhi về nhà.” Hoàng Lãnh cứng rắn nói, đây là tuyên cáo của một nam nhân với một nam nhân.

“Hài nhi tuyệt đối không cho người cơ hội đó.” Bách Lý Tĩnh cũng ngẩng cao đầu đáp trả.

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, lưu luyến rồi cũng phải chia tay. Theo thông lệ, chiều hôm nay sẽ thiết yến đãi tiệc triều thần, đến đêm sẽ tổ chức cung yến triệu tập tất cả thành viên của hoàng thất cùng bắn pháo hoa đón năm mới. Thế nên giữa giờ Mùi, Bách Lý Tĩnh và Ngọc Băng lên đường hồi cung.

Khoảnh khắc sống ngựa cùng Bách Lý Tĩnh tiến vào Càn Thanh Môn, tâm tình Ngọc Băng có chút khác lạ. Nàng biết, hôm nay mới chính thức là một bắt đầu mới, chặng đường phải đi sau này sẽ còn rất dài.

Về lại Phượng Nghi cung, Bách Lý Tĩnh nhỏ giọng than thở: “Cuối cùng cũng thái bình, bây giờ ngẫm lại, ta vẫn cứ ngỡ mình nằm mộng, mọi thứ diễn ra quá nhanh, cũng quá khốc liệt.”

“Hoàng thượng, cục diện còn lại còn khó khăn hơn đây. Cả một giang sơn phía trước và rất nhiều thứ đang cần huynh chỉnh lý.” Ngọc Băng khẽ cười với hắn.

“Được rồi không nói chuyện đó nữa. Nói chuyện của chúng ta đi.” Bách Lý Tĩnh nhìn nụ cười nhẹ nhàng của nàng, vui vẻ.

“Huynh muốn nói gì?” Ngọc Băng khẽ nhướn mày.

“Muốn nói, ta thích nhìn biểu tình khác nhau của muội hơn. Ta biết, muội luôn lạnh nhạt với người ngoài, nhưng mà ta không phải người ngoài nha. Ta là

phụ quân danh chính ngôn thuận của muội à.” Hắn thần thần bí bí kề sát tai nàng, nói thêm một câu: “Còn nữa, ta muốn nàng gọi trực tiếp gọi tên ta. Cả thiên hạ đều gọi ta là hoàng thượng, ta muốn có một ngoại lệ.”

“Cái này...” Hai tai nàng có dấu hiệu chuyển sang màu hồng.

Hắn tấn công tiếp: “Nếu không thì gọi ‘phụ quân thân ái’.”

“Tĩnh ca ca...” Nàng ngập ngừng đối xưng hô. Chê cười, cái gì mà ‘phụ quân thân ái’ chứ, nếu để người khác nghe được, nàng còn mặt mũi nào nữa. Nam nhân này, thật sự cái gì cũng nghĩ ra được.

Nghe được ba chữ này, Bách Lý Tĩnh cười đến không ngậm miệng, hắn liên tục gật đầu: “Àn, rất hay, ta thích.”

Đến khi cười xong, hắn lập tức nắm tay, kéo nàng vào tầm cung: “Mau, thay y phục rồi tranh thủ nghỉ ngơi một chút, yến tiệc thết đãi triều thần còn chưa tới nửa canh giờ nữa sẽ bắt đầu rồi.” Đùa giỡn đủ, cũng đã đạt được mục đích, tâm trạng vừa buông xuống thì con mắt môi ập đến ập đảo. Lao lực gần hai ngày mi mắt hắn bây giờ cứ chực sụp xuống.

Rửa qua mặt mũi, đổi một bộ cung sạch sẽ, đuổi hết cung nữ thái giám ra ngoài, Bách Lý Tĩnh gần như đổ sụp xuống giường.

Chính vì vậy, hắn không để ý thấy, Băng nhi của hắn nằm bên cạnh toàn thân hư thoát, sau khi nhắm mắt đã hoàn toàn mất đi ý thức, chìm vào mê man.

Lao lực thời gian dài, từ cơn sốt của Bách Lý Văn đến cổ độc trên người thái hậu, từ khi triệu tập các muội muội bày binh bố trận đến lúc chính thức giao phong, nàng chưa từng có giấc ngủ chân chính, thần kinh lúc nào cũng căng như dây đàn, luôn trong tình trạng sẵn sàng ứng biến, cộng thêm lúc nhỏ cuộc sống khó khăn, ăn uống không đủ, sức khỏe của nàng vốn đã không tốt lắm, chống đỡ được đến lúc này hoàn toàn nhờ vào một thân nội công hùng hậu và ý chí sắt đá, buộc bản thân tỉnh táo bằng mọi giá. Bây giờ, khi mọi chuyện xong xuôi, gánh nặng trước mắt đã đặt xuống, khi ý chí vừa buông lỏng, cơ thể đã không chỉ trì hoãn nữa, lập tức đình công, hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 41: Ngoại Truyện Quyển 1: Từ Thái Tử Tới Thiên Tử.

Từ nhỏ ta đã là hoàng thái tử, hưởng hết vạn nhân chi ngưỡng. Ai cũng nghĩ ta hẳn sở hữu một cuộc sống sung túc an nhàn, nhưng sự thực chưa bao giờ như vậy. Cái vị trí thái tử này của ta đã đẩy ta lên đến đầu sóng ngọn gió, rất nhiều người, nhiều thế lực luôn nhắm tới ngai vàng, mà, bước đầu tiên, thường là ra tay từ người kế vị, là ta.

Ta thật sự rất mệt mỏi. Chưa bao giờ ta có được cái thế gian gọi là chân tình. Tất cả những gì mọi người xung quanh làm cho ta đều mong mỏi một sự hồi báo nhất định. Kể cả phụ hoàng và mẫu hậu. Phụ hoàng luôn kỳ vọng rất nhiều thứ ở ta, hơn nữa, đất nước rối ren, loạn thần hoành hành, cung đình tranh đấu đã chiếm giữ gần hết thời gian của người, mỗi khi gặp mặt, người luôn vội vã hoàn chỉnh tác phong, suy nghĩ của ta, chưa từng có thời gian nói một câu quan tâm, chăm sóc. Nói ra thật mỉa mai, ta gặp mặt phụ hoàng nhiều nhất chính là khi thượng triều. Còn mẫu hậu là lục cung chi chủ, để đảm bảo được vị trí của ta, người ngày phòng đêm ngừa, người luôn sợ ta không đủ tư cách, không đủ khả năng tiếp quản gánh nặng hoàng triều đại Uyển nên lúc nào cũng đốc thúc ta, lên sẵn kế hoạch tốt nhất buộc ta tuân thủ. Ta yêu kính phụ hoàng mẫu hậu, nhưng mà, những cái thân tình bình thường nơi nhân thế như ta thỉnh thoảng vẫn bắt gặp trong sách vở, ta lại chưa từng có điểm phúc được trải nghiệm.

Phụ hoàng lại vô cùng hiểm muộn, ta chỉ có vài vị tỷ tỷ do các thứ phi sinh hạ đều đã sớm gả ra ngoài, và một bảo muội là Văn nhi. Văn nhi thuần khiết ngây thơ, tính tình tùy hứng, tâm tư đơn giản, không có lòng hại người, càng không có lòng phòng ngừa. Mẫu hậu lại sợ Văn nhi ảnh hưởng đến tiến độ học tập của ta nên thời gian ta và muội muội tiếp xúc cũng là vô cùng hiếm hoi và ít ỏi.

Lúc phụ hoàng sắp băng hà đã giao phó ta cho Tướng gia, cũng là đường huynh của mẫu hậu. Vị Tướng gia này có một nữ nhi trạc tuổi ta, gọi ta là biểu ca, từ nhỏ đã vào cung quần lấy mẫu hậu, có nhiều lúc, khó khăn lắm, mẫu hậu mới có một chút thời gian rảnh rỗi, nâng ta lại chiếm mất. Khi ta được 12 tuổi, mẫu hậu từng đề cập với phụ hoàng muốn tứ hôn cho ta và biểu muội. Nhưng mà, ta chưa bao giờ thích nàng ta, vì thế, ta đã quỳ suốt một đêm ở ngự thư phòng mới cầu được phụ hoàng tạm hoãn việc này. Ta biết, mẫu hậu và Tướng gia vô cùng tức giận, nhưng ta thật sự không muốn bất cứ ai sắp xếp chuyện hôn nhân của mình.

Trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy, ta chán ghét cảnh cung đình tranh đấu, chán ghét cảnh hậu cung tranh sủng bất chấp thủ đoạn, càng vô cảm với nữ nhân. Ta biết, ta có một vị hôn thê là nữ nhi của Định Đông thân vương ngoài Nam Hải. Ta chưa từng gặp mặt nàng, cũng không biết nàng rốt cuộc là người như thế nào, bởi vì đã rất lâu rồi, Hoàng gia nhà nàng không có xuất hiện trên quan trường cũng như can thiệp bất cứ chuyện gì ở quân vụ, cứ ẩn cư ở Minh Hà đảo không thấy ra ngoài.

Ngày ta đăng cơ, mẫu hậu từng rất nhiều lần ám chỉ muốn ta lập biểu muội làm hoàng quý phi, nhưng mà ta luôn nhớ, ta còn một vị chính thê ngoài Nam

hải. Và lại, ta có kiểu ngao riêng của mình, ta không muốn giang sơn của ta phải dựa trên thể lực nhà phi tần, càng không muốn lên triều phải xem sắc mặt các vị nhạc phụ. Có lẽ, chính vì lý do này, ta luôn cảm thấy Văn Thành công chúa chưa gấp mặt tốt hơn nhiều so với biểu muội, vì phụ vương của nàng không có hứng thú với triều cương.

Vô tình, ta phát hiện vị Tể tướng đáng kính của ta nhòm ngó ngai vàng của ta. Ban đầu ta có bị chút dả kích, nhưng mà cũng không lâu. Hắn cũng không phải người đầu tiên muốn triệt hạ ta cướp ngôi. Cuộc sống cầm cung đã dạy ta một điều: đừng nên đặt lòng tin tuyệt đối vào bất cứ ai!

Ta rất nhanh phát hiện, hắn luôn quan sát, theo dõi ta, không còn cách nào khác, ta buộc phải một lần nữa điều động lực lượng âm vệ mà phụ hoàng để lại cho ta trước lúc băng hà. Đây là bí mật giữa hoàng đế các đời, tuyệt không có đối tượng thứ hai biết đến lực lượng này. Ta cẩn thận từng bước như đi trên băng mỏng, lúc nào cũng phải cảnh giác cao độ, ăn ngủ không yên. Nhiều lúc, ta thật sự muốn một kiếm đâm chết hắn. Nhưng mà, hắn vốn là ‘Đại Uyển đệ nhất dũng sĩ’. Không nói tới hộ vệ xung quanh, bản thân hắn đã là một cao thủ có hạng, và lại, hắn đã móc nối được gần như toàn bộ triều đình, sảy chân một bước, ta sẽ không thể đảm bảo cho bản thân mà còn hại tới cả mẫu hậu và muội muội.

Một ngày, ta đến Ngọc Phong Sơn du ngoạn. Ta không cho bất cứ viên quan nào đi theo, chỉ là muốn thanh tĩnh một chút. Có điều, ta chưa từng nghĩ đến Lư Ngạc lại dám cả gan hành thích giữa đường. Lúc đó, theo ta được biết, thực lực của hắn còn chưa đủ để đảo chính. Ta đã quá khinh địch.

Mất nhìn tên cầm y vệ cuối cùng ngã xuống, ta cảm thấy cái chết đã đến rất gần, nhưng mà ta không cam tâm, chỉ cần còn một hơi thở, ta sẽ không đầu hàng, bởi vì, TA. LÀ. BÁCH. LÝ. TỊNH.

Khi cận kề ranh giới sinh tử, đột nhiên, một bóng áo trắng xuất hiện, chắn lui toàn bộ thích khách đang chĩa kiếm vào tim ta. Nàng mang mạng che mặt, ta không nhìn được dung mạo, nhưng mà, giờ khắc đó, ta biết, cuộc đời này của ta sẽ không quên được ánh mắt của nàng. Nó trong vắt, sâu thẳm, có thần lực trấn định tâm thần người khác. Nó bình lặng, không có những tia sắc bén của toan tính như của những người xung quanh ta. Nó chân thật không xu nịnh, nó thân nhiên không nhìn thấy tâm tính.

Nàng cứu mạng ta nhưng không để lại danh tính, chỉ nhẹ nhàng phát áo rời đi. Lần đầu tiên ta gặp một nữ tử như vậy, nàng rõ ràng biết ta là hoàng đế, dĩ nhiên cũng thừa biết cứu giá là loại công lao gì, nhưng mà nàng chẳng đòi hỏi gì cả, chỉ đến rồi đi tựa như một cơn gió nhẹ thoảng qua, thổi mát tâm hồn ta, cũng mang lại vô vàn xúc cảm.

Rất nhiều đêm, ta gặp lại nàng trong mơ. Rất nhiều đêm, ta tưởng tượng được nhìn thấy gương mặt thật của nàng ẩn sau lớp mạng. Nhưng mà, bóng áo trắng ấy quá sạch sẽ, quá tinh khôi, quá thuần khiết, đến nỗi, ta không có cách nào chạm đến. Lần nào cũng vậy, mỗi khi ta sắp tới được gần nàng thì lại nàng biến mất như chưa từng tồn tại. Nếu không phải có hôn ước với Văn Thành công chúa, nếu không phải ta không có cách tìm ra nàng, ta nhất định lập nàng làm hoàng hậu duy nhất của Đại Uyển, cùng ta chung hưởng vinh hoa, cũng cho ta một chút chân tình ấm áp.

Mẫu hậu đề cập với ta, Hoàng gia là đệ nhất đại gia tộc của Đại Uyển, thành hôn với công chúa của họ, ta có thể tranh thủ được rất nhiều thứ, vâng vâng và vâng vâng. Ta chỉ vâng dạ cho qua chuyện. Chưa bao giờ ta muốn động tâm tư với những người xung quanh. Ta cảm thấy, nếu nam nhân mà ngay cả nương tử của mình cũng tính toán thì thật sự hèn hạ đốn mặt, và ngược lại.

Nhưng mà, càng gần ngày đại hôn, ta càng phát hiện nhiều chuyện không ổn, Tướng gia có vẻ đã đủ lòng đủ cánh, có thể ra tay bất cứ lúc nào. Ta không muốn liên lụy người vô tội. Mẫu hậu và Văn nhi ta đã không chiều có nỗi, ta không muốn liên lụy thêm một hoàng hậu. Suy tới tính lui, ta tìm được một cách, nghe có vẻ hoang đường nhưng mà ta cũng không thấy có chỗ nào không ổn. Nếu Văn Thành công chúa vẫn còn là xử nữ, sau này khi có cơ hội, nàng có thể lần trốn hoặc lấp liếm thân phận của mình, có lẽ, trong lúc sinh tử, sẽ thoát được một kiếp. Nàng chỉ là một cô nương không can hệ tới những chuyện rối ren trong triều, không đáng bị cuốn vào.

Thế là, đêm tân hôn cuối cùng cũng đến. Tâm trạng của ta vô cùng lộn xộn, ta rất tò mò muốn biết vị công chúa bí ẩn này là người như thế nào. Ta lại rất lo lắng không biết nàng sẽ phản ứng như thế nào với đề nghị ngược đời của ta. Có phần nộ không, có ngạc nhiên không, nếu nàng hỏi, ta làm sao giải thích, ta không muốn nàng biết bất cứ chuyện gì giữa ta và Lư Ngạc. Nhưng mà, ta không ngờ, nàng chấp nhận đề nghị của ta vô cùng nhanh chóng và bình tĩnh, không một câu hỏi, không một tiếng kêu bày tỏ cảm giác. Nàng càng bình tĩnh bao nhiêu, ta lại càng bị chấn kinh bấy nhiêu, tới nỗi, ta không kiềm chế được, giờ xuống hỷ khăn đỏ thấm phũ trên đầu nàng, ta muốn biết, ta phải biết vị công chúa này rốt cuộc làm bằng cái gì.

Nhưng mà, đúng là ‘hữu duyên thiên lý năng tương ngộ’. Bằng vào cái nhìn đầu tiên, khi hỷ khăn rơi xuống, ta lập tức nhận ra, vị hôn thê, không, bây giờ là hoàng hậu của ta chính là người mà ta khổ công tìm kiếm, nàng đúng là bạch y nữ tử ngày đó ta thiếu một cái nợ ân tình, cũng là thủ phạm khiến bao đêm ta thao thức. Đúng như ta tưởng tượng, dung mạo của nàng có thể sánh với thiên tiên thượng giới.

Ngạc nhiên, sững sờ, rồi mừng như điên đại, qua vài câu nói, ta nhận ra nàng có một đầu óc vượt trội hơn bất kỳ ai ta từng gặp, mà ngay cả bản thân ta cũng không phải đối thủ của nàng. Nàng đã biết tất cả mâu thuẫn giữa ta và Lư Ngạc, hiểu được nguy hiểm ta đang phải đương đầu. Thế là, ta thay đổi ý định, lúc này, đột nhiên ta hi vọng, trên quãng đường sóng gió phía trước, có thể có một tri kỷ đồng hành.

Ta nghe nói, đa phần đại gia khuê tú đều thích trang điểm và lười biếng, nhưng mà hoàng hậu của ta không có như vậy. Nàng luôn dậy sớm hơn ta, và chẳng bao giờ ta thấy nàng tỏ son trát phấn. Càng hay, nàng tự thân đã mang dung mạo khuynh thành, cứ để ta ngắm gương mặt thật không tốt sao.

Càng lúc ta càng quan tâm nàng, không gặp một chút đã nhớ. Ta luôn qua đêm ở Phụng Nghi cung, bây giờ thì chuyện hỏi hân đầu tiên trong đời ta chính là đưa ra cái đề nghị làm phu thê trên danh nghĩa. Nó khiến nàng cứ lạnh lạnh thế nào ấy. Nhiều lúc, ta thật sự muốn tát cho mình một cái.

Càng ở chung, ta càng phát hiện nàng có vô số ưu điểm. Nhờ có nàng, rất nhiều chuyện không lớn không nhỏ làm ta đau đầu suốt những năm qua đã biến mất. À, mà hình như nàng biết rất nhiều thứ ngoài đời nha, toàn là những kiến thức mà sách vở không có nói tới.

Hừ, hôm nay ta đột nhiên nhận được tin Lư Ngạc muốn cầu hôn Văn nhi, ta thật sự không biết phải làm sao, đành phái tiểu Lâm tử đến nói với nàng, hi vọng nàng nghĩ cách thuyết phục mẫu hậu đổi ý, nhưng không ngờ nàng thật sự có thể nghĩ ra biện pháp làm mẫu hậu không thể đồng ý. Ngẫm tới ngẫm

lui, nếu hôn sự của Vân nhi và Hoàng Kiệt lộ thành chân cũng tốt chứ sao. Hi.

Mẫu hậu ngã bệnh rồi, thái y viện bó tay, ta cũng không biết phải làm thế nào nữa. Ta tự phụ xem không ít sách vở, nhưng mà triệu chứng như thế này thật sự quá đổi lạ lùng. Đang lúc nước sôi lửa bỏng, nàng lại đưa ra đề nghị lập đàn tế thần.

Ta biết rõ nàng không phải loại người tin vào thần thánh, nhưng ta cũng biết nàng sẽ không làm việc tổn công vô ích. Ta lựa chọn tin tưởng nàng, gật đầu chấp thuận.

Đúng như ta đoán, tất cả chỉ là một trò che mắt thể nhân, nàng chữa khỏi bệnh của mẫu hậu, đồng thời cũng cùng ta sắp xếp chuẩn bị phản kích.

Phiến quân nhiều và nguy hiểm hơn ta tưởng tượng, nhưng ta không sợ, vì ta đột nhiên có thêm rất nhiều trợ thủ đắc lực từ Hoàng gia, người người đều là tinh anh. Ta cũng không lo lắng hay bồn chồn, vì ta biết, ta không có chọn lựa khác. Ta phải thắng bằng mọi giá, ta còn giang sơn, còn mẫu hậu, còn Vân nhi, và, còn có nàng.

Hai ngày một đêm đồng sinh cộng tử, lần đầu tiên ta nhìn thấy nụ cười của nàng, nó đẹp một cách thuần khiết nhất, rất có công dụng dưỡng tâm an thần, cuộc đời này của ta có lẽ sẽ vĩnh viễn đắm chìm trong đó.

Và, thực sự ta đã là người thắng ván cờ lớn này, cũng thuận lý thành chương cho nàng địa vị và quyền lực ngang bằng mình. Ta đột nhiên háo hức đón tương lai, ta muốn nhìn thấy một Uyển Nguyệt thái bình thịnh thế và một gia đình nhỏ đầy ấp yêu thương....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 42: Thuốc

Giữa giờ Mùi, Lâm Phúc ở ngoài cửa tử cung khẽ cất tiếng đánh động: “Hoàng thượng, nương nương.”

Bách Lý Tĩnh mở mắt mặc dù thực sự rất mệt mỏi, nhưng mà bao năm ngồi ở ngai vàng, hần từ lâu đã quen với áp lực công việc, và lại hần cũng biết rõ, Lâm Phúc sẽ không vô duyên vô cớ quấy rầy hần.

“Chuyện gì? Đã đến giờ rồi sao?” Hần nằm trên giường hỏi vọng ra.

“Hồi bẩm hoàng thượng, yến tiệc trong vòng hai khắc nữa sẽ bắt đầu. Các vị đại thần đang lần lượt có mặt.”

“Trẫm đã biết, người lui ra trước đi.” Bách Lý Tĩnh ngồi dậy nhìn sang nương tử nằm bên cạnh, nhẹ giọng gọi: “Băng nhi! Băng nhi! Tỉnh!”

“Băng nhi?” Không thấy nàng có phản ứng, hần vươn tay vỗ nhẹ vào đầu vai nàng. “Băng nhi à?”

Càng gọi hần càng thấy kỳ lạ, nhắm nghiền một chút, từ trước đến giờ hần chưa bao giờ thấy nàng ngủ được say như vậy, thường thì nàng luôn thức dậy trước hần. Cho dù hần có thức giấc nửa đêm thì nàng cũng theo đó mà tỉnh lại. Hần còn từng trêu không biết nàng ngủ thật hay là nằm nhắm mắt giả vờ nữa.

Càng gọi càng cảm thấy không ổn, càng gọi càng lớn tiếng. Hần hoảng hốt đưa tay lên mũi nàng, hơi thở mỏng manh, gần như không thấm dò được. “Băng nhi! Tỉnh@! Tại sao ngủ say như vậy? Dừng dọa ta! Người đâu! Truyền thái y! Mau@! Có nghe thấy không? Trẫm bảo các người truyền thái y!”

Người ta nói quan tâm sẽ loạn. Lần đầu tiên người ta thấy Đại Uyển hoàng đế mất bình tĩnh đến như vậy. Dọa đến cung nữ thái giám hoảng loạn, Tần Thọ gấp đến độ lùi thái y trượt dài trên hành lang.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Bách Lý Tĩnh nôn nóng chất vấn đám thái y đang tụ tập quanh giường.

“Hồi bẩm hoàng thượng, nương nương là suy nhược do lao lực quá độ thời gian dài, cộng thêm thân thể bản chất không tốt, nguyên khí cạn kiệt nên mới hôn mê.” Văn thái y cẩn thận bẩm, Văn Lộc là người đứng đầu thái y viện, nếu vị hoàng hậu này xảy ra chuyện, có lẽ người đầu tiên bị hoàng đế tìm tới tính sổ chính là ông.

“Suy nhược? Vậy các người còn không mau kê đơn sắc thuốc? Ngốc ở đó làm gì? Chờng nào hoàng hậu mới tỉnh lại?” Bách Lý Tĩnh thấy đám thái y cứ đứng ngơ ngếch thì mất hết kiên nhẫn.

Thái y vội vã kê đơn, Cẩm Tú gần như lao về trù phòng, gấp rút sắc thuốc nhưng mà Văn thái y đối với câu hỏi ‘chờng nào hoàng hậu tỉnh’ của Bách Lý Tĩnh thì lại vô cùng chật vật.

“Hoàng thượng...” Sắc mặt của Bách Lý Tĩnh thật sự rất dọa người, bình thường hần vốn đã không giận mà uy, khí thế đã ép người ta phải cúi đầu, hôm

nay lại nổi cơn thịnh nộ, thật khiến người ta hít thở không thông, vạn phần cẩn thận. “...nuơng nuơng là toàn thân hư thoát nên mới hôn mê, khác với hôn mê do trọng thương hay phát sốt, hạ sốt là sẽ tỉnh lại, đằng này nuơng nuơng thân nhiệt vẫn bình thường...”

“Nói trọng tâm!” Bách Lý Tịnh quát lớn, thanh âm chấn nhĩ tai những người đang có mặt.

“Vi thần bất lực. Không thể chẩn đoán chính xác thời gian hồi tỉnh của nuơng nuơng. Xin hoàng thượng thứ tội!” Văn thái y lấp bắp quỳ trên mặt đất, ông không có biện pháp mà, chuyện này không những phụ thuộc vào thể lực mà còn phải dựa vào ý chí của bệnh nhân, có người là một vài canh giờ, có người một vài ngày, vài tháng, thậm chí vài năm, hẳn không thể nào đoán chắc được, càng không dám hồ đồ qua loa.

Lâm Phúc cũng bị quang cảnh trước mặt hù dọa, nhưng mà yến tiệc ngoài kia đã muốn bắt đầu rồi a, bách quan đến cũng sắp đủ. Hắn hít một hơi, gom hết can đảm, cẩn thận bẩm tâu: “Hoàng thượng, yến tiệc đã sắp bắt đầu, có phải nên...”

“Yến tiệc?” Bách Lý Tịnh ngẩng đầu nhìn Lâm Phúc, mày kiếm cau chặt. Buổi tiệc này cả hắn và Ngọc Băng đều trông chờ, hẳn biết tầm quan trọng của nó. Một là để trấn an bá quan, tỏ rõ lập trường, giải quyết cho xong vấn đề Lư Ngạc, cũng là để hắn chân chính nắm lại toàn bộ quyền hành. Cúi nhìn tiểu nhân nhi đang mê man trên giường, Bách Lý Tịnh thầm nhủ: “Nàng cùng ta đương đầu với phong ba sao tới lúc này lại nhả tâm để ta một mình? Được rồi, nếu nàng mệt thì ngủ đi, việc còn lại cứ giao cho ta.”

Hắn dứt khoát đứng dậy: “Tiểu Lâm tử, không phải nói yến tiệc sắp bắt đầu sao? Còn không đi chuẩn bị đi?” Đã không còn nóng giận, cũng không quát tháo, Đại Uyển hoàng đế trở lại vẻ âm hàn hàng ngày.

Trước khi đi, Bách Lý Tịnh nhẹ in một nụ hôn lên trán Ngọc Băng, nhẹ giọng thì thầm bên tai nàng: “Băng nhi, chờ trầm, trầm rất nhanh sẽ trở lại.”

Một buổi yến tiệc cuối năm, Uyển Nguyệt Kiến Hưng hoàng đế Bách Lý Tịnh đại hiển thần oai, ân uy dùng đủ, thu phục nhân tâm, nên giam thì giam, nên tha thì tha, mang mọi việc rồi rầm rập đặt ổn thỏa, người nào là đồng đảng của Lư Ngạc thì thẳng tay trừ bỏ, một lần nữa đưa ra yêu cầu mới, ra Giếng sẽ đích thân khảo sát sắp xếp lại toàn bộ hệ thống quan lại vốn đã bị Lư Ngạc làm mục ruỗng tới xương này. Khí thế của thiếu niên anh tài sắp bước sang tuổi mười chín thật sự khiến mãn triều văn võ bá quan mở rộng tầm mắt, trước đây hắn luôn khan lệ lạnh lùng, cự tuyệt người ta đến gần, việc gì cũng giả ngây giả ngô, để mặc Lư Ngạc tự tung tự tác. Nhưng hôm nay mọi người mới thấy, thiếu niên trước mặt mới đúng là chân mạng đế vương, hẳn được việc nhỏ, thành được đại sự, một khi hắn quay giáo phản kích, chỉ có trăm thảo trừ căn, một nhát quét sạch gian thần, giữ vững cơ nghiệp của Thái Tổ hoàng đế. Triều thần bước đầu đã có lòng thần phục thật tâm, đối với quyết định đúng lý hợp tình của hắn không có đường phản bác. Hơn nữa, khí phách của hắn thật sự không thua kém Thái Tổ hoàng đế dựng quốc ngày xưa, đủ sáng suốt, đủ quyết đoán, đủ cứng rắn, nhân từ chứ không nhu nhược, tàn nhẫn nhưng không hiếu sát. Đứng trước một hoàng đế kiêu hùng như vậy, dù là nguyên lão ba triều cũng phải cúi đầu ngậm miệng, một số ít người còn muốn phản đối việc hắn trao cho Ngọc Băng quyền thượng triều nghị sự, đặt nàng ngang hàng với hoàng đế cũng đành im lặng, không dám và cũng không biết phải mở miệng từ đâu, tạm thời cứ chờ xem cục diện. Và lại, qua cách hắn diệt Lư Ngạc tận gốc cho thấy, vị hoàng đế này ngàn vạn lần không phải là đối tượng nên chọc giận.

Vì tâm tư của Bách Lý Tịnh đặt ở Phượng Nghi cung nên sau khi đạt được mục đích, nửa canh giờ trước khi tàn tiệc hắn đã trở về cạnh Ngọc Băng. Bách Lý Văn đang cau mày ngồi ở bên giường.

“Văn nhi, thế nào rồi?”

“Tẩu tẩu vẫn chưa tỉnh, thuốc đã sắc xong nhưng tẩu tẩu không há miệng được. Văn nhi dùng sức không nổi.” Bách Lý Văn nhăn nhó.

“Được rồi, để đó cho trầm. Muội về bẩm lại với mẫu hậu, cung yến tối nay trầm không đến.”

“Văn nhi biết. Hoàng huynh, lúc này mẫu hậu có đến. Mẫu hậu dặn khi nào tẩu tẩu tỉnh lại phải cho người đến báo.”

“Ừ.” Bách Lý Tịnh phát phát tay. Chờ Bách Lý Văn đi khỏi, hắn cũng đuổi hết cung nữ thái giám ra ngoài. Hắn đỡ nàng dậy tựa vào lồng ngực mình. Một tay hắn khẽ nâng cằm nàng, tay kia múc một muỗng thuốc đưa đến bên miệng nàng. Thuốc, trào ra ngoài.

Thái y nói trong những lúc thế này có thể dùng sức bóp hăm của bệnh nhân để thuốc trôi xuống nhưng mà lúc này Bách Lý Văn đã thử và thất bại, nội công của Ngọc Băng thâm hậu, từ lâu đã thấm vào huyết mạch, dù trong hoàn cảnh mất hết ý thức thì cũng tự động luân chuyển trong cơ thể, sinh ra phản kháng đối với tác động của ngoại lực.

Bách Lý Tịnh khẽ thở dài, hắn đặt thuốc xuống, vòng hai tay ôm chặt Ngọc Băng, đầu gác lên hõm vai nàng, nhẹ giọng lầm bầm: “Băng nhi, sao tâm phòng bị của nàng lại quá sâu như vậy? Nàng không chịu uống thuốc, cũng không chịu tỉnh lại, nàng bảo ta phải làm sao bây giờ? So với lần trước ta ôm nàng ở Từ An cung, nàng đã gây đi rồi.”

Giữ nguyên tư thế, hắn khẽ nhắm mắt, hít một hơi sâu, ngửi mùi thơm trên cơ thể nàng nhàn nhạt lan quất trong không gian, trong đầu hiện lên chuỗi ký ức từ khi gặp gỡ, chung sống.

“Hoàng thượng nhanh chóng hồi cung đi.” Nàng cứu mạng hắn, từ chối để lại danh tánh, cũng không lộ chân diện mục, nhẹ nhàng bảo hắn hồi cung rồi rồi đi như một con gió.

Nàng cùng hắn báii thiên địa, vào động phòng. Một câu “hoàng thượng muốn sao thì cứ làm như vậy” đáp ứng đề nghị quái gở của hắn, không hỏi nguyên nhân, vô dục vô cầu, trở thành tân nương từ kỳ lạ nhất, vô tiền khoáng hậu.

Từng chút từng chút, nàng cho hắn hiểu rất nhiều đạo nghĩa đơn giản nhưng trước nay hắn không chú tâm. Nàng lạnh lùng nhưng có tình có nghĩa, đậm mực nhưng lại thấu hiểu lòng người.

Phụ tử Lư Ngạc đồng tâm bày mưu tính kế vẫn không hại nổi nàng, hẳn nhận ra, nàng cất giấu rất nhiều bí mật chờ hẳn khám phá.

Nàng tích tụ như kim, nếu không hội tới sẽ không lên tiếng, đối với người ngoài vĩnh viễn duy trì khoảng cách nhất định, nhưng tâm tư lại vô cùng linh mãnh, thành thực ôn trọng, liệu sự như thần.

Nàng nhẹ nhàng hóa giải sự cầu hôn của Lư Ngạc, việc hẳn nát óc vẫn không tìm ra biện pháp.

Nhờ phúc của mẫu hậu, hẳn phát hiện ra trù nghệ của nàng là thiên hạ vô song. Món ăn của nàng ném qua một lần sẽ khiến người cả đời lưu luyến.

Dưới ánh trăng, nàng một thân phượng bào rực rỡ, vũ đạo nhịp nhàng, hòa vào tiếng sáo dưới ánh trăng mờ ảo, khiến hẳn cảm thấy như tiên tử hạ phàm đùa vui cùng minh nguyệt. Rượu không nồng nhưng hẳn đắm say.

Lần đầu tiên trong ngần ấy năm vất vả, lần đầu tiên trong chùng ấy tháng ngày quạnh hiu, có người nói với hẳn ‘huynh không phải chỉ có một mình’.

Nàng ôn nhu chăm sóc Văn nhi phát sốt mê man, khiến kẻ làm ca ca như hẳn cảm thấy hổ thẹn.

Nàng chữa được cổ độc, việc mà cả thái y viện bó tay hết cách, không chê dơ, không ngại bẩn, từng chén thuốc, từng muỗng cháo giữ mẫu hậu lại nhân gian cho hẳn.

Trong bóng tối của Tử An cung, hẳn nhìn nàng đứng lặng mà chợt cảm thấy xót xa. Từ sau lưng nhìn tới, hẳn có cảm giác quanh người nàng tồn tại cô độc và nhân nhật ưu thương. Hẳn muốn làm chỗ dựa cho nàng.

Nàng cho hẳn biết toàn bộ lực lượng Hoàng gia, bày binh bố trận giúp hẳn dẹp yên phản loạn.

Nàng cùng hẳn kề vai chiến đấu, trong hiểm nguy vẫn không hai lòng.

Đêm qua, ngoài rừng hoang, hẳn mệt đến không động dậy nổi, nàng xé nhỏ màn thầu từng miếng từng miếng đưa vào miệng hẳn.

Lần đầu tiên nàng cười với hẳn, nụ cười dưới ánh lửa chập chờn, lung linh huyền ảo. Có lẽ, đời này kiếp này, hình ảnh đó, hẳn sẽ vĩnh viễn khắc ghi.

Nàng nhẹ nhàng xoa bóp từng chút một trên cơ thể hẳn, làm dịu đi sự căng thẳng của một ngày dài chiến đấu. Nàng không nói nhiều, không thốt ra những lời đường mật, nhưng mỗi một sự quan tâm của nàng đều vô cùng tinh tế, vô cùng đúng lúc, như một ngọn lửa nhỏ nhưng bền bỉ, thấp sáng được đêm hè, cũng sưởi ấm được ngày đông.

Hắc y nhân ném khối thuốc nổ về phía nàng, hẳn nhìn mà toàn thân lạnh ngắt, trái tim như bị bóp nghẹt, hô hấp đình trệ. Dù nàng không có việc gì nhưng hẳn biết, bề tình này, hẳn đã lún rất sâu.

Nàng và nhạc phụ thiết tiêu ngọc địch hòa âm, cao cao tại thượng, uy vũ sinh phong, hẳn lại cảm thấy tự hào. Vì, nàng là thê tử của hẳn.

Nhạc phụ gọi hẳn vào phòng riêng nói chuyện, qua đó hẳn mới biết, nàng đậm mực vì nàng đã trải qua một tuổi thơ cơ hàn. Nàng lạnh nhạt vì đã chứng kiến quá nhiều nhân tình thế thái.

Khẽ mở mắt, trở về thực tại, hẳn vươn tay gỡ xuống tất cả trâm cài của nàng, vuốt tóc đen tuyền tự do chảy dài xuống thắt lưng, luồn tay vào mái tóc nàng, hẳn nhẹ nhàng lần ngược lên trên, lần theo những đường nét trên khuôn mặt nàng, tỉ mỉ như đang chiêm ngưỡng một tuyệt tác của tạo hóa.

Hẳn để đầu nàng tựa lên cánh tay của hẳn, nghiêng người in một nụ hôn lên bờ môi nhợt nhạt của nàng, tham lam mút nhẹ, môi cùng môi quấn quýt, lưỡi và lưỡi dây dưa, hương thụ hương vị ngọt ngào vô cùng mới mẻ. Đột nhiên nhãn quang bùng sáng, hẳn khẽ cười, hóp một ngụm lớn thuốc của nàng, nhẹ nhàng áp vào miệng nàng chậm rãi truyền sang. Lần này thành công, thuốc chậm rãi trôi xuống cổ họng.

Cứ thế, Bách Lý Tĩnh từng ngụm từng ngụm đưa thuốc vào miệng Ngọc Băng đến khi một chén thuốc đắng ngắt thấy đáy mới dừng lại, hẳn nhẹ nhàng xốc lại chén, đặt nàng nằm xuống, sau đó khẽ lên tiếng: “Tiểu Lâm tử!”

“Hoàng thượng!” Lâm Phúc vẫn luôn chờ sẵn bên ngoài.

“Cho người dọn dẹp đi. Còn nữa, đêm nay pháo hoa vẫn cứ bắn như thông lệ, không cần chờ, trẫm sẽ không đến. Người xong việc cũng đi nghỉ đi, sáng mai không có việc gì thì đừng làm phiền trẫm.”

Lâm Phúc lui ra. Bách Lý Tĩnh cời hoàng bào bên ngoài, chui vào chăn, luồn tay xuống dưới đầu Ngọc Băng để nàng gối lên cánh tay hẳn, lần đầu tiên, trên giường lớn của Phượng Nghi cung, giữa hẳn và nàng không có ngăn cách, Bách Lý Tĩnh để nương tử dựa sát vào lòng mình, hẳn không có ngủ, chỉ lặng yên ôm chặt lấy nương tử. Thái y nói thể trạng của nàng không tốt, hôn mê như vậy phải luôn có người xem chừng, nếu thân nhiệt biến đổi bất thường hay có bất cứ khác lạ nào cũng phải kịp thời xử lý. Bây giờ thì tốt rồi, chỉ cần nàng có động tĩnh hẳn sẽ lập tức biết, hơn nữa hẳn muốn sau khi nàng tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy sẽ là hẳn.

Q.2 - Chương 43: Hồi Tỉnh

Bách Lý Tịnh ôm tiểu thể tử, hân cũng rất mệt mỏi, dù võ công không tệ nhưng thân là hoàng đế, hân cũng chưa từng trải qua thời gian gian khổ như những ngày qua. Bản thân hân cũng bị ép buộc đến mệt mỏi, nếu là trước đây có lẽ hân đã thẳng lưng nghỉ ngơi, không hiểu sao, lần này hân vẫn ngủ không được sâu, luôn lưu một tia ý thức để tâm tiểu nhân nhi trong lòng.

Xoay người ngấm nằng dưới ánh đèn mờ, hân khẽ thở dài, vươn tay xoa nhẹ mi tâm Ngọc Băng, không biết bao nhiêu lần, nằng trong cơn mê man vẫn rất không thoải mái, thần sắc vẫn luôn lưu trữ một chút mệt mỏi, một chút ưu thương nhàn nhạt, chân mày thỉnh thoảng lại cau chặt, chọc người đau lòng.

Chân mày từ từ giãn ra, Ngọc Băng vẫn hôn mê không tỉnh lại, Bách Lý Tịnh học theo thái y, đặt tay lên uyển mạch của nằng, hân không biết y thuật nhưng cũng có thể cảm nhận được nhịp mạch của nằng yếu ớt vô cùng, gần như không chẩn ra được. Hân biết nằng không giống những cô nương bình thường, nằng không làm nũng, không yếu đuối cần được bảo vệ, cũng không dựa dẫm vào bất kỳ ai. Nữ nhân trong hậu cung không hề thiếu, từ bé hân gặp qua cũng không ít loại người, phi tử của phụ hoàng, cung nữ, nữ quan, đều đã tiếp xúc qua ít nhiều nhưng không một ai giống nằng. Bọn họ nếu không phải yếu đuối đáng thương thì cũng nhu nhu nhược nhược, tất cả đều dùng hết tâm cơ để gây sự chú ý trước mặt phụ hoàng. Lúc hân đăng cơ, dù thực quyền nằm trong tay Lư Ngạc nhưng cũng không ít nữ nhân lượn lờ trước mặt hân, khoe nhan sắc, vớt mị nhãn. Lư Tiểu Uyên lại càng không cần nhắc đến. Không sai, những loại nữ nhân như vậy thường thành công trong việc thu hút nam nhân, khiến họ muốn nảy sinh tâm lý muốn bảo hộ, nhưng mà, nằng không biết, chính vẻ lạnh nhạt độc lập của nằng, mới khiến hân động tâm thực sự, khiến hân muốn yêu thương lại không biết phải thể hiện như thế nào, khiến hân muốn trở thành chỗ dựa cho nằng lại không biết phải bắt đầu từ đâu, khiến hân không có cách nào khác, toàn bộ tâm ý đều để trên người nằng.

Sáng mùng hai tết, hai ngày sau khi hôn mê, Ngọc Băng vẫn như cũ không động đậy, Bách Lý Tịnh như kiến bò chảo nóng, cuối cùng đành phải thông báo về cho Định Đông vương phù hồi ý kiến, tiện thể mời Y Dược đường vào cung nhìn thử một chút. Thái hậu biết chuyện cũng đặc biệt cẩn thận muốn gặp mặt Hoàng Kiệt, Bách Lý Văn lại nháo nhào muốn đích thân cảm tạ Hoàng Tuyết Mai. Vì vậy, chiều mùng hai tết, Dương Tường Vi, Thượng Quan Xuân Tuyết, Hoàng Kiệt và Hoàng Tuyết Mai bốn người đồng loạt nhập cung.

Thượng Quan Xuân Tuyết vào đến nơi, vừa nhìn đã biết tình huống, nằng lập tức lấy ra ba viên ‘Nguyên Tâm đan’ nhờ Bách Lý Tịnh cho Ngọc Băng uống.

Trong lúc chờ đợi, nằng xem qua phương thuốc mà Văn Lộc kê cho Ngọc Băng. Quả nhiên không hồ là viện chủ Thái y viện, toàn bộ đều là thuốc tốt nhất, bổ nhưng không nóng, phối hợp rất vừa vặn, nếu không tính Nguyên Tâm đan là tinh hoa của dược liệu bốn mùa cùng phối hợp, dùng thời gian một năm mới chế thành thì phương thuốc này chính xác có thể xếp hàng thứ nhất.

Nằng nhẹ giọng nói với Bách Lý Tịnh: “Tỷ tỷ chỉ là lao lực mới hôn mê. Sau khi nguyên thần khôi phục đủ sẽ tỉnh lại, nhưng có điều muội muốn nhờ huynh, tỷ tỷ từ nhỏ thể trạng đã không tốt, còn gánh trên vai một đại gia đình, đã suy nhược rất sâu, những năm gần đây mới thành thoi đôi chút, nhưng muốn điều dưỡng để khỏe mạnh như người bình thường, ít nhất cũng cần một hai năm nữa. Nếu có thể, huynh đừng để tỷ tỷ lao tâm nhiều quá.”

Bách Lý Tịnh gật đầu, mắt vẫn không rời thân ảnh mảnh mai đang yên lặng nằm trên giường.

Mơ mơ màng màng, rất nhiều lần Ngọc Băng cảm thấy có người gọi tên mình, nói gì đó với mình, hình như còn có cảm giác ẩm ướt trên môi, rồi có cái gì đó mùi vị chán ngắt rót xuống cổ họng, nằng cố hết sức mở mắt, muốn xem chuyện gì đang xảy ra, nhưng mà nằng mệt quá, không gượng nổi. Một bên là thần thức cảnh giác đã luyện thành bản năng, một bên là thân thể đã suy kiệt đến vô lực, nguyên khí suy tàn. Nằng mê man nhưng không hoàn toàn mất hân ý thức, vẫn cứ cảm nhận được gì đó có liên quan đến mình, nhưng mà, khó chịu quá, mãi vẫn không thấy rõ ràng, không thể tỉnh táo.

Dùng hết ý chí buộc bản thân nhận thức chuyện đang xảy ra trước mắt, mơ hồ nằng cũng nhìn thấy được chút ít ánh sáng. Nhưng thật kỳ lạ, khi nằng cố gắng nhìn rõ ràng thì lại nhận ra mình đang ở trong một không gian vô cùng xa lạ. Sương khói chập chờn, hương thơm nhàn nhạt lẫn quất, cứ như chốn thế ngoại đào viên, thanh nhả lại không vương bụi trần.

Khẽ cau mày, nằng đưa mắt nhìn xung quanh, khói sương dần tan biến, lộ ra một hồ nước lớn trong veo, ẩn hiện linh khí, xa xa là một tòa cung điện tráng lệ, quy mô và trang hoàng vượt ra khỏi kiến trúc trần gian như ẩn như hiện trong mây trời, lộng lẫy nhưng không dung tục, rộng lớn nhưng không quanh hiu. Cạnh hồ có một bộ bàn ghế bằng đá, trên bàn đặt hai món đồ vật.

Nằng bước đến nhìn kỹ thì thấy một cái vòng tay bằng vàng lấp lánh và một sợi dây kim tuyến nhỏ đang phát ra kim quang vô cùng xinh đẹp. Gần như không suy nghĩ, nằng đeo chiếc vòng lên tay, dùng sợi dây nhỏ buộc một lọn tóc buông xõa của mình, tất cả như rất tự nhiên, cứ như thể nằng đã làm chuyện này hàng trăm ngàn lần. Rõ ràng khung cảnh này nằng không biết đến, nhưng mỗi bước đi, mỗi ánh mắt của nằng đều đúng mục tiêu. Lý trí nói cho nằng biết, đây là địa phương hoàn toàn xa lạ, nhưng trong tiềm thức nằng lại cảm thấy vô cùng thân thuộc, tựa như đây vốn là chỗ của nằng.

Nằng dậm bước định đi một vòng xem xét thì chợt nghe giữa không trung vang vọng một giọng nói rất ôn hòa: “Nha đầu, trở lại trần gian đi, ở đó còn rất nhiều chuyện cần ngươi giải quyết. Để tiểu Bạch Long của ngươi theo giúp một tay.” Thanh âm vừa dứt, một luồng sáng chói mắt xông về phía nằng đẩy bật nằng ra khỏi cảnh sắc trước mắt, nằng còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì chợt phát giác vòng vàng trên tay khẽ rung động, thấp thoáng có thể thấy hình dáng một con thiên long trắng thuần uy mãnh, nhưng khi nằng định thần nhìn kỹ thì lại không thấy gì nữa. Quên đi, phải tỉnh táo trở lại đã. Nằng ghét cái cảm giác hư hư thực thực như thế này.

Hôn mê, kỳ thực cũng là một quá trình cơ thể nghỉ ngơi, thời gian tỉnh lại phụ thuộc ý chí của người bệnh. Văn thái y không dám đoán chính xác nhưng dựa theo kinh nghiệm mà nói, nhanh thì năm bảy ngày, chậm cũng mười bữa nửa tháng. Nhưng mà, cái ông không tỉnh được là ý chí của Ngọc Băng không giống người thường, ba ngày đêm sau khi hôn mê, nàng dùng toàn bộ ý chí buộc bản thân mở mắt.

Trời đã bắt đầu sáng, Bách Lý Tịnh đã hoàn toàn tỉnh táo nhưng hắn không nghĩ muốn rời giường, vẫn đang yên lặng để Ngọc Băng gói đầu lên tay hắn, lặng lẽ lắng nghe từng nhịp thở yếu ớt của nàng. Ba đêm rồi, tối nào hắn cũng ôm nàng như vậy.

Ngọc Băng tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là mình đang ở cạnh một vật thể sống trong cự ly rất gần. Nàng theo bản năng phản kháng, muốn đẩy ra, nhưng tay vừa động nhẹ mới biết toàn thân vô lực, hít một hơi sâu, chuẩn bị phát động nội lực phản kích thì trên đỉnh đầu truyền đến một thanh âm âm áp quen thuộc: “Băng nhi? Nàng tỉnh? Người đâu! Thắp đèn@! Mang thuốc đến!”

Ngọc Băng bình tĩnh trở lại, mặt mũi ngược mắt nhìn xung quanh, đập vào mắt nàng là đôi con ngươi đen nhánh ẩn chứa vui mừng của hoàng đế. Nàng cảm giác được vòng tay đang ôm mình vì kích động mà có chút run rẩy. Nàng muốn quay đầu nhìn một chút, nhưng không ngờ vừa động dậy đã nhức đầu khủng khiếp, đau đến nước mắt ứa ra.

Bách Lý Tịnh ngay lập tức nhìn ra, hắn vội giữ nàng lại: “Ngoan, đừng động. Sức khỏe của nàng bây giờ không tốt lắm, cần yên tĩnh nghỉ ngơi một thời gian. Cần gì cứ lên tiếng là được.”

Ngọc Băng yên lặng thuận theo, một hồi lâu, nàng suy yếu mở miệng: “Muội hôn mê?”

Bách Lý Tịnh gật đầu: “Ta gọi nàng không tỉnh mới biết nàng lao lực quá độ nên mê man. Vậy mà ta không lưu tâm đến. Thật xin lỗi.” Hắn áy náy nói, nàng mê man từ lúc nào hắn cũng không biết chính xác, thật đáng trách.

Ngọc Băng còn chưa lên tiếng thì thanh âm của Cẩm Tú đã vang lên: “Hoàng thượng, thuốc của nương nương đã hâm lại.”

Bách Lý Tịnh đỡ Ngọc Băng ngồi tựa vào lòng hắn, vươn tay đón chén thuốc trên tay Cẩm Tú: “Đề bẩm.”

Ngọc Băng không có sức lực, cũng không còn ý định phản kháng, nàng để mặc hắn bài bố, hắn đẩy một chút, nàng động một chút.

Nhưng mà, sau lần hôn mê này, cơ thể Ngọc Băng trở nên cực kỳ suy yếu, thể lực không có, tinh thần không có, khẩu vị càng không. Mới uống được nửa chén thuốc, dạ dày của nàng đã phản ứng, cuộn lên một cái, toàn bộ nôn hết ra ngoài.

Bách Lý Tịnh cau mày, nhưng không phải mang thần thái chán ghét mà là lo lắng nồng đậm. Hắn nhìn tiểu thê từ nôn đến sắc mặt tái xanh, trên trán phủ một lớp mồ hôi lạnh mà xót xa, chỉ hận không thể chịu khổ thay nàng. Hắn khẽ vuốt lưng nàng, đang định giúp nàng nằm xuống thì Ngọc Băng mặt mũi một cái tái mét: “Xin lỗi, muội không phải cố ý.”

“Khờ quá, chúng ta là phu thê, những câu khách khách khí này vốn dĩ không cần thiết.” Hắn mỉm cười. “Đúng rồi! Nguyên Tâm đan!” Hắn chợt nghĩ đến nếu thuốc nước không uống nổi thì được hoàn có thể sẽ được. Hơn nữa, loại Nguyên Tâm đan vốn có mùi hương thanh tân rất dễ chịu, có công dụng ninh thần ích khí, không giống những thứ thuốc vừa đắng vừa khó uống này.

“Nô tỳ lập tức đi ngay.” Trần Châu nghe thấy thế vội rảo bước ra ngoài đi tìm Thượng Quan Xuân Tuyết.

“Nguyên Tâm đan?” Ngọc Băng khẽ hỏi, ngữ khí yếu ớt vô lực: “Làm sao huynh biết Nguyên Tâm đan?”

Bách Lý Tịnh chưa kịp trả lời thì thanh âm gấp gáp của Hoàng Tuyết Mai đã truyền vào: “Tỷ tỷ tỉnh rồi sao? Thật tốt quá!”

Tiếng vừa dứt, người đã như một cơn gió chạy mau vào, giường đôi mắt đen tròn vui vẻ nhìn Ngọc Băng.

“Sao muội lại ở đây?” Ngọc Băng nhìn thấy tiểu muội muội thì rất ngạc nhiên.

“Không chỉ có Mai nhi đâu, tỷ tỷ xem kia.” Hoàng Tuyết Mai vui vẻ chỉ tay ra phía sau, đám người Dương Tường Vi khi nghe Ngọc Băng tỉnh lại đều đã có mặt.

Thượng Quan Xuân Tuyết bước tới một bước nhẹ giọng hỏi: “Tỷ tỷ thấy thế nào? Trong người còn chỗ nào không khỏe không? Cho Xuân nhi xem mạch đi.” Nói xong vươn tay muốn bắt mạch của Ngọc Băng.

Ngọc Băng khẽ cười, hơi rút tay lại: “Không cần đâu, tỷ tỷ ổn. Chỉ muốn ngủ một chút.”

Bách Lý Tịnh thấy vậy cau mày, cái gì mà ổn hả? Vậy chứ người nào vừa nôn hết thuốc ra, lại còn không động dậy nổi? Hắn đang định lên tiếng thì bắt gặp Hoàng Kiệt khẽ lắc đầu, câu nói ra đến miệng lại nuốt xuống.

“Vậy được, tỷ tỷ cứ an tâm nghỉ ngơi. Nhưng mà, phải uống thuốc trước.” Nói xong, không đợi Ngọc Băng phản ứng, nàng dốc hết cả bình mười mấy viên Nguyên Tâm đan vào chén nước ấm trên bàn, rất nhanh, một mùi thơm man mát bốc lên, khiến người ta cảm thấy thần thanh khí爽.

Bách Lý Tịnh đón lấy chén nước, cẩn thận múc một muỗng đưa đến bên miệng nàng. Ngọc Băng cau mày cười, nhìn Thượng Quan Xuân Tuyết, khẽ mắng: “Lãng phí.”

Thượng Quan Xuân Tuyết nhún nhún vai, bày ra bộ mặt vô hại. Nàng biết nếu đưa từng viên, tỷ tỷ sẽ không nỡ uống một lần nhiều đan dược như vậy, là

người nghiên cứu ra Nguyên Tâm đan, Ngọc Băng thừa hiểu công dụng và khó khăn trong việc điều chế. Nhưng mà, thể trạng của tỷ tỷ bây giờ thật sự như ngọn đèn trước gió, khiến người ta tiếc thương. Đan được quý thì sao chứ? Y được đường mấy năm nay ra sức điều chế, cũng tích góp được vài trăm viên a.

Lần này Ngọc Băng không nôn ra nữa, chỉ khó chịu ôm bụng một lúc, Dương Tường Vi vội lấy túi chườm nước nóng đắp cho nàng. “Tỷ tỷ nghỉ ngơi đi, ở đây giao cho muội. Đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Trong nhà, trừ Hoàng Lãnh và Dương Linh Phong, có lẽ người hiểu Ngọc Băng nhất chính là tiểu cô nương Dương Tường Vi này, nàng biết tỷ tỷ sớm đã mang tâm phòng bị quá sâu, hơn nữa, từ lúc nhập cung luôn phải đề phòng Lư Ngạc, thói quen đã hình thành một tầng cảnh giác. Như vậy hoàn toàn không có lợi cho việc điều dưỡng.

Ngọc Băng cười khê: “Ừ.” Rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc nàng tỉnh lại đã là chuyện của bốn canh giờ sau, đập vào mắt nàng là khuôn mặt thanh tú của Dương Tường Vi. Không thấy Bách Lý Tịnh.

“Tỷ tỷ tỉnh rồi. Cẩm Tú! Mau mang cháo lên đây>.” Nàng quay đầu gọi lớn. Sau đó, vui vẻ nhìn Ngọc Băng: “Tỷ phu đi tiếp đãi sứ thần rồi. Trước khi đi còn đặc biệt căn dặn chường nào tỷ tỷ tỉnh lại phải đến báo cho huynh ấy. Xuân nhi đang sắc thuốc, Kiệt nhi đang ở chỗ thái hậu.” Nàng tận lực làm cho ngữ khí của mình nghe không ra tâm tình gì.

Nhưng mà, Ngọc Băng tuy thân thể suy yếu chứ đầu óc vẫn nhạy bén như cũ: “Sứ thần?”

Đáy lòng khẽ thờ dài, Dương Tường Vi biết muốn giấu Ngọc Băng là không có khả năng, quanh co chỉ khiến tỷ tỷ lo lắng thêm, nàng thẳng thắn: “Thái tử Yên Dương quốc dẫn đoàn sứ thần đến nước chúng ta, nói là muốn chúc Tết.”

“Yên Dương quốc...” Ngọc Băng nhẹ giọng lầm nhảm. Theo thông tin Hoàng gia điều tra được từ trước, Lư Ngạc có cầu kết với Yên Dương quốc, nhưng mà hoàng đế Yên Dương quốc cũng là một con cáo già, hẳn chưa từng động binh giúp đỡ Lư Ngạc, chỉ đồng ý chi tiền. Lần này, Lư Ngạc thất bại, về danh dự, Yên Dương quốc vẫn không mang tiếng xấu gì, nhưng thực tế, số kim ngân không nhỏ mà họ hỗ trợ cho cuộc nổi dậy của Lư Ngạc đã hoàn toàn uổng phí.

“Muội thấy, mục đích ban đầu của bọn họ quá nửa là đến chúc mừng thành công của Lư Ngạc, tiện thể đòi hỏi báo đáp, chỉ là không ngờ chúng ta đẹp được phản loạn nên mới giả là chúc Tết. Hừ. Trong lịch sử ngoại giao vốn không có tiền lệ chúc Tết lẫn nhau như vậy. Coi chúng ta là lũ ngu sao?” Dương Tường Vi khinh thường nói.

“Chi e họ tổn thất lớn như vậy sẽ không cam tâm, cố tình tới gây sự.” Ngọc Băng nhàn nhạt đáp.

“Thì sao? Họ cũng chỉ là một đoàn sứ thần tay không tác sát, lại đang ở trên lãnh thổ Đại Uyển. Không lẽ chúng ta sợ họ?” Hoàng Tuyết Mai bước vào mang theo một mùi thơm rất dễ khiến tham trùng trong bụng người khác phản kháng. Cẩm Tú bụng cháo theo sau. Nàng vốn ở Âm Thực đường, trù nghệ vô cùng tốt, cháo là nàng nấu.

Ngọc Băng chỉ mỉm cười không nói. Sợ? Nàng là sợ phiền phức chứ không phải sợ đám người Yên Dương quốc đó. Tại sao phải sợ? Binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn. Nếu chỉ là một đoàn sứ thần cũng không đối phó nổi thì Uyển Nguyệt đúng là nên diệt quốc đi cho xong. Đẳng nào thì cũng phải chờ Bách Lý Tịnh trở về mới nói tiếp. Nàng tạm thời chuyên tâm ăn cháo. Ân, tiểu nha đầu Mai nhi này thủ nghệ ngày càng tốt, mùi vị rất ngon.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 44: Phụ Nữ (Cha Và Con Gái)

Nhưng mà Ngọc Băng xưa nay vốn không có kén ăn, vấn đề ngon dở vốn không mấy quan trọng, chủ yếu là dạ dày của nàng đang rất yếu và thể lực thì gần như cạn kiệt. Tuy tinh thần có tỉnh táo hơn nhưng ăn được non nửa chén cháo nàng đã bắt đầu cảm thấy khó chịu, tay run rẩy, không muốn ăn nữa.

Đột nhiên, đúng vào lúc này, nàng cảm giác được một hơi thở quen thuộc lần quét trong không trung, nàng vội tìm cách điều hết cung nữ thái giám ra ngoài.

Khi cung nữ cuối cùng lui ra ngoài, Dương Tường Vi và Hoàng Tuyết Mai còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì một bóng áo lam từ trên nóc nhà nhẹ nhàng đáp xuống, là Hoàng Lãnh.

“Cha!”

“Ra ngoài một chút đi, cha có chuyện muốn nói riêng với đại tỷ của các con.” Hoàng Lãnh hạ thấp giọng, từ lúc xuất hiện tới giờ, tầm mắt của ông chưa từng rời khỏi Ngọc Băng.

“Cha, con...” Ngọc Băng chưa kịp nói gì đã bị Hoàng Lãnh cắt ngang: “Nha đầu, ta phải nói với con bao nhiêu lần đây. Chúng nó là muối muối của con, là thân nhân của con, con không cần ngại trước ngại sau như vậy, một thì nói, khó chịu cũng cứ thẳng thắn mà nói, muốn ăn gì, cần gì cũng phải mở miệng. Con không muốn chúng lo lắng, nhưng con càng như vậy càng khiến mọi người không an lòng. Đạm mạc lạnh lùng chỉ giới hạn với người ngoài, không được mang vào trong nhà! Con cứ như vậy, chúng nó mỗi một chuyện đều phải đoán, đoán con cần gì, đoán con có thực sự khỏe không, đoán con muốn gì, thật sự rất mệt mỏi.”

Hoàng Lãnh miệng nói tay cầm chén cháo của Ngọc Băng, ngồi xuống cạnh giường nàng, múc một muỗng đưa tới bên miệng nữ nhi: “Con nhìn con đi, một đến hít thở không thông rồi còn gắng gượng làm gì.”

Ngọc Băng ngoan ngoãn há miệng nuốt gọn muỗng cháo, hai má khề ửng đỏ. Bảo muối muối dứt thức ăn cho mình, nói sao nàng cũng cảm thấy rất không tự nhiên.

Hiểu con không ai bằng cha, Hoàng Lãnh dễ dàng nhận ra nữ nhi không thoải mái, ông nhẹ giọng: “Không ăn không được đâu, không ăn lấy sức đâu mà dưỡng bệnh.”

Hai phụ tử yên lặng làm việc, một người chuyên tâm dứt, một người ngoan ngoãn ăn, nhưng cả hai đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

Một chén cháo nhỏ rất nhanh thấy đầy, Hoàng Lãnh buông chén, cũng khề cất tiếng: “Băng nhi, chăm sóc người mình yêu thương cũng là một loại hạnh phúc.”

Ngọc Băng ngẩng đầu, mở to mắt nhìn cha, không lên tiếng.

“Con hôm nay đã gả về cho người ta, sau này chúng ta cũng không gặp mặt thường xuyên được nữa. Ta lại không thích triều đình. Có mấy câu, ta nghĩ nên nói với con.”

“Băng nhi, tiểu tử hoàng đế kia nhân phẩm rất tốt, lại yêu thương con thật lòng, con nên mở lòng mình ra một chút, tiếp nhận sự quan tâm của nó, thoải mái để nó chăm sóc con. Có việc gì, dù là nhỏ nhất cũng nên thành thật cho nó biết, nó là phu quân của con, là người cùng con sống hết những chuỗi ngày còn lại.”

“Cha mẹ sẽ ra đi trước con, con cái sẽ ra đi sau con, chỉ có phu thê mới có thể cùng nhau tay nắm vai kề. Quan hệ phu thê nói phức tạp rất phức tạp, nói đơn giản cũng rất đơn giản, yêu thương dĩ nhiên tốt, nhưng muốn hôn nhân bền vững hai bên còn cần phải tôn trọng và tin tưởng lẫn nhau. Con trải lòng mình với nó, nó cũng sẽ không giấu con điều gì.”

“Ta biết con luôn mạnh mẽ độc lập, nhưng nam nhân đa phần đều muốn làm chỗ dựa cho nữ nhân mà họ yêu thương, con cứ để nó chăm sóc con, yêu thương con, đối với nó mà nói, đây cũng sẽ là một loại hạnh phúc.”

“Ta suy bụng ta ra bụng người, ta rất thích nhìn mẹ con cười, nhưng ta càng trân trọng những lúc mẹ con rơi lệ trong lòng ta, vì ta biết, những lúc như vậy, mẹ con thật sự dựa dẫm vào ta, tin tưởng ta.” Càng nói, thanh âm Hoàng Lãnh càng nhỏ dần, ánh nhìn của ông cũng trở nên xa xăm. Từ Nhượng Lam, thê tử đã sớm buông tay rời khỏi nhân thế của ông qua bao nhiêu năm vẫn cứ chiếm lĩnh tâm trí ông như thuở trước. Ông là người có chấp, kiêu ngạo, một khi quyết định sẽ không thay đổi, một khi yêu, là khắc cốt ghi tâm.

“Cha.” Ngẩng người hồi lâu, Ngọc Băng khề cất tiếng gọi kéo cha về thực tại. “Cha, Băng nhi nghe lời cha.”

“Con vốn không phải loại người ngu ngốc, tự nhiên biết chừng mực, ta cũng chỉ nói một lần này, tin tưởng con biết phải làm thế nào.” Hoàng Lãnh khề thở dài một hơi, tiểu nữ nhi ông thương yêu nhất, sống bên người ông 18 năm, bây giờ coi như chính thức gả ra ngoài, ông cảm thấy có chút không mấy dễ chịu. “Bất quá, ta nhắc lại, nếu ta phát hiện con chịu ủy khuất trong bốn bức tường này, ta lập tức mang con rời đi. Không cho thương lượng.”

“Hài nhi nhất định sẽ sống tốt, Tịnh ca ca hẳn cũng sẽ không ủy khuất hài nhi.”

“Tốt nhất là như vậy.” Hoàng Lãnh hôm nay phá lệ nói đặc biệt nhiều, ông tuyệt đối tin tưởng nữ nhi của mình sẽ tự lo liệu được, nhưng tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ đều như nhau, đứng trước một số tình huống đều không tránh khỏi lải nhải. Hoàng Lãnh làm người rất tà môn, nhưng làm phụ thân lại vô cùng ôn hòa.

“Còn chuyện này nữa.” Hoàng Lãnh nói xong những gì cần nói thì bắt đầu chuyển đề tài. “Đám sứ thần kia không đơn giản. Yển Dương quốc thái tử Vân Hi không phải kẻ lương thiện. Hẳn ý vào binh cường mã tráng tung hoành không kiêng dè ai. Lần này tuy nói họ tạm thời chưa có ý định gây chiến nhưng mà gây sự đụng chạm quốc thể ắt là không tránh khỏi. Đám quan lại trong triều vẫn chưa thanh lọc kỹ, kẻ to gan hầu hết là người của Lư Ngạc, còn lại đám võ tướng lại quá nóng nảy, mấy lão hủ nho lại chỉ biết dùng Không, Mạnh chống lưng, đâu không lại kẻ lươn lẹo như Vân Hi, người có thể ra mặt không nhiều. Con định thế nào?”

“Cha, Băng nhi cũng biết bọn họ không có thiện ý, nhưng mà đùa giỡn tâm kế, so đấu thủ đoạn không phải là bản lĩnh kiếm cơm của ‘bàng môn tà đạo’ chúng ta hay sao? Nhiều năm như vậy, bao nhiêu chuyện hoang đường trên giang hồ thế nhân đều đổ hết lên đầu Vạn Hoa đảo chúng ta, chẳng qua, bọn họ không biết chúng ta một khi ra tay sẽ còn hoang đường gấp trăm lần sự tưởng tượng của họ. Vân Hi kia nếu ngoan ngoãn an phận, chúng ta sẽ án binh bất động. Nếu hắn muốn động thủ động cước, hừ, Hoàng gia chúng ta cũng không phải dựa vào hư danh mà tồn tại hàng trăm năm nay. Đẳng nào, chúng ta cũng phải cử đại diện báo cáo kết quả trận chiến vừa rồi với triều đình, Vi nhi cơ trí sáng suốt, Xuân nhi tinh táo thâm trầm, Mai nhi thông minh nhạy bén, Kiệt nhi ngạo nghễ khó lường, bất cứ ai trong số chúng đều đủ khả năng tức chết người không cần đèn mạng. Bọn chúng cũng đã tiến cung rồi, chi bằng kiếm chút chuyện cho chúng làm.” Ngọc Băng khề nhếch môi, ôn nhu và nhu nhược khác nhau, nàng không động chạm tới người khác không có nghĩa sẽ cho phép người khác lấn lên đầu nàng. Hừ, Lư Ngạc thất thủ bị bắt mà vẫn còn có người dám đến lộn xộn. Cha nói không sai, ‘nhân

từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân và mọi người xung quanh'. Nàng bây giờ không phải chỉ có một mình, nàng có phu quân, có mẫu hậu, có thêm một muội muội và cả giang sơn cần nàng chiếu cố. Bốn tháng qua, nàng lặng lẽ nhắm mắt làm ngơ, tạm để Lư Ngạc hỷ thần lòng quý, nàng nhìn như vậy là đủ rồi.

“Không sai, Vân Hi hẳn không phải kẻ lương thiện, vừa vặn, chúng ta lại chỉ không đụng đến người lương thiện.” Phụ tử hai người nhìn nhau cười quái dị...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 45: Ta Biết, Muội Không Phải Người Của Thời Không Này...

“Vậy, con có chỗ nào cần ta giúp một tay không?” Hoàng Lãnh nhẹ giọng hỏi, thanh âm lạnh nhạt nhưng nồng đậm quan tâm.

“Cha, hài nhi nghĩ là tạm thời không cần. Nữ nhi của cha cũng không phải vô dụng. Một Yến Dương quốc nhỏ bé còn chưa đáng để cha xuất thủ.” Ngọc Băng khẽ cười.

“Nếu vậy ta đi trước. Còn nữa, chuyện trong nhà con không cần lo lắng. Tiểu nha đầu Vi nhi tuy nói bản lĩnh không bằng con, nhưng nhiều lúc nó lại có rất nhiều ý tưởng ngoài sức tưởng tượng.” Hoàng Lãnh nhàn nhạt nói. Dứt lời đã không nhìn thấy thân ảnh.

Ngọc Băng đưa mắt nhìn cha rồi khỏi. Nàng biết, cha không thích gặp mặt thái hậu. Bách Lý Tĩnh thì không sao, hẳn vốn dễ dãi giản dị, nhưng thái hậu sống cả đời trong cung cấm, khắp nơi đều là lễ nghi phiền phức, nếu đề bà biết ông đang ở đây thế nào cũng phải có một màn gấp gờ hoành tráng và... phiền phức.

Thu lại nụ cười trên mặt, nàng nghĩ, đã đến lúc nói chút chuyện với tiểu nha đầu Dương Tường Vi kia. Nàng vươn tay, kéo cái chuông gọi người ở đầu giường. Rất nhanh sau đó Dương Tường Vi vén rèm bước vào.

“Tỷ tỷ, Mai nhi nói muốn đi xem thử mặt mũi của thái tử Yến Dương quốc.” Dương Tường Vi nhẹ nhàng cười, tiểu muội muội này lúc nào cũng như một quả cầu lửa, nhiệt tình lại rất nhanh gọn.

“Ngồi đi. Ta có chút chuyện muốn nói với muội.” Ngọc Băng gật đầu, càng tốt, đỡ phải nghĩ cách điều Mai nhi đi chỗ khác.

Dương Tường Vi nhìn biểu tình nghiêm túc của tỷ tỷ thì có chút chột dạ. Nàng ngồi xuống cạnh đầu giường tỷ tỷ, mở hai mắt, chờ đợi.

“Lê ra, ta không định sẽ hỏi muội chuyện này, nhưng mà ta bây giờ đã gả ra ngoài, chuyện trong nhà sau này sẽ dựa hết vào muội. Chưa nói tới, nếu triều đình gặp rắc rối, cuối cùng vẫn sẽ phiền tới muội giúp đỡ một tay.” Ngọc Băng thở một hơi dài. Có một số chuyện nàng đã phỏng đoán từ rất lâu nhưng vẫn không có lên tiếng, một phần không có chứng cứ, một phần, chuyện này thực sự khá hoang đường và hi hữu.

“Tỷ tỷ...” Dương Tường Vi đáy lòng có chút bất an, nàng không biết đã làm ra chuyện gì khiến tỷ tỷ trở nên nghiêm túc như vậy. Nhưng nhìn ý tứ của tỷ tỷ cũng không giống khỏi bệnh vấn tội a.

“Muội từ nhỏ đã vô cùng ngoan ngoãn, không khóc, không nháo, đặc biệt thấu hiểu lòng người, khôn khéo lại nhạy bén, trầm lặng và sáng suốt.” Ngọc Băng từ từ nhả từng chữ, ngữ khí chậm rãi ôn hòa như đang ôn chuyện cũ. “So với tuổi của mình, muội có nhiều cách nhìn nhận sự việc rất đặc biệt, nhiều lúc suy nghĩ của muội khiến ta có chút theo không kịp. Có nhiều việc, muội có những cách giải quyết rất lạ lùng, nhưng qua thực tế chứng minh lại cho thấy, cách của muội cho tới giờ là tối ưu nhất.”

Một người nằm trên giường ôn nhu nói chuyện, tâm trạng vẫn thản nhiên như đang kể chuyện cổ tích, một người ngồi bên cạnh chăm chú lắng nghe, đáy lòng càng lúc càng loạn. Có một số chuyện, nàng ra sức cất giấu suốt bao nhiêu năm, những tưởng trên đời không có ai biết, ngờ đâu, tỷ tỷ không nói không rằng nhưng tâm như gương sáng, đã sớm nhìn thấu tất cả.

“Nhiều lúc, cách suy nghĩ của muội vượt ra khỏi khuôn khổ thông thường. Đôi khi, một số ngôn ngữ muội dùng rất mới lạ và thú vị.”

“Ban đầu, ta chỉ tưởng là ‘đồng ngôn vô ký’, chỉ là lời của trẻ con nói chưa sành sỏi, nhưng lâu dần ta lại nhận ra, vốn từ của muội vô cùng phong phú và có nguyên tắc đặc biệt. Lớn lên một chút, muội hữu ý vô ý đưa ra một số phát kiến mới lạ. Muội tốn thời gian rất ngắn để chế ra một lượng thuốc nổ từ những nguyên liệu mà chưa ai biết đến, trở thành Ôn Hòa hồng kỳ chương sử khiến mọi người tâm phục khẩu phục. Lựu đạn và súng của muội thật sự khiến ta mở rộng tầm mắt.” Ngọc Băng càng nói càng tự nhiên nhưng Tường Vi càng nghe càng sợ. Thì ra, chuyện mà nàng vẫn một mực muốn giấu, sớm đã không giấu được.

“Lê ra ta cũng không nghĩ ngại nhiều, nhưng mà, nhiều năm sau ta để ý mới biết, con người dù có thông minh tới mức vượt ra ngoài lẽ giáo của thế nhân,

nghĩ ra được những điều chưa ai nghĩ đến thì cũng chỉ có một tỷ lệ tự tin nhất định. Còn muối thì khác, những phát kiến của muối được muối đưa vào thực tế rất nhẹ nhàng, như thể đó là chuyện hiển nhiên, có những chuyện, muối vừa nói với ta hôm trước, hôm sau đã ứng dụng rất thành thực. Thành thực đến mức như thể đã chứng kiến hoặc đã thực hiện hàng trăm ngàn lần trước đó.”

“Muối cũng biết, ta có nghiên cứu qua một số đạo thuật, nghiên cứu qua quy trình hoạt động của thái cực, ngũ hành, do vậy, cũng ít nhiều quen biết một số đạo sĩ tu tiên lánh đời trong núi sâu.”

“Tình cờ, một hôm ta biết được, thế gian này không phải chỉ có một thời đại, một dòng thời gian duy nhất mà có rất nhiều bí ẩn con người chưa biết đến. Trong tam thiên đại thiên thế giới, có vài chỗ các thời không giao nhau, con người nếu hữu duyên có thể xuyên tới một địa điểm mới, một không gian mới, một thời đại mới. Tuy hi hữu, nhưng không phải không thể xảy ra.”

“Lúc biết được điều này, ta đã rất kinh ngạc, ta chưa từng tưởng tượng tới một sự việc hoang đường như thế lại có thể xảy ra, đặc biệt xảy ra ngay bên cạnh mình. Rất nhiều lần ta muốn hỏi muối, nhưng ta kìm lại được, nếu đúng thì không nói, nhưng nếu tất cả đều do ta suy diễn thì sẽ dọa muối sợ. Nhưng mà hình như thời gian càng lúc càng chứng minh ta đúng.” Nói tới đây, Ngọc Băng thả chậm tốc độ, buông xuống một câu cuối cùng: “Vi nhi, ta biết, muối không phải người của thời không này.”

Ngữ điệu của Ngọc Băng bình tĩnh, thanh âm suy yếu mệt mỏi, nếu không tập trung sẽ không nghe rõ, nhưng Dương Tường Vi lại cảm thấy 8 chữ cuối cùng như sét đánh bên tai, đánh nát mọi phòng tuyến mà nàng dựng nên để bảo vệ bí mật này suốt mười mấy năm qua.

Lời đã dứt từ lâu, nhưng dư âm của nó vẫn còn lan quất khắp không trung, hai tỷ muối yên lặng đối mặt nhau, một người bình tĩnh đợi câu trả lời, một người cúi đầu trầm mặc.

Hồi lâu, Dương Tường Vi thu hết dũng khí, ngẩng đầu. Nữ tử nửa nằm nửa ngồi trên giường trước mặt đang nhìn nàng với một ánh mắt từ ái, ôn nhu, xen lẫn một tia chờ mong nho nhỏ. Bao nhiêu năm qua, nàng không ít lần tưởng tượng đến phản ứng của mọi người xung quanh nếu họ biết được nàng chỉ là một cô hồn xuyên qua thời không đến tá túc trên một thân thể hoàn toàn mới lạ. Ở hiện đại nàng đã đọc rất nhiều sách thời trung cổ, cũng hiểu rõ số phận những con người ‘bất thường’ bị thiên hạ gọi là ‘phù thủy’.

Nhìn thấy biểu tình rối rắm của tiểu cô nương trước mặt, Ngọc Băng chỉ cần suy nghĩ một chút cũng đoán ra được tâm tư đối phương. Nàng nhẹ giọng trấn an: “Ta không phải loại người bảo thủ không nói lý lẽ. Nếu muối vẫn chưa sẵn sàng cho ta biết sự thật, ta sẽ chờ, chờ tới khi muối chuẩn bị xong.”

“Tỷ tỷ, bất kể những gì muối nó hoang đường tới đâu tỷ cũng sẽ tin sao?” Dương Tường Vi hỏi ra đần độn nàng đề nén suốt chừng ấy năm.

“Ta không biết muối vốn từ đâu đến, thân phận ra sao, tên thật là gì, nhưng ta đã nhìn muối trưởng thành. Chỉ cần là muối nói, ta sẽ tin.” Thanh âm mệt mỏi nhưng tràn ngập kiên định.

“Được, vậy tỷ tỷ muốn biết những gì?” Ngọc Băng tin nàng vô điều kiện, nàng cũng không còn gì cần thiết phải giấu giếm, kỳ thực từ lâu có rất nhiều cái nàng muốn nói ra nhưng không có cơ hội. Không thể phủ nhận Ngọc Băng vô cùng thông minh cơ trí nhưng dù sao cũng là cách biệt mấy ngàn năm văn hóa, hiện đại vẫn tiến bộ hơn cổ đại rất nhiều.

“Thế giới trước đây của muối như thế nào? Tại sao muối lại đến được đây?”

“Muối nghĩ, muối đến từ một dòng thời gian khác, bởi vì trong lịch sử mà muối đọc được vốn không tồn tại Uyển Nguyệt hoàng triều. Nhưng có lẽ thế giới của muối cách bây giờ cũng khoảng một hai ngàn năm. Bởi vì Trung Quốc của muối thời phong kiến cũng tương tự thế này.”

“Phong kiến?”

“Là từ chỉ chế độ quốc gia do hoàng đế đứng đầu và toàn quyền quyết định.....”

Cứ thế, một người hỏi, một người trả lời, mãi tới khi Dương Tường Vi kể hết chuyện của mình thì đã gần hai canh giờ sau. Nàng vốn là một tiểu cô nương trưởng thành trong cô nhi viện, năm nàng 18 tuổi, vừa thi xong kỳ thi tuyển sinh Đại học vào học viện Cảnh sát nhân dân thì gặp tai nạn, lúc tỉnh lại đã ở trên thân thể của một oa nhi 5 tuổi đang sắp chết đuối. Đúng lúc nàng nhắm mắt nhận mệnh, chuẩn bị đến gặp Diêm Vương lần nữa thì Hoàng Lãnh và Ngọc Băng xuất hiện, cứu mang nàng, yêu thương nàng không điều kiện, cho nàng hưởng thụ tình cảm gia đình ấm áp, thứ mà kiếp trước nàng vẫn luôn mơ ước.

Ở kiếp trước, nàng chỉ là một học sinh giỏi đơn thuần, không có chuyên môn gì đặc biệt, nhưng chương trình giáo dục ở hiện đại tiến bộ rất xa so với cổ đại, kiến thức hóa học, sinh học, vật lý... cơ bản trong chương trình giáo dục phổ thông cũng đã đủ để khiến Ngọc Băng mở rộng tầm mắt.

“Tỷ tỷ, thật xin lỗi. Vi nhi không phải cố ý lừa gạt nhưng mà Vi nhi sợ tỷ tỷ biết chuyện sẽ đuổi Vi nhi đi.” Dương Tường Vi cúi thấp đầu, thân phận nàng như vậy, giấu giếm giếm giếm chừng ấy năm, không biết Ngọc Băng có còn chấp nhận muối muối như nàng nữa hay không? Nàng thực sự luyến tiếc phần tình cảm ấm áp bấy lâu nay, luyến tiếc ôn nhu của cha và đại tỷ, luyến tiếc tình thân mà kiếp trước nàng không có phúc phận được hưởng.

“Nha đầu ngốc.” Ngọc Băng khẽ cười: “Muối là một bảo bối ta cầu còn không được, sao lại đuổi muối đi. Nếu không phải hôn ước của tổ phụ với tiên đế, nếu ta vẫn còn ở nhà, có lẽ vĩnh viễn ta cũng sẽ không hỏi muối chuyện này, nhưng mà, hôm nay mọi sự đã khác, chuyện trong nhà dù ta có lòng nhưng sức e là không đủ. Mấy tháng qua và cả sau này, thiệt thòi cho muối nhiều lắm. Ta mới là người cần xin lỗi muối. Gánh nặng gia đình này, thật sự không đơn giản.”

“Tỷ tỷ, tất cả là Vi nhi cam tâm tình nguyện, cha và tỷ tỷ cho muối thứ mà kiếp trước muối không có, yêu thương muối như nữ nhi trong nhà. Vi nhi đã từng sống trong cô nhi viện, muối phân biệt được đâu là quan hệ ngoài mặt, đâu là chân tình xuất phát từ đáy lòng. Sau này, nếu tỷ tỷ không chê, những

gi Vi nhi giúp được xin cứ nói một tiếng.” Bí mật không còn là bí mật, không còn phải nom nớp lo sợ, Dương Tường Vi thoáng chốc nhẹ nhõm rất nhiều.

Hai tỷ muội nhìn nhau cười ảm áp, không khí trong phòng đặc biệt hòa thuận.

“Tỷ tỷ nghỉ ngơi một chút đi, nếu Mai nhi hay tỷ phụ trở lại muội sẽ gọi.” Dương Tường Vi đỡ Ngọc Băng nằm hẳn xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 46: Nam Nhân Của Ta

“Đại tỷ! Nhị tỷ!” Đúng lúc Ngọc Băng đang mơ màng chuẩn bị ngủ thì Hoàng Tuyết Mai gấp gấp chạy vào.

“Chuyện gì? Lớn tiếng như vậy?” Dương Tường Vi khẽ cau mày.

“Tường Vi tỷ tỷ, không xong rồi. Yên Dương quốc sứ thần đang mưu đồ bất chính.” Hoàng Tuyết Mai mặt mũi giận đến đỏ lừ.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Ngọc Băng nghe động tĩnh, lập tức mở mắt.

“Tỷ tỷ, tên Vân Hi kia – là thái tử của bọn chúng ấy, hắn ta đang tìm cách hạ nhục chúng ta, hắn đang bàn bạc với đám tùy tùng trong buổi yến tiệc sắp tới sẽ tìm cách thị uy, còn muốn chúng ta nhượng bộ một số điều kiện vô lý, nếu không sẽ cất binh chinh phạt. Còn nữa,” nàng nhìn tỷ tỷ, khẽ cắn môi, cuối cùng, quyết định thẳng thắn, sớm muộn tỷ tỷ cũng phải biết, chỉ bằng biết sớm đề phòng sớm: “Sứ đoàn lần này còn có một vị Chiêu Hòa công chúa, nghe nói là nữ nhi của hoàng đế Yên Dương quốc với Dung quý phi mà ông ta thương yêu nhất, năm nay mười bảy tuổi, ả đến đây là để....” Nói tới đây, nàng vẫn không nhịn được, khẽ ngáp ngừng.

“Hòa thân?”

“Hòa thân!” Hai tỷ muội một nằm một ngồi đồng thanh lên tiếng. Kiểu tình huống này không khó đoán, Ngọc Băng đương nhiên biết bọn chúng muốn làm gì, trước nay, chuyện như vậy cũng không hiếm lạ. Tường Vi ở hiện đại đọc cũng không ít tiểu thuyết cô trang các thể loại, càng không khó khăn để nhận định.

Hoàng Tuyết Mai ríu rít gật đầu, giận dữ nói tiếp: “Muội nghe trộm được, nếu chúng ta không đồng ý hôn sự này sẽ bị coi là không có thành ý giao hảo hai nước. Bọn họ còn muốn chúng ta phải cho phép thương nhân nước họ tự do ra vào, còn đòi hỏi chúng ta cống nạp. Nguyên lai, tên khốn Lư Ngạc kia đã hứa với Yên Dương quốc hoàng đế sẽ cất 5 tòa thành trì phía nam và hàng năm cống nạp cho chúng một lượng hoàng kim và trân phẩm các loại, còn đáp ứng sẽ đề vị trí hoàng hậu trong tương lai cho Chiêu Hòa công chúa kia. Nếu hắn ta thật sự đảo chính thành công, ả ta sẽ gả cho Lư gia đại công tử, trở thành thái tử phi. Bây giờ, Lư Ngạc thất bại, bọn chúng hao tài tốn của không cam tâm, muốn lợi dụng binh hùng tướng mạnh đến chèn ép chúng ta.”

“Binh lực của Yên Dương quốc đúng là không đơn giản. Nếu là vài ba năm sau, chúng ta nhất định không sợ họ, nhưng mà bây giờ Đại Uyển đã bị Lư Ngạc quấy phá tan tành, quốc khố trống rỗng, tinh binh điều động được chưa tới hai vạn. Nếu xử lý không khéo đề chiến sự nổ ra, phần thắng của chúng ta là rất nhỏ.” Dương Tường Vi nhận định tình hình.

“Vậy xử lý cho khéo là được.” Ngọc Băng nở nụ cười đầy ảm áp. “Vi nhi, không phải thứ muội gọi là súng và lựu đạn kia rất lợi hại sao?”

“Nhưng mà tỷ tỷ, hai cái đó vẫn chưa hoàn thiện, muội vốn chỉ biết chút da lông, thử đi thử lại rất nhiều lần mới tạm thời có thể sử dụng được chút đỉnh, vẫn còn cách thành phẩm trong bao thảo ban đầu rất xa.” Dương Tường Vi không an tâm. Kiếp trước, nàng học qua bộ môn ‘giáo dục quốc phòng’ ở bậc cao trung, có tập tành tháo lắp súng, cũng có đọc qua lý thuyết về lựu đạn, nhưng rốt cuộc nàng cũng không phải người trong nghề, miễn cưỡng lắm mới có thể làm ra dụng cụ dùng được, nhưng so với lựu đạn và súng chân chính thời hiện đại thì còn cách biệt rất lớn.

“Khoảng cách đó không lớn hơn vài ngàn năm. Dùng không được, nhưng dọa được.” Ý cười trên mặt Ngọc Băng càng lúc càng sâu. Không sai, nàng đã nghe qua về sức công phá của sản phẩm hiện đại mà Tường Vi mô tả, nhưng tiểu muội muội của nàng đã quên mất một chuyện, thời đại này chưa hề có loại vũ khí với lực sát thương lớn như vậy xuất hiện. Cho dù chỉ có thể hù dọa đôi chút cũng đã là quá đủ. “Chờ ta xem tỷ phụ của muội có tính toán gì rồi sẽ quyết định tiếp. Nhưng mà, muội cứ sắp xếp chuẩn bị đối phó đi. Yên Dương quốc muốn tấn công vào Đại Uyển bắt buộc phải đi qua Nam hải, Hoàng gia chúng ta cũng không phải ngồi không. Đàng nào các muội cũng đã tiến cung, tốt xấu gì cũng nên ra chào khách một tiếng.”

Dương Tường Vi cũng người trong chốc lát rồi bật cười, không sai, nàng đã lo quá xa. Cách biệt văn hóa mấy ngàn năm đối với nàng là một lợi thế lớn. Xem ra, cuối cùng, nàng cũng có thể góp chút sức giúp đỡ tỷ tỷ.

Hoàng Tuyết Mai nhìn nhìn hai vị tỷ tỷ vô duyên vô cớ cười bí hiểm, nàng dẫm chân: “Hai người nói cái gì vậy? Muội nghe không hiểu gì hết. Còn nữa, lúc muội đang thám thính thì có gặp cha, cha nói khi nào tỷ tỷ tinh thần tốt trở lại thì giao cho tỷ tỷ cái này. Muội cũng không biết cha muốn làm gì? Lúc này không phải ở trong phòng bí mật bàn chuyện với tỷ tỷ sao? Sao không nói luôn một lần đi?” Nói xong, nàng nhét một phong thư vào tay Ngọc Băng.

Ngọc Băng ngờ vực cầm lên nhìn, thủ bút trên bao thư rõ ràng là của Hoàng Lãnh, nhưng mà không phải vừa nãy ông còn ở với nàng, nói với nàng rất nhiều chuyện sao? Quay lưng đi lại đưa thư, rốt lại là vì cái gì? Quên đi, cái này tính sau, nàng đã nghe tiếng bước chân của Bách Lý Tĩnh đến rất gần.

“Hoàng thượng giá lâm!” Tiếng Lâm Phúc cất cao ngoài cửa tẩm cung, Bách Lý Tĩnh một thân hoàng bào bước nhanh vào tẩm cung. Sắc mặt của hắn không tốt lắm, mãi tới khi nhìn thấy Ngọc Băng thì mới hòa hoãn chút ít, nhưng đáy mắt lại lập tức hiện ra mộ tia lúng túng.

Tỷ muội Ngọc Băng nhìn nhau khẽ cười, Dương Tường Vi và Hoàng Tuyết Mai ý tứ lui ra ngoài, trả không gian riêng lại cho phu thê hai người.

“Muội thấy thế nào? Còn khó chịu ở đâu không? Sao không ngủ thêm một chút?” Thứ đầu tiên Bách Lý Tĩnh quan tâm vẫn là thân thể của thê tử.

“Muội không sao.” Ngọc Băng nhẹ nhàng cười với hắn, đáy lòng dâng lên một cỗ ám áp. Nam nhân này, vô luận trong hoàn cảnh gì cũng đều dành cho nàng một vị trí rất quan trọng. Một lần hôn mê này cho nàng thời gian ngẫm lại rất nhiều chuyện, nàng biết, bản thân đã không thể lạnh lùng với hắn được nữa rồi. Thôi thì, đành nào cũng là phu thê, nếu đã có tình cảm, cũng không cần thiết giấu giếm làm gì.

“Vậy thì tốt.” Bách Lý Tĩnh thở dài một hơi, rồi lại ngáp ngừng đôi chút. Chuyện này hắn không phải không có năng lực xử lý, Chiêu Hòa công chúa kia hắn nhìn cũng không thêm nhìn, nhưng trong cung tai vách mạch rừng, để lời đồn qua tam sao thất bản truyền tới tai nàng chỉ bằng hắn trực tiếp thẳng thắn với nàng sẽ tốt hơn. Chỉ là, nhìn nàng mệt mỏi nằm trên giường như vậy lại khiến hắn không nở mở lời.

“Nếu huynh muốn nói đến chuyện của sứ thần thì không cần nữa, những gì cần biết muội đều đã biết.” Ngọc Băng nhàn nhạt nói, nàng hiểu được tâm tình của hắn. Không biết từ bao giờ, hai con người xa lạ lại không mưu mà hợp, không biết từ bao giờ, suy nghĩ của hai người đã ăn khớp nhịp nhàng đến khó tin.

Bách Lý Tĩnh có chút giật mình, rồi rất nhanh trấn định trở lại, tin tức của nàng quả nhiên rất nhanh nhạy, nhưng mà hắn không quan tâm, cái hắn để ý là nàng thẳng thắn cho hắn biết, không hề có ý định giấu giếm. Bất kể nàng dùng phương thức gì hắn đều không quản, phu thê với nhau, cho dù nàng không tự tìm hiểu, sớm muộn hắn cũng cho nàng biết thôi, không phải sao?

Nhưng mà Ngọc Băng lại vô cùng thành thật, nàng biết những gì cha nàng nói đều rất có đạo lý, sự tôn trọng là yếu tố quan trọng nhất quyết định sự bền vững của hôn nhân. Cho dù hắn không hỏi, nàng cũng sẽ cho hắn biết: “Mai khi lúc này có đi thám thính tin tức, tiểu nha đầu đó nói, tên Văn Hi kia không những muốn đưa Chiêu Hòa công chúa vào hậu cung mà còn đang âm mưu làm khó chúng ta, đưa ra một số điều kiện vô lý, lăng nhục quốc thể.”

“Hừ, hắn muốn là được sao?” Bách Lý Tĩnh khịt mũi khinh thường. Hắn ngồi xuống cạnh giường, vươn tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán Ngọc Băng. “Muội không cần quản, ngoan ngoãn tỉnh dưỡng là được rồi. Chuyện còn lại cứ để ta lo.”

“Huynh không cần muội giúp một tay sao?”

“Nếu ngay cả thê tử của mình cũng không bảo hộ được thì ta còn xứng là nam nhân sao? Thân thể muội yếu đến như vậy nếu ta còn mặt dày bắt muội lao lực sẽ bị nước bọt thê nhân dìm chết.” Bách Lý Tĩnh khẽ cười.

Ngọc Băng không phản kháng, bây giờ nàng thật sự rất mệt, đầu trí, đầu lực gì nàng cũng không có hứng thú, nhưng nàng biết, hắn cũng là không dễ dàng gì. Triều đình rối ren chưa ổn định, tuy nói Đại Uyển nhân tài không ít, nhưng quan lại trong triều vẫn chưa thanh lọc lại. Bách Lý Tĩnh không tiện ra mặt tranh hơn thua nhưng nếu người đứng ra dàn xếp lại mạng tâm thuật bất chính sau này Bách Lý Tĩnh có muốn xử trí hắn cũng sẽ gánh phải tiếng nhờ ‘qua cầu rút ván’, e sẽ khó thu phục nhân tâm.

“Muội có muốn lao lực cũng không nổi. Chuyện này, muội sẽ không quản, nhưng nếu huynh cần có thể để Vi nhi giúp một tay. Đẳng nào Hoàng gia muốn đòi vẫn luôn quán triệt nguyên tắc ‘công thành thân thoái’ tuyệt sẽ không dây dưa với triều đình, và lại, thân phận Hoàng gia tướng có chút đặc thù, hành sự so với thành viên hoàng thất hay quan viên thông thường cũng sẽ có điểm tiện lợi hơn.” Nàng nhàn nhạt nói, hai mắt từ từ nhắm lại. Nàng mệt mỏi. Đây là sự thật, người không thể quá tham lam, ôm hết tất cả mọi thứ sẽ chẳng khác gì tự hành hạ bản thân.

Bách Lý Tĩnh gật đầu. Hắn biết nàng xưa nay nói một là một, nàng đã nói không quản sẽ tuyệt đối không nhúng tay, và lại đám muội muội của nàng có bao nhiêu bản lĩnh hắn cũng đã lĩnh giáo qua, nếu họ chịu giúp thì e là đám người Văn Hi kia sẽ hối hận về lần đi sứ này. Chuyện duy nhất khiến hắn bận tâm lúc này là cô công chúa hòa thân kia sẽ khiến Ngọc Băng không thoải mái.

“Lúc này trên triều, hắn hẹn chúng ta trong yến tiệc thiết đãi sứ thần sẽ đề cao thủ hai bên hiển lộ chút tài năng, coi như để mở rộng tầm mắt. Giọng điệu vô cùng ngạo mạn. Chỉ là, triều cương chưa ổn định, quốc khố trống rỗng, nếu hắn có ý giờ trò thật sự có chút chặt vật. Nếu xử lý không khéo, động đến đao thương, e là trăm hại mà không có một lợi. Nhưng nếu các vị muội muội chịu hỗ trợ thì thật tốt quá. Còn Chiêu Hòa công chúa kia muội cũng đừng nghĩ nhiều, ta tuyệt đối không chấp nhận, cô ta...”

“đến thế nào thì về thế ấy.” Ngọc Băng một lần nữa mờ mắt, nàng nằm trên giường, dáng vẻ mệt mỏi nhưng giọng điệu lại rất kiên quyết.

Bách Lý Tĩnh mở to hai mắt nhìn nàng, hắn vẫn biết, không nữ nhân nào nguyện ý để bên cạnh phu quân mình có hoa đào, nhưng trước giờ vẫn chỉ có nhạc phụ lên tiếng, bản thân nàng vẫn không tỏ thái độ gì, lại chưa từng nhắc đến chuyện này. Lần trước, lúc hắn hứa hẹn với nàng, thái độ của nàng vẫn lạnh lạnh, không thể hiện tâm trạng gì đặc biệt, tại sao hôm nay lại...?

Ngọc Băng dùng ánh mắt trong suốt đối diện với hắn, khẽ gọi: “Tĩnh ca ca.”

“Àn?” Bách Lý Tĩnh giật mình, lấy lại tinh thần, hắn chờ câu tiếp theo.

“Trước đây, lúc gả về cho huynh, muội chỉ muốn dùng thân phận hoàng hậu làm chút gì đó cho lễ dân bách tính. Chuyện tam cung lục viện, muội cũng từng nghĩ qua, muội vốn cho rằng, chỉ cần huynh và muội tương kính như tân, tôn trọng lẫn nhau là đủ, còn lại muội sẽ không để tâm. Nhưng mà, huynh lại từng chút từng chút quan tâm muội, thật lòng thật dạ yêu thương muội. Người cũng không phải cỏ cây. ...” Ngừng một lát, nàng nói tiếp: “Thật sự không biết từ khi nào, chỉ cần thấy huynh không thoải mái, muội cũng sẽ không vui. Thấy huynh vất vả, muội lại đau lòng. Mấy hôm trước, lúc tên hắc y nhân đó có ý định đồng quy ư tận với huynh, giây phút thanh kiếm của hắn hướng thẳng đến tim huynh, muội suýt chút phát điên. Có lẽ, cuối cùng muội cũng hiểu được tình cảm cha dành cho mẹ là loại tình cảm gì.”

Ngọc Băng nguyên khí tổn thương, thể lực không đủ, giọng nói càng lúc càng nhỏ dần, nhưng Bách Lý Tĩnh nghe cứ như tiếng trời, từng câu từng chữ cứ như dòng suối ấm áp quần quanh người hắn. Nàng hít sâu một hơi, đổi luôn cách xưng hô, dùng thân phận thê tử nói thẳng với nam nhân trước mặt.

“Ta không có hứng thú tranh sủng, cũng chán ghét chuyện giành giật chẳng với nữ nhân khác. Chúng ta nói trước, nếu có một ngày chàng thay lòng đổi dạ, ta sẽ lập tức rời đi, nhường không gian lại cho hai người. Ta rất ích kỷ, nam nhân của ta trong mắt không thể có nữ nhân khác. Ta có thể tính toán, sử dụng thủ đoạn lên tất cả mọi việc, nhưng sẽ không làm vậy với tình cảm. Nếu yêu thương cũng cần động não, ta thả là buông tay.”

Cảm xúc của Bách Lý Tĩnh ban đầu là kinh ngạc, sau đó là mừng như điên, hẳn hiểu điều này có nghĩa là gì. Từ này về sau, tình cảm của hắn không bao giờ còn là đơn phương nữa. Hắn kích động nắm chặt tay nàng: “Sẽ không, ta tuyệt đối không cho nàng cơ hội ruồng bỏ ta. Không bao giờ! Ta sẽ không cho phép nữ nhân khác xen vào giữa chúng ta. Ai cũng không cho phép! Sau này đến một người đuổi một người, đến hai người đuổi một cặp.” Hắn trầm định tiết thiết nói.

Ngọc Băng nhột nhạt cười, nghe hết câu này thì nàng đã không chi trì nổi nữa, hai mắt đóng lại, từ từ chìm vào giấc ngủ bỏ mặc Bách Lý Tĩnh đang vô cùng hưng phấn. ‘Nam nhân của ta’, đây là bốn chữ hắn thích nghe nhất.

Ôn nhu kéo lại chăn cho nàng. Hắn dứt khoát đứng dậy đi tìm Dương Tường Vi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 47: Trắng Tay

Nhóm người Dương Tường Vi đang tụ tập tán gẫu trong khách phòng của Phụng Nghi cung thì Bách Lý Tĩnh đến.

“Tỷ phu, huynh không ở cùng tỷ tỷ, đến đây làm chi a?” Hoàng Tuyết Mai thè lưỡi trêu ghẹo, nàng mới mặc kệ hắn là hoàng đế hay không hoàng đế, chỉ cần đối tốt với tỷ tỷ của nàng, nàng sẽ coi hắn như thân nhân.

“Tỷ tỷ của muội vừa mới ngủ, nàng nói chuyện sứ thần có thể nhờ các vị đệ đệ muội muội tương trợ nên ta đến để thảo luận một chút.” Bách Lý Tĩnh cũng không khách khí, hắn tự kéo ghế, đặt mông ngồi xuống giữa bốn người.

“Tỷ phu, có việc cứ nói thẳng.” Hoàng Kiệt trực tiếp đi vào vấn đề. Nếu đã xem nhau là người một nhà thì những lời khách sáo qua lại là hoàn toàn không cần thiết.

“Ta và Quách thái sư cùng một số đại thần đáng tin cậy đã thảo luận qua. Yến Dương quốc chỉ là cậy vào binh hùng tướng mạnh mới lần đến trên đầu chúng ta. Chúng biết được chúng ta nội loạn chưa yên nên mới nhân cơ hội cháy nhà hôi của, chỉ cần cho chúng biết Đại Uyển không phải không có nhân tài, có lẽ chúng sẽ biết khó mà lui.”

“Tỷ phu, đạo lý này mọi người đều hiểu. Nếu chúng muốn ra đề mục tỷ thí gì đấy để thị uy thì chúng ta sẽ gặp rắc rối. Chúng là có chuẩn bị mà đến, chúng ta lại không có đủ người có khả năng ứng phó. Người có khả năng lại không đáng tin cậy.” Thượng Quan Xuân Tuyết nhàn nhạt nói.

“Không sai, chính vì vậy ta mới cần mọi người giúp một tay.” Bách Lý Tĩnh gật đầu.

“Giúp, huynh đệ tỷ muội chúng ta dĩ nhiên sẽ giúp huynh. Nhưng mà huynh cũng cần nói rõ ràng một chút. Huynh cần cục diện như thế nào?” Dương Tường Vi ung dung hỏi, phần tỷ thí lần này, nàng nhất định sẽ thắng, bất kể vì quốc gia hay vì tỷ tỷ, tỷ muội các nàng đều đã hạ quyết tâm sẽ hung hãn giáo huấn đám sứ thần kia.

“Cục diện mà ta cần. ...”

Đám người bàn bạc xong xuôi, âm thầm nhìn nhau cười thâm hiểm. Hừ, Bách Lý Tĩnh bị đè nén chừng đó năm vẫn chưa phát tiết hết, đám người Dương Tường Vi nhìn thấy Ngọc Băng suy yếu nằm dưỡng bệnh trên giường cũng đã bị chọc giận, Yến Dương quốc phải không? Tốt lắm, các người đến vừa đúng lúc, vừa vặn làm đá lót đường cho chúng ta trút giận.

Ngọc Băng chậm chạp mở mắt, quanh người không có độ ẩm, chần dậm ngay ngắn. Bách Lý Tịnh đã đi từ sớm. Bên ngoài mặt trời chói lọi, có lẽ đang khoảng giờ Thìn. Nàng cũng không kinh động cung nữ thái giám hầu cận, một mình lăm vào trầm tư. Thói quen quả thật là thứ rất đáng sợ, chỉ mới ngần ngừ mấy tháng nàng đã quen với việc có hắc bên cạnh, mở mắt không nhìn thấy hắc, nàng lại cảm thấy có chút trống rỗng. Một đêm này nàng ngủ không sâu, tuy Lư Ngạc đã trừ nhưng dư đảng của hắc vẫn còn khắp nơi, Phụng Nghi cung cũng không ngoại lệ, nàng không dám thả lỏng tinh thần. Nếu quá chủ quan, e là mạng mình mất lúc nào cũng không biết. Đây là đạo lý nàng học được sau nhiều năm lăn lộn trên giang hồ. Khẽ hít sâu một hơi, nàng nhắm mắt cảm nhận cơ thể của mình một chút, vận chân khí một vòng, nàng phát hiện bản thân thực sự vẫn cần rất nhiều thời gian mới có thể khôi phục. Thở dài, cơ thể này cũng quá yếu ớt đi. Và lại, Phụng Nghi cung nói riêng và toàn bộ hoàng cung nói chung đều phải nhanh chóng thanh lọc lại, đây là nhà của nàng, nếu ở nhà mà lúc nào cũng phải ngày phòng đêm ngừa, sớm muộn cũng có ngày nàng chết vì mệt.

Ngày người một chút, nàng vươn tay xuống dưới gối. Ở đó có phong thư hôm qua Hoàng Lãnh đưa cho nàng. Nàng chậm rãi ngồi dậy, chăm chú đọc.

Lúc Bách Lý Tịnh trở về đã thấy Ngọc Băng ngồi người ở trên giường, ánh mắt trống rỗng.

“Sao vậy? Băng nhi? Băng nhi!” Hắc gọi thử mấy tiếng nàng cũng không có phản ứng. Hắc khẽ chạm vào đầu vai nàng, lay nhẹ.

“A. Chàng về rồi.” Ngọc Băng bị chạm vào, sực tỉnh.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Bách Lý Tịnh khẽ cau mày, tầm mắt rơi vào lá thư để mở trên tay nàng. “Cái gì vậy?”

“Cũng không có gì. Một chút chuyện cũ của cha mẹ.” Ngọc Băng nhàn nhạt nói, thu hồi tâm tình. Trong thư là toàn bộ những chuyện liên quan tới sinh thời của mẹ nàng. Nguyên lai, Từ Nhượng Lam vốn là nữ nhi độc nhất của Từ Viên đại tướng quân. Từ Viên này một đời tận trung, ghét ác như thù, tính tình cô chấp nhưng lại cực kỳ có năng lực lãnh binh. Nhiều năm trước, khi tổ phụ của nàng đến kinh thành có mang cha nàng theo, Hoàng Lãnh và Từ Nhượng Lam khi ấy tuổi còn rất nhỏ, trong vô tình đã gặp gỡ, nam tuấn lãng tài hoa, nữ sáng sủa khí khái, đôi bên nhất kiến chung tình. Hoàng Lãnh vì muốn thiết lập một cuộc sống thế ngoại đảo viên cho hai người sau này mới tung tin thất thiệt, cộng thêm lối hành xử cổ quái, trên giang hồ thành công rước lấy ngoại hiệu Nam tà. Éo le, Từ Viên lại biết đến Hoàng Lãnh với thân phận Nam tà trước chứ không phải là Định Đông thân vương đại danh鼎鼎. Suy cho cùng, không có phụ mẫu nào lại đồng ý gả nữ nhi của mình cho một tên quái gở đánh với chữ ‘tà’. Nhưng mà, Từ Viên cố chấp một, Hoàng Lãnh lại ngang ngược mười, hai bên không ai nhường ai, Từ Viên không nghe giải thích, Hoàng Lãnh càng không thêm mở miệng. Nháo một hồi, Từ Viên giận quá mất khôn, đuổi luôn nữ nhi ra khỏi nhà, không cho phép quay về Từ gia nữa bước. Bao nhiêu năm qua, Từ Nhượng Lam vẫn luôn mong mỏi tìm được cơ hội nói rõ mọi chuyện với cha mẹ nhưng tâm nguyện chưa thành người đã ra đi.

Ngọc Băng từ nhỏ đã rất nhiều lần hỏi cha ngoại công là ai nhưng Hoàng Lãnh đều lần lữa không muốn nói. Lớn dần, nàng cũng ý thức được đây là gút mắc trong lòng cha nên cũng không nhắc lại. Bây giờ nàng đã vào cung, trở thành mẫu nghi thiên hạ mà triều đình vẫn đang loạn thành một đoàn, Từ Viên tuy không phải bè đảng của Lư Ngạc nhưng thuộc hạ của ông ít nhiều cũng có liên lụy. Hơn nữa, chuyện tình năm đó, Hoàng Lãnh sớm đã hối hận, nhiều năm nay, tính tình trở nên kiên nhẫn hơn rất nhiều. Ông cũng biết Ngọc Băng giờ đã có quyền hạn tương đương hoàng đế, chờ nàng khỏe lại sẽ cùng hoàng đế thượng triều nghị sự, nếu ngoại công và ngoại tôn nữ gặp nhau lại không nhận nhau thì cũng không phải chuyện hay ho gì, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới quyết định nói ra chân tướng.

Bách Lý Tịnh cúi người lấy lá thư trong tay Ngọc Băng, miệng hỏi: “Ta xem được không?” Thấy thê tử không phản đối, hắc quét mắt đọc qua một lượt.

Có lẽ không phải người trong cuộc, cảm xúc cũng không thay đổi quá nhiều. Hắc chỉ khẽ cười: “Nga. Không ngờ Từ lão tướng quân kia là là ngoại công của nàng.” Từ Viên trong triều nổi danh là lão tướng gàn. Lư Ngạc năm lần bảy lượt vẫn không thu phục được ông, Từ Viên thủy chung vẫn bảo trì quan điểm trung lập, mặc cho triều đình sóng to gió lớn, ông giữ vững trung tâm của mình, đến khi cảm thấy không khí quá căng thẳng thì xin một vị trí ngoài kinh thành, tránh cho mắt không thấy tâm sẽ không phiền. Bách Lý Tịnh diệt xong Lư Ngạc đã triệu tập rất nhiều lão thần như vậy hồi kinh, Từ Viên là một trong số đó.

Hắc cũng không hỏi nhiều, chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh giường: “Hiếm có lúc rảnh rồi, nàng có muốn làm gì không?” Hắc ôn nhu nhìn Ngọc Băng. Hoàng triều có thông lệ, 23 tháng Chạp sẽ khóa sổ treo bút đến qua Tết Nguyên tiêu (rằm tháng Giêng) mới thượng triều nghị sự trở lại. Nếu không phải bị Lư Ngạc và đám sứ thần kia đến quấy phá, đây chính là khoảng thời gian thanh nhàn nhất trong năm.

Ngọc Băng khẽ cười, lắc đầu.

“Được rồi, vậy dùng chút điểm tâm trước rồi uống thuốc. Nàng thấy thân thể có khá hơn chút nào không? Còn khó chịu ở đâu không?” Bách Lý Tịnh đỡ nàng ngồi hẳn dậy.

“Ta ngủ nhiều như vậy đã tốt hơn rất nhiều.” Ngọc Băng nương sức hắc xuống giường, nằm mãi nàng cũng mồm meo cả lên, chỉ là, thân thể nàng thực sự quá yếu ớt, toàn thân vẫn cứ vô lực, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Sau khi cùng Ngọc Băng dùng bữa sáng, Bách Lý Tịnh chỗ nào cũng không đi, ở lại Phụng Nghi cung nói chuyện phiếm. Hồi sau, mọi người Dương Tường Vi cũng đến, cả Bách Lý Văn cũng góp mặt. Đùa giỡn, Tĩnh Dương công chúa nàng vốn thích nhất náo nhiệt, chỗ này của tâu tâu đông vui như vậy, từ sáng sớm nàng đã nhận được tin, lập tức có mặt.

“Tỷ tỷ. Giờ thân tới nay sẽ thiết yến tẩy trần cho sứ thần Yến Dương quốc, tỷ tỷ có cần dặn gì nữa không?” Hoàng Kiệt ngồi sóng vai với Hoàng Tuyết Mai, cười lả ác. Hắc thật sự nôn nóng, hiếm khi có mời ngon dâng tận miệng, không hung hăng giáo huấn một phen thì thật uống phí chữ ‘tà’ mà cha một đời xây dựng.

“À không. Lần này, ta không quản quá trình, chỉ hỏi kết quả.” Ngọc Băng dừng dung đáp.

“Tẩu tẩu, như vậy có được không? Muội nghe nói Yến Dương quốc binh lực hùng mạnh nhất, nếu họ viện cớ khôi binh, chúng ta có thắng được không?”

Bách Lý Vân lo lắng hỏi.

“Nếu chúng đã muốn khởi binh thì có trăm ngàn lý do, không cần thiết phải giữ mặt mũi. Yên Dương quốc kia giữa các quốc gia ngang ngược đã quen chủ yếu chính là dựa vào binh hùng tướng mạnh. Chúng ta cần thận đến đâu cũng không ngăn cản được dã tâm của chúng. Đã vậy thì cho chúng biết, khởi binh, chúng ta mới là người nắm phần thắng. Nếu chúng an phận thì chừa cho chúng một chút thể diện về nước, nếu chúng có ý đồ làm nhục quốc thể, chúng ta cũng không cần thiết phải nhân nhượng.” Ngọc Băng nhìn nhật cười, Bách Lý Tịnh cũng đã nói qua với nàng chuyện này, nhần, hần nhần Lư Ngạc chừng đó năm, sắp tức đến nội thương, khó khăn lắm mới lấy lại được thiên hạ của mình, bây giờ nếu bảo hần tiếp tục nhần e sẽ ghen chết.

“Đúng, ta vừa ổn định thiên hạ. Vừa vận mượn bọn họ khai đao.” Bách Lý Tịnh ngao ngễ nói. “Băng nhi, mọi người từ từ nói chuyện. Ta đến ngự thư phòng một chút.” Quay sang Ngọc Băng, hần lập tức trở lại hình tượng một phu quân tốt.

Ngọc Băng và mọi người tiến hần ra cửa, nhìn theo bóng lưng của hần, nàng cảm nhận được quyết tâm cùng ý chí của hần, cũng cảm nhận được hoài bão của hần gửi trong giang sơn này. Được, là thế tử của chàng cũng vậy, là thần tử của chàng cũng vậy, tình cảm không phải chỉ nói suông, ta tặng chàng một kinh hi. Nàng hạ một quyết tâm tà ác.

“Mọi người!” Quay đầu lại, Ngọc Băng quét mắt một vòng: “Chuyện tối nay trông cậy vào mọi người. Chúng ta thống khoái đánh một trận đi. Tỷ tỷ ở đây chờ tin tốt.”

“Được.” Bốn miệng một lời chắc chắn, hiếm khi tỷ tỷ phóng tay làm việc không câu nệ thế này, đại gì bỏ lỡ cơ hội. Đám người Dương Tường Vi tay chân đều ngứa ngáy, hần không thể lập tức tóm Vân Hi, hung hăng dẫm đạp một phen. Bách Lý Vân ở một bên yên lặng gật đầu, lúc này, nàng chỉ hần năng lực không đủ, không giúp ích được bao nhiêu.

“Bất quá,...” Ngọc Băng tựa tiểu phi tiểu nói: “Tốt nhất để chúng trắng tay mà về.”

“Trắng tay?” Mọi người không hiểu lắm ý định của nàng.

“Ta nghe nói Vân Hi kia là một đại tài chủ. Lần này, hần sang đây mang theo không ít kim ngân châu báu, bạc của hần cũng phân bổ ở hầu khắp các tiền trang, ngoại quốc như chúng ta cũng có mở một ít tài khoản của hần. Vừa vận, quốc khố chúng ta đang trống rỗng.” Dứt lời, nàng nhẹ nhàng bụng chung trà, nhấp một ngụm, nhần nhă, tự tại.

Năm người nhìn Ngọc Băng, rồi nhìn nhau, đồng thời phá ra cười vui vẻ.

“Tỷ tỷ, nếu vậy muối và mọi người bàn tán thêm một chút.” Dương Tường Vi thậm chí còn hướng tỷ tỷ giờ một ngón tay cái.

Ngọc Băng gật đầu, trở về tẩm cung nghỉ ngơi, để bốn người trong phòng khách nói cười hi hă.

“Tẩu tẩu! Chờ Vân nhi với.” Bách Lý Vân nhắc váy chạy vội theo Ngọc Băng.

“Chuyện gì?”

“Tẩu tẩu, Vân nhi cũng muốn giúp.” Tiểu công chúa khẽ cúi đầu, hai mắt âm đạm, tới những lúc như thế này nàng mới nhận ra, cái gì ‘nữ tử vô tài mới là đức’ đều là lừa người. Nhân sinh không có thực lực sẽ chỉ bị người ta gạt qua một bên.

Ngọc Băng ôn nhu nhìn tiểu muội muội trước mặt, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Bách Lý Vân và Hoàng Kiệt sóng đôi nhau, nếu thiên ý trước sau cũng định tiểu nha đầu này là đệ muội của nàng thì phải tiến hành cải cách tư tưởng cho nó.

“Vân nhi, vậy muội ra hỏi Tường Vi tỷ tỷ đi. Chắc chắn bọn họ có chỗ cần nhờ đến muội. Hơn nữa, đám đệ đệ muội muội này của ta tuy thân phận không nhỏ nhưng trước nay lại không đề tâm đến những thứ quy củ lễ tiết gì đó, e sẽ thất thổ. Muội đi nói cho bọn họ, một công chúa, hai quận chúa, và một thế tử rồi cuộc có bao nhiêu sức nặng. Thuận tiện hỗ trợ một tay.” Thực ra, mục đích của Ngọc Băng không phải những thứ này, nàng chỉ là muốn Bách Lý Vân học thêm một chút cách đối nhân xử thế, học thêm một chút bản lĩnh phân tích tình huống và lên kế hoạch. “Còn nữa, giúp ta giao cái này cho họ.” Ngọc Băng đưa lá thư của Hoàng Lãnh nhờ Bách Lý Vân chuyển đến bốn kẻ bên ngoài. Người một nhà, căn bản không nên tồn tại cái gọi là ‘bí mật’, đây là nguyên tắc sống của nàng.

Gương mặt Bách Lý Vân bừng sáng, nàng mãnh liệt gật đầu, quay người chạy ra khách phòng của Phượng Nghi cung.

Ngọc Băng nhìn theo, khóe miệng nhếch lên thành một độ cong rõ rệt. Quên đi, không quản nữa, đi nghỉ một chút, giờ Thân rất nhanh sẽ tới thôi. Tốt nhất nên tin tưởng bọn họ.

Và, đúng theo lịch trình sắp xếp sẵn, yến tiệc bắt đầu khi người của hai quốc gia mang theo những mưu ma chước quỷ xuất hiện nhập cuộc....

Đấu trí bắt đầu. Đối với triều thần Uyển Nguyệt quốc mà nói, đây là vở kịch mừng năm mới thống khoái nhất, đặc sắc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 48: Cung Yên Không Có Mặt Hoàng Hậu

Đầu giờ Thân, đông đảo bá quan văn võ tề tựu đông đủ. Tuy nói trước Tết nguyên tiêu không thượng triều nhưng cái gì cũng có phân biệt nặng nhẹ, tiệc tẩy trần cho sứ thần dĩ nhiên sẽ không vắng mặt một ai.

Rượu thơm, thức ăn ngon, ca múa nhạc diễn ra như thông lệ, nhưng có vẻ như mọi người đều không đặt nặng tâm tư vào những thứ trước mặt. Bên phía Uyên Nguyệt quốc, Bách Lý Tĩnh chỉ mong mau kết thúc để trở về Phụng Nghi cung với Ngọc Băng. Các vị đại thần thì mong có cơ hội thể hiện để được hoàng đế chú ý tới, cũng có người mang tâm tư khác. Bách Lý Vân yên tĩnh ngồi ăn hoa quả, một chút hứng thú cũng không có, nàng chường mắt cô công chúa còn lại kia, nãy giờ cứ nhìn chăm chăm hoàng huynh của nàng, hừ, không chịu tự soi gương một chút, gom hết trên dưới trước sau lại cũng không bằng cái móng tay của tâu tâu mà cũng si tâm vọng tưởng. Hoàng Kiệt ngồi một góc không gần không xa, đủ để bao quát hết tình huống, chỉ là, đôi lần ánh mắt hắn không tự chủ được lại liếc về phía Bách Lý Vân. Bên phía Yên Dương quốc, thái tử Vân Hi chỉ chăm chăm chờ cơ hội mở miệng gây khó dễ, thuận tiện ra oai. Chiêu Hòa công chúa thì từ đầu trong mắt chỉ có mỗi hình ảnh của Bách Lý Tĩnh, một đôi mắt si mê cuồng nhiệt khóa chặt trên người hoàng đế, nàng cắn răng, âm thầm hạ quyết tâm bằng mọi giá phải nhập cung bằng được. Nàng không tin vị hoàng hậu trong truyền thuyết kia có chỗ nào hơn nàng, chỉ cần vào cung, hậu vị sớm muộn cũng tới tay nàng.

Chờ qua nửa canh giờ, Chiêu Hòa công chúa mất kiên nhẫn trước, nàng uyển chuyển mở miệng: “Hoàng thượng, ca múa nhạc cung đình tuy không phải là thứ dễ dàng được thưởng thức nhưng đối với những người đến từ hoàng gia lại không hề hiếm lạ, chỉ bằng chúng ta tìm chuyện khác làm sẽ thú vị hơn.”

“Công chúa muốn làm gì?” Bách Lý Tĩnh lịch sự hỏi lại, hữu lễ nhưng xa cách.

“Trước khi đến đây Chiêu Hòa nghe rất nhiều lời bàn tán về Thuận Thành hoàng hậu của quý quốc, không biết có thể...” nàng ta bỏ lửng nửa câu, gò má ửng hồng, bộ dáng chọc người trêu mến.

“Không được.” Rất tiếc, Bách Lý Tĩnh lại không phải đồ đờ tử, không có hứng thú nữ nhân không phải của mình. Hắn trực tiếp phủ nhận, chuyện gì cũng có thể thương lượng, trừ chuyện đụng chạm tới bảo bối của hắn. “Hoàng hậu thân thể không tốt lắm, cần tĩnh dưỡng vài ngày.”

“Vây, Chiêu Hòa có thể đến Phụng Nghi cung thỉnh an không?” Nàng ta vẫn không bỏ cuộc, tính ra cô công chúa này cũng không tới nỗi quá mức ngu ngốc, trước khi gây chuyện phải tìm hiểu đối thủ trước. Cái gì quốc gia đại sự, cái gì thể diện, lợi ích, đó là chuyện của phụ hoàng và hoàng huynh, nàng chỉ muốn một nam nhân có thể nương tựa, một địa vị khiến người khác phải tôn trọng.

“Hình như trăm vừa nói rõ, hoàng hậu hiện thời cần tĩnh dưỡng.” Bách Lý Tĩnh nhắc lại, thanh âm không có một chút độ ấm nào.

“Chiêu Hòa, đủ.” Vân Hi lúc này mới mở miệng. Hắn và Chiêu Hòa công chúa không có cùng mối quan tâm. Lời đồn phổ chợ hắn đã nghe qua nhưng mà tự tôn nam nhân trong một xã hội trọng nam khinh nữ đã không cho phép hắn tin tưởng những truyền thuyết đó. Năng lực của Hoàng gia tướng, hắn tin, năng lực của Đại Uyên Kiến Hưng hoàng đế Bách Lý Tĩnh, hắn cũng không xem thường, nhưng bảo hắn tin tưởng một nữ nhân trước giờ chưa từng lộ diện lại có bản lĩnh điên đảo càn khôn, thấu suốt thiên hạ là chuyện không thể. Nữ nhân xưa nay chỉ toàn dựa vào thể lực trong nhà mới có thể leo lên vị trí cao, được phu quân coi trọng, còn nói về bản lĩnh, nhiều lắm cũng chỉ dừng lại ở gia đấu, trạch đấu, tranh sủng, quản gia. Vấn đề trị quốc, kinh bang tế thế, chưa bao giờ là chỗ nữ nhân có thể xen mồm. “Nữ nhân xưa nay luôn yếu đuối đáng thương, không có gì lạ, nếu Thuận Thành hoàng hậu không có năng lực ra gặp mặt chúng ta cũng không thể miễn cưỡng.” Hắn đem mấy chữ ‘không có năng lực’ nhấn rất mạnh.

Sắc mặt Bách Lý Tĩnh không có gì thay đổi, nhưng trong đáy mắt đã xuất hiện hàn khí.

Có điều, hắn vẫn chưa lên tiếng thì một thanh âm trào phúng đã cất lên từ phía văn võ bá quan của Đại Uyên. “Chiêu Hòa công chúa vượt ngàn dặm xa xôi theo chân sứ thần quý quốc đến Đại Uyên chỉ là để diện kiến hoàng hậu nương nương? Xem ra gia ty thật sự rất có mặt mũi.”

Không khó đoán, người lên tiếng là Hoàng Kiệt.

“Người là ai?” Chiêu Hòa tròn mắt hỏi.

Hoàng Kiệt nhếch môi, không đáp, hắn ung dung nâng chén trà trước mặt, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cảm tưởng như kẻ vừa lên tiếng đâm chọc không phải là hắn.

Lý do cũng đơn giản, hắn đã nghe được tiếng bước chân của Mai nhi. Hai vị tỷ tỷ và Mai nhi đã đến từ lâu chỉ là nếu không cần thiết sẽ không lộ diện mà thôi, các nàng nhất định đã nghe được mấy câu vô lễ vừa rồi. Huynh muội hai người vốn từ một song bào thai mà ra, người khác hắn không biết chứ Mai nhi nổi giận hắn đã cảm nhận được.

Quả nhiên, chén trà trong tay Hoàng Kiệt còn chưa đặt xuống, Chiêu Hòa công chúa bị xem thường còn chưa kịp phát tác thì một thanh âm thanh thúy đã lọt vào tai mọi người: “Thân thể không tốt có thể điều dưỡng nhưng mà đầu óc không tốt thì thật sự không có cách nào.”

Lời vừa dứt, một đoàn ba vị cô nương yêu kiều thông thả tiến vào, hai người đi trước thanh lệ ưu nhã, độ chừng mười lăm mười sáu tuổi, tiểu cô nương đi sau dung mạo cũng không tầm thường, chỉ trạc tuổi Bách Lý Vân nhưng khí chất cao quý đã sớm bộc lộ. Có thể thấy vài ba năm nữa nhất định cũng sẽ là một mỹ nhân.

Bách Lý Tĩnh thấy ba người Dương Tường Vi bước vào thì thần sắc thả lỏng hơn một chút, bất quá, hắn sẽ không để yên cho kẻ nào buông lời xúc phạm

thê tử của hần. Hần kìm nén phát tác, yên lặng gật đầu đáp trả hành lễ của ba tiểu muội muội. Thật lòng mà nói, hần cũng tò mò muốn biết một cô nương lạnh nhạt chỉ chú tâm vào đàn được, một cô nương mặt ngoài hòa nhã, đáy mắt lạnh lùng, một tiểu nha đầu chỉ hơn muội muội của hần một tuổi, luôn luôn náo nhiệt vui vẻ, cộng thêm một tiểu thể tử đang ngồi sẵn trong tiệc thì có thể gây bao nhiêu sóng gió.

“Người dám nói bốn cung đầu óc không tốt? Đầu óc bốn cung chỗ nào không tốt?” Chiêu Hòa công chúa nâng cao âm điệu, tức giận quát. Nàng thấy người mở miệng chỉ là một tiểu nha đầu mặc một tấm áo không mới không cũ, tuy tóc chải có hơi sang trọng nhưng khuôn mặt lại hoàn toàn không trang điểm thì chỉ nghĩ là hoàng thân cấp thấp hay nữ nhi của đại quan nào đó.

“Ta có chỉ đích danh người sao? Bất quá, người tự nhận cũng không sai. Hần vừa mới nói ‘gia tử’, vậy dĩ nhiên là đệ đệ của hoàng hậu nương nương đương triều quốc cữu, người còn hỏi hần là ai?” Nói xong, cũng không màng tới biểu tình vận vẹo trên mặt Chiêu Hòa, trực tiếp theo bước Dương Tường Vi ngồi xuống chỗ đã định sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 49: Tỷ Thỉ Bắt Đầu

“Hoang đường! Chỉ bằng vào một tiểu nha đầu cũng dám buông lời nhục mạ bốn công chúa! Đây là đạo đãi khách của Uyển Nguyệt hay sao?” Chiêu Hòa nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Đạo đãi khách của Uyển Nguyệt ta đương nhiên chu đáo hữu lễ, chỉ là, còn phải tùy vào loại khách nhân.” Hoàng Tuyết Mai ổn định chỗ ngồi, trực tiếp buông thêm một câu. “Người dựa vào cái gì đến gặp hoàng hậu nương nương? Không lẽ ở Yên Dương quốc các người, đương triều quốc mẫu tùy tiện muốn gặp là gặp được hay sao?” Hừ, muốn đánh chủ ý tới tỷ phu của ta, còn phải xem người rốt lại có bao nhiêu bản lĩnh.

“Dựa vào ta là công chúa! Không lẽ Thuận Thành hoàng hậu chỉ là hữu danh vô thực nên mới không có mặt mũi ra gặp khách nhân? Yên Dương quốc của ta, mỗi khi có cung yến mẫu hậu đều sánh vai ngồi cạnh phụ hoàng, đó mới là phong phạm của mẫu nghi thiên hạ.” Chiêu Hòa công chúa cũng không phải tay vừa, nàng ta tốt xấu cũng lớn lên trong thâm cung, bản lĩnh dùng miệng lưỡi dĩ nhiên cũng có chút ít.

“Hoàng hậu nương nương có phải hữu danh vô thực hay không không phải là chuyện Chiêu Hòa công chúa người có tư cách bàn luận.” Bách Lý Tịnh nhàn nhạt lên tiếng, không khí xung quanh theo tâm trạng của hần đột nhiên giảm xuống mấy độ.

“Chiêu Hòa công chúa phải không? Tỷ tỷ dường như có nói qua, ta chép lại ở đâu ấy nhỉ?” Hoàng Tuyết Mai lờ trong ngực ra một quyển sách mỏng, ra sức lật, đột ngột nàng dừng lại, tay chỉ vào một trang giấy, miệng đọc lớn: “A. Yên Dương quốc Chiêu Hòa công chúa, công chúa được sủng ái nhất trong cung. Năm tuổi học đàn, tám tuổi đọc sách làm thơ, mười tuổi học vẽ, ngoài ra còn theo sư phó trong cung học đánh cờ, nhưng sở trường nhất phải nhắc đến là khả năng khiêu vũ. Món ăn ưa thích nhất là điểm tâm quế hoa cao, thường mặc xiêm y màu hồng phấn. Ghét nhất là sấm chớp. Người phải mùa hoa sơn trà sẽ bị dị ứng sô mũi. Năm nay mười bảy tuổi, chưa hứa gả cho ai. Dung mạo tạm được, tính tình tương đối kiêu ngạo, không biết võ công. Bên mình luôn có hai thiếp thân cung nữ tùy tùng và một đội ám vệ 12 người.” Nàng ngừng đầu, khóe môi vẽ thành một nụ cười lạnh: “Thế nào? Tỷ tỷ ta không nói sai chứ? Công chúa?”

Tỷ tỷ? Bây giờ, cái mọi người kinh ngạc không phải quyển sách hay thái độ ung dung của nàng, mà là vị ‘tỷ tỷ’ nào đó trong miệng nàng.

Hoàng Tuyết Mai lại không để tâm tới phản ứng của mọi người, nàng nhàn nhạt nói tiếp: “Cho dù người có là công chúa, thì hoàng hậu nương nương gặp người để làm gì? Luận dung mạo, người không bằng, luận tài hoa, người càng kém quá xa.” Nàng khinh miệt nói.

“Hoàng muội, đủ, người lui xuống.” Vân Hi âm trầm cất tiếng, nhấn mạnh hai tiếng ‘hoàng muội’. Hần ần ần cảm giác được, tiểu nha đầu trước mặt khó không phải xốc nổi gây sự như Chiêu Hòa, dù sao, đại sự chưa thành, hần cũng không muốn vì thỏa mãn hư vinh của Chiêu Hòa công chúa mà hỏng chuyện.

“Hoàng thượng, mấy ngày nay ta đã tham quan kinh thành, phát hiện thấy Đại Uyển các vị binh lực không đủ mà Yên Dương chúng ta lại vũ trang dồi dào, đáng nào quân đội chúng ta cũng nhàn rỗi vô sự, chỉ bằng để Yên Dương đến bảo hộ Đại Uyển, hoàng thượng thấy thế nào?” Vân Hi dùng khuôn mặt tươi cười lên tiếng.

“Nếu được vậy, không còn gì tốt hơn.” Bách Lý Tịnh lạnh lùng đáp. “Vậy nếu sau này Đại Uyển gặp nạn đao thương, trước tiên sẽ bảo vệ nhân thân hời Yên Dương quốc trước.”

Đáy lòng Vân Hi hừ lạnh. “Nhưng mà, chúng ta nuôi quân cũng rất tốn kém, Đại Uyển có phải cũng nên góp chút ít sức lực hay không?”

“Nếu trong phạm vi chấp nhận được, chúng ta không ngại giúp đỡ quý quốc chút đỉnh.” Bách Lý Tịnh bắt đầu mất kiên nhẫn. Nhìn tới nhìn lui, cuối cùng cũng chỉ có Bằng nhi của hần vừa ý nhất, nàng nhất định thẳng thắn, một câu nói vào trọng tâm, không hại hần hao hơi tổn sức vòng vo thế này.

“Thế này vậy, Đại Uyển lương thực dồi dào, mỏ vàng bạc cũng không thiếu, chỉ bằng mỗi năm góp cho Yên Dương quốc 10 vạn cân lương thực và 20

vạn lượng vàng. Thế nào?” Vân Hi hí hóp nhìn Bách Lý Tịnh.

Đại Uyên hoàng đế nhàn nhạp nâng ly rượu trong tay, ánh mắt toát ra một tia khinh miệt. “Nếu trăm nói không thì sao?” Mãn triều vẫn vô bá quan căng thẳng, đến rồi, sóng gió lại bắt đầu đến rồi.

“Nếu đã như vậy, ắt hẳn Yên Dương quốc chúng ta sẽ phải làm chút chuyện để tự chứng tỏ năng lực của mình.” Vân Hi ung dung đáp.

“Người bằng vào cái gì nói Đại Uyên ta binh lực không đủ?” Lần này người lên tiếng là Từ Viên, không hiểu sao từ lúc Hoàng Tuyết Mai xuất hiện, ông đã có cảm giác rất quen thuộc, hơn nữa, rất lâu trước đây cũng có một tiểu nha đầu nghịch ngợm gây thơ như vậy luôn lẩn quẩn xung quanh ông... Bất tri bất giác, ông mở miệng trước khi suy nghĩ, vô tình bị cuốn theo cách nói chuyện của nàng.

“Đại Uyên các người binh lính không đủ, lại không tinh thuần, kỹ thuật còn rất non yếu, thoát nhìn không có ý chí chiến đấu, quân lính tuy có trang bị nhưng vũ khí lại rất tầm thường.” Người nào đó tự cho mình là đúng.

“Kỹ thuật non yếu? Dám hỏi thái tử gia, thế nào là kỹ thuật không non yếu?” Từ Viên vĩnh râu, trừng mắt.

“Đại Uyên các vị nếu cố chấp không thừa nhận khuyết điểm, chi bằng, chúng ta tổ chức một cuộc tỷ thí xem thực lực đôi bên?” Vân Hi nhếch môi, đây mới là mục đích chính của chuyến viếng thăm lần này.

“Thái tử muốn tỷ thí thế nào?” Bách Lý Tịnh chán ghét hỏi. Nhanh chút đi, hắn không có nhiều thời gian tiêu tốn vào những trò vô bổ như thế này.

“Yên Dương quốc chúng ta xưa nay nổi danh tứ hải về binh lực hùng hậu, con cháu hoàng gia chúng ta đa phần đều trưởng thành trên lưng ngựa, lần này đến đây bản thái tử lại nghe trong người dân quý quốc có một câu nói ‘nam chi chu, bắc chi mã’, người phương Bắc các vị cũng sở trường về cưỡi ngựa, không biết có thể mời một vị anh tài ra trao đổi chút ít được không?” Ngừ điệu khách khí nhưng thần thái ngạo mạn giữa hai lông mày lại bản đúng tâm tình của hắn.

“Cưỡi ngựa thì có gì để trao đổi? Leo lên lưng, thúc nó một cái nó sẽ chạy, sau đó cầm cương điều khiển nó theo ý mình muốn, đơn giản thôi mà. Người không biết, ta có thể dạy người.” Hoàng Tuyết Mai ‘ngây thơ’ đáp, còn chuẩn bị bày ra vẻ người tốt.

“Vị tiểu thư này, bản thái tử là muốn trao đổi tinh hoa của kỹ thuật dùng trên sa trường, nói rõ ràng, ta muốn mời nhân vật có thuật cưỡi ngựa ưu tú nhất ở đây so tài một chút.” Vân Hi trực tiếp bỏ qua Tuyết Mai, cho nàng chỉ là một tiểu nha đầu vất vả chưa sạch không cần quan tâm tới, hắn trực tiếp nhìn Bách Lý Tịnh, khiêu khích.

“Thái tử muốn đấu như thế nào?” Bách Lý Tịnh không nóng không lạnh, cất tiếng hỏi. Hắn nhớ kỹ sở trường của Vân Hi là công phu chinh chiến trên sa trường, cưỡi ngựa, bắn cung, trận pháp, đều bao gồm trong đó. Nhưng mà hắn cũng không hề quên, Hoàng môn gia tướng là dựa vào trường kiếm dây cương mà giữ vững giang sơn này không chỉ một đời.

“Chúng ta dựng một lá cờ cách khoảng trăm thước, ai cưỡi ngựa đoạt được cờ về trước là thắng. Đơn giản thôi, phải không?”

“Nếu chỉ có vậy, tiểu cô nương ta cũng làm được, cần gì phải phiền đến người có thuật cưỡi ngựa ưu tú nhất?” Hoàng Tuyết Mai giả ngây giả ngô. “Hoàng thượng, người thấy thế nào?”

“Chuẩn tầu.” Bách Lý Tịnh trực tiếp đồng ý, hắn biết, tiểu muội muội của Ngọc Băng tuyệt đối không ‘vô hại’ như vẻ bề ngoài, hắn càng tin, nàng sẽ không làm hỏng chuyện.

Đợi đến khi mã trường chuẩn bị xong xuôi, Hoàng Tuyết Mai lắc lư đến trước mặt Vân Hi hỏi: “Thái tử gia, , ta muốn hỏi lại luật thi lần nữa, có phải chỉ được dùng ngựa chạy đến chỗ lá cờ sau đó chạy về thôi đúng không? Không được dùng khinh công hay quăng dây để tiết kiệm thời gian, đúng không? Thứ lỗi ta nhiều chuyện, tỷ tỷ của ta nói, cưỡi ngựa có muôn vàn thủ thuật khác nhau, lòng người lại càng khó đoán, nếu không nói rõ một chút sẽ dễ mắc bẫy của người khác.”

“Không sai, phải là ngựa chạy đến tận chỗ lá cờ sau đó cũng là ngựa chạy về điểm xuất phát. Bắt đầu được chưa.” Vân Hi thâm mắng ngu ngốc, ta vốn không định gian lận, nếu người âm thầm thực hiện có thể còn làm khó được ta đôi chút, nhưng nói rõ ràng thế này, người thiệt thòi là chính các người.

“Mọi người đều nghe rõ ràng đấy nhé.” Hoàng Tuyết Mai vỗ tay nói, “là ngựa chạy đến tận chỗ lá cờ sau đó chạy về điểm xuất phát. Nhưng ta vẫn còn một chuyện.” Nàng cười vô cùng tà ác. “Dù sao cũng là tỷ thí, có phải nên đặt cược chút gì đó để thêm phần hứng thú không?”

“Đặt cược? Người muốn gì?” Vân Hi cau mày.

“Ừm, thứ gì nhỉ? Không thể là thứ quá quý giá như thế sẽ mất hòa khí, nhưng không thể quá tầm thường, vậy lại không có ý nghĩa.” Nàng nghiêng đầu, ra chiều nghĩ ngợi hồi lâu, đột nhiên nhãn quang bừng sáng: “Đặt cược ngân lượng, thế nào?”

“Ngân lượng? Người muốn cược bao nhiêu?” Vân Hi dễ dàng đồng ý, thứ khác hắn không dám nói, nhưng ngân lượng, hắn tuyệt không thiếu.

“Ván đầu tiên mà, mười vạn lượng đi. Thái tử gia, không thể nhiều hơn đâu nga, đây là toàn bộ gia sản của ta rồi.” Nàng chớp chớp mắt, ra vẻ đáng thương, bộ dạng rất sợ Vân Hi tăng thêm tiền cược.

“Mười vạn lượng?” Vân Hi cau mày, số tiền không hề nhỏ, tiểu a đầu này mở miệng là đại ngôn. Đáng chết, thuộc hạ của hắn phải đi tra thân phận của nàng đến giờ vẫn chưa quay lại. “Được, ta đồng ý. Chỉ là, đừng để đến lúc thua cuộc người nào đó lại không giao đủ ngân lượng. Bắt đầu đi.”

“Được, bắt đầu. Hôm nay tỷ muội chúng ta sẽ cho người biết thế nào là ‘thiên ngoại hữu thiên’.” Nàng nhàn nhã leo lên lưng ngựa. Nhưng trong lúc hai người lờ qua tiếng lại, không ai để ý, Dương Tường Vi đã đến đứng ở đầu bên kia mã trường, ngay cạnh hai lá cờ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 50: Mười Vạn Lượng Đầu Tiên

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy hai con tuấn mã đứng song song, trên lưng tiểu hắc mã là một nam nhân cầm bảo hoa lệ, mà trên con ngựa ngay bên cạnh, một tiểu cô nương y phục nửa cũ nửa mới thủy linh động lòng người đang khom người vuốt ve tiểu bạch mã của mình.

Tiếng trống vừa vang lên, Hoàng Tuyết Mai và Vân Hi đồng loạt thúc ngựa ra roi. Khác biệt ở chỗ, Vân Hi rạp mình trên lưng ngựa liều mạng phóng thẳng về phía trước, Tuyết Mai thì lại dùng khinh công tung người lên rất cao, sau đó khéo léo dùng một chiêu nhào lộn đẹp mắt lộn ngược người về phía sau, hai chân song song tiếp đất, cả người trở về điểm xuất phát.

Mà, lúc này, tiểu bạch mã không người cưỡi lại như tên rời cung, nhanh chóng vượt qua người nào đó, tự do lao về phía trước với vận tốc nhanh nhất trong sự bàng hoàng của mọi người, và, trong ánh mắt không thể tin được của Vân Hi.

Trong kinh ngạc tột độ, ánh nhìn của mọi người đều tập trung lên người tiểu cô nương ấy. Chỉ thấy, nàng nhìn về phía bên kia mã trường, khéo léo nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ.

Ai bảo, một con ngựa chỉ có thể có một kỵ sĩ?

Ai bảo, đua ngựa, nhất thiết phải là một người đến đua?

Không sai, kỹ thuật của Vân Hi quả nhiên không tầm thường, con ngựa hần cưỡi cũng là thiên lý mã ngàn con chọn một, bằng vào phương pháp thông thường, muốn thắng hần, nói dễ hơn làm.

Nhưng mà, thi đấu không phải chỉ dùng sức lực.

Nếu như chỉ dựa vào kỹ thuật và sức khỏe phân định thắng thua, thì, người và súc sinh khác gì nhau?

Nếu như không động não vào công việc, thì, đầu óc dùng để làm gì?

Phía bên kia, Dương Tường Vi ung dung nhấc lá cờ lên khỏi mặt đất, tính toán chuẩn xác tốc độ của tiểu bạch mã, hai chân khẽ nhún, thân hình rời khỏi mặt đất, vừa vận ngồi vững lên lưng ngựa, kéo cương quay đầu, một đường trở về điểm xuất phát.

Kỹ thuật của Vân Hi có tốt hơn thì sao? Một con ngựa chở một nam nhân mấy mươi cân trên lưng so sao được với một con ngựa thân không ràng buộc?

Hoàng môn gia tướng, gia quy truyền đời, ngựa là đôi chân trên chiến trường, không cho phép coi thường ngược đãi.

Sinh trong Hoàng gia, ba tuổi ngồi trên lưng ngựa, ngựa và người là chiến hữu, cũng là bằng hữu. Hoàng Tuyết Mai và tiểu bạch mã cũng không ngoại lệ, con ngựa ấy, thừa sức hiểu mệnh lệnh của chủ nhân, mà chủ nhân cũng quá rõ ràng năng lực của vật cưng.

Thắng thua, đã quá rõ ràng. Người mơ hồ duy nhất, có lẽ chỉ có Vân Hi.

“Làm sao...” Được tùy tùng đỡ xuống từ trên lưng ngựa, hần vẫn chưa tỉnh mộng, loại kỹ thuật này, trong mơ hần cũng chưa từng nhìn thấy.

“Thái tử gia, ta không hề phạm luật. Là ngựa chạy đến tận chỗ lá cờ sau đó trở về điểm xuất phát. Người thua.” Hoàng Tuyết Mai dừng dừng nói.

“Không công bằng! Cái này gọi là tỷ thí gì chứ? Căn bản là gian lận!” Chiêu Hòa công chúa nóng nảy quát lớn. “Không tính! Nói thế nào cũng không tính ván này!”

Mười vạn lượng.” Dương Tường Vi lần đầu tiên mở miệng, vô cùng trực tiếp, ba chữ nói thẳng vào vấn đề.

“Hoang đường, lần này các người thắng hoàn toàn do thủ đoạn hèn hạ. Nếu có bản lĩnh thật sự thì quang minh chính đại tỷ thí lại lần nữa.” Chiêu Hòa công chúa vẫn không chịu thua, bản tính bộp chộp của một cô công chúa đồng đánh nổi dậy.

“Công chúa. Nhị tỷ của ta,” nàng hướng về Tường Vi, giới thiệu. “Tỷ ấy vốn đứng ở bên kia mã trường, có thừa thời gian để hủy lá cờ của các người,

hoặc động chút thủ cước lên đó. Hoặc là, tùy tiện phóng chút ám khí, hủy đi hai mắt tiểu hắc mã của hoàng huynh ngươi. Cái đó mới gọi là thủ đoạn hèn hạ chân chính.” Nàng khẽ nhún vai. “Còn nữa, nếu muốn tỷ thí lại, các ngươi có đủ ngân lượng không? Nên nhớ, tiền cược vẫn sau bao giờ cũng cao hơn ván trước.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 51: Tỷ Thí Cái Cmn!

“Chiêu Hòa! Đủ!” Vân Hi âm trầm cất tiếng. Một trận đấu này ai có mắt đều có thể thấy tiểu nha đầu kia dùng xảo thuật mà thắng, nhưng cũng không ai phủ nhận được kết quả, luật thi đã qua chính miệng hắn công nhận, nàng trước sau không hề phạm luật, ngựa của nàng lại về trước. Mười vạn lượng này, hắn sẽ phải giao ra. “Vị cô nương này, ngân lượng bản thái tử nhất định giao đủ. Bất quá, xin thỉnh giáo cao danh quý tánh.” Hắn ôm quyền hướng Hoàng Tuyết Mai hỏi, ban đầu hắn không hề đặt nàng vào mắt, nhưng bây giờ, hắn buộc phải thừa nhận, nàng là một đối thủ không hề dễ chịu được vua tôi Đại Uyển sắp xếp ngăn chân hắn.

“Ha ha, chúng ta không phải địch nhân, cũng không phải thân thích bằng hữu, lưu lại danh tính cũng không có ý nghĩa gì. Thái tử gia quá lời rồi.” Hoàng Tuyết Mai khẽ cười. “Bất quá, gặp nhau cũng là có duyên, ta khuyên ngươi, thiên ngoại hữu thiên, tỷ tỷ ta vẫn nói, làm người phải điệu thấp một chút, không thể quá ngạo mạn.”

“Tỷ tỷ của cô nương...” Vân Hi bỏ dở câu nói, hắn thật sự rất muốn biết, đám nữ nhân này rốt cuộc đến từ đâu, nhưng hắn biết, ngay cả tên họ nàng cũng không nói ra thì vị ‘tỷ tỷ’ trong miệng nàng lại lịch đương nhiên không tầm thường. Hắn đổi chủ đề, hướng sang Bách Lý Tịnh: “Hoàng thượng, quyết định thắng bại trên sa trường, không chỉ có kỹ thuật tốt là đủ. Phương thức hạ địch tốt nhất chính là tiêu diệt từ xa. Bản thái tử lần này mang sang 200 cung tiễn thủ tùy tùng, xin được chỉ giáo thêm.” Hắn ngạo nghễ cười, thua một lần trong tay một tiểu nha đầu không có nghĩa hắn sẽ thất bại. Yên Dương quốc binh cừu hùng mã tráng, đội tùy tùng hộ sứ lần này đều là tinh anh của ngự lâm quân. Nếu Đại Uyển thần phục thì tốt, nếu không, cho họ biết chút lợi hại cũng không thiệt thòi gì.

“Cung tiễn thủ?” Bách Lý Tịnh khẽ cau mày, sắc mặt vẫn như cũ nhưng trong lòng lại ảm ảm cảm thấy không ổn, nếu đơn đả độc đấu, hắn tin sẽ có cách. Đương này, trong thời gian gấp như vậy, phải làm sao mới tốt đây? Đại Uyển không thiếu cung tiễn thủ, nhưng trình độ của họ hiện tại vẫn so không được với đám người có chuẩn bị mà đến kia. Lư Ngạc đã làm Đại Uyển mục ruỗng tận xương. Khốn kiếp, chỉ cần cho hắn ba năm, 2000 cung tiễn thủ hắn cũng đấu được. Vấn đề là, hắn không có ba năm.

“Không sai, một mũi tên của bọn họ đích xác có thể lấy xuống một mạng người. Chúng ta dựng mỗi bên 200 tấm bia gỗ, lần lượt từng bên sẽ bắn cung. Đội cung tiễn thủ bên nào có thể bắn vỡ tất cả bia của đối phương trước là thắng cuộc.” Bản khoản của Bách Lý Tịnh, Vân Hi cũng biết. Hắn có tự tin, lần này nhất định dẫn mặt được triều đình Đại Uyển.

“Hoàng thượng.” Lần này, người lên tiếng là Dương Tường Vi. “Tỷ tỷ của thần nói, mỗi quốc gia có một phương pháp tác chiến khác nhau, không thể nói rõ phương pháp nào là lợi hại, ở cự li xa, Yên Dương quốc cho cung tên là loại vũ khí tốt nhất, Đại Uyển chúng ta không nhất thiết phải làm theo.”

“Cô nương, vấp ngã một lần sẽ khôn một lần. Không sai, đúng là mỗi quốc gia sẽ có một phương pháp khác nhau, chỉ cần không tiếp cận mục tiêu, bảo trì khoảng cách trên hai trăm bước chân, vũ khí không thể quá công kênh, ít nhất không được lớn hơn kích thước cung tên, tùy quý quốc lựa chọn.” Vân Hi cắn răng cười lạnh, hừ, ngoài cung tên còn có thể dùng thuốc nổ, các người cho ta là kẻ ngốc sao, không cho tiếp cận, các người không có cơ hội chôn ngòi nổ, khoảng cách xa, kích thước nhỏ gọn, thuốc nổ cần bán không có tư cách tham chiến. Ta không tin không diệt được nhuệ khí của các người.

Trái với suy nghĩ của hắn, lần này, Dương Tường Vi lại lạnh nhạt đồng ý. “Thái tử điện hạ nói không sai, vũ khí trên chiến trường càng nhỏ gọn càng tốt, quá công kênh ngược lại sẽ vướng víu.”

Vân Hi và Bách Lý Tịnh đồng thời cau mày. Hoàng Tuyết Mai ngoan ngoãn ngậm miệng, lui về phía sau, trả đầu trường lại cho nhị tỷ.

“Nếu theo lời thái tử điện hạ nói, cuộc thi đấu tiếp theo đơn giản như vậy cần gì điều động đến binh sĩ, ta tùy tiện điểm 200 người bình thường cũng có thể thắng.” Dương Tường Vi chậm rãi nhả từng chữ. “Chỉ là, thái tử điện hạ muốn mỗi lần chỉ được bắn hạ một tấm bia, hay cứ tùy tiện càng nhiều càng tốt?”

“Có khác nhau sao?” Cơ hồ cùng lúc, cả huynh muội Vân Hi đồng thời cất tiếng hỏi.

“Thử không phải sẽ biết sao? Nhưng mà trận tỷ thí này quy mô lớn như vậy, tiền cược có phải nên tăng thêm tí chút để trợ hứng không?” Dương Tường Vi nhún vai.

“Cô nương muốn bao nhiêu?”

“Cộng thêm chỗ bạc vừa thắng, chúng ta bây giờ có hai mươi vạn lượng.” Dương Tường Vi dừng dừng đáp.

Hai mươi vạn lượng, nếu hấn thắng, sẽ lãi mười vạn lượng. Nếu hấn thua, phí, không, hấn không thể thua, trên đời vốn không thể tồn tại thứ vũ khí đó, nếu có, tại sao lúc chống cự với Lư Ngạc, bọn họ không mang ra sử dụng? Vân Hi cắn răng, gật đầu đáp ứng.

Bách Lý Tịnh lập tức ra hiệu thái giám dọn sẵn xạ trường.

200 tấm bia gỗ xếp thành đội hình thẳng tắp trong mắt mọi người.

Tám bia cuối cùng vừa được an vị xong, mọi người còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần thì một tiếng “đoàng” lớn vang dội, Dương Tường Vi bằng động tác nhanh nhất, rút súng, bóp cò, sau đó nhét trở lại trong người. Không có tên, không có cung, cũng chưa ai nhìn thấy là loại vũ khí gì, giữa hồng tâm của tám bia gỗ đã oanh liệt thủng một lỗ tròn trịa.

“Trúng hồng tâm của một tấm bia đích xác cần tập luyện, nhưng nếu muốn triệt hạ toàn bộ thì bất cứ ai cũng có thể làm được.” Dương Tường Vi ung dung nói, như thể tiếng nổ vừa rồi không hề liên quan gì đến tâm tình của nàng. “Có vị nào muốn chính tay thử không?”

“Ta thử.” Sau một hồi yên lặng, Tĩnh Dương công chúa Bách Lý Vân và Vân Hi đồng cất tiếng.

“Thái tử điện hạ thứ lỗi, dù đồ vật của ta cũng không phải thứ hiếm lạ gì, nhưng mà không được tý tý gật đầu, ta tuyệt đối không giao nó cho ngoại nhân.” Dương Tường Vi từ chối Vân Hi. “Công chúa, mời đến đây.”

Nàng ghé tai Bách Lý Vân thầm thì vài câu, chỉ thấy tiểu công chúa gật đầu lia lịa, sắc mặt tràn ngập chờ mong và hưng phấn. “Hoàng huynh, xin hãy lệnh cho mọi người lui lại trăm bước chân.”

Bách Lý Tịnh phát phát tay, Vân Hi cũng tự động dẫn người lui lại.

Bách Lý Vân cẩn thận cầm vật vừa nhận được từ Dương Tường Vi, đánh giá một chút, nó đen nhánh, kết cấu kì lạ, chỉ nằm gọn trong lòng bàn tay nhưng khối lượng cũng không nhẹ, nàng nhìn đủ, hít một hơi, theo lời, rút chốt, vung tay ném vào giữa đám bia gỗ.

Trong chớp mắt, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, khói thuốc súng dày đặc.

Chờ khói tan đi hết, 200 tấm bia gỗ phút trước còn xếp thẳng hàng ngay ngắn giờ đã văng tứ tán, tám tấm nhất trở thành gỗ vụn, tám nguyên vẹn nhất cũng vỡ làm ba khối.

Bách Lý Vân sững người. Mà, mọi người xung quanh đều bị chấn trụ, hai mắt mờ to, không tin vào những gì mình vừa nhìn thấy.

Bách Lý Tịnh hai mắt tỏa sáng, vắn vớ bá quan Uyển Nguyệt quốc hai mắt lấp lánh, Vân Hi hai mắt tối sầm, sắc mặt xanh mét.

Dương Tường Vi nhàn nhạt cất tiếng: “Thái tử muốn tỷ thí theo phương pháp nào?”

Tỷ thí cái CMN! Vân Hi phục hồi tinh thần, nghiêng răng chửi thề trong bụng, cái này là tỷ thí gì chứ? Rõ ràng muốn hấn mạng của 200 cung thủ kia giao nộp.

“Vậy cũng không khó, coi như chưa đấu đã nhận thua, thái tử giao đủ tiền cược là được.” Hoàng Kiệt lên tiếng, hấn không muốn im lặng nữa, chơi vui như vậy, hấn cũng muốn tới góp một tay a.

Vân Hi ghen một hơi, hai cuộc tỷ thí, đợt sau thua thảm hơn đợt trước, không nói tới ngân lượng, thể diện của hấn hôm nay đã muốn mất sạch.

Nhưng mà, không giao ra ngân lượng, thì hấn phải đáp ứng tỷ thí, như vậy....

“Thái tử điện hạ nếu không cam tâm có thể thử một lần a. Không phải nói có 200 cung tiễn thủ muốn thi đấu sao? Người đâu?” Hoàng Kiệt thấy hấn im lặng, lại lần tới một bước.

Không được, hấn không thể tiếp tục, hai mươi vạn lượng lớn thật nhưng đào tạo được 200 cung tiễn thủ tinh nhuệ không phải chuyện đơn giản, không những tốn công sức, còn tốn rất nhiều thời gian, 200 người bọn họ là một nửa trong số cung tiễn thủ thủ hộ tám cung của phụ hoàng hấn, đều là tinh anh ngàn người chọn một.

“Trận này coi như ta nhận thua.” Vân Hi cuối cùng cũng thừa nhận. “Bất quá, có thể cho ta biết, hai loại vũ khí vừa rồi từ đâu mà có? Tên gọi là gì?”

Dương Tường Vi không nhìn hấn, trực tiếp bác bỏ: “Thái tử điện hạ quá lời, đó là hai món đồ chơi chưa hoàn thiện, không dám mang ra bêu xấu. Hơn nữa, gia tỷ cũng không cho phép chúng ta khoe khoang.”

“Vậy nếu các nước lân bang lần qua biên giới thì sao?” Hoàng Kiệt nhíu mày hỏi.

“Lúc đó, còn xét gì hoàn thiện không hoàn thiện, đến bao nhiêu diệt bấy nhiêu. Thái tử điện hạ không cần nóng lòng, sau này nếu Đại Uyển gặp vấn nạn đao binh, thế nào chúng cũng được mang ra sử dụng, chân chính xuất đầu lộ diện. Bất quá, ta cảm thấy, ai cũng tốt nhất đừng cho nó cơ hội lần tới bên người mình.”

Một câu nói, dọa Vân Hi đỏ mặt hời lạnh, ý tứ của nàng, hấn dĩ nhiên nghe hiểu.

Rất nhiều kế hoạch được hẩn trừ bị để chèn ép Đại Uyển đã bị hai món đồ chưa nhìn rõ đánh nát. Kiến Hưng hoàng đế có thể chưa nắm toàn bộ đại cuộc, Đại Uyển có thể chưa hoàn toàn đồng lòng, nhưng mà, xâm lược Đại Uyển, tuyệt đối đã không còn dễ dàng như phụ hoàng hẩn suy nghĩ.

Nhưng, cây muốn lặng, chưa chắc gió sẽ ngừng.

Người chèn ép người ta được, chẳng lẽ người ta không biết chèn ép người lại hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 52: Xem Tiên Như Rác

Cho dù Thượng Quan Xuân Tuyết chường mắt cả Yên Dương quốc lẫn công chúa của họ nhưng nàng cũng không ngạc nhiên đến nỗi vì thế mà đi hủy hoại danh tiếng Dược Vương bấy lâu đã kỳ công xây dựng. Viên thuốc kia không tan trên tay nhưng vào miệng lập tức hóa thành nước, chậm rãi trôi qua yết hầu, Chiêu Hòa cũng theo đó từ từ tỉnh lại.

Trong khi tất cả sự chú ý đều tập trung trên người Chiêu Hòa, không ai chú ý tới cung nữ Trần Châu bên cạnh hoàng hậu đột nhiên xuất hiện dúi một tờ giấy vào tay thái giám đại tổng quản Lâm Phúc rồi lặng lẽ rút lui. Rất nhanh sau đó mẫu giấy kia được trao vào tay hoàng đế.

“Nếu công chúa đã không có chuyện gì, tạm thời nên trở về dịch quán nghỉ ngơi trước. Theo thông lệ của Uyển Nguyệt chúng ta, đêm trước tết Nguyên tiêu, phu nhân của quan lại trong triều sẽ tiến cung cùng hoàng hậu dự tiệc mừng đầu năm. Đến lúc đó nếu công chúa có nhã hứng cũng có thể tham dự.” Bách Lý Tịnh hồ hững nói.

“Cáo từ.”

“Đừng quên ngân lượng thái tử nợ họ.” Bách Lý Vân tốt bụng nhắc nhở.

Vân Hi cắn răng nhìn vua tôi Uyển Nguyệt một vòng, hung hăng mang theo Chiêu Hòa rời khỏi. Hôm nay hẩn đã thất thế, không còn mặt mũi tiếp tục ở lại, chỉ bằng tạm thời lánh đi ít hôm, cho âm vệ đi tra xét thêm thông tin của đám tiểu nha đầu trước mặt, cộng thêm căn dặn lại Chiêu Hòa đến lúc gặp mặt vị hoàng hậu kia phải nên làm thế nào.

Sứ thần Yên Dương quốc toàn bộ rời khỏi, trên tiệc chỉ còn lại quân thần Đại Uyển.

“Còn thỉnh giáo chư vị tiểu thư đây là ....” Một vị quan cẩn thận cất tiếng hỏi.

“Hoàng môn gia tướng.” Bách Lý Vân cười đáp thay.

Bách quan mở to mắt, bốn chữ “Hoàng môn gia tướng” này mang lại cho mọi người một tư vị không hề dễ chịu. Hoàng gia tướng xuất thân đặc biệt, năng lực đặc biệt, hành tung lại càng đặc biệt, khiến mọi người không thể điều tra, không thể nắm bắt, cứ hừ hừ thật thật tận lực ẩn thấp sự tồn tại của mình, nhưng một khi xuất hiện, nhất định mang lại cho thế nhân kinh ngạc không đơn giản.

“Hoàng thượng, cho dù Hoàng gia tướng lĩnh binh luôn rất khiến người khác yên tâm nhưng mà Yên Dương quốc binh hùng tướng mạnh, cho dù chúng ta không kết minh với họ nhưng cũng không nên đắc tội họ.” Tân nhiệm Binh bộ thượng thư dè dặt cất tiếng. Vị thượng thư cũ là bầy đảng của Lư Ngạc sớm đã bị hoàng đế thanh trừ.

“Tôn đại nhân.” Dương Tường Vi ngắt lời. “Ông sai rồi.”

“Quận chúa, Uyển Nguyệt chúng ta vốn không cho phép nữ nhân can dự chính sự. Hơn nữa, đối với vấn đề này, quận chúa cho rằng mình có thể hiểu biết nhiều hơn bốn tướng quân hay sao?” Tôn thượng thư đáp trả, tư tưởng nam tôn nữ ti thâm căn cố đế đã ngấm vào rất sâu trong đám người như ông. Hơn nữa, Lư Ngạc vừa thất bại, trong triều cũng vừa trải qua một đợt thanh lọc đầm máu tanh, không ai biết tâm tư hoàng đế tới cùng là thế nào, chỉ biết ra sức thể hiện trung tâm và kiến thức của mình. Dĩ nhiên, sẽ không cho phép một nữ nhân trên đại sảnh nói đông nói tây.

“Ta không có ý định so bì hiểu biết với bất cứ ai. Tỷ muội ta hôm nay là phụng mệnh đến hồi báo với hoàng thượng chi tiết liên quan đến cuộc phản động của Lư Ngạc. Theo thông tin chúng ta có được, Yên Dương quốc ở trong tối vẫn âm thầm hỗ trợ Lư Ngạc tạo phản.” Dương Tường Vi không nhanh không chậm đáp.

Hoàng Kiết gật đầu. “Chư vị thử nghĩ xem, Lư Ngạc khổng chế được rất nhiều tướng lĩnh nhưng chưa bao giờ chạm tới được binh phù, không chính thức có quyền lực điều binh khiển tướng. Cách tạo phản của hẩn cũng chỉ đi theo con đường ám sát, dùng chút thủ đoạn chính trị. Thực tế chứng minh hẩn cần và hẩn đã có rất nhiều tử sĩ sẵn sàng xả thân cho mình. Móc nối quan hệ, điều tra thông tin, đào tạo tử sĩ, chuẩn bị vũ khí lương thực, tích góp tài sản... những thứ này bằng vào sức lực một người là không thể hoàn thành. Cộng thêm Lư gia vốn không phải là thế gia lâu năm, họ chỉ bắt đầu gây

dựng đại nghiệp sau khi thái hậu nhập cung năm xưa, Lư Ngạc vốn không có đủ nhân lực vật lực để làm đại nghiệp. Yến Dương tuy chưa từng công khai quan hệ đôi bên với nhưng ngầm ngầm đã hỗ trợ hẳn không ít ngân lượng, cung cấp cho hẳn không ít tin tức.”

“Yến Dương quốc đất đai tuy không bằng Đại Uyển chúng ta nhưng binh lực đã là nhất đẳng, họ tại sao phải giúp Lư Ngạc?”

“Cát đất, thần phục, tiến cống, hòa thân.” Tám chữ chậm rãi từ miệng Hoàng Tuyết Mai rơi thẳng vào trong lòng mọi người. Kỳ thật hỏi chỉ là để xác định, người ngồi ở đây nếu không phải đèn sách mười năm thì cũng là đại tướng lẫn lộn nhiều năm trong quân ngũ, nếu không phải tâm tư mẫn tiệp thì cũng là hồ ly trái sự đời, trong lòng họ đã sớm có đáp án. Chỉ là đoán biết không khó, còn được chính tai nghe chân tướng từ giữa một đại yến tiệc hội tụ mần triều văn võ sẽ mang theo tư vị khác nhau mà thôi.

“Hừ, muốn là được sao.” Bách Lý Tịnh vô tâm vô phách buông một câu. “Việc của các khanh bây giờ là tập trung suy nghĩ trình tấu chương cải cách và tu bổ đường sá, kiến thiết học đường, sắp xếp tuyển chọn nhân lực. Những cái khác tạm thời chưa cần quan.”

“Hoàng thượng, trình tấu chương không khó nhưng cho hiện tại ngân khố của chúng ta thật sự...” Tân nhiệm Hộ bộ thượng thư Ngụy Tú Khiêm cẩn thận cất tiếng. Hẳn cũng vừa được bổ nhiệm nhưng qua mấy ngày tiếp quản hẳn phát hiện mấy năm qua Lư Ngạc dùng đủ thứ lý do trong tối ngoài sáng liên tục dùng tiền đã thông quan hệ bang giao nhằm tranh thủ sự ủng hộ cho mưu đồ đăng cơ, quốc khố sớm đã cạn kiệt. “Hơn nữa tám tỉnh Giang Nam liên tục mất mùa, trải qua mấy năm sưu cao thuế nặng, lương thực không đủ, cộng thêm nạn lụt mùa đông vừa rồi, nạn dân đã lên tới con số vài trăm vạn. Ngân lượng mà lần trước hoàng thượng giao đãi vẫn không đủ dùng.”

Bách Lý Tịnh cau mày, vấn đề này hẳn biết nhưng mấy năm qua Lư Ngạc luôn dòm ngó, cho dù hẳn có một ít công việc kinh doanh sản nghiệp bên ngoài nhưng không thể làm quá lớn, như vậy sẽ bức dây động rừng nên bây giờ tuy hẳn đại phú đại quý, nhưng đây chỉ là tư cách cá nhân, mang mấy mươi vạn ngân lượng trong tay hẳn toàn bộ bù vào quốc khố vẫn là không đủ.

“Ngụy đại nhân.” Dương Tường Vi không nhanh không chậm nói. “Nạn dân ở Giang Nam đang được giải quyết, không cần dùng đến quốc khố. Còn ngân lượng mà Văn Hi thái tử thua cuộc hôm nay cộng thêm khoảng ngân lượng hoàng thượng giao đãi trước đó, ta nghĩ tạm thời có thể chống đỡ được.”

Lần này không chỉ Ngụy thượng thư hay hoàng đế ngạc nhiên mà tất cả những ai nghe được đều giật mình. Quy hết thành bạc cũng là một trăm ba mươi vạn lượng, Hoàng gia không cau mày một cái đã toàn bộ giao ra, họ là của cải quá đầy hay là tâm địa quá mức... không bình thường a.

“Dương muội muội.” Bách Lý Tịnh cố gắng bình ổn ngữ điệu “Chuyện này làm sao có thể. Ngân lượng là các muội thắng về, hoàn toàn không phải của triều đình. Còn nữa, mấy trăm vạn nạn dân, không có tiền làm sao giải quyết?”

Hiện trường một mảnh yên tĩnh, mấy trăm đôi tai đều tập trung nghe ngóng.

“Hoàng thượng. Tỷ tỷ nói Yến Dương quốc thái tử không có ý tốt, chưa kể bọn họ còn giúp đỡ Lư Ngạc tạo phản, hôm nay đã tự mình tới cửa, nếu chỉ đơn thuần diệt uy phong thì quá tiện nghi cho họ, nên một chút phí bồi thường này tìm lý do thu của họ là đúng lý hợp tình. Thần chỉ là phụng mệnh hành sự, số tiền này một lượng chúng thần cũng không dám lấy làm của riêng, cho dù hoàng thượng không trách cứ, thần cũng trốn không thoát gia pháp trong tay tỷ tỷ.”

“Cái này... đa tạ.” Bách Lý Tịnh không còn gì để nói, nếu còn khách khí đưa đẩy sẽ tỏ vẻ xa lạ, chỉ bằng trực tiếp nhận phần ân tình này, ngày sau sẽ tìm cách báo đáp. “Nhưng còn Giang Nam...”

“Hoàng thượng, tình hình ở Giang Nam thật sự khẩn cấp, chậm một ngày là trăm nghìn người chết đói, tỷ tỷ đã phân phó các vị muội muội dựng chỗ ở tạm, phát chẩn cứu tai. Đến hiện tại có lẽ tình hình cũng đã bắt đầu ổn định.”

“Nhưng mấy trăm vạn nạn dân cũng không phải con số nhỏ, không thể để Hoàng gia dốc cả gia tài thay trăm giải nạn. Triều đình nhất định phải ra một phần sức lực nếu không thật sự không còn có mặt mũi nào đối diện với dân chúng.”

“Hoàng thượng.” Dương Tường Vi thản nhiên cười. “Sính lễ hoàng gia cưới Văn Thành công chúa không phải có mười vạn lượng hoàng kim sao? Vừa vặn đủ dùng.”

“Cái gì? Tuyệt không thể nào.” Bách Lý Tịnh có chút thất thố.

“Tỷ tỷ nói sính kim đó nguyên bản vốn lấy từ quốc khố, mà quốc khố lại thu từ thuế của bách tính. Tiền của bách tính dùng cho bách tính là thiên kinh địa nghĩa nha. Và lại số ngân lượng đó nguyên bản là từ quốc khố rút ra, bây giờ mang đi tiêu xài dĩ nhiên cũng phải lấy danh nghĩa triều đình, Hoàng gia bắt quá rành rồi góp chút sức lực thôi. Hoàng thượng không cần bận tâm.” Dương Tường Vi vẫn đạm phong khinh đáp, ngữ điệu thậm chí còn ản ản chút ý tứ vui đùa.

“Chỉ là, hoàng thượng có thể cho thần nói một câu hay không?” Nàng biết, có một số chuyện trực tiếp tìm hoàng đế là xong, nhưng có một số chuyện nhất thiết phải đã thông tư tưởng cho đám quan lại mới có thể tiết kiệm hơi sức, thuận lợi hoàn thành.

“Mời nói.” Bách Lý Tịnh vô thức đáp, hẳn vẫn còn đang trong giai đoạn tiêu hóa kinh hi vừa rồi.

“Hoàng thượng sai lầm của Lư Ngạc nằm ở chỗ hẳn ta chỉ biết không chế nhược điểm của người khác, dùng vũ lực gây dựng thế lực. Tầm quan trọng của quân đội là không thể phủ nhận nhưng mà vũ lực không phải là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề. Giữa hai bên, nếu muốn triệt tiêu lẫn nhau, ngoài trừ việc cậy mạnh hiếp yếu, khởi binh chinh phạt, công thành chiếm đất còn có rất nhiều biện pháp khác. Cụ thể như trong triều đình, muốn cho quốc thái dân an dĩ nhiên cần biên cương tướng lĩnh trấn thủ, cần Binh bộ ra sức điều phối nhưng cũng không vì thế mà có thể phủ nhận vai trò của Lại, Hộ, Lễ,

Hình, Công năm bộ còn lại. Đánh trận không nhất thiết phải động đao thương ra chiến trường, còn có thể chậm rãi làm hao mòn địch nhân trên mặt trận trí thức, kinh tế và rất nhiều thứ tương tự.”

“Cô nương có thể nói rõ hơn một chút được không?” Hộ bộ thượng thư hai mắt phát sáng. Từ khi nàng khẳng khái mang trăm vạn lượng bạc quyền vào quốc khố, giải quyết vấn đề đau đầu của hắn, hắn đã có rất nhiều thiện cảm với nàng. Đặc biệt, nàng còn nói, vai trò của năm bộ còn lại không nhẹ hơn bộ Binh khi tranh đua với các thế lực khác càng khiến hắn tò mò.

“Lấy Yên Dương quốc làm ví dụ. Nếu quan hệ hai nước có một ngày thật sự trở nên căng thẳng, thật sự phải cắt binh, chúng ta chưa chắc thất bại nhưng như vậy, chịu tội đến cuối cùng vẫn là binh sĩ, là lê dân bách tính vô tội. Chiến sự kết thúc, dù thắng hay thua thì cũng gây tổn thương nhất định cho nguyên khí của quốc gia về nhân lực, vật lực. Nếu đã như vậy, tại sao chúng ta không ra tay trước, tiên hạ thủ vi cường, thực hiện xâm lược kinh tế, xâm lược văn hóa, khiến dân chúng Yên Dương quốc dần dần phụ thuộc vào chúng ta, đến một trình độ nào đó, triều đình của họ dù muốn cắt binh thì cũng là lực bất tòng tâm, hoặc nói cách khác, nếu quản lý khéo léo, sẽ có lúc chúng ta không cần đánh, bọn họ cũng sẽ ngoan ngoãn tự đầu hàng.”

“Xâm lược kinh tế? Xâm lược tri thức?” Bách Lý Tĩnh mở to mắt, gấp giọng hỏi “Cụ thể là như thế nào? Làm sao tiến hành?” Hắn thực sự đã động tâm bởi mấy chữ ‘không cần đánh’, ‘tự đầu hàng’ của Dương Tường Vi.

Nhưng trái với mong đợi của mọi người, Dương Tường Vi chỉ nhón nhor lắc đầu. “Hoàng thượng, Hoàng gia trước giờ không hỏi thế sự, thần không thể biết chính xác tình hình hiện tại cũng như toan tính hoạch định của triều đình nên không dám nói bừa. Hơn nữa hoàng thượng cũng biết thần vốn là cô nhi, mà Minh Hà đảo lại lánh xa thế tục, chỉ có đại gia đình chung sống, nương tựa lẫn nhau. Những gì thần biết đều do tỷ tỷ và phụ vương truyền thụ. Nếu hoàng thượng cảm thấy hứng thú, chỉ bằng hỏi tỷ tỷ sẽ tường tận hơn, bao gồm cả hai món đồ chơi dùng để hù dọa Yên Dương quốc thái tử ban nãy.”

Có điều nàng nhón nhor không có nghĩa là mọi người cũng nhẹ nhàng tiếp nhận. Hoàng hậu nương nương dùng toàn bộ sức lực của mình cứu tế thiên tai lại ghi tạc công đức cho hoàng thượng, trước sau lại là tiền trăm hậu tâu, hoàng thượng vẫn một mực không biết a. Còn nữa, vị quận chúa kia úp úp mở mở không nói rõ toàn bộ, nhưng đối với loại người lẫn lộn chính trị nhiều năm, họ điều cảm nhận rất rõ, đây thật sự là một phương pháp kinh bang tế thế tuyệt đối hữu dụng. Mọi người cũng không quên uy lực của hai loại vũ khí chưa nhìn rõ kia. Nếu tất cả thật sự xuất phát từ tay vị hoàng hậu thủy chung chưa từng lộ diện kia thì hoàng thượng khẳng khẳng sùng ái nữ nhân này cũng hoàn toàn không phải mù quáng uống phí.

Nhưng bá quan chỉ là chán kinh, còn Bách Lý Tĩnh tinh thần lại thập phần hỗn độn. Hắn còn đang mờ mịt chưa hồi phục, Dương Tường Vi đã chuyển chủ đề: “Hoàng thượng, trong lúc dọn dẹp các thế lực của Lữ Ngạc cũng đã thu được không ít thứ hữu dụng. Ít ngày nữa sẽ được tập trung toàn bộ đến Định Đông vương phủ ở kinh thành, xin hoàng thượng cho người đến tiếp nhận. Đây là danh sách.”

Một bản danh sách được đưa tới trước mặt hắn. Lương thảo, ngân lượng, của cải của Lữ Ngạc phân tán trong dân gian cũng không ít a. Có thêm được số lượng này, Uyển Nguyệt có dư điều kiện khôi phục và phát triển rồi.

Chính sự đã không còn gì để bàn, hoàng đế cũng không có tâm trạng tiếp tục, yến tiệc cứ thế mà tan.

Bách Lý Tĩnh một đường xiêu vẹo về đến Phụng Nghi cung.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 53: Lập Tức Xuống Giường

Lúc Bách Lý Tĩnh về đến Phụng Nghi cung thì Ngọc Băng đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, trong tay là một cuốn sách mỏng.

“Chàng về rồi.” Nàng nghe động, ngẩng đầu, nhưng chỉ vừa thốt ra ba chữ thì đã lọt thò vào ngực hắn.

“Băng nhi. Băng nhi. Băng nhi...” Bách Lý Tĩnh siết chặt vòng tay, đầu gác lên hõm vai nàng, miệng liên tục gọi tên nàng.

“Tĩnh ca ca, rốt cuộc chàng muốn nói gì?” Ngọc Băng bị hắn siết chặt có chút ngộp, nàng vươn tay, đẩy đẩy hắn ra.

“Nàng còn hỏi ta muốn nói gì? Nàng bảo ta nên nói gì bây giờ?” Bách Lý Tĩnh bắt đắc dĩ thả nàng ra, nghiêng người cũng ngồi xuống bên giường. “Tại sao?” Hắn ôn nhu nhìn thẳng vào mắt nàng. “Ta biết hiện tại nàng không khỏe lắm, nhưng thật sự ta nhìn không nổi nữa, ta muốn chúng ta nói chuyện một chút.”

“Chàng còn hỏi ta tại sao?” Ngọc Băng đặt quyển sách trong tay xuống, nhìn thẳng vào hắn. Hai đôi mắt đen thẳm đối mặt với nhau, như muốn nhìn thấu tâm tư người đối diện. “Ta cho rằng giữa phu thê khách khách khí khí rất là không cần thiết. Chàng vì ta làm nhiều chuyện như vậy cũng đâu có khoe khoang huênh hoang ra ngoài, không phải sao?”

Bách Lý Tĩnh khẽ nhủ mày, hắn vẫn chưa nghe ra nàng đang muốn nói tới chuyện gì. Hắn không cảm thấy bản thân có làm chuyện gì cho nàng đáng để ‘khoe khoang huênh hoang’ cả a.

“Trong đêm động phòng của chúng ta, tại sao chàng lại đưa ra đề nghị đó? Sao chàng lại đưa Tần Thục cho ta làm tổng quản Phụng Nghi cung? Chàng

vì sao lại điều Cẩm Tú và Trần Châu tới bên người ta làm thiệp thân thị nữ? Là ai luôn hao hết tâm tư nói tốt cho ta trước mặt mẫu hậu? Ai đã cản dận Vân nhi phải tuyệt đối nghe lời ta?” Dưới ánh nến, trên giường lớn của Phượng Nghi cung, mỹ nhân như ngọc như hoa mỉm cười chất vấn hoàng đế.

“Đêm đông phòng, chàng không nói cho ta biết chàng bắt đầu cảm thấy nguy cơ không khống chế được Lư Ngạc, cũng đã an bài xong đường lui cho ta, một khi có biến cố xảy ra sẽ cho ta một thân phận khác, thả ta ra ngoài cung, để ta có thể vẫn là một cô nương thanh thanh bạch bạch tìm một nhà chồng khác.”

“Chàng không nói với ta kỳ thực Tần công công Tần Thọ mới chân chính là thống lĩnh đội ám vệ. Ban đầu hấn vốn chỉ có nhiệm vụ đề mắt đến hậu cung, không cho Lư Tiểu Uyển giết dây mẫu hậu làm ra chuyện gì bất lợi. Nhưng sau ngày đại hôn chàng lại đổi ý, bảo hấn chỉ cần quan tâm an nguy của ta, nghe mệnh lệnh của ta.”

“Chàng không cho ta biết để có được vài cung nữ thái giám vừa trung thành vừa không bị Lư Ngạc chú ý có bao nhiêu khó khăn, vậy mà chàng đem Cẩm Tú và Trần Châu là hai cung nữ hiểu chuyện nhất trong số đó cho ta.”

“Chàng không có nói mẫu hậu vốn vừa ý Lư Tiểu Uyển nên không có thiện cảm với ta, chàng hao hết tâm tư luôn khéo léo tán dương ta trước mặt mẫu hậu, mura dầm thấm đất, thay ta chiếm được một chút tình cảm của mẫu hậu.”

“Chàng không nói đã dặn Vân nhi phải nghe lời ta, ban đầu cũng là chàng giật dây khiến nó tín nhiệm vị hoàng tẩu này, sau đó thường xuyên đến Phượng Nghi cung làm bạn với ta.”

“Chàng không cho bất cứ ai biết kỳ thực chàng không hề có ý định sát hại toàn bộ binh sĩ tham gia phản động. Chàng chỉ muốn để ta ra mặt cầu tình mới thay đổi quyết định. Chàng biết chí hướng của ta, muốn thành toàn ta, cho ta cơ hội phát triển khả năng của mình. Sớm không nói giết, muộn không nói giết, chàng chọn ngay lúc chúng ta vừa về để cống hoàng thành, dân chúng và bách quan đều đang ở đó để tạo dựng uy tín cho ta.”

“Chàng biết ta không thích máu tanh nên không cho ta biết kỳ thực chàng đã sắp xếp xong kết cục của Chiêu Hòa công chúa kia. Nếu nàng ta dám có ý định gây bất lợi cho ta hoặc ngang ngạnh cưỡng cầu nhập cung, chỉ có một con đường chết.”

“Chàng ôm quyết tâm trở thành thiên tử minh quân, cũng muốn cho ta, cho gia đình một cuộc sống an lành tự tại. Nhưng mà, tề gia hay trị quốc đều không phải là việc của một mình chàng, bằng vào sức của một người căn bản không thể chu toàn. Binh lực bị Lư Ngạc phá hoại tới mức không thể chống nổi ngoại xâm. Quốc khố bị hấn hoang phí rồi bòn rút trống rỗng. Quan trường thì bị nháo thành loạn thất bát tao, nhân tài không có đất phát triển, kẻ vô dụng tay lại nắm đại quyền. Những thứ này chàng cũng không cho ta biết. Chàng nói, nếu chàng là ta chàng sẽ làm sao bây giờ?”

Thì ra, nàng sớm đều đã biết.

“Những cái trước không nói, nhưng mà tình hình quốc gia hiện tại thật sự rất đáng lo, chàng còn định giấu đến bao giờ?” Ngọc Băng ngồi yên, đợi câu trả lời của hấn.

Bách Lý Tịnh cup mắt, cười. “Thật xin lỗi. Nương tử đại nhân đại lượng sẽ không chấp nhặt a. Sau này ta không dám thế nữa.” Ngôn từ là xin lỗi nhưng mà khoe môi cong cong, con ngươi tràn ngập vui sướng đã bán đứng tâm trạng thực tại của hấn. “Nhưng dù sao ta cũng nghĩ nàng không cần thiết phải gặp ả Chiêu Hòa kia. Loại nữ nhân đó chẳng có gì tốt đẹp.” Trong mảnh giấy nửa tiệc nàng cho người đưa đến cho hấn chính là đề cập đến vấn đề này. Trước tết Nguyên Tiêu, theo thông lệ, hoàng hậu sẽ thay mặt hoàng đế ủy lạo phu nhân của các vị trọng thần trong triều, năm nay vì tình hình sức khỏe của nàng, hấn vẫn đang phân vân không biết có nên tổ chức tiệc hay không thì nàng lại chủ động nhắc đến, còn muốn nhân dịp này gặp mặt cô công chúa nước láng giềng. “Ta có thể đảm bảo với nàng, ta tuyệt đối không chấp nhận cô ta, nàng không cần phải bận tâm loại chuyện này.”

“Ta tin chàng nhưng vẫn là câu nói đó, tránh được một lần không tránh được cả đời.” Ngọc Băng thờ dài, đôi mày lá liễu khẽ cau lại. “Ta cảm thấy cô ta rất giống với biểu muội của chàng, không đạt mục tiêu không bỏ cuộc, nếu ta không triệt để ngăn chặn tâm tư này, không biết cô ta sẽ còn quẩn quýt đến khi nào. Hôn nữa, tuy nói chúng ta không sợ Yên Dương quốc nhưng nếu binh đao thật sự xảy ra cũng không phải là điều tốt đẹp. Chúng ta không thua, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, thương vong nặng nề là điều tất yếu.”

“Biểu muội gì chứ, đang yên đang lành nhắc đến ả làm gì.” Bách Lý Tịnh khịt mũi. “Được rồi, nàng nói thế nào thì làm thế ấy. Nhưng vì phu thật sự không ngờ nương tử của ta không có hứng thú với tiền bạc a. Nhiều ngân lượng như vậy không nháy mắt đã giao ra toàn bộ.”

Ngọc Băng bị hấn chọc cười. “Chàng sai rồi. Ta là tham tiền có nguyên tắc a.”

“Hừ?”

“Ta không thể không công dùng tiền của bách tính, và lại, đầu tư một khoảng ban đầu, sau này khi quốc gia có nền tảng vững chắc, phát triển hưng thịnh, quốc khố ắt sẽ đầy ắp, thậm chí gấp nhiều lần số tiền vốn hôm nay. Ta chỉ là nhìn về tương lai mà thôi.”

“Ha ha ha!” Bách Lý Tịnh phá ra cười vui vẻ. Có thể từ như vậy, phu quân còn cầu gì nữa đây. Tiểu nhân nhi này thật rất biết cách khiến người ta yêu thương. “Kỳ thực, ngân lượng là vấn đề đơn giản nhất rồi. Sắp tới còn rất nhiều chuyện cần giải quyết, quan lại, thuế má, củng cố quốc phòng, phát triển kinh tế, cái nào cũng khiến người ta đau đầu.” Hấn nắm tay Ngọc Băng. “Băng nhi, ngoan ngoãn tỉnh đường, nhanh chóng khỏe lại giúp ta một tay.”

Ngọc Băng gật đầu, từ từ trượt người nằm xuống, Bách Lý Tịnh ôn nhu kéo lại góc chăn cho thê tử xong thì đứng dậy sang phòng rửa tay thay y phục rồi cũng nhanh chóng chui vào chăn. Từ khi Ngọc Băng mê man, hấn đã tận dụng cơ hội vút hết chương ngại ngùng giữa hai người trên giường lớn. Gối thì đủ nằm là được rồi, dư một cái làm chi cho vướng víu, chăn mền thì đắp chung không phải tiện hơn sao? Một cái chăn lớn theo tiêu chuẩn hoàng gia đủ để trùm kín một tiểu đội a. Bây giờ, trong không khí đầu năm se se lạnh, hấn ngang nhiên vươn tay ôm nàng. Ngọc Băng cũng không phản ứng, thâm tâm nàng đã đón nhận tình cảm của hấn, nàng ngược nhìn một cái sau đó lựa chọn mặc kệ hấn. Dù gì cũng là người ta cam tâm tình nguyện dùng

cánh tay làm gối đầu cho mình, việc gì phải từ chối. Thiên hạ đều nói nam nhân này lạnh lùng tàn nhẫn, tính khí khó chiều, hỷ nộ thất thường, nhưng không hiểu sao hết lần này đến lần khác quanh hần lại cứ liên tục xuất hiện hoa đào. Rõ ràng không chỉ với nam nhân, trước mặt nữ nhân như ngọc như hoa lượn lờ khắp hậu cung hần cũng chưa từng có ý thương hương tiếc ngọc, không thể hiểu nổi tại sao từ cung nữ đến các tiểu thư quý tộc đều cứ thấy hần là hai mắt phát sáng, bây giờ công chúa láng giềng chưa từng gặp mặt cũng cương quyết phải gả cho hần. Rốt cuộc là vấn đề ở đâu nhỉ? Nếu nói vì đam mê cái ngôi vị hoàng đế của hần sao không thấy hoàng đế những đòi trước đào hoa dữ vậy?

Thầm cau mày một cái, Ngọc Băng cử động trở mình, lại quên mất nàng không phải đang nằm bình thường mà là đang lọt thỏm trong lòng một người ‘nào đó’.

“Sao vậy? Nàng mệt hay khó chịu ở đâu vậy?” Bách Lý Tịnh vẫn chưa ngủ, hần vẫn luôn lưu tâm tiểu nhân nhi trong lòng, nàng vừa cử động hần đã mở mắt lo lắng, chuyển người chuẩn bị ngồi dậy gọi hạ nhân.

“Không có gì.” Ngọc Băng bị câu hỏi của kẻ nằm cạnh lôi trở về thực tại. Trong bụng thầm kêu hồng, dạo gần đây không hiểu sao cứ là chuyện liên quan tới hần, tự nhiên nàng lại vô thức đi quan tâm, những tiểu tiết nhỏ nhất trước đây chỉ như hoa cỏ trang trí lại vô tình quán lấy tâm thức nàng, khiến suy nghĩ của nàng miên man bay nhảy. Tâm trạng hồi hộp khiến tim đột ngột đập nhanh lại vội vàng chuyển mình trở lại đối mặt với hần khiến Ngọc Băng điều tức không thuận lợi, đột nhiên thở hụt một nhịp, cộng thêm thân thể vẫn đang cực kỳ suy yếu, một cơn ho gấp gáp kéo đến.

Bách Lý Tịnh lập tức ngồi thẳng, đồng thời hần cũng vươn tay đỡ nàng dậy, vuốt dọc sống lưng Ngọc Băng, cao giọng gọi người mang nước đến.

“Còn nói không có gì. Đang yên đang lành tại sao ho dữ vậy? Có cần gọi thái y hoặc Xuân Tuyết muội muội đến xem một chút không?” Bách Lý Tịnh nhìn tiểu thê từ đây lo lắng.

Ngọc Băng mệt mỏi xua xua tay, nàng nhắm mắt lại cảm nhận cơ thể mình một chút, đột nhiên giật mình. Tay trái đặt lên uyển mạch tay phải, đều đặn điều tức. Mấy liễu chậm rãi cau chặt. Nàng mở mắt, thẳng tay đẩy Bách Lý Tịnh ra, chuyển mình rời khỏi cái ôm của hần. “Chàng lập tức xuống giường đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 54: Định Quốc Thân Vương

Bách Lý Tịnh ngẩng người. Xuống giường?

Ngọc Băng tưởng hần nghe chưa rõ, nàng lặp lại lần nữa “Tĩnh ca ca, chàng lập tức xuống giường đi. Cách xa ta một chút.”

Lần này không chỉ Bách Lý Tịnh mà ngay cả cung nữ mang nước đến cũng nghe rõ ràng.

“Băng nhi à.” Hần cẩn thận cất tiếng “nàng đang đùa phải không...”

Ngọc Băng nhìn nam nhân trước mặt vẫn đang ngây người không có ý định di chuyển, mệt mỏi nhắc người định bước xuống giường, tránh xa vòng ôm của hần, nàng ngừng đầu nói với cung nữ đang đứng nghếch mặt phía trước “Lấy phong bào của ta đến đây.”

“Băng nhi.” Bách Lý Tịnh gấp giọng, xua tay đuổi cung nữ đi nhanh một chút, hần vươn tay nắm góc áo thê từ: “Được rồi được rồi, ta xuống, nàng ở yên đây đi, đừng động đây.” Hai ba động tác đã giữ lại Ngọc Băng, sau đó xoay người đứng trước giường lớn.

“Chàng về Thừa Càn cung ngủ được không? Thật xin lỗi, nhưng ta....” Ngọc Băng thấy hần theo lời bước xuống giường, tiếp tục bồi thêm một câu. Có điều lời chưa dứt, một cơn ho lại kéo đến cắt ngang.

“Ta....” Bách Lý Tịnh mắc nghẹn, có ai tới nói cho hần biết chuyện gì đang xảy ra không? Thừa Càn cung vốn là tẩm cung của hoàng đế, nhưng từ khi thành hôn hần đã quen với chiếc giường lớn của Phượng Nghi cung đến nỗi gần như quên mất long sàng của mình trông như thế nào. Hần định bước tới vuốt lưng cho nàng, lại bị nàng thẳng tay đẩy ra lần nữa. Hoàng đế dè dặt hỏi tiểu nhân nhi trước mặt “Có phải.... ta làm chuyện gì chọc giận nàng không?” Trọng phu bị thê từ đuổi không cho vào giường theo hần biết chỉ có thể là do hai người cãi nhau mà ra. Nhưng mà lúc này đôi bên vẫn đang nói chuyện hòa bình vui vẻ, sao bây giờ nàng đột nhiên ghét bỏ hần?

“Chàng nghĩ đi đâu vậy?” Ngọc Băng phì cười. “Thật xin lỗi, là ta không để ý cơ thể mình, ta nghĩ ta nhiễm cảm phong hàn không nhẹ, tranh thủ lúc chàng vẫn chưa bị lây bệnh, cách xa ta mấy hôm đi.”

“Cái gì chứ?” Bách Lý Tịnh nghe xong lý do của tiểu thê từ thì có chút không nói nổi. Vậy mà cũng đuổi hần xuống giường sao? Hại hần sợ bóng sợ gió một hồi. Nhưng khi nhìn đến chớp mũi Ngọc Băng vì cảm và ho liên tục đã ứng đỏ, hai mắt bắt đầu xuất hiện tơ máu, thần thái vốn đã nhợt nhạt nay lại càng thêm tiêu tụy, chút bức xúc của hần lập tức bị đau lòng thay thế.

Ngọc Băng đón tấm phong bào cung nữ mang tới, lục lọi trong các ngăn túi, lấy ra vài viên thuốc nhỏ, tự mình nuốt một viên, còn lại chia cho đám cung nữ thái giám hầu cận để tránh lây nhiễm, đồng thời cũng nhét cho Bách Lý Tịnh một viên. “Tĩnh ca ca, để phòng ngừa, chàng cũng uống một viên đi rồi

hãy về Thừa Càn cung. Đừng chủ quan, chẳng không thể ngã bệnh đâu, thời điểm này còn rất nhiều việc cần xử lý.”

Hắn nhận viên thuốc, cầm luôn chén nước Ngọc Băng vừa uống dở một ngụm nuốt xuống, đuổi lui cung nữ, một lần nữa trèo lên giường. “Băng nhi, thuốc ta cũng uống rồi, như vậy cần gì phải đi nữa.”

“Cái đó chỉ là tạm thời, sáng mai vẫn phải nhờ thái y sắc thuốc cho mọi người hàng ngày. Đang yên đang lành, chẳng uống thứ nước đắng nghét đó làm gì? Trở về Thừa Càn cung mấy hôm không phải tốt hơn sao?”

Bách Lý Tịnh đặt tay lên trán thê tử, quả nhiên nhiệt độ có hơi cao, vậy mà này giờ ôm nàng hắn không nhận ra, cứ tưởng do nàng cả ngày nằm trong chăn đệm ấm áp còn hắn thì vừa từ bên ngoài vào. Nhìn ánh mắt có chút không hài lòng của nàng, hắn thở dài, bày ra vẻ mặt đáng thương: “Băng nhi, chúng ta đừng nói vấn đề này nữa nhé? Ta không ngại cái gì đáng với không đáng, hơn nữa, ta cũng rất mệt rồi, đi không nổi nữa, mà ta đã quen có người cùng giường. Nàng đừng đuổi ta về Thừa Càn cung trông trái lạnh lẽo, có được không?” Không đợi nàng trả lời, hắn đã kéo lại chăn cho hai người, gắt gao ôm chặt nàng vào ngực, vuốt nhẹ những sợi tóc lòa xòa trước trán, đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu của nàng, động tác thập phần ôn nhu. “Nửa đêm nếu tỉnh dậy thì gọi ta, nếu có khó chịu cũng phải lên tiếng. Sáng mai, nếu được hoàn toàn không phát huy nhiều tác dụng thì nhờ Xuân Tuyết mượn một kê lại đơn thuốc khác. Bây giờ nàng ngoan ngoan ngủ đi. Nào, nhắm mắt lại.” Hắn quên mất y thuật của nàng không thua kém bất kỳ ai, bàn tay to vụng về vỗ nhẹ lưng của nàng, ngữ khí hết như đang dỗ dành tiểu hài tử.

Ngọc Băng ngẩn ngơ rồi từ từ khép chặt hai mắt, bản thân nàng cũng không biết là vì mệt mỏi hay là muốn tận hưởng cảm giác ôn nhu vừa lạ vừa quen, hoặc cũng có thể, chỉ đơn giản là để ngăn những giọt nước mắt rất có thể sẽ trào ra ngoài. Từng động tác của hắn lúc này vô tình đã vén lên một đoạn ký ức đẹp bị nàng chôn giấu rất sâu, rất lâu...

Rất nhiều năm trước đây, khi nàng còn rất nhỏ, nhỏ tới mức còn chưa biết buồn lo, còn chưa hiểu gì về nhân tình ái lạnh, khi đó nàng là một tiểu cô nương rực rỡ trong sáng, ngày ngày vui vẻ cười đùa, đêm đêm ngủ say trong tiếng tiêu của cha và trong vòng tay của mẹ. Ngày đó, đêm nào mẹ cũng ôm nàng trong lòng như thế, cũng vén đi những sợi tóc mai, nhẹ nhàng xoa lưng cho nàng đến khi nàng chìm sâu vào mộng đẹp. Sau ngày mẹ nàng buông tay rời bỏ trần gian, cha vẫn dùng tiếng tiêu đưa nàng vào giấc ngủ, nhưng tâm hồn trẻ thơ nhạy cảm sớm đã nghe ra sự khác biệt trong cùng một khúc nhạc. Nếu phụ thân nhìn hài nhi nhỏ về thê tử, trong điệu nhạc ẩn tàng một chút trống vắng, thì, hài nhi nghe tiếng tiêu ấy cũng hoài niệm mẫu thân, thấm từng chút thê lương mà chậm rãi trưởng thành.

Bàn tay to lớn của Bách Lý Tịnh vẫn đang rất ôn nhu vỗ nhẹ trên lưng nàng, hắn không biết hắn đang từng chút một giờ lại hồi ức của nàng, từng chút một len lỏi dần vào tường thành kiên cố nhất trong lòng nàng. Trong tình trạng tinh thần không phòng ngự, thân nhiệt lên cao, đầu óc có chút mơ hồ, lần đầu tiên, hành động của nàng không thông qua lý trí đồng ý. Lần đầu tiên, nàng đáp trả cái ôm của hắn. Lần đầu tiên, ngay trước khi chìm hẳn vào giấc ngủ sâu, cánh tay mỹ nhân choàng qua người hoàng đế.

Bách Lý Tịnh sửng sốt, nhưng đến khi hắn nhìn kỹ thì tiểu nhân nhi trong ngực đã ngủ say...

Khoảng thời gian này đích xác là thời gian nhàn nhã nhất của Ngọc Băng trong mấy năm nay. Những chuyện vụn vặt cần làm đám người Dương Tường Vi đã thay nàng dọn dẹp gọn gàng, nhưng chuyện to tát hơn thì hoàng đế bề hạ cũng đã thu xếp đầu đó. Cục diện tạm thời ổn định. Còn những chuyện như sắp xếp quan lại, tổ chức thi cử, bài bổ quốc phòng... đều là những thứ tốn thời gian, chờ qua Tết Nguyên Tiêu họp triều trở lại mới bàn tiếp.

Dương Tường Vi sống hai đời, cộng thêm ma luyện từ nhỏ ở Vạn Hoa đảo, bản lĩnh và thủ đoạn tuyệt đối không tầm thường. Phụng Nghi cung 36 thái giám 72 cung nữ bị nàng quán triệt quét dọn, người có thân phận không minh bạch, người có tâm tư không chính đáng, người có dính dáng tới chủ tử khác, tất cả đều bị thay đổi đi, tầng tầng lớp lớp bằng chứng đưa tới trước mặt, đám người tâm thuật bất chính cũng chỉ có thể ngậm miệng khoanh tay cúi đầu một phép. Lực lượng của Hoàng gia cộng với hiệu suất làm việc của ám vệ bên cạnh Hoàng đế, chút chuyện còn con này còn chưa tới nổi qua mắt được bọn họ. Chỉ là, tên hoàng đế nào đó đục nước béo cò, nhân tiện nhờ vả bốn huynh đệ tỷ muội các nàng thuận tay cũng mang Thừa Càn cung dọn dẹp một lượt. Hậu cung, về cơ bản đã thái bình.

Thuở khai quốc, bên cạnh quân vương có tứ đại danh tướng phò trợ, đánh khắp đại giang nam bắc, thống nhất thiên hạ. Sau khi Uyển Nguyệt lập quốc, Thái tổ Hoàng đế xuống chiếu sắc phong Bình Tây thân vương, Định Đông thân vương, Trấn Nam thân vương, An Bắc thân vương, bốn người là bốn vị vương gia khác họ hiếm hoi trong lịch sử các triều đại. Nhưng mà trải mấy trăm năm, ba gia tộc kia, hoặc không có nhân tài tiếp quản, hoặc trực trặc quyền lực, xung đột với đế vương, hoặc chủ quan bị đối thủ trong triều nắm được nhược điểm, cuối cùng đều đã diệt vong. Dù sao, danh tướng không nhất định biết cách tề gia, hồ phụ chưa chắc đã không sinh ra khuyến tử, nhân tài lại không phải ai cũng sắp xếp được đường đi nước bước lâu dài cho hậu nhân. Định Đông vương phủ bao nhiêu thế hệ đều là cật lực ẩn nhẫn giấu nghề, tận sức giả ngu, không dây dưa với quyền thế, tránh né lần hồi, vương phủ trong kinh thành đã sớm bỏ không, trọng trách trấn giữ biên thùy sớm cũng đã nhường lại cho người khác, hôm nay một chút, ngày mai một ít, tránh tới né lui, cuối cùng đã thành công an cư ngoài Nam Hải. Định Đông thân vương lại ở phía Nam thì nghe cũng có chút buồn cười, chỉ là trước giờ Hoàng gia ít giao thiệp, có ra mặt là việc vì quốc gia thì xong việc cũng lập tức ẩn thân, thời thái bình người ta không chú ý tới họ, thời chiến loạn thì cũng không có ai rảnh rỗi để quản mấy chuyện như tước vị phong hào này nọ, thế là trải 24 đời, Định Đông thân vương vẫn cứ là Định Đông thân vương.

Lần này, tình thế có chút đặc thù, cộng thêm việc của Ngọc Băng nên đám người Dương Tường Vi mới tiến cung lần nữa, Bách Lý Tịnh không phải thượng triều, cuối cùng đã hạ một đạo thánh chỉ, sửa một chữ trong phong hiệu năm xưa của Thái tổ hoàng đế, Hoàng Lân từ Định Đông thân vương đời thứ 24 biến thành Định Quốc thân vương đầu tiên. Nguyên bản Bách Lý Tịnh vì bày tỏ lòng cảm kích cũng đã ban thưởng kèm theo rất nhiều châu báu, đất đai, thậm chí muốn sửa sang lại vương phủ, nhưng Ngọc Băng lại cự tuyệt. Đôi phu thê lý luận với nhau một hồi, cuối cùng mỗi bên nhường một bước, phong hiệu thì nhận, nhưng ban thưởng lĩnh tinh toàn bộ bãi bỏ.

Nguyên bản đây là một chút tâm ý của Bách Lý Tịnh, nhưng lọt vào tai những người nhiều sự thì lại mang hàm ý khác. Trong lúc Chiêu Hòa công chúa đang manh nha nhập cung, hoàng đế lại công khai tuyên cáo thiên hạ sự coi trọng của mình đối với Hoàng gia, tới cuối cùng là muốn dần mặt Yên Dương quốc, tỏ rõ lập trường, cự tuyệt liên hôn, hay là vì chuẩn bị tiếp nhận vị công chúa hòa thân này nên mới an ủi hoàng hậu?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hạ Phàm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.